

தென்னாட்டுக் கோயில்கள்

எம். ராதாகிருஷ்ண பிள்ளை

அல்லயன்ஸ்

தென்னாட்டுக் கோயில்கள்

மூன்றாம் பாகம்

எம். ராதாகிருஷ்ண பிள்ளை,
பி. ஏ., பி. எல்.

அல்லயன்ஸ் கம்பெனி

:244, ராமகிருஷ்ணா மடம் சாலை

தபால் பெட்டி நெ. 617

மயிலாப்பூர் : : சென்னை - 4

BIBLIOGRAPHICAL DATA

1. Title of the Book : Thennattu Koilgal
Part III
 2. Author : M. Radhakrishna Pillai
 3. Language : Tamil
 4. Date of Publication : October, 1989
 5. Copyright Holder: Publisher
 6. Paper used : 10.9 kg. D/Cr.White
Printing
 7. Size of the Book : 18.5 cms x 12.5 cms
 8. Printing Point used : 10 Point
 9. Number of Pages : 284 Pages
 10. Number of copies: 1100 copies
 11. Artist : Sekar
 12. Printer : Bismi Printers,
Madras - 600 005
 13. Binding : Card Board Binding
-
14. Price : Rs. 25 - 00
-
15. Publisher
(with full address) : The Alliance Company,
244, R. K. Mutt Road,
Post Box No. 617
Mylapore, Madras-4.
Phone : 7 1 3 1 4
 16. Subject : A Study on South
Indian Temples

நூற்றாண்டை நோக்கி.....

“தமிழில் நல்ல நூல்களை வெளியிட்டு வரும் அல்லயன்ஸ் ஸ்தாபகர் ஸ்ரீ. வி. குப்புசாமி ஐயரை நான் பாராட்டுகின்றேன்.”

—மகாத்மா காந்தி

“நீதிகளைக் கற்பிக்கும் சிறு கதைகளையும், பல நாடகங்களையும், பல மொழிபெயர்ப்புகளையும், இன்னும் பல விஷயங்களையும் எளிய அழகிய நடையில் வெளியிட்டு வரும் அல்லயன்ஸாரை நான் பாராட்டுகிறேன்.”

—மஹாமஹோபாத்தியாய

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர்

“Books published by Alliance Company are highly Popular Books.”

—Rt. Hon'ble V. S. Srinivasa Sastri

“தமிழில் அழகிய புத்தகங்களை வெளியிட்டு வரும் அல்லயன்ஸாருக்கு நன்றி செலுத்தி அவர்களைத் தமிழ் மக்கள் ஆதரிக்க வேண்டுகிறேன்.”

—சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரியார்

“அல்லயன்ஸ் கம்பெனியார் நல்ல நூல்களை வெளியிடுவதில் தேர்ந்தவர்கள். அவர்களுக்குத் தமிழ் நாட்டார் தக்க ஊக்கம் தர வேண்டும் என விரும்புகிறேன்.”

—சத்தியமூர்த்தி

“மயிலை அல்லயன்ஸ் கம்பெனியாரின் வெளியீட்டுத் திறத்தை ஈண்டு விரித்துக் கூற வேண்டியதில்லை. அதை நாடறியும். அல்லயன்ஸ் கம்பெனியாரால் வெளியிடப் பெற்ற நூல்கள் யாவும் தமிழ் நாட்டுக்குப் பலவழிகளிலுடைய பயன் விளைத்து வருவது கண்கூடு. நாட்டு நலங்கருதி ஒழுங்கு முறையில் உழைக்கும் அவர்களுக்கு நாடு கடமைப்படுவதாக.”

—திரு. வி. க.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. திருப்போரூர்	9
2. திருமுல்லைவாயில்	14
3. கச்சி ஏகம்பம்	19
4. திருவெஃகா	24
5. கைலாயநாதர் கோயில்	30
6. பாடகமும் ஊரகமும்	35
7. குரங்கணில் முட்டம்	41
8. திருமாகறல்	44
9. திருவோத்தூர்	49
10. உத்தரமேரூர்	54
11. திருவாமாத்தூர்	60
12. திருப்பாதிரிப்புலியூர்	65
13. சிதம்பரம்	69
14. திருநாரையூர்	79
15. காட்டுமன்னார் கோயில்	81
16. திருப்புன்கூர்	87
17. அம்பர் மாகாளர்	91
18. சீராம விண்ணகரம்	97
19. திருத்துருத்தி	102
20. திருக்கருகாலூர்	107
21. கும்பகோணம்	111
22. கும்பேசர் கோயில்	114
23. நாகேசுவரசுவாமி கோயில்	118
24. குடந்தை சாரங்கபாணி	122
25. சக்கரபாணிக் கோயில்	129
26. இராமசாமிக் கோயில்	131
27. குடந்தைக் காரோணம்	132

28.	திருவலஞ்சுழி	134
29.	தாராசுரம்	138
30.	திருமழபாடி	142
31.	திருப்பூந்துருத்தி	146
32.	தஞ்சை மாமணிக் கோயில்	150
33.	திருச்சாத்தமங்கை	156
34.	திருச்சேறை	160
35.	திருக்கண்ண மங்கை	166
36.	கீழ் வேளூர்	172
37.	திருக்கண்ணங்குடி	178
38.	சிக்கல்	182
39.	எட்டிக்குடி	186
40.	அன்பில்	191
41.	திருப் பைஞ்ஞீலி	196
42.	ஸ்ரீரங்கம்	202
43.	கரம்பனூர்	215
44.	சமயபுரம்	221
45.	திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி	226
46.	கூடலாலவாய்	231
47.	கூடலழகர்	239
48.	அழகர் மலை	244
49.	திருவேடகம்	255
50.	கிருஷ்ணாபுரம்	260
51.	திருக்கோளூர்	264
52.	திருப்பேரை	270
53.	விரிஞ்சிபுரம்	276
54.	பத்ரர்சலம்	279

தென்னாட்டுக் கோயில்கள்

முதல் பாகத்திலுள்ள தலங்கள்

1. சிங்கவேள் குன்றம்
(அகோபிலம்)	19. திருவண்ணாமலை
2. ஸ்ரீசைலம்	20. திருக்கோவலூர்
3. மேல்கோட்டை	21. திருமுதுகுன்றம்
(விருத்தாசலம்)
4. திருக்காளத்தி	22. செஞ்சி
5. திருத்தணினை	23. வேலூர்
6. திருக்கடிகை
(சோளிங்கர்)	24. பள்ளிகொண்டான்
7. திருவாலங்காடு	25. சிம்மாசலம்
8. ஸ்ரீ பெரும்பூதூர்	26. திருவதிகை
9. திருஎவ்வள்ளூர்	27. திருவெண்ணைய்
நல்லூர்
10. தின்னலூர்	28. ஸ்ரீமுஷ்ணம்
11. சென்னைத் திருமயிலை	29. ஸ்ரீகூர்மம்
12. திருவல்லிக்கேணி	30. நஞ்சன்குடு
13. திருவான்மியூர்	31. சாமுண்டி மலை
14. திருவொற்றியூர்	32. ஸ்ரீரங்கப் பட்டணம்
15. திருநீர் மலை	33. சோமநாதபூர்
16. திருவிடவெந்தை	34. பேலூர்
17. திருக்கழுக்குன்றம்	35. ஹலிபீட்
18. திருக்கடன் மல்லை	36. சிருங்கேரி

இரண்டாம் பாகத்திலுள்ள கோயில்கள்

1. சீர்காழி	30. நார்த்தமலை
2. வைத்தீசுவரன் கோயில்	31. சித்தன்னவாசல்
3. திருஅழுந்தூர்	32. குடுமியா மலை
4. மயிலாடுதுறை
(மாயூரம்)	33. திருக்கோகர்ணம்
5. திருவிடைமருதூர்	34. திருவேங்கை வாசல்
6. திருநாகேச்சுரம்	35. திருமெய்யம்
7. திருவிண்ணகர்
(உப்பிலியப்பன் கோயில்)	36. திருப்பெருந்துறை
(ஆவுடையார் கோயில்)
8. திருவெள்ளியங்குடி	37. திருமோகூர்
9. திரிபுவனம்	38. திருவாதவூர்
10. சூரியனார் கோயில்	39. ராமேசுவரம்
11. திருநறையூர்
(நாச்சியார் கோயில்)	40. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்
12. திருக்கண்ணபுரம்	41. குற்றாலம்
13. திருப்புகலூர்	42. திருநெல்வேலி
14. திருவிந்தனூர்	43. வானமாமலை
15. திருவையாறு	44. திருக்குறுங்குடி
16. ராஜராஜேசுவரம்
(தஞ்சை)	45. ஆழ்வார் திருநகரி
(திருக்குருகூர்)
17. கண்டியூர்	46. சங்கர நாயினார்
கோயில்
18. திருக்காவலூர்க்
கோயில்	47. தென்காசி
19. மன்னார்குடி	48. பாவநாசம்
20. திருவாரூர்	49. சபரி மலை
21. நாகப்பட்டணம்	50. வற்கலா
22. கங்கை கொண்ட
சோழபுரம்	51. திருவாறன்முளை
23. திருவெள்ளறை	52. திருவாட்டாறு
24. திருவானைக்கா	53. திருவனந்தபுரம்
25. திருச்சிராப்பள்ளி	54. சுசீந்திரம்
26. கருவூர் (திருஆநிலை)	55. நாகர்க்கோயில்
27. திருச்செங்கோடு	56. கன்னியாகுமரி
28. நாமக்கல்	57. கொடுங்கோனூர்
29. திருப்பேரூர்	58. திரிகோணமலை
	59. மாதோட்டம்
	60. கதிர்காமம்
	61. திருக்கோட்டியூர்

நான்காம் பாகத்திலுள்ள துலங்கள்

திருப்போரூர்

தொண்டை நாட்டில் உள்ள முப்பத்துமூன்று சுப்பிரமணியத் தலங்களுள் சிறப்பு வாய்ந்த ஒன்று திருப்போரூர். இத் தலம் சென்னைக்குத் தெற்கே கடலோரமாக மகாபலிபுரம் கற்சாலை மார்க்கமாக 37 கி. மீ. தூரத்தில் இருக்கிறது. பஸ்களின் மூலமும், கால்வாயில் படகுகளின் மூலமும் யாத்திரிகர் இத் தலத்திற்குச் செல்லுவது வழக்கமாயிருக்கிறது. கடலை அடுத்துக் கால்வாய் ஓடுகிறது. கால்வாயின் மேற்புறத்தில் கரையோரமாக இருக்கிறது ஊர்.

இத் தலம் சாசனங்களில் 'போரியூர்' என்று வழங்குகின்றது. யுத்த புரி, சமர புரி என்ற வடமொழிப் பெயர்களால் இத்தலம் வழங்கப்படும். குரபத்மனைச் சங்காரம் செய்த பின் முருகப் பெருமான் எஞ்சியிருந்த அசுரக் கூட்டத்தை இங்கே போர் புரிந்து தொலைத்தாரென்று தலபுராணம் கூறுகிறது.

சினத்தே குரர்கள் பேராய்மாள்வு

மெடுத்தோர் வேல்விடு தீரா தாரணி

திருத்தோளா இருபாதா தாமரை—முருகோனே

என்ற அருணகிரியார் வாக்கு இதற்கு ஆதரவு தருவதா உள்ளது.

வள்ளி, தெய்வயானையாகிய கிழத்திகளுடன் இங்கே கோயில் கொண்டு தேவர்களுக்கு அருள் புரிந்ததாக ஐதிகம். சிவபெருமான் அகத்திய முனிவருக்கு உபதேசித்த

பிரணவப் பொருளின் சாரத்தை இங்கே தேவர்க்கு உபதேசித்தார் முருகர். முருகர் ஆலயத்திற்குப் பின்னால் உள்ள மலை பிரணவ மலை எனப்படும். பிரணவம் முருகரைப் பூசித்து இம்மலை வடிவாய் நிற்கிறதாகக் கூறுகிறது தல புராணம். மலைமேல் கோயில் கொண்டிருக்கிற கைலாய நாதரையும் பாலாம்பிகையையும் வணங்கித் திருமாலும் திருமகளும் கண்வ முனிவர் இட்ட சாபத்தினின்றும் மீண்டதாகக் கூறுகிறார் தல புராண ஆசிரியர். பிருகு முனிவர் சாபத்தால் திருமகள் மலைச் சாரலில் வேப்ப மரமாக நிற்பதாக ஐதிகம். அம் மரத்தின்கீழ் வேம்படி விநாயகர் அமர்ந்திருக்கிறார். புராண வரலாறு இது.

இக் கோயில் எக் காலத்தியது என்று தெளிவதற்கில்லை. பழைய ஆலயத்தில் கோப் பரகேசரிவர்மன் (கி. பி. 969) கல்வெட்டொன்று இருந்ததாகத் தெரிய வருகிறது. அது இப்போது தெய்வயானையார் சந்நிதியில் காணப்படுகிறது. விக்கிரம சோழன் (கி.பி.1118-1136) கல்வெட்டொன்று ஆலயத்துக்குத் தேவதானமாக நிலம் விடப்பட்டதைக் குறிப்பிடுகிறது. விசயகண்ட கோபால தேவர் கல்வெட்டொன்றும் இங்கே காணப்படுகிறது. எனவே, இவ்வாலயம் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னையது என்றும், பன்னிரண்டு, பதின்மூன்று நூற்றாண்டுகளில் பிரசித்தி பெற்றிருந்ததென்றும் அறியலாம்.

ஆனால் இவ்வாலயம் கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் ஜீரண நிலையை அடைந்துவிட்டது. ஆலயத்தின் பெரும் பகுதி இடிந்து விழுந்து மண்மேடாகி யிருந்தது. பனை மரங்கள் நெருங்கியிருந்த காடாயிருந்தது எங்கும். பதினேழாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் சிதம்பர சுவாமிகள் இத் தலத்தை அடைந்து சிதிலமான ஆலயத்தைக் கண்டார். ஒரு பெண் பணயின் கீழ்ப் பெரிய புற்று உருவாகி யிருந்தது. அப் புற்றை விலக்கிப் பார்த்தபோது அடியில் முருகப் பெருமான் தேவியருடன் புற்றுக்கடியில் கிடந்ததைக் கண்டார்.

சிதம்பர சுவாமிகள் மதுரையம்பதியிலே பழம் புலவர் குடியில் தோன்றியவர். இளமையில், நன்றாகக் கல்வி கற்று ஆசிரியர் தொழிலை மேற்கொண்டிருந்தார். மதுரை மீனாட்சியம்மையின்மீது பேரன்பு பூண்டவர் சுவாமிகள். நடு நாட்டின் புறத்தில் ஒரு ரெட்டியாரின் பிள்ளைகளுக்குப் பாடங் கற்றுக் கொடுத்து வந்தார். அந்தக் காலத்தில் முருகர் இவரைக் கடைசித்தார். வீரசைவ ஆகமத்தின் படி 21 தீட்சைகள் பெற்றார். இவரை ஆட்கொள்ள விரும்பிய முருகப் பெருமான் (இவரது) தியானத்தில் தோகை மயில் காட்சியை இவருக்குக் காட்டி மறைந்தார். குருநாதரின் உத்தரவுப்படி மதுரைக்குச் சென்று அங்கயற்கண் அம்மையை நோக்கித் தவங் கிடந்தார்.

அம்பிகையின்மீது ஒரு கலிவெண்பா பாடினார். அம்பிகை இவரது பக்திக்கு மெச்சிக் காட்சியளித்தாள். வடக்கே சென்று யுத்தபுரியில் ஜீரணமாகிக் கிடக்கும் தன் புதல்வர் இளங்குமரனின் ஆலயத்தைப் புதுப்பிக்கும் படி அம்மை அவருக்குக் கட்டளையிட்டார். சுவாமிகள் திருப்போரூரை அடைந்து பனங்காட்டில் தேடி முருகரது சுயம்பு மூர்த்தியைக் கண்டார். சிறிய குடிலில் அவரை எழுந்தருளப் பண்ணி வழிபட்டு வந்தார். முருகர் பழைய ஆலயம் இருந்த அளவையும் நிலையையும் அவருக்குக் கனவில் காட்டி மறைந்தார்.

ஆலயத் திருப்பணி செய்ய வேண்டுமென்று அன்று முதல் அவர் முனைந்தார். சில கள்வர்களுக்குக் கண் அளித்ததால் அவர்கள் பெரும் பொருள் தந்தனர். தாம் திருநீறு அளித்து வைத்தியம் செய்து பொருள் திரட்டினார். செல்வர் பலரும் பணம் கொண்டு உதவினார்கள். கண்ணு வப்பேட்டையில் புளிய மரத்தடியில் இருந்துகொண்டு ஆலயத் திருப்பணியை நிறைவேற்றினார். கோலூரில் (பூவிருந்த வல்லிக்கருகே) இருந்த சாந்தலிங்க முதலியார் இவரை வந்து ஆசிரியராகக் கொண்டார். திருப்பணியை அவர்பால் ஒப்புவித்துச் சுவாமிகள் தம் அறைக்குள் ஒடுங்கி விட்டார்.

சாந்தலிங்கர் முருகர் சந்நிதியில் சுவாமிகளைக் கண்டார். புளிய மரத்துக் குடிலில் சென்று பார்த்தபோது சுவாமிகள் மறைந்துவிட்டிருந்தார். இவ்வாறு சுவாமிகள் முருகர் திருவடியை அடைந்த பிறகு சாந்தலிங்கரும் சுவாமிகள் பரம்பரையில் வந்தவர்களும் ஆலயப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தி வந்தனர்.

கருப்பக்கிருகத்தில் சுயம்புமூர்த்தியாகத் தேவியர் சகிதம் கிழக்கு நோக்கி எழுந்தருளியிருக்கிறார் முருகர். இம் மூர்த்திகளுக்கு அபிடேகம் கிடையாது. புனுகுச் சட்டம் சார்த்துவார்கள். கவசம் சார்த்தி ஆடையாபரணங்கள் அணிவிப்பார்கள். சுயம்புமூர்த்திகளுக்குக் கீழே பீடத்தில் முருகப் பெருமானைத் தேவியருடன் சிலை வடிவில் எழுந்தருளப் பண்ணியிருக்கிறார்கள். இச்சிலை மூர்த்திக்கு அபிடேகம், ஆராதனம், அலங்காரம் ஆகியவை உண்டு.

ஆலயம் கிழக்கு நோக்கி இருக்கிறது. கருப்பக்கிருகத்தின் பின் புறங்களில் உள்ள கோஷ்டங்களில் கணபதி, முருகர், துர்க்கை ஆகியோர் சிலைகள் இருக்கின்றன. பிராகாரச் சுற்றில் பல சிலைகளும் செப்பு மூர்த்திகளும் உள்ளன. பிராகாரத்திற்கு வெளியே தெய்வயானை சந்நிதி தெற்கு நோக்கி இருக்கிறது. இதற்கு முன்னாலுள்ள மண்டபத்தில் சிதம்பர சுவாமிகள் படம் தூண் ஒன்றினோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

தெற்கு வாயிலின் வழியே இம் மண்டபத்தினின்றும் வெளியேறினால் வள்ளியம்மை சந்நிதியையும் உற்சவ முருகர் சந்நிதியையும் அடையலாம். அவை கிழக்கு நோக்கி இருக்கின்றன. பின்பு வெளிப் பிராகாரத்தைச் சுற்றி வந்தால் பல சந்நிதிகள் இருக்கின்றன. இருபத்து நான்கு கால்கள் உள்ள மண்டபத்தைத் தாண்டியுள்ள கோபுர வாயிலைக் கடந்து வெளியே வந்ததும் மயிற் கோயிலும், பலி பீடமும், கொடிக் கம்பமும் உள்ளன. இவற்றைச் சுற்றி முப்பது இரும்புத் தூண்கள் தாங்கும்

வட்ட மண்டபம் இருக்கிறது. அதைத் தாண்டி இராஜகோபுரம் இருக்கிறது.

வள்ளையாரோடை என்ற சரவணப் பொய்கை ஆலயத்திற்குத் தெற்கில் சாலையின் ஓரத்தில் இருக்கிறது. கருப்பக்கிருகத்தில் தீர்த்த சக்கரம் என்ற யந்திரத்தைச் சுவாமிகள் ஸ்தாபித்துள்ளார்கள். அதற்குத் தினமும் பூசை உண்டு.

போதவன் மாதவன் மாதுமை

பாதி யாதியுமே தொழு

போரி மாநகர் மேவிய—பெருமானே

என்று சிவபிரான் தேவியருடன் தொழ முருகன் எழுந்தருளியிருப்பதாக அருணகிரியார் கூறுகிறார்.

சகல லோகமு மாசறு சகல வேதமுமே தொழு

சமரமாபுரி மேவிய—பெருமானே

என்று எல்லா உலகங்களும், வேதங்களும் தொழும் மூர்த்தியாகப் போரூர் முருகர் விளங்குகிறார் என்கிறார்.

மலர்த் தேன் ஓடையில் ஓர் மாவானதைப்

பிடித்த நீள் கரவாதாட ஆழியை

மனத்தாலேவிய மாமாலானவர்—மருகோனே

என்று மாமனான திருமால் ஆழியை ஏவி முதலையைத் துண்டித்து யானையைக் காத்த வரலாற்றை இவ்வூர்த் திருப்புகழில் குறிப்பிடுகிறார் அருணகிரியார்.

வேம்படி விநாயகர் கோயில் பிரணவ மலையின் அடிவாரத்தில் இருக்கிறது. திருப்போரூர் ஆதியில் சயங்கொண்ட சோழ மண்டலமாகிய தொண்டை நாட்டில் ஆழூர்க் கோட்டத்துள் குமிழா நாட்டின் ஒரு நகரமாயிருந்தது என்று கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. குரபன்மன் முதலியோரைச் சங்கரித்த தோஷம் இங்குள்ள வான்மீகேசுவரரைப் பூசித்ததால் நீங்கியதால் அவ்விறைவருக்கு முதல் பூசை நடைபெறும், சிதம்பர சுவாமிகள் யோகத்தில்

அமர்ந்திருந்த மடம் அருகே கண்ணம்மாப்பேட்டையில் இருக்கிறது. சிதம்பர சுவாமிகள் அருளிய திருப்போரூர்ச் சந்நிதி முறை என்ற நூல் பாராயணத்திற்குரியது.

இல்லறத்தான் அல்லேன் இயற்கைத் துறவியல்லேன்
நல்லறத்து ஞானியல்லேன் நாயினேன்—சொல்லறத்து
ஒன்றேனும் இல்லேன் உயர்ந்த திருப்போரூர்
என்றே நான் ஈடேறுவேன்

என்று சிதம்பர சுவாமிகள் அருளிச் செய்தது படித்து இன்புறத் தக்கது.

திருமுல்லைவாயில்

திருமுல்லைவாயில் என்று பெயர்கொண்ட தலங்கள் இரண்டு உள்ளன. தொண்டை மண்டலத்தில் சென்னைக்கு அருகே ஒரு திருமுல்லைவாயில் இருக்கிறது. அம்பத்தூர் ரெயில் நிலையத்திற்கு வடகிழக்கே மூன்று கி. மீ. தொலைவில் இருக்கிறது இத்தலம். இது சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரால் பாடப்பெற்ற தலம். இதனை வட திருமுல்லை வாயில் என்பர்.

முல்லைச் செடி தல விருட்சம் ஆனபடியால் முல்லை வாயில் என்று தலம் பெயர் பெற்றுள்ளது. சந்தன வேர், அகிறகட்டை, மயிற் பீலி, கரியின் தந்தம், முத்துக் குவியல், பலவகைக் கொடிகள் ஆகியவற்றைத் தன் போக்கிலே அடித்துக் கொண்டு வரும் பாலாற்றின் வட கரையிலே முல்லைவாயில் இருக்கிறது என்கிறார் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள்.

.....பாலி வடகரை முல்லை வாயிலாய்
மாசிலா மணியே

என்பது அவர் பாடல். நாயனார் வாக்கை யொட்டியே இறைவருக்கு மாசிலாமணி யென்று பெயர் வழங்குகிறது.

முல்லை வாயிற் பதிகத்தில் சுவாமிகள் சங்கிலியின் பொருட்டு இறைவர் தம் கண்களைக் கொண்ட வரலாற்றைக் குறிப்பிடுகிறார்.

நம்பனே அன்று வெண்ணெய் நல்லூரில்
நாயினேன் றன்னை ஆட்கொண்ட
சம்புவே

என்று வெண்ணெய் நல்லூரில் தம்மை இறைவர் ஆட்கொண்ட செய்தியை மற்றொரு பாடலில் கூறுகிறார்.

சொல்லரும் புகழான் தொண்டைமான் களிறைச்
சூழ்கொடி முல்லையால் கட்டிட்டு
எல்லையில் இன்பம் அவன் பெற
வெளிப்பட்ட டருளிய இறைவனே

என்று திருமுல்லைவாயிலைப்பற்றிய தல வரலாற்றைக் குறிப்பிடுகிறார்.

தொண்டை மண்டலத்தை ஆதொண்டைமான் சக்கரவர்த்தி ஆண்டு வந்தான். அக்காலத்தில் புழற் கோட்டப் பகுதியில் குறும்பர் ஆதிக்கம் மிகுந்திருந்தது. அவர்களை அடக்க யானைமீது படைகளுடன் காஞ்சியிலிருந்து புறப்பட்டான் தொண்டைமான். வழியில் திருமுல்லைவாயிலுக்கு அருகில் செல்லும்போது முல்லைக் கொடிகள் அவன் யானையின் கால்களைச் சுற்றிக்கொண்டு மேலே செல்லவொண்ணாதவாறு தடுத்தன. தொண்டைமான் கிழிறங்கி வாளால் கொடிகளை வெட்டி வழி உண்டாக்கினான். அவனது வாள் வெட்டொன்று தரையில் இருந்த இலிங்கத்தின்மீது பட்டது. அதன் தலையிலிருந்து ரத்தம் பீறிட்டெழுந்தது. அரசன் திகைத்துவிட்டான். தான் செய்த பிழையைப் பொறுக்கும்படி இறைவரை வேண்டினான்.

இறைவர் இலிங்கத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு மன்னனைத் தேற்றினார். பின்னர், அவன் குறும்பரை அடக்கி வெற்றி பெறத் தம் காவலராகிய நந்திதேவரை

அவனுக்குப் படைத் துணையாக அனுப்பி வைத்தார். தொண்டைமான் போரில் வெற்றி பெற்றான். குறும்பரின் கொற்றத்தை அடக்கினான். தனக்கு உதவியாக நந்தி தேவரை அனுப்பிய இறைவருக்கு இலிங்கம் கிடந்த இடத்தில் ஓர் ஆலயம் எழுப்பினான். தன் வெற்றிச் சின்னங்களாகப் புழற் கோட்டத்திலிருந்து இரண்டு எருக்கந் தூண்களைக் கொணர்ந்து ஆலயத்தில் நிறுத்தி மேலே விதானம் அமைத்தான் என்கிறார்கள்.

ஆலயம் மேற்கு நோக்கிக் கம்பீரமான இராஜ கோபுரத்துடன் வெகு தூரத்திலிருந்து நம் கண் பார்வையைக் கவர்கிறது. மாசிலாமணி ஈசுவரர் கிழக்கு நோக்கி எழுந்தருளியிருக்கிறார். மகா மண்டபத் துக்கு முன்னால் நந்தி மண்டபம் இருக்கிறது. அந்த மண்டபத்தில் நந்திதேவர் கிழக்கு நோக்கி இறைவருக்கு முதுகு காட்டி அமர்ந்திருக்கிறார். தொண்டைமானுக்குத் துணை சென்ற கோலத்தில் வெளியேறுவதாக ஐதிகம் போலும்.

கருப்பக்கிருகத்துக்கு வெளியேயுள்ள எருக்கந் தூண்கள் இரண்டும் பித்தளைக் கவசமிடப்பட்டு மழுமழு வென்று இருக்கின்றன. தொண்டைமானின் கத்திவெட்டுத் தலையில் பட்டுள்ளதால் சந்தனக் காப்புடன் விளங்குகிறார். வெட்டின் வடு இன்றும் காண்கின்றது. அதன் பொருட்டு 'வெட்டுத் தாங்கி' ஈசுவரர் என்று இன்று அழைக்கப்பட்டு வருகிறார்.

அம்பிகை கொடியிடை நாயகி; பல்லவருடைய சிம்மத் தூண்கள் நிற்கும் சிறிய சந்நிதியில் விநாயகர் இருக்கிறார். பழைய பல்லவர் கட்டிடத்தினின்றும் கிடைத்த தூண்கள் போலும். 'பாசுபதம் பரஞ்சுடரே' என்று பாடல்தோறும் விளிக்கிறார், சந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். பாடல்தோறும் 'அடியேன் படுதுயர் களைவாய்' என்று அவர் கூறுவதும் கவனிக்கத் தக்கது. கோயிலைச் சுற்றிய கிராமம் மிக அழகு வாய்ந்தது.

மல்லல் தொடைத் தொண்டைமான்
கடவும் தேரை ஒரு
முல்லைக் கொடி தடுத்த
மூதூர்.....

என்று இத் தலத்தை ஏகம்பநாதர் உலாவில் இரட்டையர்
கள் பாராட்டியுள்ளனர். தேரை முல்லைக்கொடி தடுத்த
தாகக் கூறுகின்றனர்.

சீர்காழிக்குக் கிழக்கே பன்னிரண்டு கி.மீ. தூரத்தில் தென்
திருமுல்லைவாயில் இருக்கிறது. இது சம்பந்தரால் பாடப்
பெற்ற தலம். கடற்கரை ஓரத்தில் இருக்கிறது கோயில்.

உருவத்தின் மிக்க வொளிர் சங்கொடிப்பி
அவை யோதமோத வெருவித்
தெருவத்தில் வந்துசெழு முத்தலைக் கொள்
திருமுல்லை வாயிலிதுவே

என்கிறார் சம்பந்தர். ஊர் கடலோரமாக இருப்பதால்
சங்கு சிப்பி ஆகியவை அலைகளால் மோதப்பட்டு வெண்
முத்துக்கள் வீதியில் வந்து மிதக்கின்றன. நெய்தல் நிலப்
பண்பினை நாயனார் உணர்த்துகிறார்.

வரை வந்த சந்தொடகிலுந்தி வந்து
மிளர்கின்ற பொன்னி வடபாற்
திரை வந்து வந்து செறிதேறலாரும்
திருமுல்லைவாயில்.....

என்ற பாட்டில் மலைகளிலிருந்து சந்தனமும் அகிலும் நதிப்
போக்கில் மிதந்து வரும் பொன்னியின் வடபால்
இருக்கிறது திருமுல்லைவாயில் என்கிறார் நாயனார்.
மான்கள் பாய்கின்ற சோலையிலே மயில்கள் நடமாடித்
திரிகின்றன. குயில்கள் மரங்களின் உச்சியிலிருந்து இன்னி
சைகள் இசைக்கின்றன. வண்டுகள் முல்லை மலர்களில்
உள்ள தேனை உண்டு ரீங்காரம் செய்கின்றன. மாடங்
களில் மயில்கள் ஆடுகின்றன. இந்த மாளிகைகளிலுள்ள
நங்கையர் பிச்சை யென்று விரும்பி வந்தவர்க்கு 'இல்லை'

என்னாமல் செஞ்சாலி நெல்லின் வளர் சோறு அளிப்பர். ஊராரின் அன்பின் நிறம் இதனால் வெளியாகும்.

நெய்தல் நிலத்தில் மருதநில வளத்தையும் காணலாம். கதிர்கள் நீண்டு தொங்கும் நீர் குழந்த நெற் கழனிகளில் சேல்களும் வாளை மீன்களும் துள்ளி விளையாடும். உயர்ந்த மாளிகைகளையும் இங்கே காணலாம்.

கிள்ளி வளவன் என்ற சோழ மன்னன் குதிரைமீது இப் பகுதியில் வேட்டையாடச் சென்றபோது குதிரையின் கால்கள் முல்லைக் கொடியில் சிக்குண்டன. மன்னன் கொடியை வெட்டியபோது கீழே இலிங்கம் காணப்பட்டது. அந்த இலிங்கப் பெருமானுக்குக் கோயில் எடுத்தான், சோழ மன்னன். இறைவர் பெயர் முல்லைவன நாதர். உமாதேவி இறைவரை இத் தலத்தில் வழிபட்டுத் தட்சிணாமூர்த்தி யிடம் பஞ்சாட்சர உபதேசம் பெற்றார் என்பர்.

அணி கொண்ட கோதை யவணன்று மேத்த
அருள் செய்த வெந்தை

யென்று இச் செயலைப் பதிக இறுதியிற் சம்பந்தர் குறிப் பிடக் காணலாம். இதை யொட்டியே அம்பிகையின் பெயர் 'கோதை' என்று வழங்குகிறது.

மஞ்சாரு மாட மனைதோறும் ஐயம்

உளதென்று வைகி வரினும்

செஞ்சாலி நெல்லின் வளர்சோற ளிக்கொள்

திருமுல்லைவாயில்

என்று ஊராரின் ஈகைக் குணத்தை நாயனார் பாராட்டு வர். முல்லைவனநாதர் ஆலயத்தில் கிழக்கு நோக்கி எழுந் தருளியிருக்கிறார். சுதர்மனும் இந்திரனும் வழிபட்டதாக ஐதிகம். தல விருட்சம் முல்லை. அம்மன் தனிக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கிறான். சிந்தனைப் பிள்ளையார், கோயிலுக்கும் கடலுக்கும் இடையே எழுந்தருளியிருக் கிறார். வடக்கே நந்தகோபால தீர்த்தம் இருக்கிறது.

வட திருமுல்லைவாயில் திருப்புகழ் கொண்ட தலம்.

**மருமல்லி மாவன நீடிய
பொழில் மெல்லி காவன மாடமை
வட முல்லை வாயிலின் மேவிய பெருமானே**

என்று பாடுகிறார் அருணகிரியார். வாசனையுள்ள மல்லிகை பெருங்காடாக வளர்ந்துள்ள சோலையும் மென்மை வாய்ந்த பூந்தோட்டங்களும் நீர் நிலைகளும் பக்கங்களில் சூழ்ந்து அமைந்துள்ளமையை அவர் பாராட்டுகிறார்.

‘மாசிலாமணி ஈசர் மகிந்தருள் பெருமானே!’

என்று மற்றொரு திருப்புகழில் பாடுவார்.

கச்சி ஏகம்பம்

சென்னை மாநகருக்குத் தென்மேற்கே சுமார் எழுபது கி. மீ. தூரத்தில் கோயில்கள் நிறைந்த காஞ்சி மாநகரம் இருக்கிறது. கிறித்துவ சகாப்தத்திற்கு இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த பதஞ்சலி முனிவர் தமது மாபாடியத்தில் இவ்வூரைக் குறித்துள்ளார். வைதிக மதங்களோடு பௌத்த-சமண மதங்களும் சீரும் கிறிப்பு முடன் இங்கே இருந்ததாகச் சரித்திர வாயிலாக அறிகிறோம்.

பெரிய காஞ்சியில் ஏகாம்பரேசுவரர் ஆலயம் மிகப் பழமையானது. ‘எண்டிசையோரும் நின்றேத்த நின்ற ஏகம்பம்’ என்றும், ‘தேசமெல்லாம் புகழ்ந்தேத்தும் கச்சித் திரு ஏகம்பம்’ என்றும், போற்றும் பெருமை வாய்ந்தது ஏகம்பம்.

மாமரத்தைத் தல மரமாகக் கொண்டுள்ளதாலும், இங்குள்ள சிவபெருமான் ஒற்றை மாமரத்தின் அடியில் எழுந்தருளியிருப்பதாலும் தலம் ஏகம்பம் எனப் பெயர் பெற்றது என்பர். ஏகம் என்றால் ஒன்று. ஆம்ரம் என்ற வட சொல் மாமரத்தைக் குறிக்கும். ஏகம் என்ற சொல் லுடன் புணர்ந்து ஏகாம்ப(ப)ரம் ஆகி ஏகம்பம் என்றும் கம்பம் என்றும் மருவிற்று.

**புடையே பொன் மலரும்
கம்பைக் கரை ஏகம்பம்
உடையானை.....**

என்ற அப்பர் பாடலின்படி கம்பைக் கரையில் உள்ள தலமாயினமையின் ஏகம்பம் எனப் பெயர் பெற்றது எனவும் அமையும்.

சிவபெருமானுடைய கண்களை உமாதேவியார் விளையாட்டாக மூடினார். அதனால் உலகத்தை இருள் சூழ்ந்து கொண்டது. தமது பிழையை உணர்ந்த உமாதேவியார் காஞ்சிபுரத்திற்குப் போந்து கம்பை நதிக் கரையில் மணலினால் இலிங்கம் நிறுவி ஆகம விதிப்படி அருச்சித்து வந்தார். அப்போது ஏற்பட்ட இடர்கள் எல்லாம் திருமால் அருளால் அகன்றன. சிவபெருமான், தமது சடையிலிருந்த கங்கை நீரைக் கம்பையில் விடவே, அது பெரு வெள்ளமாகி மணல் இலிங்கத்தை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தது. இலிங்கம் கரையாமல் இருக்க அம்மையார் அதைத் தமது மார்பினால் கட்டியணைத்துக் கைகளால் தழுவிக்கொண்டார். அப்போது இறைவர் திருமேனி குழைந்து வளைத் தழும்பும், முலைத் தழும்பும் தோன்றக் காட்சியளித்தார். அதன் பொருட்டு, 'தழுவக் குழைந்த நாதர்' என்ற பெயர் பெற்றார். இறைவர் உமா தேவியாருக்கு வரம்ந்து பங்குனி உத்தரத்தன்று இங்கே அவரை மணந்து கொண்டதாக ஐதிகம்.

பஞ்ச பூத இலிங்கத் தலங்களில் கச்சி ஏகம்பம் பிருத்வி லிங்கத் தலம். இங்கே இலிங்கத்திற்குப் புனுகுச் சட்டத்தையும் சார்த்துகிறார்கள். ஆவுடையாருக்குத்தான் அபிடேகம் செய்வார்கள்.

பல்லவர் காலத்தில் பிரசித்தி பெற்றிருந்த இவ்வாலயம் இப்போது சுமார் முப்பது ஏக்கர் பரப்புக் கொண்டதாயுள்ளது. முன்றாம் குலோத்துங்கன், கிருஷ்ண தேவராயர் ஆகிய மன்னர்கள் பின்னாளில் ஆலயத்தை வெகு விரிவாகக் கட்டினார்கள். ஆலய கோபுரங்கள் வாயிலுக்கு

நேராக இல்லாதிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. கிருஷ்ண தேவராயர் ஒன்பது மாடங்கள் கொண்ட 192 அடி உயரமுள்ள தென்கோபுர வாயிலைக் கி. பி. 1509-இல் கட்டினார். கருப்பு இல்லுக்கு முன்னாலுள்ள கலியாண மண்டபமும் விசயநகர மன்னர்கள் திருப்பணியே.

கோயில் ஐந்து பிராகாரங்கள் கொண்டதாயுள்ளது. ஆயிரக்கால் மண்டபமும் ஆலயத்தில் இருக்கிறது. இம் மண்டபத்தில் பல தூண்கள் இடிந்து விழுந்துவிட்டன. ஆலயத்தில் உள்ள மாமரம் மிகப் பெரியது; நான்கு வேதங்களை நான்கு கிளைகளாகக் கொண்டுள்ளது. நான்கு கிளைகளிலும் முறையே இனிப்பு, புளிப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு ஆகிய நாலு வகைச் சுவைக் கனிகளும் காய்க்கும் தனிப் பெருமை உடையது இம்மரம். உமாதேவியாருக்கு இம்மாமரத்தின் அடியிலேதான் சிவபெருமான் காட்சியளித்தார். இந்த வேத மாமரத்தடியில் சிவபெருமானும் பார்வதி தேவியும் வீற்றிருந்த கோலத்தில் காட்சியளிக்கிறார்கள். இம் மா ம ர த் த டி யி லி ரு ந் தே கச்சியப்ப சிவாசாரியார் கந்த புராணம் பாடினார் என்பர்.

காஞ்சி மாவடி வைகும்

செவ்வேள் மலரடி போற்றி

என்று மாமரத்தடியிலுள்ள சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியை அவர் பாடியுள்ளார்.

மாவடியைச் சுற்றியுள்ள பிராகாரத்தில் 136 சிவலிங்கங்கள் இருக்கின்றன. 108 சிவலிங்கங்கள் கொண்ட ஒரே சிவலிங்கமும் 1008 சிவலிங்கங்கள் கொண்ட ஒரே சிவலிங்கமும் இங்கே இருக்கின்றன.

அறுபத்து மூவர் பிராகாரத்தில் 'நிலாத் திங்கள் துண்டம்' என்ற பாடல் பெற்ற விஷ்ணுத் தலம் இருக்கிறது. பெருமாள் மேற்கு நோக்கி நின்ற கோலத்தில் காட்சி அளிக்கிறார். தாயார் நேரொருவரில்லா வல்லி.

‘நீரகத்தாய்! நெடுவரைமினுச்சி மேலாய்!
நிலாத் திங்கள் துண்டத்தாய்!’

என்று திருநெடுந்தாண்டகத்தில் இப்பெருமானைத் திரு மங்கை மன்னர் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார்.

நால்வர் பாடலும் கொண்ட பெருமை உடையது ஏகம்பம். காஞ்சியிலே சைவத்தைக் காத்து அரண் செய்த கோட்டை ஏகம்பம். தம் பாடல்களால் இக் கோட்டையைச் சம்பந்தரும் அப்பரும் பலப்படுத்தினார்கள்.

ஏகம்பத்தைக் கண்டவர்கள், சேர்ந்தவர்கள், தொழு தேத்தியவர்கள் ஆகியோர் இடர் கெடும் என்கிறார் சம்பந்தர்.

கருவார் கச்சி ஏகம்பத்(து)

ஒருவா என்ன, மருவா வினைகளே

என்பது அவர் உறுதி மொழி. சுதையால் தீட்டப்பட்ட நெடிய மாடங்கள் மலை போல் விளங்க, அவற்றின் மேல் கட்டிப் பறக்க விட்டிருக்கும் கொடிச் சீலைகள் மேக மண்டலத்தை எட்டிப் பிடிக்கும் சிறப்பினை உடையது கச்சி நகர் என்கிறார் அவர்.

ஏரார்பூங் கச்சி ஏகம்பனை எம்மானைச்

சேராதார் இன்ப மயமான நெறி சேராரே

என்பது சம்பந்தரது திடமான நம்பிக்கை.

‘கல்வியைக் கரையிலாத காஞ்சி மாநகர்’ என்று இப் பெரு நகரைப் போற்றும் அப்பர் சுவாமிகள்,

ஏத்துவார் ஏத்த நின்ற

ஏகம்ப மேவினாரை

வாழ்த்து மா(று) அறிய மாட்டேன்

மாய் கொடு மயங்கினேனே

என்று கரைகிறார். அவன் திருவடியை வாழ்த்தும் வகை அறிய வல்லாதவராசிப் பற்று கொண்டு மயங்கிக் கழித்த காலத்தைக் கருதி இரங்கினார். பழத்தில் இன்சுவையாக,

பண்ணில் ஓசையாக, இன்பத்துள் இன்பமாக, செல்வத்துள் செல்வமாக அரும்பொருளாக இருக்கும்.

‘எப்போதும் இனியானை என் மனத்தே வைத்தேனே’

என்பர்.

மகிழடியில் சூளுறவு பிழைத்ததன் காரணமாகத் திருவொற்றியூர் எல்லையைத் தாண்டியவளவில் இரு கண்பார்வையும் இழந்த சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள்,

‘ஆலந்தான் உகந்து அமுது செய்தானை’

என்ற பதிகம் ஒன்று ஏகம்பன்பால் பாடிக் கண் பெற்றார்.

கால காலனைக் கம்ப னெம்மானைக்

காணக் கண் அடியேன் பெற்றவாறே

என்பது ஆரூரர் தேவாரம்.

தேசமெல்லாம் புகழ்ந்தாடும் கச்சித்

திருவேகம்பன் செம் பொற் கோயில் பாடி,

பாச வினையை அறுத்தெறிய வேண்டுகிறார் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்.

கல்லாப் பிழை, கருதாப்பிழை, கசிந்துருகி நில்லாப் பிழை முதலான எல்லாவற்றையும் பொறுத்தருள வேண்டுகிறார் ஏகம்பனைப் பட்டினத்தடிகள்.

இத் தலத்தில் பிரமன் பூசித்த வெள்ளக் கம்பர், மாயவன் பூசித்த கள்ளக் கம்பர், உருத்திரன் பூசித்த நல்லக் கம்பர் ஆகிய இலிங்க மூர்த்திகள் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். விகடச் சக்கர விநாயகர் தெற்குத் திருவாயிலில் ஆயிரக் கால் மண்டபத்திற்கு முன்னால் எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

ஐயடிகள் காடவர்கோன், திருக் குறிப்புத் தொண்டநாயனார், சாக்கிய நாயனார் ஆகியோர் சிவபெருமான் அருள் பெற்று இத் தலத்தில் பேரெய்தினர். முன் மண்டபத்தில் உள்ள சிலை கரிகாலன் சிலை என்பர். அதற்குத்

தாடி இருக்கிறது. பெரும்பாலும், 'கண்ணுளார் கழலின் வெல்வார் கரிகாலனை' என்ற சம்பந்தர் தேவார அடிகளை முன்னிட்டே இந்த யுகம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். மற்றபடி, சம்பந்தம் எதுவும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை.

ஏகம்பத்தின் முன்னால் கொடிமரத்தின் அருகே 'கச்சி மயானம்' என்ற வைப்புத் தலம் இருக்கிறது. தேவர்களைச் சமீபையாகக் கொண்டு சிவ பெருமான் இங்கே யாகம் செய்ததாக ஐதிகம். 'மைப்படிந்த கண்ணானும் தானும் கச்சி மயானத்தான்' என்று அப்பர் சுவாமிகள் குறித்துள்ளமை அறிக. உமா தேவியார் மணலால் இலிங்கம் நிறுவிப் பூசிக்கும்போது கம்பா நதி பெருகி வரவும், அம்மை இலிங்கத்தை அணைத்துக்கொண்ட வரலாற்றை,

உள்ளத்து உள்கி உகந்து உமை நங்கை
வழிபடச் சென்று நின்றவா கண்டு
வெள்ளங்காட்டி வெருட்டிட அஞ்சி
வெருவி ஓடித் தழுவ வெளிப்பட்ட
கள்ளக் கம்பனை எங்கள் பிராணை

என்று சுந்தரர் பாடுவர்.

திரு வெ .: கா

வடபெண்ணையிலிருந்து தென் பெண்ணை வரை இருந்த நிலப்பரப்புத் தொண்டை மண்டலம்; இது ஆதியில் 'குறும்பர் நிலம்' என்று வழங்கி வந்தது. குறும்பரை (ஆடு மாடு மேய்க்கும் தொழிலுடையவர்) வென்று இப்பகுதியைத் தனதாக்கிக் கொண்டான் ஆதொண்டைச் சக்கர வர்த்தி யென்று மணிமேகலை கூறுகிறது. பிற்காலத்தில் கரி கால் பெருவளத்தான் என்ற சோழ மன்னன் காட்டுப் பகுதியை அழித்து நாடாக்கி வேளாண் மக்களை இங்கே குடியேற்றி நாட்டைச் செழிப்புறச் செய்தான். தொண்டைமான் இளந்திரையன் என்பவன் காஞ்சியை

ஆண்ட தமிழரசர்களுள் மிகப் பழமையானவன் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படையால் தெரிய வருகிறது.

திருமாலின் நாபிக் கமலத்தில் பிரமனைத் தோற்று வித்த,

தாமரைப் பொகுட்டிற் காண்வரத் தோன்றி

.....

சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநகர்

என்று காஞ்சியைப் போற்றுகிறார் அப்பாட்டின் ஆசிரியர் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார். இறைவனின் நாபித் தாமரை மலரின் நடுவே உள்ள பொகுட்டினைப் போல (முகை) எல்லோரும் காணும்படி விளங்கிய செங்கல்லினால் மூடப்பட்ட மதிலையுடைய நீண்ட நகர் என்பது பாட்டின் பொருள்.

மலர்தலை உலகத்துள்ளும் பலர்தொழ

விழவு மேம்பட்ட பழவிறன் மூதூர்

—பெரும்பாண் (410-11)

என்று உலகத்துள்ளே பலரும் கை தொழும்படியான திருவிழாக்கள் மலிந்த, தொன்று தொட்டுப் பெருமை வாய்ந்த பழமையான ஊரான கச்சி என்று மேலும் கூறுகிறார் புலவர்.

இளந்திரையனது நாட்டின் பல பகுதிகளை வருணித்துக் கொண்டு வரும் புலவர்,

நாடுபல கழிந்த பின்றை நீடுகுலைக்

காந்தளஞ் சிலம்பிற் களிற்றுபடிந்தாங்குப்

பாம்பணைப் பள்ளியமர்ந் தோனாங்ஙண்

வெயினுழை பறியாக் குயினுழை பொதும்பர்

—பெரும்பாண் (371-4)

என்று 'பல ஊர்களை உடைய நாட்டைக் கடந்து சென்ற பின்பு திருவெஃகா என்னும் தலத்தை அடைவீர்கள்; அங்கே திருமால் பாம்பணைமேற் பள்ளி கொண்ட கோலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அங்கே கதிரவன் ஒளியும்

வெப்பமும் தெரியாதபடி இன்னிழல் தரும் மரங்கள் நிரம்பியுள்ளன.

துறக்க மேய்க்கும்

.....

... .. அசைஇ யவ்வயின்

அருந்திறற் கடவுள் வாழ்த்திச் சிறிதுநும்

கருங்கோட்டின்னிய மியக்கினிர் கழிமின்

—பெரும்பாண் (388-392)

என்று ஆற்றுப்படுத்துகிறார். துறக்கம் மேய்க்கும் துறையிற் கடவுள் ஆதவின் மேலான வீட்டைத் தரவல்லவன். அவன்கட் பயன் கருதாமல் உடலெடுத்ததற்காக வாழ்த்தி, யாழ் வல்லராதற்கு அவ்வயின் இன்னிசை இயக்கிச் செல்லுதலும் முறையாகும் என்று தொடர்ந்து கூறுகிறார்.

இவ்வாறு காஞ்சியின் எல்லையில் மிகப் பழமையாகக் கோயில் கொண்டிருந்த பெருமானைப்பாடிச் செல்லுகிறார் சங்கப் புலவர். இவர் காலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு என்பது ஆராய்ச்சியாளர் துணிவு. இலக்கியப் பெருமை வாய்ந்த இப்பெருமானைப் பிற்காலத்தில் ஆழ்வார்களும், புலவர்களும் பாடிப் போற்றினர். காஞ்சிக் கோயில்களில் மிகப் பழமையானது இவ்வாலயந்தான்.

ஆடவர்கள் எவ்வாறகன்

ஹொழிவார்-வெஃகாவும்

பாடகமும் ஊரகமும்

பஞ்சரமா—நீடியமால்

நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான்

இதுவன்றோ

மன்றார் மதிட் கச்சி

மாண்பு

என்று ஒரு பழம் பாடல் (யாப்பருங்கல விருத்தி மேற்கோள்). திருமால் காஞ்சியில் இம் மூன்று திவ்விய தேசங்

களில் கோயில் கொண்டிருப்பதால் மக்கள் இந் நகரைப் பிரிந்து வாழ விரும்பார்கள் என்று கூறுகிறது.

நின்ற தெந்தை யூரகத்து
இருந்த தெந்தை பாடகத்து
அன்று வெஃகணை கிடந்தது
என்னிலாத முன்னெலாம்

என்ற திருச்சந்த விருத்த 64-ஆம் பாடலில் திருமழிசைப் பிரான் தம் காலத்துக்குப் பல காலம் முன்னிருந்தே பெருமாள் அங்கே கோயில் கொண்டிருப்பதாகக் கூறுகிறார். திருமழிசை பிரான் ஆறு ஏழாம் நூற்றாண்டின் முன், பின்பகுதிகளில் வாழ்ந்தவர். எனவே, சங்கப் புலவர் பாடலையும் ஆதரித்துப் பேசுகிறார்.

இத் தலத்தைப் பற்றிய புராண வரலாற்றைக் கவனிப்போம். படைப்புத் தொழிலில் பிரம்மதேவருக்கு மயக்கமும் மறதியும் தோன்றியது. இதைப் போக்கக் கங்கைக்கரையில் தவம் புரிந்தார் அவர். ஆயிரம் வேள்விகள் ஆற்றினால் மாசு நீங்கும் என்று வானொலி கூறியது. சத்திய விரதத் தலமான காஞ்சியில் ஒரு வேள்வி செய்தால் ஆயிரம் வேள்வி செய்த பலன் கிடைக்கும் என்று அசுரீரியே அவருக்கு வழி காட்டியது.

பிரம்மதேவர் காஞ்சியில் யாகம் செய்தார். ஆனால் சரசுவதி தேவியின்றி யாகம் நடந்தது. கலைமகள் கோபம் கொண்டு வேகவதி என்ற ஆறாகப் பெருகி, பாய்ந்து வந்து யாகத்தை அழிக்க முயன்றாள். பிரம்ம தேவர் திகைத்தார். இறைவன் நிர்வாணமாக யாக குண்டத்தின் பக்கத்திலே அணைபோல் கிடந்து யாக குண்டத்தைக் காப்பாற்றினார். வேகவதி நதிக்கு அணையாகக் கிடந்ததால்தான் வெஃகணை என்று பெயர் பெற்றது.

வெஃகணை கிடந்தது என்ன நீர்மையே

—திருச்சந்த (63)

என்ற திருமழிசை யாழ்வார் பாசரமும் இத் தலத்தை வெஃகணையெனக் கூறக் காணலாம். இப் பெருமானின்

திருநட்சத்திரம் சித்திரை மாதப் புனர்வசு; வரதருக்கு ஏழு தினங்கள் முன்னால் தோன்றினார் என்பர்.

இப் பெருமானுக்கு யதோத்தகாரி அல்லது சொன்ன வண்ணம் செய்த பெருமாள் என்று பெயர். திருமழிசை பிரான் தமது சீடன் கணிகண்ணனுடன் இத் தலத்தில் சில காலம் கைங்கரியம் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது அரசவையில் பணியாற்றி வந்த கிழவி ஒருத்தி கணிகண்ணனிடம் பக்தி பூண்டு ஒழுகி வந்தாள். அவள் முதுமையைக் கண்டு இரங்கிய கணிகண்ணன் இறைவன் அருளால் ஒரு பாடல் பாடி அவளைக் குமரியாக்கினான். அக் காலத்திய பல்லவ மன்னன் இதைக் கேள்வியுற்றுத் தன் மீதும் ஒரு பாடல் பாடி இளமை அளிக்க வேண்டுமென்று கணிகண்ணனை வேண்டினான். ஆனால் கணிகண்ணன் அரசன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கவில்லை. தன் ஆணையை மீறிய கணிகண்ணனை நாடு கடத்தினான் மன்னன்.

இதை அறிந்த திருமழிசைபிரான் தாமும் சீடனுடன் வெளியேற முற்பட்டார். ஆனால் வெடிகாவில் துயில் அமர்ந்த வேந்தரை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவராய் அவரையும் தம்முடன் அழைத்துச் செல்ல விழைந்து,

கணிகண்ணன் போகின்றான்

காமரு பூங்கச்சி

மணிவண்ணா நீ கிடக்க

வேண்டா—துணிவுடைய

செந்நாப் புலவனிதோ

செல்லுகின்றேன் நீயுமுன்றன்

பைநாகப் பாய் சுருட்டிக்கொள்

என்று அருளிச் செய்தாராம். உடனே பாம்புப் படுக்கையைச் சுருட்டிக்கொண்டு பெருமாள் நகரைவிட்டு வெளியேறினாராம். கணிகண்ணன், ஆழ்வார், பெருமாள் ஆகியோர் நகரை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்று பாலாற்றின் வடகரையில் ஓரிடத்தில் தங்கி இருந்தனர்.

காஞ்சி மாநகரம் பொலிவிழந்து பாழடைந்து காணப் பட்டது. மக்கள் அரசனிடம் சென்று முறையிட்டனர். அரசன், பக்தியின் பெருமையையும் அடியார்களின் மேன்மையையும் உணர்ந்து, ஆழ்வாரிடம் ஒடிச் சென்று மன்னிப்பு வேண்டினான். திரும்பவும் நகரத்திற்குப் பெருமானுடன் மீள்வேண்டுமென்று இறைஞ்சினான். ஆழ்வாரும் மனமிரங்கி,

செந்நாப் புலவனிதோ
செல்லகில்லேன் நீயுமுன்றன்
பைந்நாகப் பாய்
விரித்துக் கொள்

என்று பெருமானைக் கேட்டுக்கொண்டார். பெருமானும் சொன்ன வண்ணம் செய்தாராம். அன்றையிலிருந்து பெருமானுக்கு யதோத்காரி என்ற திருநாமம் உண்டாயிற்று.

பழமறைகள் முறையிடப் பைந்தமிழ்
பின்சென்ற பச்சைப் பசுங் கொண்டலே

என்று சைவராகிய குமரகுருபரர் இந்த நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிட்டுத் திருமாலையும் வணங்கினார்.

உலகங்களை யெல்லாம் தன் வயிற்றில் இருத்தி அவை சீரணமாகாமலிருக்கும் பொருட்டு வலது கையைத் தலையின்கீழ் வைத்துப் புஜங்க சயனராய்ப் பெருமாள் கிடப்பார். ஆனால் இத்தலத்தில் சொன்ன வண்ணம் செய்த அவசரத்தில் இடக்கையைக் கீழே வைத்துக் கண் வளர்ந்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. தாயார் கோமள வல்லி நாச்சியார் சந்நிதியின் வடபுறமுள்ள பொய்கையில் பொய்கையாழ்வார் திருவவதரித்ததாக ஐதிகம்.

பாந்தட் பாழியில் பள்ளி விரும்பிய
வேந்தனைச் சென்று காண்டும் வெஃகாவுளே

என்று திருமங்கைமன்னர் மங்களா சாசனம் செய்துள்ளார்; 'வெஃகாவில் உன்னிய யோகத் துறக்கத்தை' என்று பெரிய திருமடலில் பாடுவர். பொய்கையாழ்வார்,

நம்மாழ்வார், பேயாழ்வாரும் இப்பெருமானைப் பாடியுள்ளனர்.

.....விருப்புடைய

வெஃகாவே சேர்ந்தானை மெய்ம் மலர்

தூய்கை தொழுதால்

அஃகாவே தீவினைகள் ஆய்ந்து

என்கிறார் பேயாழ்வார்.

கைலாயநாதர் கோயில்

காஞ்சிக் கோயில்களில் கைலாயநாதர் ஆலயம் கலைச் சரித்திரத்தின் மகோன்னத சின்னமாய் விளங்குகிறது. தென்னாட்டின் மிகப் பழைய ஆலயங்கள் சுதையாலும், செங்கல்லாலும், மரத்தாலும் கட்டப்பட்டிருந்தன. பாதைகளை உட்புறமாகக் குடைந்து குகைக் கோயில்களைப் புது முறையில் அமைத்தான் மகேந்திரவர்மன் என்ற பல்லவ மன்னன். அவனுடைய மகன் நரசிம்மவர்மன் குகைக் கோயில்களின் வெளிப்புறங்களில் பாதைகளை விமானங்கள் போன்று அமைத்தான். அவனுடைய மகன் இராசசிம்மன் கருங்கற்களை ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடுக்கிப் புது முறையில் கட்டினான் கைலாயநாதர் ஆலயத்தை.

ஆலயம் கழனிகளுக்கிடையே காஞ்சியின் மேற்கு எல்லையில் இருக்கிறது. ஆதியில் ஆலயம் ஊரின் நடுவில் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று கல்வெட்டுக்கள் மூலம் தெரிய வருகிறது. தற்போது ஆலயத்தின் வெளியேயுள்ள மண்டபத்திற்கு அப்பாலும் ஒரு புறமதில் இருந்தது என்கிறார்கள். இராசசிம்மன் சிவபாதசேகரன் என்று பெயர் சூட்டிக்கொண்டான். 'மாடெலாம் சிவனுக்காகப் பெருஞ் செல்வம் வகுத்தல் செய்தான்' என்று சேக்கிழார் இவனைப்பற்றிக் கூறுகிறார்.

கோயிலுக்கு முன்னால் சுமார் நூறடி தூரத்தில் ஒரு பெரிய கல் நந்தி உயர்ந்த மேடைமேல் ஆலயத்தை

நோக்கிய வண்ணம் அமர்ந்திருக்கக் காணலாம். நந்தி மேடையின் நாற்புறமும் நான்கு குறைபட்ட சிங்கத் தூண்கள் நிற்கின்றன. மேலே இருந்த கற்கூரையும் தூணின் பகுதிகளும் கவனிப்பாரற்றுக் கால தேவனுக்குப் பலியாகிவிட்டிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது.

நந்தியைத் தாண்டி மேலே சென்றால் மதிலின் வெளியே வலப் புறத்தில் இரண்டும், தென்புறத்தில் ஆறுமாகச் சிறு மண்டபக் கோயில்கள் இருக்கின்றன. அவற்றின் நடுவே இலிங்கங்கள் இருக்கின்றன. சிறிய வெளிவாயிலின் வழியேதான் உள்ளே செல்ல வேண்டும். உள்ளே சென்றதும் முன் மண்டபம் இருக்கிறது. இரண்டு புறங்களிலும் முகப்பின் கோடியில் இரண்டு கரங்களை உடைய துவாரபாலகர் சிற்பங்கள் இருக்கின்றன. மண்டபத்தின் ஒவ்வொரு வெளி முனையிலும் முன் கால்கள் தூக்கியுள்ள பல்லவ யாளிகள் இருக்கின்றன. மண்டபத்தின் மேற்புறத்தில் கொடுங்கை தாங்கிய வண்ணம் சிறு உருவங்கள் உள்ளன. மிக நுட்பமான கொடி வேலைகளையும் அங்கே காணலாம். முன் மண்டபத் தூண்களில் பல கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. கூரைமீதும் கல்வெட்டுக்கள் இருக்கின்றன.

மண்டபத்திற்கு அப்பால் நாற்கோணமான உட்கோயில் இருக்கிறது. வாயிலுக்கு முன்னால் படிக்கட்டுகள் இருக்கின்றன. கருப்ப இல்லில் பதினாறு பட்டைகள் கொண்ட எட்டடி இலிங்கம் இருக்கிறது. இலிங்கத்திற்குப் பின்னால் சுவர்ப்புடைச் சிற்பமாகச் சோமாஸ்கந்தமூர்த்தி வீற்றிருந்த கோலத்தில் காணப்படுகிறார். கருப்பத் திருச் சுற்று இரண்டே அடி அகலம் கொண்டது. படுத்து ஊர்ந்தே சுற்றுக்குள் செல்ல வேண்டும். வெளியே வருவதும் அப்படியே. மிகக் குறுகலான வழி.

கருப்பக்கிருகத்தின் வெளியே இரு புறங்களிலும் பெரிய சிவநடனச் சிற்பங்கள் இருக்கின்றன. இவை பழுது படாமல் நல்ல நிலையில் இருக்கின்றன. இடப்

புறத்தில் ஊர்த்துவதாண்டவ மூர்த்தி இருக்கிறார். கால் பாதாளத்தை ஊடுருவிச் செல்லுகிறது. மற்றொரு கால் வானத்தை ஊடுருவிச் செல்லுகிறது. இடக் கைகளில் ஒன்று தலைக்கு மேல் தூக்கியிருக்கிறது. இரண்டு புறங்களில் பிரமனும் திருமாலும் நடனத்தைப்பார்க்கிறார்கள். மேலே கந்தர்வர்கள் துதி செய்கிறார்கள்.

மதிற் சுவரின் உட் புறமாகவும் கருப்பக்கிருகத்தின் வெளிப்புறமாகவும் சுவரை யொட்டிச் சிறு கோயில் அமைப்புகள் உள்ளன. மதிற் சுவரின் உட் பக்கம் இவ்வாறு 58 சிறு கோயில்கள் உள்ளன. கோயிலுக்குள் நுழைந்தவுடன் வில்வ மரத்தடியின் அருகில் உள்ள மதிற் சுவர்ச் சிறு கோயிலில் பெரிய ஆகிருதியில் விஷ்ணு துர்க்கை இருக்கிறான்: சிங்கத்தின் மேல் காலைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு போராட வரும் அசுரனை எதிர் நோக்கி அழிக்கும் சக்திக் கோலத்தில் காட்சியளிக்கிறான் அவன்.

சிறு கோயில் மாடங்களில் பிராகாரத்தின் இருபுறச் சுவர்களிலும் சிவ நடனங்கள், முப்புரம் எரித்த கதை, அமிர்த மத்தனக் கதை, துர்க்கா தேவியின் லீலைகள் ஆகியவை சிற்ப வடிவில் அழகுறப் பாவங்களை விளக்கிச் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த மாடங்கள் சிங்கங்கள் தாங்குவது போல் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. யாழ் வாசிக்கும் சிற்பங்கள் அரசன் 'வாத்ய வித்யாதரன்' என்பதை நிரூபிக்கின்றன.

கைலாயநாதர் ஆலயம் திருக்கயிலை யளவு கொண்டு கட்டப்பட்டது என்பது விபுலாநந்த அடிகளது அபிப்பிராயம். பிராகார மண்டபத்தின் மேல் சிவன் கோயில் என்பதற்கு அறிகுறியாக யானை, இடபம் முதலிய உருவங்கள் இயற்கையாகப் படுத்திருப்பது போல் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இராசசிம்மன் காலத்தில் திருவள்ளூருக்கு 10 கி. மீ. தூரத்தில் உள்ள திருநின்றவூரில் பூசலார் என்ற அந்தணர் ஒருவர் இருந்தார்; அவர் மகா சிவபக்தர். தமது ஊரில்

சிவபெருமானுக்குக் கோயில் ஒன்று எடுக்க எண்ணினார். ஆனால் கற்கோயில் அமைக்கும் அவர் முயற்சிக்கு ஆதரவு தருவார் எவரும் இல்லை. தம் மனத்திற்குள்ளேயே ஆலயம் அமைக்கப்பட வேண்டிய முறைகளைச் சிந்தித்துக் கொண்டு அங்கேயே ஆலயத்தை அமைக்க முந்தினார். ஆலயத்தில் இலிங்கப் பிரதிட்டைக்கு ஒரு சுப தினமும் குறித்து விட்டார்.

அதே நாளில்தான் இராசசிம்மனும் கைலாசநாதர் கோயிலில் இலிங்கப் பிரதிட்டைக்கு முகூர்த்தம் குறித்திருந்தான். சிவபெருமான் அவன் கனவில் எழுந்தருளி,

நின்றவூர் பூசல் அன்பன்

நெடிது நாள் நினைந்து செய்த

நன்றுநீ டால யத்து

நாளைநாம் புகுவோம் நீ இங்

கொன்றிய செயலை நாளை

ஒழித்துப்பின் கொள்வாய்...

என்று கூறினார். தாம் அன்றைய தினம் பூசலார் எழுப்பிய கோயிலில் எழுந்தருளப் போவதால் வேறு நாள் குறித்துக் கொள்ளும்படிச் கூறினாராம்.

அந்தத் திருப்பணி செய்தவரை வணங்கும் நோக்கத்துடன் அரசன் நின்றவூருக்குச் சென்றான். ஆனால் அங்கே புதிதாக எழுப்பப்பட்ட கோயிலொன்றும் காணவில்லை. கடைசியில் இறைவன் கூறிய பூசலாரைப்பற்றி வினவினான். பின்னர்ப் பூசலாரை அரசன் நேரில் சந்தித்து அவர் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி இறைவன் கூறிய வற்றை அவருக்குத் தெரிவித்தான்.

என்னையோர் பொருளாக் கொண்டே

எம்பிரான் அருள்செய் தாரேல்

முன்வரு நிதியி லாமை

மனத்தினால் முயன்ற கோயில்

இன்னதாம்.....

என்று கோயிலெடுக்கப் பணமின்மையால் தம்முடைய மனத்திலேயே இறைவனுக்கு ஆலயம் நிர்மாணித்ததைக் கூறி இறைவனுடைய பேரருட் கருணையை நினைந்து கண்ணீர் மல்கினார். அரசன் அவரை வணங்கித் தனது ஊருக்கு எழுந்தருளினான் என்று சேக்கிழார் கூறுகிறார்.

பூசலார் மனக் கோயில் இன்று நினைவுக் கோயிலாகத் திருநின்றவூரில் இருக்கிறது. கனவில் சிவனார் சென்று கூறினார் என்று சேக்கிழார் கூறுவார். 'அரசன் வான்ஒலி கேட்டான்' என்று கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.

ஆலயத்தில் இராசசிம்மன், அவன் மனைவி ரங்க பாதை, மகன் மூன்றாம் நந்திவர்மன், பிற்காலச் சோழர்கள் ஆகியோரது கல்வெட்டுக்களிருக்கின்றன. அவற்றிலிருந்து இவ்வாலயம் மிகப் பெரியதாய் மாட வீதிகள், மடங்கள் முதலியவற்றுடன் செல்வச் சிறப்புற்றிருந்ததாய்த் தெரிய வருகிறது.

இரண்டாம் நந்திவர்மன் காலத்தில் சளுக்கிய இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தன் காஞ்சியின்மீது படையெடுத்து வந்து அதைக் கைப்பற்றினான். அவன் கைலாசநாதர் கோயில் சிற்பங்களையும் கோபுர அமைப்பையும் கண்டு வியந்தான். அங்குள்ள பொருளை அபகரிக்காமல் ஆலயத்துக்கே விட்டுச் சென்றான் என்று கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. காஞ்சியிலுள்ள சிற்பிகளை உடன் அழைத்துச் சென்று தன் ஊரில் கைலாசநாதர் கோயில் போன்ற ஆலயத்தைக் கட்டினான் என்றும் கூறுகிறார்கள்.

மண்ணிலே கயிலையைக் கொணர்ந்து கட்டி நமக்குக் காட்டினான் இராசசிம்மன். ஆனால் அந்தக் கோயிலை மணற் கற்கள் கொண்டு கட்டினார்கள் சிற்பிகள். இவை காலப்போக்கில் சிதைந்து விட்டன. உண்மை உருவங்கள் தெரியாமல் சிலவற்றின்மீது இப்போது காரைப் பூச்சுக் காணப்படுகிறது. இதனால் உண்மையான கலையை அழித்து விட்டிருக்கிறார்கள் பிற்காலத்தவர். சிறிதும்

பெரிதுமான சிற்பக் கவிகளால் இயன்ற ஒரு மகா காவியம் இவ்வாலயம் என்று கூறி நிறுத்துவோம்.

பாடகமும் ஊரகமும்

(உலகளந்த பெருமாள், பாண்டவ தூதர் கோயில்கள்)

பாடகம், ஊரகம் என்ற இரண்டு கோயில்களும் பெரிய காஞ்சீபுரத்தில் ஒன்றை ஒன்று எதிர் நோக்கி யிருக்கும் தலங்கள்.

நின்ற தெந்தை யூரகத்து

இருந்த தெந்தை பாடகத்து

என்று திருமழிசைபிரான் (திருச்சந்த விருத்தத்தில்) ஊரகத்தில் பெருமாள் நின்ற கோலத்திலும், பாடகத்தில் இருந்த கோலத்திலும் நீண்ட நாட்களாக எழுந்தருளியிருப்பதாகக் கூறுகிறார்.

குன்றிருந்த மாடநீடு

பாடகத்தும் ஊரகத்தும்

நின்றிருந்து.....

என்ன நீர்மையே

என்று யோகியர் உள்ளக் கோயிலில் இடம் பெற்ற அவர் இந்தத் திருக்கோயில்களில் மக்களை அநுக்கிரகிக்க எழுந்தருளியிருக்கும் நீர்மைதான் என்ன என்பர்.

காமாட்சியம்மன் சந்நிதிக்குப் பின்புறத்தில் இருக்கிறது ஊரகம். இத் தலம் உலகளந்த பெருமாள் கோயில் என்று பெருவழக்காக வழங்கி வருகிறது. கருப்ப இல்லில் உலகளந்த திருவிக்கிரம மூர்த்தியாகக் காட்சியளிக்கிறார் பெருமாள். இந்தப் பெருமாள் சுமார் 25 அடி உயரம் கொண்ட சிற்பம். கருப்பக்கிருகத்தின் உட்புறச் சுவரிலேயே புடைச் சிற்பமாக இவர் எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

வலது கால் மகாபலியின் தலைமேல் இருக்கிறது. இடது கால் தென்திசைப் புறமாய்த் துடைக்குமேல் நீட்டப்

பட்டிருக்கிறது. இரண்டு கரங்களும் இரண்டு திசைகளிலும் வியாபித்து இருப்பதுபோல் இரு புறமும் நீண்டிருக்கின்றன. பல்லவ காலத்துச் சிற்பமாக இந்தப் பெருமாள் விளங்குகிறார்.

‘நிறைந்த கச்சி ஊரகத்தாய்’ என்றும், ‘காமரு டுங்கச்சி யூரகத்தாய்’ என்றும் திருநெடுந்தாண்டகத்தில் இத்தலத்தையும் பெருமானையும் திருமங்கை மன்னர் குறிப்பிடுகிறார். பெருமாள் உரகரூபியாய்ச் சேவை சாதித்தபடியால் ஊரகம் என்று தலம் பெயர் பெற்றது. திரிவிக்கிரமரின் கருப்ப இல்லுக்குப் பக்கத்தில் அர்த்த மண்டபத்தின் வடபுறமாக ஒரு சிறு சந்நிதியில் பாம்பு வடிவில் பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிறார். இவருக்கும் பூசையுண்டு.

‘மதிட் கச்சி யூரகமே, பேரகமே’ என்று திருமங்கை மன்னர் சிறிய திருமடலில் பாடியுள்ளார். உரக ரூபியாய்ச் சேவை சாதிக்கும் பெருமானை, ஊரகமே என்றும், திரிவிக்கிரமராய்ச் சேவை சாதிக்கும் பெருமானைப் ‘பேரகமே’ என்றும் பாடியுள்ளதாகக் கூறுவர். ‘ஊரகத்து அன்னவனை’ என்று பெரிய திருமடலில் குறிப்பிடுவர்.

தாயார் அமுதநாயகி. பெருமாள் மேற்கு நோக்கிச் சார ஸ்ரீகர விமானத்தின் கீழ் எழுந்தருளியிருக்கிறார். நாக தீர்த்தம் கோயிலுக்கு முன்னால் இருக்கிறது.

திருக்குறள், பரிபாடல் முதலிய அரிய நூல்களுக்கு உரையெழுதிய பரிமேலழகர் இந்தக் கோயிலின் அருச்சகர் பரம்பரையில் பிறந்தவர்.

நீணிலங் கடந்தோன் றாடொழு மரபில் பரிமேலழகன்

என்று பரிபாடல் உரைச் சிறப்புப் பாயிரம் கூறுவதும் இதை வலியுறுத்தும். ‘திருக்காஞ்சி வாழ் பரிமேலழகன் வள்ளுவர் நூற்கு வழி காட்டினான் தொண்டை மண்டலமே’ என்ற தொண்டை மண்டலச் சதகமும் கூறக் காணலாம். இவரைப் போன்றே இலக்கியச் சிறப்பு வாய்ந்த

வராக விளங்கினார் கச்சியப்ப சிவாசாரியார்.
கந்தபுராணம் இயற்றிய இவர் குமரக் கோட்டத்தில்
அருச்சகராக விளங்கினார்.

நேசத்தால் அன்றுலகை
நீர் வார்க்க வைத்தளந்த
வாசத்தாள் என் தலைமேல்:
வைத்திலையேல்—நாசத்தால்
பாரகத்துள் அன்றி நான்
பாழ்நரகில் வீழ்ந்தென்கொல்
ஊரகத்துள் நின்றாய்
உரை.....

என்று பாடுகிறார் பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார்.
'ஊரகத்துள் நின்றாய்! அன்று நீர் வார்க்க, நேசத்தால்
உலகை வைத்து அளந்த வாசத்தாள் என் தலைமேல்
வைத்திலையேல், நான் பாரகத்துள் அன்றி நாசத்தால்
பாழ் நரகில் வீழ்ந்து என் கொல்? உரை' என்பது பாட்டின்
பொருள். உலகளந்த சரிதையைக் குறிப்பிட்டு, அந்தத்
திருவடிகளைத் தன் தலைமேல் வைக்காவிட்டால், தான்
இந்த உலகத்தில் இருப்பதும் நரகத்திலிருப்பதும் ஒன்றே
என்பதாகும்.

பொய்கையாழ்வார் இந்தப் பெருமானைத் தரிசித்
திருத்தல் வேண்டும்.

அடியும் படி கடப்பத்
தோள் திசைமேல் செல்ல
முடியும் விசம்பளந்த
தென்பர்.....

என்ற பாடல் இந்த மூர்த்தியின் அமைப்புக்குப் பொருந்த
நிற்கிறது. திருவடி பூமியை அளந்துகொள்ள, திருத்தோள்
கள் திக்குகளிலே வியாபிக்க, திருமுடி மேலுலகத்தை
அளவுபடுத்திக் கொண்டது என்பது பாட்டின் பொருள்.
முதலாழ்வார்கள் மூவரும் திருமழிசைபிரானும் உலகளந்த
வரலாற்றைத்தான் அதிக மிடுக்குடன் பாடியுள்ளனர்,

ஊரகத்திலும், கோவலிலும் கண்ட காட்சிகளை அவர்கள் பாட்டோவியமாகத் தீட்டித் தந்தனர் எனலாம்.

ஆழி எழ, சங்கும் வில்லும் எழ, திசை
வாழி எழ, தண்டும் வாளும் எழ, அண்டம்
மோழை எழ, முடி பாதம் எழ, அப்பன்
ஊழி எழ உலகம் கொண்டவாறே...

‘உலகு அளக்க வருகிறபோது பஞ்சாயுதங்கள் தோன்றவும், எல்லாத் திசைகளிலும் மங்களாசாசனம் செய்கின்ற ஒலி தோன்றவும், அண்டமுகடு பிளந்து நீர்க்குமிழி தோன்றவும், திருமுடியும் திருவடியும் ஒரு சேர எழும்படியாகவும், நல்ல காலம் தோன்றும்படியாகவும் ஆயின; ஆ த ல ல ல், என்னப்பன் உலகத்தை அளந்து கொண்ட விதம் என்னே!’ என்று வியக்கிறார் நம்மாழ்வார். இந்தக் காஞ்சீபுரச் சிற்பந்தான் இப் பாட்டைத் தூண்டியதோ என்னவோ!

நீரகம், காரகம், கார்வானம் என்ற தலங்கள் ஆதியில் கச்சியம்பதிக் காரைக் காட்டில் இருந்தன. அவை மிகவும் சீரண நிலையை அடைந்து விட்டமையால் பிற்காலத்தில் அப் பெருமான்களை முன்னோர் உலகளந்த பெருமாள் கோயிலில் எழுந்தருளப் பண்ணினார்கள். அவர்களையும் இன்று சந்நிதியில் தரிசிக்கலாம்.

பாடகம் : -

பாடகம் சர்வ தீர்த்தக் கரைக்குப் பின்புறமாக ஏகாம்பரநாதர் ஆலயத்திற்குக் கிழக்கே சற்றுத் தூரத்தில் இருக்கிறது. இத் தலம் பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமுழிசை பிரான், திருமங்கை யாழ்வார் ஆகிய நால்வராலும் பாடப் பெற்றது.

‘பூம்பாடகத்துள் இருந்தானை ஏத்தும் என் நெஞ்சு’ என்கிறார் பூதத்தாழ்வார். நம்மை நோக்கி, அப் பெருமானை ‘உற்று வணங்கித் தொழுமின்’, அதாவது பொருந்தி வணங்கும்படி ஆசிரயித்து அழைக்கிறார் ஆழ்வார்.

‘பாடகம்’ என்பது பாடு அகம் எனப் பிரிபடும்; பெருமை தோன்ற எருந்தருளியிருக்கும் தலம் எனப் பொருள் படும். பெருமான் பெயர் பாண்டவதூதர் என்பது. ‘பாடகத்து மன்னிய எம் மைந்தனை’ என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்வர். பாடகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற இளைஞன், அதாவது குமரன் என்று பொருள் படும்.

பாண்டவர்களுடைய தூதனாய்க் கண்ணபிரான் துரியோதனனிடம் சென்றார். அப்போது துரியோதனன் ஒரு சூழ்ச்சி செய்தான். தன்னுடைய சபா மண்டபத்தில் பெரியதோர் நிலவறையை வெட்டினான். கீழே பல மல்லர்களையும், வீரர்களையும் இருத்தி வைத்தான். நிலவறையின் மேல் மூங்கில் பிளப்புகளைக் கொண்டு மூடினான். அதன் மேல் ஒரு சிறந்த இரத்தின ஆசனம் நிறுவினான். பார்ப்பதற்கு மிக அழகுடன் விளங்கியது அப் பொய்யாசனம். வெளியே இருப்பவர்களுக்கு அதன் சூட்சுமம் ஒன்றும் தெரிய வராது ஜோடிக்கப் பட்டிருந்தது ஆசனம். இவ்வாசனத்தில் கண்ணபிரான் வந்து அமர்ந்ததும் அது முறிந்து விழ வேண்டும் என்பது சூழ்ச்சி. உடனே வீரர்களும் மல்லர்களும் கண்ணனை முடித்து விடுவார்கள் என்பது துரியோதனனுடைய எண்ணம்.

எல்லாம் அறிந்த கண்ணபிரான் சபையை அடைந்து துரியோதனன் அளித்த பொய்யாசனத்தில் அமர்ந்தார். அது திடீரென்று முறிந்து நிலவறைக்குள் விழுந்துவிட்டது. கண்ணபிரானும் ஆசனத்துடன் உள்ளே விழுந்தார். மல்லர்களும் வீரர்களும் அவர்மீது பாய்ந்தனர். அப்போது பகவான் விசுவரூபம் எடுத்துப் பல கால் கைகள் கொண்டு நெருப்பெழ விழித்து மல்லரைத் துவம்சம் செய்தார்.

அரவுநீள் கொடியோன் அவையுள்
ஆசனத்தை அஞ்சிடாதே யிட அதற்குப்

**பெரிய மாமேனி அண்ட முருவப்
பெருந்திசை அடங்கிட நிமிர்ந்தோன்**

என்று திருமங்கை மன்னர் இந்த வரலாற்றைப் பாடுவர். அதே பெரிய திருமேனியுடன் இத் தலத்தில் சேவை சாதிக்கிறார் பெருமாள். இரண்டு திருக் கரங்களுடன் ஆசனத்தில் அமர்ந்த கோலத்தில் பெரிய திருமேனியாகக் கண்ணபிரான் காட்சியளிக்கும் தலம் இது ஒன்றே எனலாம். இந்தத் திருமேனியின் முகத்தில் ஒருபுறம் சிற்றத்தைக் காணலாம். ஆனால் ஆச்சரி தரை அபய கரம் காப்பதாயுள்ளது. தீவர்த்தி கொண்டே உயரக் காட்டி அருச்சுக்கர்கள் பெருமானைத் தரிசனம் செய்து வைப்பர்.

**வாய்ந்த
மறை, பாடகம், அனந்தன்
வண் துழாய்க் கண்ணி
இறை பாடி ஆயஇவை**

என்று பேயாழ்வார், வேதம், திருப்பாற்கடல், திருப் பாடகம், ஆதிசேஷன் ஆகிய இவையெல்லாம் துளவ மாலை அணியும் எம்பிரான் நித்தியவாசம் பண்ணும் இடங்கள் என்கிறார்.

**கல்லார் மதிளூழ், கச்சி நகருள்
நச்சிப் பாடகத்துள்
எல்லா வுலகும் வணங்க இருந்த
அம்மான்**

என்று எல்லா உலகங்களும் வணங்கும்படிக் கல்லுயர்ந்த நெடுமதிள் சூழ் கச்சியம்பதியில் பாடகத்தில் எம்பெருமான் வீற்றிருப்பதாகத் திருநறையூர்ப் பதிகத்தில் திருமங்கை மன்னர் பாடுவர்.

தாயார் உருக்குமிணி தேவி; அரீத முனிவர்க்குப் பீரத்தியட்சமானதாக ஐதிகம். வெஃகா, பாடகம், ஊரகம் ஆகிய மூன்று தலங்களிலும் பெருமாள் முறையே

கிடந்தும், இருந்தும், நின்றும் காட்சி தருவதால் காஞ்சி நகரைப் பிரிந்து வாழ மக்கள் விரும்புவதில்லை என்கிறது யாப்பருங்கல விருத்தி மேற்கோள் பாடல் ஒன்று.

குரங்கணில் முட்டம்

வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் செய்யாறு தாலுக்காவில் இருக்கிறது குரங்கணில் முட்டம். இது தொண்டை நாட்டுத் தலங்களில் ஒன்று; பாலாற்றின் தென்கரைத் தலம். காஞ்சிபுரத்திலிருந்து வந்தவாசிக்குச் செல்லும் கற்சாலை மார்க்கத்தில் சுமார் 7. கி. மீ. தூரத்தில் தூசி என்ற சிற்றூர் இருக்கிறது. பல்லவருடைய தூசிப்படை இருந்த ஊராதலின் தூசியென்ற பெயர் பெற்றது. மாமண்டூர் என்ற ஊரும் அருகே இருக்கிறது. மா என்பது மிருகத்தைக் குறிக்கும். பல்லவருடைய யானைப் படையும் குதிரைப் படையும் இருந்த ஊர் இது. அருகே பல்லவபுரம் இருக்கிறது; பல்லாவரம் என்று வழங்கி வருகிறது இவ்வூர். பல்லவர்கள் இங்கு வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ண இடமுண்டு.

தூசியிலிருந்து தென்கிழக்காக ஒன்றரை மைல் தூரம் வயல் வரப்புக்களின்மீது சென்றால் இத் தலத்தை அடையலாம்.

‘கொழுநீர் வயல் சூழ்ந்த குரங்கணில் முட்டம்’

என்ற சம்பந்தர் பாடல் இதன் இயற்கை அமைப்பை அன்றும் இன்றும் உள்ளபடி நமக்குக் காட்டும்.

குரங்கு, அணில், முட்டம் என்ற மூன்றும் பூசித்த தலமானபடியால் இப்பெயர் பெற்றது என்பர். இங்கே பூசித்த குரங்கு வாலி. அதன் பொருட்டு இறைவர்க்கு வாலீசுவரர் என்று பெயர் வழங்குகிறது. குரங்காடு துறையிலும் சிவலிங்கம் பிரதிட்டை செய்து வணங்கினான் இராமாயணப் பாத்திரமான சிவபக்தன் வாலி.

முட்டம் என்ற சொல் காகத்தைக் குறிக்கும். இங்கே காகம் இறைவனைப் பூசித்ததற்கு அடையாளமாகக் கோயிலைச் சுற்றி மூன்று புறமும் காக மடு இருப்பதைக் காணலாம். இதுவே கோயிலின் தீர்த்த மடு. இதன் நீர் தெளிவாக இருக்கிறது. தாமரைக் கொடிகள் மடுவில் படர்ந்திருக்கின்றன. ஆலயச் சுவரிலும், தூணிலும் இந்த ஐதிகத்தையொட்டிக் குரங்கு, அணில், முட்டம் ஆகிய வற்றின் உருவங்களைக் காணலாம்.

திருவோத்தாரை வணங்கிய பின்னர் திருமாகறலை அடைந்து அங்கிருந்து இத்தலத்திற்குப்போந்தார் சம்பந்தர் என்கிறார் சேக்கிழார். 'விழுநீர் மழுவான்' என்ற பதிகத்தைத் தொடங்கி, 'குரங்கணில் முட்டம் தொழு நீர்மையர் துன்ப மிலரே' என்று சிறப்பிக்கிறார். அம்பிகையின் பெயர் இறையார் வளையம்மை. 'இறையார் வளையாளை யொர்பாகத் தடக்கி' என்ற சம்பந்தர் பாடலை பொட்டியே அம்மைக்கு இப்பெயர் அமைந்தது எனலாம்.

..... உயர் மாடக்

கடைசேர் கருமென் குளத்தோங்கிய காட்டில்

குடையார் புனன்மல்கு குரங்கணின்முட்டம்

என்ற பாடலில் மாடங்களின் கடைவாயிலைச் சேர்ந்துள்ள கரிய மெல்லிய குளத்தால் சிறந்த காட்டிடங்களிலே குடை தற்குரிய நீர்நிலைகள் இத் தலத்தில் உள்ளமையை நாயனார் குறிப்பிடுவர். இராவணனை 'அடர்த்து இன்னருள் செய்த கொய்யா மலர் குடி' என்ற சம்பந்தர் பாடலை யொட்டி இறைவனுக்குக் கொய்யா மலர்சர் என்றும் பெயர் வழங்குகிறது. அப் பக்கத்து மக்கள் இப் பெயரைத் தங்கள் மக்களுக்கு இடுவது வழக்கமாயுள்ளது.

கோயிலுக்கு இப்போது சுற்று மதிலும் கிடையாது. இறைவர் மேற்கு நோக்கி எழுந்தருளியிருக்கிறார். கோயில் சுற் பாதையின்மேல் அமைந்திருக்கிறது. சந்நிதியில் அதன் பொருட்டே கல் ஜன்னல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது போலும்! அம்மையின் சந்நிதி வெளிப்புறத்தில்

இருக்கிறது. தெற்கு வாயில் வழியேதான் இறைவர் சந்நிதிக்குச் செல்ல வேண்டும். வாயிலில் கணபதியும் முருகக் கடவுளும் இருக்கிறார்கள்.

இத் தலம் காளியூர்க் கோட்டத்து இருகழி நாட்டு மாவண்டூர்ப் பக்கத்துப் பல்லவபுரமான திருக் குரங்கணில் முட்டம் என்று கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவராயர் பூஜா விதிக்காக ஆலயத்திற்குப் பல்லவபுரத்தை அளித்தாரென்று கல்வெட்டொன்று கூறுகிறது. (சகம்-1451)

சிவன் கோயிலுக்கு வடகிழக்கே ஒரு பர்லாங்கு தூரத்தில் பாறையாலான மேட்டிடத்தில் ஒரு குகைக் கோயில் இருக்கிறது. இது பல்லவர் காலத்திய குடைவறைக் கோயில். 28 அடி நீளம், 14 அடி அகலம், 8.5 அடி உயரம் கொண்டது இம் மண்டபம். மண்டபத்தின் உள்ளே எதிர்நோக்கியபடி மூன்று சந்நிதிகள் குடையப்பட்டிருக்கின்றன. மண்டபத்தின் வடபுறமும் தென்புறமும் இதே போல் பக்கத்திற்கு இரண்டு கருவறைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் இவற்றில் ஒன்றிலாவது சிலைகள் இல்லை. மண்டபத்தை எதிர்நோக்கியுள்ள மூன்று சந்நிதிகளின் வெளிப்புறத்தில் துவாரபாலகர்கள் சிலைகள் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் இவை எந்தத் தெய்வத்துக்கு உரியவை என்று சொல்ல இயலாது. இராட்டிரகூட மன்னன் மூன்றாவது கிருஷ்ணனுடைய 24-ஆம் ஆண்டுச் சாசனம் ஒன்றில் கீழ்நாட்டுக் காளியூர்க் கோட்டத்துப் பல்லவபுரம் கல் மடை காத்த ஆழ்வாரின் ஸ்ரீபலிக்காக இவ்வூரார் நில தானம் வழங்கியதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மாமண்டூர் ஏரி இதன் அருகில் இருக்கிறது. இந்தக் கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமான் ஏரியில் வெள்ளம் கரையை உடைத்துக்கொண்டு வாராமல் தடுத்ததற்காக இந்நில தானம் வழங்கப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம். ஆதியில் மாமண்டூர் ஏரி இந்த குகைக் கோயில் வரையில் பரவியிருந்திருக்க வேண்டும். குகைக் கோயில் பூமி மட்டத்திலிருந்து

ஆறடி உயரத்தில் இருக்கிறது. கரையின்மேல் குகைக் கோயிலில் எழுந்தருளியிருந்த பெருமானுக்கு நிலதானம் வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஏரி காத்த பெருமாள் இவர் எனலாம்.

குகையில் கல்வெட்டுக்கள் இல்லை. ஆனால் அமைப்பு ம் சிற்பங்களும் பல்லவர் காலத்தவை போல் தோன்றுகின்றன. இது மகேந்திரவர்மன் காலத்திற்குப் பின்னைய கோயில் என்று துணிந்து கூறலாம். ஏரியை அடுத்து மாமண்டூர் மலைத் தொடர் இருக்கிறது. அதிலும் பூர்த்தியாகாத குடையப்பெற்ற பல மண்டபங்களைக் காணலாம். குடையப் பெற்ற கோயிலில் உள்ள கல்வெட்டு உள்ளே எழுந்தருளியிருந்த பெருமானைக் 'கல் மடை காத்த ஆழ்வான்' என்று கூறுகிறது. 'குடையார் புன மல்கும்' என்ற சம்பந்தர் பாடலும் ஊரின் நீர்வளத்தையும் காடுகளையும் குறிப்பிடுவது கவனிக்கத் தக்கது.

திருமாகறல்

காஞ்சீபுரத்தினின்றும் உத்தரமேரூர் செல்லும் பாதையில் 15 கி. மீ. தூரத்தில் இருக்கிறது திருமாகறல் என்ற தேவாரம் பெற்ற தலம். கல்வியில் கரையிலாத காஞ்சி மாநகருக்கருகேயுள்ள இவ்வூரில் கல்வியில் வல்லார் பலர் இருந்தனர் என்று அறியக் கிடக்கிறது.

ஒப்பரிய மாகறலூரான் கிழராதிபன்

செப்பரிய தெய்வ நாயகன் தெரிந்து-தப்பரிய

வெண்பா மாலை தனக்குத் தக்க விருத்தியினை

நண்பா லுரைத்தான் நவின்ரு

என்ற வெண்பா, தெய்வ நாயகன் என்ற கிழான் புறப் பொருள் வெண்பா மாலைக்கு உரையெழுதினான் என்று கூறுகிறது.

இவ்வூரில் திருமேற் கோயில் என்ற பெருமாள் கோயில் உள்ளது. இதை இன்று வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில்

என்று வழங்குவர். ஆழ்வார்களால் பாடப்பட்ட ஒரு விண்ணகராக இது இருக்கலாம். இக்கோயிலின் கருப்பக் கிருக முக மண்டபத்தின் தெற்கு மதிலில் ஒரு கல்வெட்டு உள்ளது:

“ஸ்வஸ்திஸ் திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீராஜ ராஜ தேவர்க்கு யாண்டு உள-வது ஜெயங் கொண்ட சோழ மண்டலத்து எயிற் கோட்டத்து மாகறல் நாட்டு மாகறல் திருமேற் கோயில் வீற்றிருந்த பெருமானைத் திரு வடி பிடிக்கும் நயிமிசை வரதராச பட்டனேன் இப் பெரு மாளுக்கு இவ்வூர் ஆரங்கிழான் சாமுண்டி தேவன் திரு வேகம்ப முடையான் இட்ட பொன் க-கழஞ்சு, ஒரு சந்திவிளக்கு சந்திராதித்த வரை இடக் கடவேன். இப் படிக்கு நயிமிசை வரதராச பட்டனேன் எழுத்தி” என்பது அக்கல்வெட்டு

சைவப் பற்றுடைய சாமுண்டித் தேவர் திருமால் பக்தி யிற் சிறந்து விளங்கியவர் என்று அவர் திருமாற் கோயிலில் சந்திவிளக்கு அமைத்த செய்தியால் விளங்கும். ஆனால் இதற்கு முன்னர் ஐந்து ஆண்டுகட்கு முன்னரே மாகறலில் உள்ள விஷ்ணுக் கிருகத்துக்கு விமானம், அர்த்த மண்டபம், மகா மண்டபம், ஸ்ரீபீடம் முதலியவற்றைப், ‘பட்டியர் போயன் பெருங்கன்’ என்ற சீமான் திருப்பணி செய்ததாகக் கோயிலில் உள்ள பின் வரும் கல்வெட்டுப் பாடல் கூறும்:

திருமன்னு சீராச ராசற்கி யாண்டு

சென்றவிரு பத்துமூன் றாவதிற்செந் தளிர்க்கும்
மருமன்னும் பொழிற்றிருமா கறற்றிரு மேற்கோயில்
மன்னி வீற்றிருந்த பெருமாளுக்கு மண்மேல்
கருமன்னு சீவிமானம் அடுத்த மண்டபமோ
கலந்த மண்டபத் தோடு சோபனச் சீபீடம்
தருமன்னுங் கொடைப் பட்டியர் போயன் மணியன்
தரும்பெருங்கன் செய்வித்தான் தருமநிலை பெறவே

இதைப் போன்றே வீற்றிருந்த அப்பெருமாள் கோயிலில் உள்ள தாயார் சந்திதியைக் காழன் முருகன்

என்பான் திருப்பணி செய்ததாக மற்றொரு கல்வெட்டுப் பாடல் கூறுகிறது:

சீராச ராசற் காண்டாறிற் றென்மாகறற்
பாரார் புகழ்ண்டம் பாக்கிழான் காரார்
தருப்போல் தந்திடுவன் காழன் முருகன்
திருக்கோயில் செய்தான் சிறந்து.

இந்தக் கல்வெட்டுப் பாடல் தாயார் சந்திதியில் உள்ளது. இவ்வாறு மிகப் பழமையான தமிழ் வளம் பெற்ற இவ் வுரை 'நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும்' ஞான சம்பந்தர் அடைந்தார். பல்லவர்கள் பேரரசுக் காலம் அது. பொன்மயமான மாடங்களின் மேல் கட்டிய வெள்ளாடைகளாகிய கொடிகள் மேகத்தை எட்டிப் பிடித்த வண்ணம் இருந்தன. இந்த மாடங்களில் கலை கற்பவர்களின் ஒலியும், மங்கையருடைய பாடல் ஆடல் ஒலியும் சேர்ந்து இனிமை தந்தன. இஞ்சி விளையும் கழனிகளிலே பாடிக்கொண்டு விளையாடும் பள்ளத்தியர் குரலோசை ஒரு புறம் பொழில்களிடையே கேட்டவண்ணம் இருந்தது. இருட்டோடு இருட்டாக இருந்த நீலோற்பல மலர்கள் பொழுது விடிந்ததும் நிறம் விளங்கிக் காட்டு கின்றன. கழனிக்கருகிலுள்ள மேகம்தவழும் பூஞ்சோலையில் மயில்கள் நர்த்தனம் புரிகின்றன. இவ்வாறு இயற்கை யோடு செயற்கையும் கை கலந்து அழகு விளைக்கும் மாகற லில் துந்துபிகள், சங்கு, குழல், யாழ் முதலிய வாத்தியங் களுடன் முனிவர்கள் சிவபெருமானைக் காலையிலும் மாலையிலும் ஏத்தி வழிபடுவர் என்கிறார் சம்பந்தர்.

சம்பந்தர் காலத்திய மாகறல் இது. திருவோத்தூரில் ஆண் பணையைப் பெண் பணையாக்கிச் சிவத்திற் கூட்டி யருளிய ஆளுடைய பிள்ளையார், வழியில் உள்ள பல பதி களைப் போற்றிப் பின்னர் மாகறலை அடைந்தார். இத் தலத் திறைவனை 'மாகறலுளான்' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

நுங்கள் வினைதீர மிகஏத்தி வழிபாடு நுகரா வெழுமினே

‘உங்கள் வினை நீங்கும்படி வழிபாடு செய்து எழுங்கள்’ என்று நம்மை அழைக்கிறார்.

மங்கையரும் மைந்தர்களும் மன்னுபுன லாடி மகிழ் மாகறல்

என்று ஊருக்கருகே ஓடும் சேயாற்றில் குடைந்து நீராடும் மக்களைக் குறிப்பிடுகிறார். இந்தச் சேயாறு தலத்திற்குத் தெற்கே முக்கால் கி. மீ. தூரத்தில் ஓடுகிறது. அதன்கரையில் தல விநாயகர் பொய்யாமொழியார் இருக்கிறார்.

அக்கினி தீர்த்தம் கோயிலின் அக்கினி மூலையில் இருக்கிறது. இதில் நீராடி இறைவரை வழிபட்டால் யமபயம் நீங்கிச் சிவலோகம் பெறலாம் என்று ஒரு வடமொழிச் செய்யுள் கூறுவதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

இறைவரின் பெயர் அடைக்கலங் காத்தநாதர் என்பது. கல்வெட்டுக்களில் இறைவர் ‘ஆளுடையார் அகத்தீச் சரமுடையார்’ என்றும் ‘மாகறல் உடை நாயனார்’ என்றும் வழங்குகிறது. அம்பிகையின் பெயர் புவனநாயகி. இத்தலத்தைத் திங்கட் கிழமைகளில் தரிசித்தால் விசேஷ பலன் உண்டு. ஆலயத்தை அங்கப் பிரதட்சிணம் வந்தால் பிள்ளைப்பேறு உண்டு என்பர். இறைவன் திருமேனி உடம்பு போல் இருக்கிறது. தேவேந்திரன் வழிபட்டுப் பேறு பெற்ற தலம். கொடி மரத்துக்குத் தென் பக்கத்தில் இந்திர தீர்த்தம் இருக்கிறது.

சுந்தர பாண்டிய தேவனது ஏழாவது ஆட்சி ஆண்டில் இறைவன் சந்நிதியில் புதிதாக விதிகளும் திருமடை விளாகமும் சமைத்தவன் மாகறல் பட்டியர் போயன் வரதன் என்பான்.

முருகப் பெருமான், சூரபன்மன் ஆகிய அசுரரை வதஞ் செய்தபோது மாக்கிரகன் என்ற அசுரன் தப்பியோடி விட்டான். அவன் தண்டக வனத்தை அடைந்தபோது பல

முனிவர்களைக் கண்டான். அவர்கள் அவனுக்கு ஆகி கூறிச் சிவபெருமானை வழிபடும்படிக் கூறினர். மாக்கிரகன் தவத்துக்கு இரங்கிச் சிவபெருமான் அவனுக்குக் காட்சி அளித்து வேண்டிய வரங்களும் ஈந்தார். அத் தலமும், தலத்திறைவனும் தன் பெயர் கொண்டு வழங்க வேண்டுமென்று அவன் ஒரு வரம் கேட்டான். இறைவரும் அவ்வாறே அருளினார். அன்றுமுதல் மாக்கிரகம் என்று ஊர் வழங்கலாயிற்று. மாக்கிரகமே மருவி மாகறல் ஆயிற்றென்பர். இது தல புராண வரலாறு.

உரையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்த இராசேந்திர சோழன் தில்லையைத் தரிசனம் செய்தபின் காஞ்சியை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். வரும் வழியில் சேயாற்றின் கரையில் உள்ள திருவோத்தாரைத் தரிசித்துக் கொண்டான். பரிவாரங்களுடன் மேலே செல்லும் போது ஒரு பொன் உடம்பு அவன் கண்ணில் பட்டது. அதனைத் துரத்திச் சென்றபோது அது நெடுந்தாரம் அவனை அலைக்கழித்துச் சென்று ஒரு புதரில் மறைந்து கொண்டது. புதரை அணுகிச் சோதித்தபோது அங்கே ஒரு சிவலிங்கம் காணப்பட்டது.

விநாயகர் ஓர் அந்தண வடிவத்துடன் அரசனை அணுகினார். அவனைத் தடுத்தாட்கொள்ளவே இறைவன் அவ்வாறு செய்ததாகக் கூறி அவ் விறைவருக்கு மண்டபம். ஆலயம் முதலியன அமைத்து வழிபடும்படிக் கூறி மறைந்து விட்டார். அரசன் அவ்வாறே அங்கே தங்கியிருந்து ஆலயத் திருப்பணி செய்ததாகத் தல வரலாறு கூறுகிறது. சிவலிங்கநாதரும் உடம்பு வடிவில் இருக்கிறார்.

ராய கோபுரத்தின் வழியேதான் நான்கு புறமும் மதிலால் குழப்பட்ட கிழக்கு நோக்கிய இவ்வாலயத்தை அடைய வேண்டும். உள்ளே சென்றதும் வலப் புறத்தில் அம்பிகை சந்நிதி தெற்கு நோக்கி இருக்கிறது. கருப்பக் கிருகத்தின்மேல் கஜப்பிருஷ்ட விமானம் இருக்கிறது. யானையின் பின்புறம் போலுள்ள இதைத் தூங்கானை

மாடம் என்பர். இத் தலத்திறைவர்க்குச் சீகாழிநாதர் போல் பன்னிரு திருநாமம் உண்டு.

காசிக்கருகே கங்கை வடக்கு நோக்கி ஓடுவது போல் இத் தலத்தருகே சேயாறு வடக்கு நோக்கி ஓடுவதால் அதில் நீராடுவது மிகச் சிறந்ததென்பர். ஆற்றின் வடகரையில் புராணப் பிரசித்தி பெற்ற கடம்பர் கோயில் இருக்கிறது.

திருவோத்தூர்

வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் சேயாறு தாலுக்காவின் தலைநகராயுள்ள தலம் திருவோத்தூர். காஞ்சீபுரத்திலிருந்து வந்தவாசிக்குச் செல்லும் சாலை வழியே சுமார் பத்து கி. மீ. சென்று பின்னர் திருவோத்தூருக்குச் செல்லும் சாலை வழியே பதினைந்து கி. மீ. தூரம் சென்றால் திருவோத்தூரை அடையலாம். - நல்ல கற்சாலை வழியே பஸ்கள் செல்லுகின்றன.

திருவோத்தூர் தொண்டை நாட்டுத் தலம்; அப்பர், சம்பந்தர் ஆகியோர் இருவராலும் பாடப் பெற்றது. அப்பர் சுவாமிகள் திருவண்ணாமலையினின்றும் புறப்பட்டு முதலில் வணங்கிய தலம் திருவோத்தூர்.

நாதர்போந்து பெருந்தொண்டை

நன்னாடெய்தி முன்னாகச்

சீதமலர் மென்சோலை சூழ்

திருவோத்தூரிற் சென்றடைந்தார்

என்கிறார் சேக்கிழார். இத் தலத்தில் திருத்தாண்டகங்கள் முதலாக மொழி மாலைகள் சாத்தினார் நாயனார் என்கிறார் அவர். ஆனால் நாயனாருடைய இத் தலத்துப் பதிகங்கள் கிடைத்தில. சேக்கிழார் காலத்தில் இவை வழக்கில் இருந்திருக்கக் கூடும்.

தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் சிவபெருமான் வேதம் ஓதுவித்த தலமாதலின் திருவோத்தூர் என்று தலம்

பெயர் பெற்றுள்ளது. 'தேவர்முனிவர்க் கோத்தளித்தார் திருவோத்தூரில்' என்ற சேக்கிழார் வாக்கும் இக் கூற்றை வலியுறுத்தும். தற்காலம் திருவத்தூர் என்று இந்த ஊர் வழங்குகிறது.

தத்துரீர் அலைபுரட்டும் சேயாற்றின்
தடங்கரைக் கண் இமையோர்கட்கும்
மெய்த்தவர்க்கும் ஒதுவித்தோம் ஆதலினால்
மேவுதிரு வோத்தூர் என்றும்

அத்தலத்தில் கை தொழுவோர் அருமறை நூல் முழுதுணர்ந்து வீடு சேர்வர் என்றும் இறைவர் அருளிச் செய்த தாகக் காஞ்சிப் புராணம் கூறும்.

திருவண்ணாமலையைத் தரிசித்துக் கொண்டு சம்பந்தர் திருவோத்தூரை அடைந்தார். அவ்வூரில் ஒரு சிவனடியார் இருந்தார். திருவோத்தூர்த் தேவாலயம் சேயாற்றின் தென் கீழ்க் கரையில் அமைந்திருந்தது. சேயாற்றில் அடிக்கடி வெள்ளம் வந்துகோயில் பகுதிகளைச் சேதமாக்கிற்று. வெள்ளத்தைத் தவிர்க்க அச்சிவனடியார் கரையை 1.5 கி. மீ. தூரத்திற்கு உயர்த்தி அதன்மேல் மண் சரியாமல் இருப்பதற்குப் பணக்கொட்டைகளை நட்டு வைத்தார். அவை நாளடைவில் வளர்ந்து மரங்களாயின. ஆனால் ஆண் பணையாயிருந்தமையின் ஒன்றாவது காய்க்கவில்லை.

தொண்டை நாட்டில் திருவோத்தூர்ப் பகுதியில் சமணர் மிகுதியும் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் சிவனடியாரை நோக்கி, 'நீர் வைத்த பணையாயின வெல்லாம் ஆண்பணையாயுளவே; அவை காய்க்குமாறு எங்ஙனம்? உமது சிவபெருமான் அருள் இதுவோ?' என்று எள்ளி நகையாடினர். இது கேட்டுச் சிவனடியார் வருத்தமுற்றனர்.

சம்பந்தர் திருவோத்தூருக்கு எழுந்தருளியபோது இதை அவரிடம் கூறி முறையிட்டார் அடியார். ஆளுடைய பிள்ளையார் ஆலயத்திற்குச் சென்று வலம் வந்த பின்

கருப்பக்கிருகத்தை அடைந்தார். இறைவன் திரு முன்
நின்று,

பூத்தேர்த் தாயன கொண்டுநின் பொன்னடி
ஏத்தாதா ரில்லை எண்ணுங்கால்
ஓத்தூர் மேயஒளி மழுவாள் அரங்கை
கூத்திர் உம்ம குணங்களே

என்று தொடங்கி ஒரு பதிகம் பாடினார். 'ஓத்தூர் மேய
கூத்தரே, பூக்கொண்டு உம்மைப் பூசிக்காதார்' இல்லை
என்பது கருத்து.

பாட்டின் இறுதியில்,

கும்ருபை ஆண்பனை யீன்குலை ஓத்தூர்
அரும்ப கொன்றை யடிகள்

என்று கடைக் காப்புச் சாத்தி யருளும்போது இறைவன்
அருளால் ஆண்பனைகள் பெண் பனைகளாகிக் குலை
தள்ளின!

'ஆண் பனைகள் குலையீனும் ஓத்தூர்' என்று பாடிய
அளவில் இவ் வற்புதம் நிகழ்ந்ததைக் கண்ணுற்ற சமணர்
தமது பழிச் சொல் அவமானபை அறிந்து நாட்டைவிட்டு
வெளியேறினர். இன்னும் சிலர் சைவராக மாறினர்.

சாபத்தினால் தேவர்கள் இத் தலத்தில் ஆண் பனை
களாக நின்று கொண்டிருந்தனர். சம்பந்தர் வாக்கால்
அவை பெண் பனையாகிக் கால எல்லைவரை வாழ்ந்து
இறுதியில் சிவபதம் அடைந்தன என்பர். இதன் சின்னமாக
ஆலயத்தில் கருங்கல்லால் பனை மரப் பிரதிட்டை செய்யப்
பட்டிருக்கிறது. இரண்டாம் பிராகாரத்தின் வடமேற்கு
மூலையில் ஐந்து பனை மரங்கள் இருக்கின்றன; இவையே
தல விருட்சம்.

ஆலயம் சேயாற்றின் தென்கீழ்க் கரையில் இருக்கிறது.
கோபிலுக்குச் சுற்று மதில்களுடன் இரண்டு பிராகாரங்கள்
இருக்கின்றன. கிழக்கேயுள்ள ராஜ கோபுரத்தைத்
தாண்டியதும் தென்புறம் கல்யாண கோடி தீர்த்தமும்,

வடபுறம் நூற்றுக் கால் மண்டபமும் இருக்கின்றன. நடுவில் கொடிக் கம்பம், நந்தி, பலி பீடம் ஆகியவை இருக்கின்றன. நந்தி கிழக்கு நோக்கி இறைவனுக்கு முதுகு காட்டி இருக்கிறது. தொண்டைமான் சக்கரவர்த்திக்குப் படைத் துணைவராக நந்தியை யனுப்பினார் சிவ பெருமான், அது சென்ற நிலைமிலேயே இன்று கிழக்கு நோக்கி இருப்பதாக ஐதிகம்.

இரண்டாவது பிராகாரத்திற்கு ரிஷி கோபுரத்தைத் தாண்டிச் செல்ல வேண்டுர். உட்சென்றதும் வலது புறமாக அம்பிகை சந்நிதி தெற்கு நோக்கி இருக்கிறது. அம்மை சந்நிதிக்கு முன்னாலுள்ள கொடி மரத்திற்குப் பக்கத்தில் பாதி ஆணும் பாதி பெண்ணுமாக ஒரு கற்பனை மரம் இருக்கிறது. அதற்கடியில் ஒரு சிவலிங்கம் இருக்கிறது. சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள் பக்கத்தில் நிற்கிறார். ஆண் பனையைப் பெண் பனையாகப் பதிகம் பாடி ஆக்குவிக்கும் காட்சியை அங்கே காணலாம்.

இறைவர் வேதநாதர் கிழக்கு நோக்கி எழுந்தருளியிருக்கிறார். ஆவுடையார் சதுர அமைப்புக் கொண்டது. உட் சுற்றில் உற்சவ மூர்த்திகள் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். அர்த்த மண்டபத்தின் அக்கினி மூலையில் பலகையால் மூடப்பட்ட சுரங்கம் ஒன்று இருக்கிறது.

இவ்வூரிலிருந்த சமணர் ஒரு வேள்வி செய்து, அதிலிருந்து தோன்றிய ஆலகால விஷமுடைய சர்ப்பத்தைச் சம்பந்தர்மீது ஏவினர். தம்மீது வந்த பாம்பை அமண அரசன்மீது ஏவினார் சம்பந்தர். அவன் அவரைச் சரண மடைந்தான்.

தோட்டிரே துத்தி ஐந்தலை நாகத்தை

ஆட்டிரே அடியார் வினை

ஓட்டிரே உமை ஏத்துதும் ஒத்தார்

நாட்டிரே அருள் நல்குமே

என்று அவர் இறைவரை நோக்கிப் பாடிய அளவில், இறைவர் பாம்புப் பிடாரனாக வந்து அதனைக் கட்டுப்

படுத்திக் கோயிலுள் மறைந்தார். உட்கோயிலுக்குச் செல்லும் வழியில் மேடைமீது பாம்புப் பிடாரனாக வந்த நாகநாதர் எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

அரசன் சரணமடைந்ததைக் கண்ட சமணர்கள் சம்பந்தரைப் புனல் வாதத்துக்கு அழைத்தனர். மதுரையில் வையைக் கரையில் நடந்தது போல் இங்கேயும் ஒரு புனல் வாதம் நடந்தது. சேயாற்றில் இரு சமயத்தாருடைய ஏட்டையும் இடுவதென்று தீர்மானமாயிற்று. சமணர்கள் ஆற்றிலிட்ட ஏடு வெள்ளத்துடன் சென்று மறைந்து விட்டது. சம்பந்தருடைய பாடலைத் தாங்கிய ஏடு ஆற்றின் போக்கை எதிர்த்துச் சென்று ஓரிடத்தில் தங்கியது. அவ்விடம் 'சேயாற்றில் வென்றான்' என்று அன்று முதல் வழங்கி வருகிறது. சமணர்கள் தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டனர்.

சிவபெருமானை விலக்கிச் செய்யப்பட்ட யாகத்திற்குச் சென்ற பாவம் (தீக்குளித்த பின்னரும்) இமவான் மகளாய்ப் பிறந்த அம்பிகையைப் பற்றிக்கொண்டிருந்தது. பெதும்பைப் பருவத்தினளாகிய (மிக இளையவன்) தன்னுடைய பாவத்தைத் தீர்க்கும்படி இறைவரை வேண்டினாள் அவள். திருவோத்தூருக்குச் சென்று தவம் புரியும்படி பணித்தார் சிவபெருமான். அவ்வாறே அன்னை சென்று தவம் புரிந்தாள். இறைவர் அவளுக்குக் காட்சி யளித்துப் பெதும்பைப் பருவத்திலேயே அவளை மணந்து கொண்டார். அம்பிகை இளமுலை நாயகி என்ற பெயருடன் இத் தலத்தில் இளவயதினளாய் எழுந்தருளியிருக்கிறாள்.

கோயிலில் ஆதிகேசவப் பெருமாளுக்குத் தனிச் சந்திதி இருக்கிறது. சிவபெருமான் இத் தலத்தில் வீர நடனம் புரிந்தார் என்பது ஐதிகம். திருவோத்தூர் திருப்புகழ் பெற்ற தலம். இங்கே பல கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. பிற்காலச் சோழர்கள் கல்வெட்டுக்களுள் ஒன்று, 'வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்த ஒருவனுடைய அம்பு குறி தவறி ஒரு மனிதனைக் கொன்றுவிட்டதாகக் கூறுகிறது.

உத்தரமேரூர்

சென்னைக்குத் தென்மேற்காக 75 கி. மீ. தூரத்தில் உத்தரமேரூர் இருக்கிறது. காஞ்சீபுரத்திலிருந்து மாகறல் வழியாகத் தென்மேற்கே சுமார் 25 கி. மீ. சென்றாலும் இத்தலத்தை அடையலாம். இவ்வூரில் மிகப் பழமையான பல கோயில்கள் இருக்கின்றன. அவற்றின் சுவர்களில், கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை அப் பகுதியில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த பல்லவர், சோழர் ஆகியோரின் சாசனங்கள் பொறிக்கப் பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

சுந்தரவரதப் பெருமான் கோயில், வைகுண்டப் பெருமான் கோயில், கைலாசநாதர் கோயில், முருகப் பெருமான் கோயில் ஆகியவை பார்க்கத் தகுந்தவை. ஊரின் மேல் கோடியில் கைலாசநாதர் கோயிலும், சுப்பிரமணியர் ஆலயமும் இருக்கின்றன.

நளினவுபயகர வேலை முடுகு முருக! வடமேரு
நகரியுறையு மிமையோர்கள் பெருமானே

என்று அருணகிரியார் இம் முருகப் பெருமானைப் பாடியுள்ளார்.

ஆனைமத்தகவோனும் ஞான முற்றியல்வோரு
மாயிரத்(து) இருநூறு மறையோரும்
வாழும் உத்தரமேரூர்

என்று திருமால், சிவன், பிரமன், விநாயகர் முதலிய தெய்வங்களும் ஞானிகளும் ஆயிரத்திருநூறு மறையவரும் இத்தலத்தில் வாழ்கிறார்கள் என்கிறார் அவர்.

முருகர் ஆலயம் தென்னந் தோப்புகளுக்கிடையே சிறிய குளத்தின் பின்னர் இருக்கிறது. மயில் மீதேறி அதி சுந்தரமாகக் காட்சியளிக்கிறார் முருகப் பெருமான். ஆறுமுகச் செப்புத் திருமேனி மிக அழகு வாய்ந்தது.

கைலாசநாதர் கோயில் புதர் மண்டிக் கிலமாகக் கிடக்கிறது. கேதாரீசுவரர் கோயிலில் பழமையான கல் வெட்டுக்கள் உள்ளன. அக் கோயிலை மாத்திரம் புதுப்பித்திருக்கிறார்கள்.

ஊரில் பெரிய தெருவின் மேல் கோடியில் சுந்தரவரதப் பெருமாள் கோயில் இருக்கிறது. இது பல்லவர் காலத்திய கோயில் என்று அமைப்பிலிருந்து எளிதில் தெரிந்து கொள்ளலாம். பிற காலத்தில் கோயிலின் பிரதான வாயிலுக்கும் கருப்பக் கிருகம், அர்த்த மண்டபம் ஆகிய வற்றிற்கும் இடையே புதிய மண்டபம் நிருமாணித்துள்ளனர். வெளி வாயில் கோபுரம் மிக அழகுடையது.

கருப்பக்கிருகத்தில் சுந்தரவரதப் பெருமாள் கிழக்கு நோக்கி நின்ற கோலத்தில் தேவியருடன் காட்சிதருகிறார். முன்னால் பெருமாள், தாயார், உபயநாச்சியார், ஆண்டாள், கண்ணன் ஆகியோர் உற்சவ விக்கிரகங்கள் இருக்கின்றன. பாண்டவ சகோதரருள் வீமனுக்கு இவர் பிரத்தியட்சமானதாக ஐதிகம்.

பாண்டவாரண்யத் தலம் என்றும், பஞ்ச வரதத் தலம் என்றும் வழங்குகிறது கோயில். ஐந்து வரதர்கள் எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள், ஆலயத்திலே. நவமூர்த்திகள் அட்டாங்க விமானத்தின் கீழ்ப் பிரதிட்டை செய்யப் பட்டிருக்கின்றனர். பாண்டவ சகோதரர்கள் வனவாச காலத்தில் இங்குள்ள பஞ்ச வரதர்களைப் பிரதிட்டை செய்து வழிபட்டனர் என்கிறது புராணம். யமுனைக் கரையிலிருந்து விராடராஜன் இங்கே போந்து ஒரு கோட்டையில் தங்கியிருந்ததாக வரலாறு உண்டு. பிற்காலத்தில் அக்கோட்டையை இராசேந்திர சோழன் கைப்பற்றினான். ஊர் இராசேந்திர சோழ சதுர்வேதி மங்கலம் என்று பெயர் பெற்றது. இது வேதம் ஒதுவோர்க்குப் பிரமதேயமாக அளிக்கப்பட்டது என்பர்.

ஊரின் மேற்குக் கோடியிலிருந்து ஒரு மைல் தூரத்தில் 'வைரமேக தடாகம்' என்ற ஏரி இருக்கிறது. நந்தி வர்மன்

என்ற பல்லவ அரசனுக்கு வயிரமேகன் என்ற பெயரும் வழங்கி வந்தது. அவனது ஆட்சியின் ஒன்பதாம் ஆண்டுச் சாசனம் ஒன்று உத்தரமேரூரில் வைகுண்டப் பெருமாள் கோயிலில் காணப்படுகிறது. வைரமேக தடாகத்தை ஆண்டு தோறும் தூர் எடுத்துச் சீர் செய்வதற்குத் தனி மாலியம் விடப்பட்டதை அச்சாசனம் கூறுகிறது. இப் போது இவ்வேரி இவ்வூர்ப் பகுதியில் சாகுபடிக்கு மிகுந்த பயன் படுகிறது.

ஊருக்கருகே இராசா மேடு, மாலிகை மேடு என்ற இடங்கள் இருக்கின்றன. அவை பல்லவரின் மாலிகைகள் இருந்த இடமாக இருக்கலாம். தோண்டிப் பார்ப்பது புதை பொருள் ஆராய்ச்சியாளர் செய்ய வேண்டியதாகும்.

குடியானவர்களிடமிருந்து நிலம் வாங்கி ஊரிலுள்ள பாதையை அகலப்படுத்தியதாகப் பராந்தக சோழனது (கி. பி. 923) வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில் சாசனம் ஒன்று கூறுகிறது. இவ்வூர்த் தாசி வைகுண்டப் பெருமாள் ஆலயத்தின் சில பகுதிகளைப் புதுப்பித்ததற்காக ஊர்ச் சபையார் சில உரிமைகள் வழங்கியதாக மூன்றாங்குலோத்துங்க சோழனது (வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில்) சாசனம் கூறுகிறது.

ஆயிரத்துநூறு ஆண்டுகட்கு முன் ஊராட்சி மன்றம் பெருமக்கள் சபை என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. இந்தப் பெருமக்கள் வசம் ஊராட்சி இருந்து வந்தது. நல்ல அறிவாளிகளும் உயர் நிலையில் உள்ளவர்களும் அந்தச் சபையில் இருந்தனர். உழவு, கோயிற்பணி, அறங்கூறல், மராமத்து வேலை, கல்வி, வியாபாரம் எல்லாற்றையும் இந்தப் பெருமக்களின் சபை திறம்படச் செய்து வந்தது. ஏரி வாரியப் பெருமக்கள், தோட்ட வாரியப் பெருமக்கள் என்ற பல வாரியப் பெருமக்கள் (கமிட்டிகள்) கூடிய சபை ஊரவை ஆகும்.

இந்த வாரியங்களுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவர்கள் முப்பத்தைந்து வயதுக்கு மேலும் எழுபது வயதுக்கு உட்

பட்டும், சாத்திரங்கள் கற்று நல்ல நடத்தையுடன் நற்குணமும் உடையவராகவும் இருக்க வேண்டும். சந்தேக நடத்தை உடையவரும், கொலை, களவு, பொய்ச் சாத்து, மோசடி ஆகியன செய்தாரும் அவர்கள் உறவினரும் தேர்தலுக்கு நிற்க அருகதையற்றவர்கள்.

வாக்குச் சீட்டுக்களை ஊரார், ஓலையில் எழுதி ஒரு மண் குடத்தில் இடுவார்கள். இதற்குக் குடவோலைச் சீட்டு என்று பெயர். பின்னர்ச் சபையைக் கூட்டி நம்பிமாரில் ஒரு முதியோன் தலைமை வகிக்க, சிறுவன் ஒருவனைக் கொண்டு ஓலைகளை ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துப் பொதுவான ஒருவரையிடில் கொடுத்துப் பெயரை வாசிக்கச் சொல்லுவார்கள். அவர் கையை அகல விரித்துக் காட்டி ஓலையை வாசிப்பார். அதிகப்படியான வாக்குகள் பெற்றவர் பெயரைக் குறித்துக் கொண்டு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் இன்னாரென அறிவிப்பார்கள். பல நாட்களுக்கு முன் கி. பி. 919-இல் பொறிக்கப்பட்ட வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில் சாசனம் மேற்கண்ட முறையில் தேர்தல் நடந்ததை நமக்கு அறிவிக்கிறது. இவ்வாறு ஜனநாயக முறையில் தேர்தல் நடப்பதை அறிவிக்கும் சாசனம் உள்ள மாடக் கோயிலின் பகுதிகள் அழிந்து வருகின்றன. அவற்றைக் கவனித்துக் காப்பது அரசாங்கத்தின் முதற் கடமையாகும். அரசனுடைய ஸ்ரீமுகத்தையும் சபையார் அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் கிடையாது. இத்தகைய கிராம ஜனநாயகம் மேல் ஆட்சி மாறினாலும் தான் மாறுவதில்லை.

இந்த அருமையான சாசனங்கள் கிடைக்கும் இடம் ஊரின் நடுவில் உள்ள வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில். இது ஒரு மாடக் கோயில். மாடக் கோயிலின் கல்மேடை அடிச் சுவர்களின் நாற்புறங்களிலும் இக் கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. மேலே படிக்கட்டுகளில் ஏறிச் சென்றால் முன் மண்டபம் ஒன்றையும் விமானத்துடன் கூடிய கருப்பக்கிருகத்தையும் காணலாம். உள்ளே வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில் கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் ஆலயம் மிகச் சீரண

நிலையில் இருக்கிறது. நாற்புறமும் மதில்கள் அழிந்து விட்டதால் ஆலயப் பகுதி சோம்பேறி மடமாகக் கிடக்கிறது. உடனே இப்பழஞ் சின்னத்தைக் காக்கத் தவறினால் தமிழ் நாட்டின் சரித்திரத்தில் ஒரு பகுதி மறைந்துவிடும்.

ஊரின் மேல்கோடியில் உள்ள சுந்தரவரதப் பெருமாள் கோயில் உயர்ந்த மாடக் கோயிலாக இருக்கிறது. கருப்ப இல்லையும் அர்த்த மண்டபத்தையும் கடந்து அவற்றைச் சுற்றி வரப் புதிய மண்டபச் சுற்று இருக்கிறது. ஆனால் புதிய சுற்றுக்கும் கருப்ப இல்லுக்கும் இடையே பன்னி ரண்டடி அகலமுள்ள இடைவெளி ஆறடி தாழ்ந்த மட்டத்தில் இருக்கிறது. இந்தச் சுற்றின் வழியே வந்தால் கருப்பக் கிருகத்தின் தென்புறச் சுவரையொட்டி ஒரு மாடக் கோயில் இருக்கிறது. படிகள் இரண்டு புறமாக இதன்மேல் அழைத்துச் செல்லுகின்றன.

இக் கோயிலில் அச்சுதவரதர் உபய நாச்சியருடன் தெற்கு நோக்கிச் சதுர்ப்புஜராக நின்ற கோலத்தில் காட்சி யளிக்கிறார்; அருச்சுனனுக்குப் பிரத்தியட்சமானதாக ஐதிகம். படியின் இரு புறங்களின் நடுவில் பல்லவ அரசனும் அவன் தேவியும் நிற்கிற கோலத்தைக் காணலாம். சுற்றி வந்தால் கருப்பக்கிருகத்தை ஒட்டியுள்ள மேற்கு மாடக் கோயிலில் அநிருத்த வரதர் நின்ற கோலத்தில் தேவியருடன் காட்சியளிக்கிறார். படிகளின் இடையே உத்தரையும் உத்தர குமாரனும் நிற்கிறார்கள். இப் பெருமாள் நகுலனுக்குக் காட்சி யளித்ததாக ஐதிகம். சுற்றி வந்து வட புற மாடத்தை நோக்கினால் கலியாண வரதர் ஆதிசேடன் குடை பிடிக்கத் தேவியருடன் வீற்றிருக்கும் அழகிய கோலம் காணலாம். இவர் சுகதேவனுக்குப் பிரத்தியட்சமானதாக ஐதிகம்.

சந்நிதியை வலமாக வந்ததும் இரு புறமும் மச்சுக்குச் செல்லப் படிகள் உள்ளன. படிகள் ஏறி மேலே சென்றதும் கிழக்கு நோக்கி வைகுண்டவரதர் வீற்றிருக்கும் கோலத்தில் காட்சியளிக்கிறார். இவரை வலமாக வந்தால் சுற்றின்

தென் புறத்தில் ஒரு மாடத்தில் நரநாராயணர்கள் வீற்றிருக்கிறார்கள். கீதை அருளிய கோலத்தில் கண்ணனும் அருச்சுனனும் இருக்கிறார்கள். மேற்குப்புற மாடத்தில் இலக்குமி வராகரும் அமர்ந்த கோலத்தில் காட்சி அளிப்பார். தரும ராசனுக்கு வைகுண்ட வரதர் காட்சியளித்ததாக ஐதிகம்.

இந்த மச்சிலிருந்து மேலே படிகள் மூலம் சென்று இரண்டாம் மாடியை அடையலாம். அங்கே கிழக்கு நோக்கிய வண்ணம் ஆதிசேஷன்மீது சயனித்திருக்கிறார் பள்ளி கொண்ட பெருமாள். வலது கரம், பாம்பணையின் பக்கத்தில் அமர்ந்து கூப்பிய கையராய் உள்ள மார்க்கண்டேயரை நோக்கி நீண்டு, தலையில் ஆசீர்வாதம் செய்கிறது. சிவபிரானை அடைந்த மார்க்கண்டேயருக்கு அவர் வேண்டச் சிரஞ்சீவியாக வாழ்வு அளிக்கிறார் வரதர் என்பது ஐதிகம். திருவடிப் புறமாகக் கிழக்கே திருமகள் கையை நீட்டி (பாம்பணைக்கு முன்னால்) வரம் யாசிக்கும் கோலத்தில் இருக்கிறாள். பாதத்தடியில் மது கைடபர்கள் நிற்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வீடளித்ததாக ஐதிகம். பிரமன், சிவன், தேவாதியர் சுவரிலே சித்திரங்களாக எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள். கங்கையும் யமுனையும் வாயில் காவலராக உள்ளனர்.

சிற்பங்களெல்லாம் சுதை வேலையால் மிக அழகாகச் செய்யப்பட்டவை. கோயில் மூன்று தளங்களாகத் திருக்கோட்டியூர், வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில் (காஞ்சி) ஆகியவற்றைப் போல் உள்ளது. மூன்று தளங்களாக இருந்த போதிலும் அவற்றில் உள்ள மூர்த்திகள் ஒருவர் மேல் ஒருவர் வீற்றிருக்கவில்லை என்பது கவனிக்கத் தக்கது.

திருக்கோட்டியூரைப் போல அஷ்டாங்க விமானம் கொண்டது கோயில் கருப்ப இல். ஊர் நல்ல செழித்த வேளாண்மை உடையது. பிரெஞ்சுக்காரரும் ஐதரும் போரிட்ட காலத்தில் இங்கே ஊர் சீர் குலைந்துவிட்டது. கலைப் பிரசித்தியும், சரித்திரப் பிரசித்தியும் பெற்ற

இவ்வூரின் பழைய சின்னங்களைப் பாதுகாக்க அரசாங்கம் முன்வர வேண்டுமென்றோம்.

திருவாமாத்தூர்

விழுப்புரம் ரெயில் நிலையத்திலிருந்து வடமேற்கே ஆறு கி. மீ. தூரத்தில் பம்பையாற்றின் கரையில் இருக்கிறது திருவாமாத்தூர். இது நடு நாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்று. விழுப்புரத்திலிருந்து செஞ்சியை நோக்கிச் செல்லும் மட்பாதை வழியாகத்தான் ஊரை அடைய வேண்டும்.

காவின் மாமணி பொன் கொழித்(து)இழி
சாந்து காரகில் தந்து பம்பைர்
அருவி வந்தலைக்கும்
ஆமாத்தூர்...

என்று பம்பை நீர்க் கரையில் இத்தலம் உள்ளதைச் சம்பந்தர் பாடக் காணலாம். பம்பை பெண்ணையின் உபநதி; திருக்கோவலுருக்கருகே கிழக்கில் பெண்ணையினின்றும் பிரிகிறது. 'பெண்ணைமேல் அன்றில் வந்தணையும் ஆமாத்தூர்' என்று பதிகப் பாடலில் சம்பந்தர் கூறுகிறார்.

சுண்ணம் கடாங்கொண்டு துதையப் பூசித்
தோலுடுத்து நூல் பூண்டு தோன்றத் தோன்ற
அண்ணலார் போகின்றார் வந்து காணீர்
அழகியார் ஆமாத்தூர் ஐயனாரே

என்று பாடுகிறார். நீறு பூசி, புலித்தோலுடுத்து, பூணூல் தரித்து ஆமாத்தூர் ஐயனார் அழகு மிகுந்த கோலத்துடன் உலாவப் போவதாகக் கூறுகிறார் அப்பர் சுவாமிகள். அப்பர் வாக்கின்படி இறைவருக்கு 'அழகர்' என்ற பெயர் வழங்கி வருகிறது.

முத்தை வென்ற முறுவலாள் உமை
 பங்கன் என்(று) இமையோர் பரவிடும்
 அத்தனே யரியா
 ஆமாத்தூரம்மானே

என்ற சம்பந்தர் பாடலின்படி அம்பிகைக்கு 'முத்தை வென்ற முறுவலாள்' என்ற பெயர் வழங்குகிறது. தீர்த்தம் பம்பையாறு.

அரி திருமால் சக்ராயுதன் அவன் இளையாள்
 முத்தார் நகை
 அழகுடையாள் மெய்ப்பால் உமை
 யருள் பாலா,
 அரவொடு பூணைத்தார் மதி
 அறுகொடு வேணி சூடிய
 அழகர்தென் மாதைக்கேயுறை
 பெருமானே

என்ற திருப்புகழில் 'முத்த நகை அழகுடையாள்' என்று அம்பிகையையும் 'வேணி சூடிய அழகர்' என்று இறைவரையும் நாயன்மார்கள் அடியை யொற்றி அருணகிரியார் பாடக் காணலாம்.

ஊருக்கு ஆமாத்தூர் என்று பெயர் வந்ததைப்பற்றிப் பல காரணங்கள் காட்டப்படுகின்றன. தெய்வப் பசுவாகிய காமதேனு, மற்றுமுள்ள ஆனிரைகள் ஆகியவை தமக்குப் பிற மிருகங்களினால் ஏற்படும் இன்னலை எண்ணி இறைவனிடம் முறையிட்டு இத் தலத்தில் தவங் கிடந்தன. இறைவர் அவற்றிற்குத் தற்காப்புக்காகக் கொம்புகளை அருளினாராம். ஆக்கள் பூசித்த தலம் ஆமாத்தூர் என்று வழங்கலாயிற்று என்கிறது தல புராணம். உயிர்களாகிய பசுக்களுக்குப் பதியாகிய பசுவான் தாயாக இருந்து அருளும் தலமாதலால் ஆமாத்தூர் எனப் பெயர் பெற்றதென்பர். ஊர் 'தாயூர்' என்று தமிழிலும் 'கோமாத்த்ருபுரம்' என்று வட மொழியிலும் வழங்குகிறது.

இன்று ஆற்றின் மேற் கரையில் உள்ள இத்தலம் இரட்டைப் புலவர்கள் காலத்தில் அதன் கீழ்க் கரையில் இருந்தது. ஆமாத்தூர் இறைவரின்மீது ஒரு கலம்பகம் பாடினார்கள் இரட்டையர்கள்.

மாற்கழும் ஆகி நின்றார்

மாதை நாதர் வலங்கொள் பம்பை

மேற்கரையில் கோயில் கொண்டார்

என்ற செய்யுளில் தலம் மேற்கரையில் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. கலம்பகம் அரங்கேறிய காலத்தில் இந்தப் பிழையை எடுத்துக் காட்டினார்கள் சிலர். இரட்டையர்கள் கலைவானியின் மேல் பழி போட்டனர். அன்று இரவு அடை மழை பெய்து ஆற்றில் வெள்ளம் புரண்டு ஓட ஆரம்பித்தது. விடிந்ததும் சென்று காணும் போது ஆறு தன் போக்கை மாற்றிக்கொண்டு கோயிலுக்கு வலப்புறம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இறையருளை நினைந்து அனைவரும் வியந்து இரட்டைப் புலவர்களின் பக்தியைப் பாராட்டினதாகக் கூறப்படுகிறது. இன்று மேற் கரையில் தான் ஆலயம் இருக்கிறது.

இவ்வாலயத்தில் இறைவரும் இறைவியும் எதிர் நோக்கிக் கோயில் கொண்டிருப்பது ஒரு புதுமை. இறைவர் மேற்கு நோக்கியும் இறைவி கிழக்குநோக்கியும் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். இறைவரின் கோயிலுக்கு ஒரு வாயிலும் கிடையாது தெற்கு வாயில் வழியாகச் சென்று பின்னர் மேற்கே திரும்ப வேண்டும். அம்பிகையின் ஆலயத்திற்குப் பெரிய கோபுரம் இருக்கிறது. ஆலயம் இரண்டு பிராகாரங்கள் கொண்டது. ஆலயத் திருப்பணி செய்த அச்சுத ராயரது சிலை முதற் பிராகாரத்தின் வடகிழக்கு மூலையில் இருக்கிறது.

இரண்டாம் பிராகாரத்தில் இராமபிரான், முருகர், திருமகள் ஆகியோரின் சந்நிதிகள் இருக்கின்றன. 'இராமனும் வழிபாடு செய்யுசன்' என்று அப்பர் சுவாமிகள்

பாடியுள்ளார். இராமபிரான் இத் தலத்திற்குப் போந்து இவ்விறைவனை வழிபட்டதாக ஓர் ஐதிகம் உண்டு.

கைலாயத்தில் இறைவரும் இறைவியும் தனித் தனியாகப் பக்கத்தில் எழுந்தருளி யிருந்தபோது பிருங்கி முனிவர் இறைவியை விலக்கி இறைவரை மாத்திரம் வலம் வந்து வழிபட்டார். அம்பிகை அதன் பின்னர்த் தவஞ் செய்து இறைவர் பாகத்தில் பாதி இடம் பெற்றாள். பிருங்கி முனிவர் வண்டுருக் கொண்டு உடலைத் துளைத்து இறைவரை மாத்திரம் வலம் வந்து வணங்கினார். அம்பிகை கோபங்கொண்டு அவரை வன்னி மரம் ஆகுமாறு சபித்தார். அதன் பின்னர்ப் பிருங்கி முனிவர் அம்பிகையைத் தொழுது சாப விமோசனம் பெற்றார். அம்பிகையின் ஆலயத்து நிருதி மூலையில் சாபம் பெற்று வன்னி மரமாகப் பிருங்கி முனிவர் எழுந்தருளியிருக்கிறார். இந்த வன்னி மரமே தல விருட்சம். ஆலயம் பாதையின் இரு புறமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. மேற்புறம் இறைவர் சந்நிதியும், கீழ்ப்புறம் அம்பிகையின் சந்நிதியும் இருக்கின்றன.

அம்பிகையின் பிராகாரச் சுற்றில் தென் புறத்தில் வட்டப் பாறை ஒன்று இருக்கிறது. அங்கே ஓர் இலிங்கம் இருக்கிறது. ஊரிலுள்ள வழக்கெல்லாம் வட்டப் பாறையின் மேல் கை வைத்துச் சத்தியம் செய்யச் சொல்லித் தீர்ப்பாகும். இரண்டு சகோதரர்களுக்குள் பெற்றோர் வைத்துச் சென்ற தனத்தைப் பற்றி வழக்கு எழுந்தது. முத்தவன் தம்பியை ஏமாற்ற முற்பட்டான். வட்டப் பாறையின் மேல் கை வைத்துச் சத்தியம் செய்யும்படிக்கேட்டான் இளையவன். அண்ணன் அவ்வாறே சத்தியம் செய்து விட்டு வீடு திரும்பினான். ஆனால் வழியில் ஒரு புதருக்கருகில் ஒரு பாம்பு அவனைக் கடித்து மோசத்தை அம்பலப் படுத்தியதாக ஒரு கதையுண்டு. அம்பிகை முத்தாம்பிகையே வட்டப் பாறைத் தெய்வமாக விளங்குகிறாள் என்பர். முத்தவனைக் கடித்த பாம்பின் தலை திருவாமாத்தூருக்கு ஆறு கி. மீ. வடக்கே இருக்கிறது.

அதன் வால் அம்பிகையின் பாதத்தடியில் நீட்டியபடிகல்லுருவில் காணப்படுகிறது. வட்டப் பாறை ஒரு சிறிய சந்நிதி.

புலவர் புராணம் பாடிய தண்டபாணி சுவாமிகள் ஆமாத்தூரில் பிறந்தவர். இவர் சமாதி ஊர்ப்புறத்தே ஒரு நந்தவனத்தில் இருக்கிறது.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், தாம் ஆமாத்தூர் அடிகளார் அருளால் திருவொற்றியூர்ச் சங்கிலியை அடைந்ததாகக் கூறுகிறார்;

பொன்னவன் பொன்னவன்

பொன்னைத் தந்தென்னைப் போகவிடா

மின்னவன்.....

என்கிறார். தமக்குப் பொன் கொடுத்து வசப்படுத்தியவன் ஆமாத்தூர் இறைவன் என்கிறார்.

அச்சந்தன் மாதேவிக் கீந்தான்தன்

ஆமாத்தூர்

என்று சம்பந்தர் தம் பதிக இறுதியில் கூறுவதைச் சரித்திரக் குறிப்பு உள்ளதாகக் கூறுவர்; இது இரண்டாம் நரசிம்மவர்மனைக் குறிப்பதாகக் கொள்வர் சிலர்.

ஆமாத்தூரின் கழனிகளையும் பூஞ்சோலைகளையும், மாளிகைகளையும் போற்றுகிறார் சம்பந்தர். 'அம்மாமலர்ச் சோலை ஆமாத்தூர்' என்ற சம்பந்தர் அடிகளையொற்றித் 'தண்புடைப் பொழில் சூழ் மாதை' என்கிறார் அருணகிரியார்.

ஆலயத்தின் சந்நிதியில் பதிகம் பாடுவதற்குப் பதினாறு குருடர்களும் அவர்களுக்குக் கண் காட்டுவார் இருவருமாகச் சேர்ந்து பதினெட்டுப் பேர் நியமிக்கப்பட்டிருந்ததாக ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. முதற் பராந்தகன், முதலாம் இராசராசன், முதலாம் இராசேந்திர சோழன், வீர ராசேந்திரன், முதற் குலோத்துங்கன் ஆகியோர் கல்வெட்டுக்கள் ஆலயத்தில் உள்ளன.

திருப்பாதிரிப்புலியூர்

‘தேயமெல்லா நின்றிறைஞ்சும் திருப்பாதிரிப் புலியூர்’ என்று அப்பர் சுவாமிகளால் போற்றப் பெற்ற தலம் திருப்பாதிரிப்புலியூர். கடலூர் புதிய நகரம் ரெயில் நிலையத்துக்குச் சுமார் முக்கால் கி. மீ. தூரத்தில் வட மேற்காக உள்ளது இவ்வாலயம். தென்னாற்காட்டின் தலைநகராக அமையும் பெருமை உடையது கடலூர்.

வெண்கோட்டி யானை சோணை படியும் பொன்மலி பாடலி பெறியூர்

என்று சோணை நதியுடன் கங்கை கலக்கும் இடத்தில் சரித்திரப் புகழ் பெற்ற பாடலிபுத்திரம் என்ற நகரம் இருந்ததாகக் குறுந்தொகைச் செய்யுளொன்று கூறுகிறது. சந்திரகுப்தர், அசோகர் ஆகியோரின் ஆட்சிப் பீடமாய் அமைந்த இத்தலைநகர் வட நாட்டின் கலைப் பீடமாக அமைந்திருந்தது. பௌத்த பிடிசுக்கள் இந்தக் கலைக் கூடத்தில் பல சாத்திரங்களைப் பயின்று கல்வியையும் கலையையும் பரப்பினார்கள்.

தமிழ் நாட்டில் ஒரு பாடலிபுத்திரம் கெடில நதிக்கரையிலே இருந்தது. அப் பதியில் சமணப் பள்ளிகள் பல இருந்தன. அவை சமயத்தையும் இலக்கியத்தையும் பல்வகைக் கலைகளையும் போதிக்கும் நிலைக்களனாக விளங்கின. சமண குருமார் அம் மடத்திலே தங்கியிருந்து மதப் பிரசாரம் செய்து வந்தனர். திருப்பாதிரிப்புலியூர்ச் சமண மடத்திலே சேர்ந்து கல்வி பயின்றார் பிறவிச் சைவராகிய வாசீசர். அவருடைய கல்வி கேள்விகளை மெச்சி அவரை மடத்திற்குத் தலைவராக்கினர் சமணர்.

கொடிய சூலை நோயை உண்டாக்கி வாசீசரைத் தமக்கையிடம் தருவித்து மீண்டும் சைவராகத் தடுத்தாட் கொண்டார் அதிகை வீரட்டனார். சமணர்கள் அரசன் மூலம் அவருக்குப் பல கேடுகளை விளைத்தனர். கல்லில் கட்டி அவரைக் கடலில் பாய்ச்சினர். அக் கல் தெப்பம்

போல் மிதந்து வந்து திருப்பாதிரிப்புலியூரின் அருகில் கரையோரமாக அப்பரைச் சேர்த்தது. அவர் கரையேறிய இடம் இன்று 'கரையேறவிட்ட குப்பம்' என்ற பெயருடன் விளங்குகிறது.

கரையேறிய, வாசீசர் திருப்பாதிரிப்புலியூர் அரணை அன்புடன் துதித்து,

ஈன்றாளுமாய் எனக்(கு) எந்தையும்
ஆய்உடன் தோன்றினராய்
மூன்றாய் உலகம் படைத்து
உகந்தான் மனத் துள்ளிருக்க
ஏன்றான் இமையவர்க்(கு) அன்பன்
திருப்பாதிரிப்புலியூர்
தோன்றாத் துணையாயிருந்தனன்
தன்னடி யோர்களுக்கே

என்று அருள்நெறி விளங்கப் பாடினார் என்கிறார் சேக் கிழார். தோன்றாத் துணைவராக இருந்து இறைவர் தம்மைக் காத்த பேரருளைப் பாடினார் அப்பர். இன்று திருப்பாதிரிப்புலியூரில் கோயில் கொண்டிருக்கும் இறைவருக்கு இதன் பொருட்டுத் 'தோன்றாத் துணைவர்' என்ற திருநாமம் வழங்கி வருகிறது. 'சிவாய நம வென்று நீறணிந்தேன், தருவாய் சிவகதி நீ பாதிரிப்புலியூரானே' என்று அவ்விறைவனை வேண்டினார் சுவாமிகள். அப்பர், தாம் திருந்தாத சமணர்களுடைய தீ நெறியில் பட்டுத் திகைத்து, பின்னர் அத் திகைப்பு தீர்ந்து முத்தி தரும் பாதிரிப்புலியூரானின் தாள்களில் சரண் புகுந்ததாகப் பதிக இறுதியில் கூறுகிறார்.

அப்பர் சுவாமிகள் அரசனையும் சைவனாக மாற்றி விட்டார் என்று பெரிய புராணம் கூறுகிறது. குணபரன் என்ற அப்பல்லவ மன்னன் பாடலிபுத்திரத்திலுள்ள சமணப் பள்ளிகளையும் பாழிகளையும் இடித்துக் கொணர்ந்து குணபர ஈச்சரம் என்ற சிவாலயத்தை எடுத்தான் என்று

சேக்கிழார் கூறுவர். இவ்வாலயம் இன்று திருவதிகையில் உள்ளது.

பாதிரி மரம் தல விருட்சமாக உள்ளதாலும் புலிக்கால் முனிவரான வியாக்கிரபாதரால் பூசிக்கப் பெற்றதாலும் தலம் பாதிரிப்புலியூர் என்று வழங்குகிறது. உமாதேவியார் இறைவர்பால் ஒரு தவறு இழைத்தார். இறைவரோ சினந்து, அம்மை பூலோகத்தில் பிறக்குமாறு சாபங் கொடுத்தார். அம்பிகை பூலோகத்திற்கு வந்து கெடில நதிக்குரையில் உள்ள பாடல வனத்தில் தவம் புரிந்தாள். இறைவர் பாதிரிப் பூ மரத்தில் சோதி வடிவாகக் காட்சி யளித்து அம்மையை ஏற்றுக்கொண்டார் என்பது புராண வரலாறு.

மங்கண முனிவர் என்பார் சிவபூசைக்காக முட்செடி ஒன்றில் ஏறிப் பூப் பறித்தார். அப்போது காலில் ஒரு முள் தைத்தது. இரத்தத்திற்குப் பதிலாக அப்புண்ணில் நன்னீர் பெருகியது. இதைக் கண்ட மங்கண முனிவர் ஆனந்தக் களிப்பால் ஆடினார். அவர் பாதம் தூமப்பர் என்ற முனிவர் மேல் பட்டது. கோபங் கொண்ட தூமப்பர் மங்கணர் முடங்கிய காலுடைய முயலாகக் கடவது என்று சாபமிட்டார். முயலாகத் திரிந்து கொண்டிருந்த மங்கணர் பாதிரிப்புலியூர் அரனைப் பூசித்து வந்தார். கார்த்திகைச் சோமவாரத்தன்று தீப தரிசனம் செய்த போது அவரது சாபம் நீங்கப் பெற்றது.

முன்ன நின்ற முடக்கால்
முயலுக்(கு)அருள் செய்துநீள்
புன்னை நின்று கமழ்
பாதிரிப் புலியூர்உளான்

என்று சம்பந்தர் இவ்வரலாற்றைத் தலப்பதிகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். சிவபெருமானை வழிபடும் தவம் வாய்க்கப் பெறாதவர்கள் பிணியுடைய உடம்புடன் வருந்துவ ராதலின்,

**புள்ளினங்கள் பயிலும்
பாதிரிப் புலியூர்தனை
உள்ள நம்மேல்
வினையாயின ஒழியுங்களே**

என்கிறார் அவர்.

இறைவர் சித்த வடிவத்தில் போந்து மாணிக்க வாசகருக்கு இத்தலத்தீசனைத் தரிசனம் செய்வித்தாரென்று ஒரு வரலாறு உண்டு. மாணிக்கவாசகர் இங்கே போந்த போது கெடில நதியில் வெள்ளம் கரை புரண்டோடிற்றாம். இறைவர் நதியை வடபால் செலுத்தி மாணிக்கவாசகரைக் கோயிலுக்கு அழைத்து வந்து தரிசனம் செய்வித்து மறைந்து விட்டதாக அக்கதை கூறுகிறது.

ஆலயம் பிரம்மாண்டமான புதிய கட்டிடம். பிராகாரச் சுற்றில் பழைய பாதிரி மரம் தகடு வேயப்பட்டு நிற்கிறது. வடபுறம் பெரிய நாயகியம்மை சந்நிதி இருக்கிறது. தவம் செய்தவளாதலால் அருந்தவ நாயகி என்ற பெயரும் கொண்டிருக்கிறாள்.

கோயில் ராஜகோபுரத்துக்கு முன்னால் சிவகர தீர்த்தம் என்ற குளம் இருக்கிறது. இதன் கரையில் ஒரு மண்டபம் இருக்கிறது. தீர்த்தம் கெடில நதிதான். பாதிரி மரம் வட மொழியில் பாடலம் எனப்படும். சிதம்பர முனிவர் இயற்றிய திருப்பாதிரிப்புலியூர்த் தல புராணம் தல வரலாற்றைக் கூறும். ஆலயத்தில் சுமார் 21 கல்வெட்டுக்கள் படி எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

கரையேறவிட்ட குப்பத்தில் அப்பர் சுவாமிகள் கரையேறிய திருவிழா ஆண்டுதோறும் சித்திரை மாதம் அநுஷ நாள்ன்று கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. மாவட்டத் தலை நகரானமையால் இங்கே எல்லா வசதிகளும் கிடைக்கும். அருணகிரிநாதர் திருப்புகழும் இத் தலத்திற்கு உண்டு. அம்மை இறைவரைப் பூசித்த வரலாற்றை அவர் குறிப்பிட்டுச் செல்வர்.

கல்வெட்டுக்களில் இத் தலப் பெருமான் 'வடகரைத் தேவதானம் பாதிரிப்புலியூர்த் திருக்கடை ஞாழல் பெருமான் அடிகள்' எனக் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளார். ஊரின் பெயர் பாதிரிப்புலியூர் என்றும், கோயிலின் பெயர் ஞாழற்கோயில் என்றும் கொள்ள வேண்டுமென்பர். 'கடிபொழில் சூழ் ஞாழற் கோயில்' என்று அப்பர் சுவாமிகள் அடைவுத் தாண்டகத்தில் கூறுவது இத் தலத்தையே எனக் கருதலாம்.

சி த ம் ப ர ம்

சைவர்களுடைய 'கோயில்' சி த ம் ப ர ம். தில்லை மரங்கள் அடர்ந்த வனமாக இருந்ததால் தில்லை ஸ்தலம் என்று பெயர் பெற்றுள்ளது இத்தலம். இதனைப் பூலோக கைலாயம் என்றும் விசேஷ கேசுத்திரம் என்றும், இருதயத் தானம் என்றும் கூறுவர். பிற தலங்களில் உள்ள மூர்த்திகள் இந்த இருதயத் தானத்தில் ஒடுங்கி மீண்டும் காலையில் அந்த அந்தத் தலத்திற்குச் செல்லுவார்கள் என்பர். கலைகள் எல்லாம் அர்த்த யாமத்தில் இங்கே வந்து ஒடுங்குவதால் அர்த்த யாம தரிசனம் இங்கே விசேஷமாகக் கருதப்படுகிறது.

தல இலிங்கத்தின் பெயர் மூலநாதர் என்பது. இவர் எழுந்தருளியிருக்கும் இடம் மூலஸ்தானம். கூத்தப் பெருமானின் நடன தரிசனம் காண வேண்டுமென்று பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர் என்ற முனிவர்கள் இந்த இலிங்கத்தை நோக்கிவழிபட்டு நீண்ட காலம் தவங்கிடந்தனர். அவர்கள் தவத்திற்கு இரங்கி நடராஜர் காட்சியளித்ததாக ஐதிகம். சிதம்பரம் பஞ்ச பூத ஸ்தலங்களில் ஒன்று. இங்கே உள்ளது ஆகாய லிங்கம்; 'அம்பலமாவது ஆகாசம்' என்கிறார் நந்தன் சரித்திரக் கீர்த்தனை ஆசிரியர்.

மகாவிஷ்ணு ஆதிசேடர்மீது படுத்துக்கொண்டிருந்தவர் ஒரு நாள் கனத்துத் தோன்றினார். சதா அவரைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஆதிசேஷர், பெருமாள் அன்று

கனத்துத் தோன்றுவதற்குக் காரணம் கேட்டார். நடராஜமூர்த்தியின் தாண்டவத்தை அனுபவித்த அதிசயத்தை அப்போது நினைந்துபார்த்தபோது உடல்பூரித்துக் கனத்து விட்டது என்று கூறினாராம் விஷ்ணுமூர்த்தி. அந்த நடனத்தைக் காண வேண்டுமென்று ஆதிசேடருக்கு ஆவல் ஏற்பட்டது. திருமாலினிடம் விடை பெற்றுச் சென்று கைலையை அடைந்தார் ஆதிசேடர். அங்கே சிவபிரானிடம் திருநடனத்தைக் காட்ட வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். தமது நடனத்தைத் தாங்க வல்ல இடம் தில்லைப் பதியே யாதலால் அங்கே சென்றால் நடனம் காணலாம் என்றார் சிவபெருமான்.

ஆதிசேடர் ஐந்து தலைகளுடன் பூலோகத்தை அடைந்து அத்நிரி முனிவர் 'அஞ்சலி' என்று கூறி அர்க்கியம் விடும் சமயத்தில் அவர் கையில் விழுந்தார். அதனால் அவருக்குப் பதஞ்சலி என்று பெயர் உண்டாயிற்று. இவர் ராஜ சபையென்ற ஆயிரக்கால் மண்டபத் தில ஆயிரம் முகங்களுடன் ஆயிரம் சீடர்களுக்கு மறைவி லிருந்து வியாகரண மாபாடியத்தைக் கூறினார் என்கிறார்கள்.

தில்லை வனத்தின் மேலைப் பகுதியில் நாகசேரியென்ற தீர்த்தம் உண்டாக்கி அதன் கரையில் ஓர் இலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து வழிபட்டு வந்தார் பதஞ்சலி. அந்த இடம் இப்போது 'அனந்தேசுவரம்' என்று வழங்கி வருகிறது.

மத்யாந்தின் முனிவரின் புதல்வரான வியாக்கிரபாதர் வேத சாத்திர பண்டிதராயும் சைவ ஆகமங்களை நன்கு உணர்ந்தவராகவும் இருந்தார். வண்டுகள் ஸ்பரிசிக்கும் முன்பே மலர்களைப் பரிசுத்தமாக எடுத்து இறைவரைப் பூசிக்க விரும்பினார். பனிக்காலங்களில் மரங்களில் வழுக்கி விழாமல் ஏறுவதற்குப் புலிக் கால்களையும், கைகளையும் இறைவனைப் பிரார்த்தித்துப் பெற்றுக் கொண்டார். அதன் பொருட்டுப் புலிக்கால் முனி அல்லது

வியாக்கிரபாதர் என்று இவருக்குப் பெயர் ஏற்பட்டது. இவர் சிவகங்கைக் கரையில் ஓர் இலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கும்போது தாருக வனத்து முனிவர்கள் முன்னால் சிவபெருமான் நடனம் செய்த காட்சி இவருக்குக் கட்புலனாயிற்று. அன்று முதல் அந்த நடனத்தைப் பார்க்க இவர் அவாவினார்.

தவ வலிமையால் செருக்குற்ற தாருக வனத்து முனிவர்களைப் பங்கஞ் செய்யச் சிவபெருமான் பிட்சாடன ராகவும், திருமால் மோகினிப் பெண் வேடத்திலும் சென்றனர். ரிஷி பத்தினிகள் சிவபெருமான்மீது மோகங் கொண்டனர். முனிவர்கள் மோகினியின்மீது மையல் கொண்டனர். ஆனால் பின்னால் மயக்கந் தெளிந்து ஒரு யாகம் செய்து அதில் ஒரு புலியைத் தோற்றுவித்துச் சிவ பெருமானைக் கொல்ல அதனை ஏவினர். சிவபெருமான் அப்புலியைக் கொன்று அதன்தோலை உரித்து ஆடையாகப் போர்த்துக் கொண்டார். யாக குண்டத்தினின்றும் சீர்ப் புறப்பட்ட பாம்புகளை ஆபரணமாக அணிந்துகொண்டார். அதன் பின்னர் நடம் புரிய ஆரம்பித்தார். முயலகன் என்ற குறுகிய அசுரன் யாக குண்டத்தினின்றும் வெளிப் பட்டுச் சிவபெருமான்மீது எதிர்த்து வந்தான். கால் கட்டை விரலால் அவனை மிதித்து மோதி அவன்மீது நடம் புரிய ஆரம்பித்தார் அவர். மோகினி வேடத்துத் திருமாலும் அந்த நடனத்தைக் கண்டு களித்தார். அதைப் பற்றி ஆதிசேடனுக்குக் கூறினார்.

பதஞ்சலியும், வியாக்கிரபாதரும் அந்த நடனத்தைத் தரிசிக்கத் தவம் புரிந்தனர். அவர்கள் பிரார்த்தனைக்கு இரங்கிச் சிவபெருமான் தை மாதத்தில் குரு பூசத்தில் அவர்கள் முன்னால் நடனமாடினார்.

சிவபெருமான் தில்லைக்கு வந்தபோது கிராம தேவியாகிய தில்லைக்காளி அவருக்கு இடங்கொடுக்க மறுத்தாள். காளியும் சிவபெருமானும் நடம் புரிவதென்றும், இந்தப் போட்டியில் தோற்றவர் ஊருக்கு அப்பால் சென்று விடுவ

தென்றும் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. ஊர்த்துவ தாண்டவ மாடிச்சிவபெருமான் காளியை நடனத்தில்தோற்கடித்தார். இந்த நடனத்துடன் இன்று நிருத்த சபையில் அவர் காட்சி யளிக்கிறார். ஒப்பந்தப்படி காளி நிருத்த சபையை விட்டு வெளியேறி ஊருக்கு வெளியே தில்லை வனத்திற்குச் சென்று விட்டாள். அங்கே அவளுக்குத் தனிக் கோயில் இருக்கிறது. அவள் மகா வரப்பிரசாதி என்கிறார்கள்.

கிம்மவர்மன் என்ற சோழ அரசன் பெரு வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தான். அவனைச் சிவகங்கைத்தீர்த்தத்தில் மூழ்குவித்துப் பெருவியாதியைப் போக்கிப் புலியூரின் அரசனாக முடிசூட்டினார் வியாக்கிரபாதர். அவன் இரணிய வர்மன் என்று பெயர் பூண்டு சிவகங்கைக் கரையில் பெரிய ஆலயம் நிர்மாணித்தான். கங்கைக் கரையிலிருந்து மூவாயிரம் அந்தணர்களை வரவழைத்துத் தில்லையில் குடியேற்றினான். தில்லையில் வந்தபோது அவர்களில் ஒருவர் குறைவாக இருந்தார். மறைந்த ஒருவர் சபாநாயகர் என்று அசரீரி கூறியது. இறைவருடன் குடியேறிய தீட்சதப் பிராமணர்களே இன்று கோவில் நிர்வாகிகளாக உள்ளனர். 'தில்லை மூவாயிரவர்' என்று இவர்களைத் தில்வியப் பிரபந்தம் குறிப்பிடுகிறது. 'தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கு மடியேன்' என்று தம் திருத்தொண்டத் தொகையைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தொடங்கியிருப்பது இவர்கள் பெருமையைக் குறிப்பிடும்.

ஆலயம் ஊரின் மத்தியில் நாற்பது ஏக்கர் விஸ்தீரண முள்ள நிலத்தில் அமைந்திருக்கிறது. கோயிலுக்கு நாற் புறமும் மதிலைச் சுற்றி 60 அடிஅகலமுள்ள தேரோடும் வீதி அமைந்திருக்கிறது. நான்கு திக்குகளிலும் நான்கு வாயில் களின்மீது பிரம்மாண்டமான கோபுரங்கள் காட்சியளிக் கின்றன. இவற்றுள் கீழண்டைக் கோபுரம் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தியது என்பர். இதன் இரண்டு புறங்களிலும் விநாயகர், முருகர்,

ஆகியோர் சந்நிதிகள் இருக்கின்றன. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் இவ்வாயிலைப் புதுப்பித்த பச்சையப்ப முதலியார், அவரது சகோதரி சுப்பம்மாள் ஆகியோரின் சிலைகளும் வாயில் கோஷ்டங்களில் இருக்கின்றன.

தென் வாயில் கோபுரம் சொக்க சீயன் எழுநிலைக் கோபுரம். இது நடராஜர் சந்நிதிக்கு எதிரேயுள்ளபடியால் புனிதமானதாகக் கருதப்படுகிறது. இதன் வழியாகத்தான் உள்ளே செல்லவேண்டுமென்பர். ஒரு சுவை நந்தி நடராஜர் சந்நிதியை எதிர்நோக்கி முற்றத்தில் படுத்திருக்கிறது.

மேலண்டைக் கோபுரம் சுந்தர பாண்டியன் திருக் கோபுரம் எனப்படும். இது சடாவர்ம முதலாம் சுந்தரனால் (கி. பி. 1251-68-இல்) கட்டப்பட்டது. இதில் பல்வேறு பரத நாட்டிய நடன பாவங்களின் சிற்பங்கள் கலை விருந்தளிர்கின்றன. வடக்கு வாயில் கோபுரம் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் விஜய நகர கிருஷ்ண தேவராயரால் கட்டப்பட்டது. கடல் மட்டத்திலிருந்து 160 அடி உயரம் கொண்டது இந்தக் கோபுரம்.

நான்காவது திறந்த வெளிப் பிராகாரம் ராஜாக்கள் தம்பிரான் திருமாளிகைத் திருவீதியெனப்படும். இப் பிராகாரத்தின் வடகிழக்குக் கோடியில் ஆயிரக்கால் மண்டபம் இருக்கிறது. இதற்கு ராஜ சபையென்று பெயர். ஆனித் திருமஞ்சனமும், மார்கழித் திருமஞ்சனமும் இம் மண்டபத்தில் நடைபெறும். பௌத்தர்களுடன் வாதிட்டு மணிவாசகர் ஊமைப் பெண்ணை இம் மண்டபத்தில் பேச வைத்தார் என்பர்.

ஆயிரக்கால் மண்டபத்தை யொட்டி ஹேம புஷ்கரணி என்ற சிவகங்கைத் தீர்த்தம் இருக்கிறது. இது 275 அடி நீளமும் 175 அடி அகலமும் கொண்டது. நாற்புறமும் அறகான படிகள் உள்ளன. சிவகங்கைத் தீர்த்தத்துக்கு மேற்கே நூற்றுக் கால் மண்டபம் இருக்கிறது. இதைத் திருப்பணி செய்தவன் நரலோக வீரன் என்ற சோழப் பிரதானி.

நான்காம் பிராகாரத்தில் சிவகங்கைத் தீர்த்தத்திற்கு மேற்கே சிவகாமியம்மையின் திருக்காமக் கோட்டம் இருக்கிறது. இது பிரம்மாண்டமான தனிக் கட்டிடம். உயர்ந்த மதில்களுடனும் திருமாளிகைப் படிக்களையுடனும் சிற்பச் சிறப்புடன் விளங்குகிறது இக் கோவில்.

திருக் காமக்கோட்டத்திற்கு வடக்கே பாண்டிய நாயகம் என்ற சுப்பிரமணியர் சந்நிதி இருக்கிறது. இது ஆலயத்தின் வடமேற்கு மூலையில் இருக்கிறது. முருகப் பெருமான் வள்ளி தெய்வயானையுடன் ஆறு முகங்கள் பன்னிரு கரங்கள் ஆகியவற்றுடன்காட்சியளிக்கிறார். மாற வர்மன் சுந்தர பாண்டியன் (கி. பி. 1216-51) கட்டிய சந்நிதி இது. ஆறுமுகர் ஆறடியில் அழகாக உருவாகி இருக்கிறார். 56 சதுரத் தூண்கள் இம் மண்டபத்தைத் தாங்குகின்றன. இம் மண்டபம் ஒரு தேர்போல் அபைக்கப் பட்டுள்ளது. சக்கரங்கள் பூட்டிய இந்தக் கல் தேரைக் குதிரைகள், யானைகள் முதலியன இழுக்கின்றன. நாட்டிய சிற்பங்கள் பலவற்றை இம் மண்டபத்தைச் சுற்றிக் காணலாம். மண்டபத் தூண்களில் சிற்ப வேலை கொட்டிக் கிடக்கிறது.

அருணகிரிநாதர் சிதம்பரத்தில் 65 திருப்புகழ்கள் அருளிச் செய்தார். நான்கு கோபுரங்களில் உள்ள முருக முர்த்தங்களையும் பாடினார். நடன ஸ்தலமாதலின் இப் பாடல்கள் கலகலவென்றும் கணகணவென்றும் சிலம் பொலி, தாள ஒலி, நடன ஒலி ஒலித்த நாதத்துடன் சந்த பேத ஒலியுடன் மெல்லோசை பிறங்குவனவாய் விளங்குகின்றன.

வேதநூன் முறை வழுவா மேதினம்

வேள்வி யாலெழில் புனைமு வாயிர

மேன்மை வேதியர் மிகவே பூசனை புரிகோவே

என்று தில்லை வாழ் அந்தணரைச் சிறப்பிக்கிறார்.

மூன்றாம் பிராகாரத்திற்குக் குலோத்துங்க சோழன் கண்ட திருவிதி என்று பெயர். மூன்றாம் பிராகாரத்திற்கும்

கோயிலின் உட்பாதைக்கும் இடையே திருமூலட்டானம் இருக்கிறது. இலிங்கம் தெற்கு நோக்கி இருக்கிறது. பெரிய மண்டபங்களும் சுற்றும் கூடிய தனி ஆலயம் இது.

ஆலயத்தின் மத்திய பாகத்தில் உள்ள பேரம்பலம் 325 அடி சதுரம் கொண்டது. கிழக்கு, வடக்கு, மேற்குப் புறங்களில் மாடங்களோடு கூடிய மூடு மண்டபம் இருக்கிறது. சுற்றியுள்ள உயர்ந்த மேடையில் நர்த்தன விநாயகர், சுப்பிரமணியர், லிங்கோத்பவர் ஆகியோர் சந்நிதிகள் இருக்கின்றன. பேரம்பலம் ஆலயத்தில் உள்ள ஐந்து சபைகளில் ஒன்று. உற்சவ மூர்த்திகள் இங்கே எழுந்தருளி இருக்கிறார்கள்.

நிறைவேண் கொடிமாடம்
நெற்றிநேர் தீண்டப்
பிறைவந் திறைதாக்கும்
பேரம்பலம்

என்று சம்பந்தர் இதனைக் குறிப்பிடுவர்.

சிற்சபையும், கனக சபையும் நடுவே உயர்ந்த மேட்டு இடத்தில் இருக்கின்றன. சிற்சபைக்குச் செல்ல மேற்குப் புறத்தில் ஐந்து படிகள் உள்ளன. அவை பஞ்சாட்சரமாகிய ஐந்தெழுத்தைக் குறிக்கும்.

நடராஜப் பெருமான் நடனம் புரியும் இடம் சிற்றம்பலம். 'தூய செம்பொன்னினால் எழுதி வேய்ந்த சிற்றம்பலம்' என்று அப்பர் சுவாமிகள் இதைக் குறிப்பிடுகிறார். கனக சபை சிற்சபையை ஒட்டி அதற்கு முன்னால் இருக்கிறது. கனக சபையைச் சுற்றி மரக் கதவுகள் உள்ளன. இச் சபையில் சந்திர மௌலீசுவர ஸ்படிக லிங்கத்திற்கு ஆராதனையும் அபிஷேகமும் நடக்கும். நடராஜருக்கு நித்திய பூசை இங்கே நடைபெறும். சிற்சபையும் கனக சபையும் பொன்னால் வேயப்பட்டுள்ளன.

நடராஜருக்குப் பக்கத்திலுள்ள கதவை ஆவரணம் என்பர். சைவ சித்தாந்தம் இதை அவித்தை என்று கூறும். தொண்ணூற்றாறு பலகணிகள் தொண்ணூற்றாறு

தத்துவங்களாய் அமைந்துள்ளன. நடுவேயுள்ள நான்கு தூண்கள் நான்கு வேதங்களைக் குறிக்கும். சுற்றியுள்ள இருபத்தெட்டு கம்பங்கள் ஆகமங்களைக் குறிக்கும். இவை அனைத்தும் அடங்கிய சபை பொன்னம்பலம்; உடலின் மத்தியில் இருதயம் இருப்பதுபோல் நடுவில் சிற்சபை இருக்கிறது. அங்கே நடராஜர் ஆனந்த நடனம் புரிகிறார். பக்கத்தில் சிவகாமி நிற்கிறாள். மற்றொரு பக்கம் நிரையால் முடப்பட்ட சிதம்பர ரகசியம் இருக்கிறது. நடராஜர் இங்கிருந்தே தோன்றினார் என்பர்.

பிரம்மா, விஷ்ணு, குத்திரன், மகேசுவரன், சதாசிவன் ஆகியோருக்கு ஐந்து பீடங்கள் உள்ளன. ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளுதல் என்ற ஐந்தொழில்களும் சிவ நடனத்தில் நடைபெறுகின்றன. கையில் உள்ள உடுக்கையில் எழுகிறது சிருஷ்டி. அபய கரம் உலகத்தைக் காக்கிறது. கையில் உள்ள அக்கினிச் சுடர் சங்காரத்தைக் குறிக்கிறது. தூக்கிய பாதம் மறைத்தலைக் குறிக்கிறது. தூக்கிய திருவடியை நோக்கி நீட்டப்பட்ட கரம் மோட்ச நிலையைக் காட்டும். இவ்வைந்து தொழிலும் இசைந்து நடராஜரின் ஆனந்தத் தாண்டவத்தில் நடைபெறும்.

ஆனந்தம் ஆடரங்கு ஆனந்தம் பாடல்கள்
ஆனந்தம் பல்லியம் ஆனந்த வாச்சியம்
ஆனந்தமாக அகில சராசரம்
ஆனந்தம் ஆனந்தக் கூத்துகந் தானுக்கே.

நடராஜர் சந்நிதிக்கு மேற்கே மேட்டிடமான சித்திர கூடத்தில் கோவிந்தராஜர் பள்ளி கொண்டிருக்கிறார். இந்த மூர்த்தியை மாணிக்கவாசகர் குறிப்பிட்டுள்ளார். சிவபெருமானது பூரண விளக்கம் அமைந்துள்ள இடம் சிதம்பரமே. தல முறை தொகுத்த உமாபதி சிவம் இதன் பொருட்டு இத் தலத்தை முதலில் வைத்துள்ளார்.

கொடிக் கம்பத்திற்குத் தெற்கேயுள்ள நிருத்த சபை எங்கும் காண்பதற்கரிய சிற்ப வேலைப்பாடு அமைந்த 56 தூண்கள் தாங்கும் மண்டபம். இந்த மண்டபம் ரத

அமைப்புக் கொண்டது; குதிரைகள் சுட்டியிழுப்பதுபோலப் பின்னால் அமைந்த சக்கரங்களுடன் காணப்படுகிறது. தூண்களின் உயரம் எட்டே அடிதான். எட்டுக் கால்கள் கொண்ட இரண்டு பெரிய தூண்கள் நடன சபையின் முன் கம்பீரமாக நிற்கின்றன.

நிருத்த சபையில் நடனப் பெண்மணிகள் அநேக பாவங்களில் காட்சியளிக்கிறார்கள். கருவறையில் இந்தச் சபையில் வலது காலைத் தலை மேலே தூக்கியபடி ஆடும் ஊர்த்துவ தாண்டவச் சிற்பம் காணப்படுகிறது. கீழே உள்ள சிற்பத்தில் காளி தோற்ற நிலையில் காட்சி அளிக்கிறாள். பாணாசுரன் எட்டுக் கரங்களுடன் பஞ்சமுக வாத்தியம் வாசிக்கும் சிற்பம் கீழே அதியற்புதமாகக் காட்சியளிக்கிறது.

பெரியாணைப் பெரும்பற்றப் புலியூராணைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே

என்று தில்லையில் உள்ளவரைப் பேசாதநாட்கள் பிறவாத நாட்களாகும் என்கிறார் அப்பர் சுவாமிகள். புலிக்கால் முனிவர் பூசித்த தலமாதலால் சிதம்பரத்துக்குப் புலியூர் என்று பெயர் வழங்கியது. அந்தப் புலியூர் உள்ள பகுதி பெரும்பற்று. பல புலியூர்கள் இருத்தலின் இதனைச் சுட்டிக் காட்டப் பெரும்பற்றப் புலியூர் என்று நாயனார் பாடினார்.

‘சிறற்றம்பலத்து அரன் ஆடல் கண்டால் பீளையுடைக் கண்களால் பின்னைப் பேய்த்தொண்டர் காண்பதென்னே’ என்று பாடிப்பரவுகிறார் நாவுக்கரசர். அவனுடைய குமின் சிரிப்பு, திருநாவுக்கரசருக்குப் பேரின்பம் தந்து, ‘என்று வந்தாய்’ என்னும் திருக்குறிப்பைப் புலப்படுத்துகிறது.

‘அந்தணர் பிரியாத சிறற்றம்பலம் நாடினாய் இடமா’ என்று மூவாயிரவர் இறைவருக்குச் செய்யும் தொண்டைக் குறிப்பிடுகிறார் சம்பந்தர். சுந்தரர் பேரூர் இறைவரைப் புலியூர்ச் சிறற்றம்பலத்தே கண்டு வணங்கினார். தில்லைக் கூத்தர் அவர் பாட்டில் கலந்து சிலம்போசை செய்தார்.

என்பர். சேரமான் பெருமாள் பொன் வண்ணத் தந்தாதியை தில்லைக் கூத்தர்மீது பாடினார்.

நாயினேனை நலமலி தில்லையுள்
கோலமார்தரு பொதுவினில் வருக

என 'நம்மைத் தில்லையம்பலத்தே வந்து காண்க' என்று பரமன் ஞானக் குரவன் வடிவில் தம்மைப் பணித்து மறைந்ததாக மாணிக்கவாசகர் கூறுகிறார். தில்லையம் பலத்துள் நடமிடும் கூத்தப் பெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு 'திருக்கோவையார்' என்ற நூலைச் செய்தார் மாணிக்கவாசகர். இதன்பொருட்டே இது 'திருச்சிற்றம்பலத் திருக்கோவை' என்று வழங்கி வருகிறது. மாணிக்கவாசகருடைய பாடலில் பாதி தில்லைக் குரியது எனில், இவர் ஈடுபாட்டைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

நம்பியாண்டார் நம்பிகள் கனக சபையின் மேல்பால் உள்ள அறையொன்றில் தேவாரங்களைக் கண்டெடுத்தார் என்று கூறப்படுகிறது. சேக்கிழார் பெருமாள் திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பாடித் தில்லையில் அரங்கேற்றினார். உமாபதி சிவம் முள்ளிச் செடிக்கும், பெற்றான் சாம்பனார்க்கும் தில்லையில் முக்தி அளித்ததாகக் கூறுகிறார். தில்லை வாழ் அந்தணர்களைச் சிவகணங்களாகக் கண்டார் சம்பந்தர்.

தில்லை முதூர் ஆடிய திருவடி
பல்லுயிர் எல்லாம் பவீன்றனனாகி

என்று தில்லையுள் ஆடும் நடராஜரது திருவடியே பல்லுயிருள்ளும் பயில்கின்றது என்கிறார் மாணிக்க வாசகர். சிதம்பரம்பற்றி பட்டினத்துப் பிள்ளை, 'கோயில் நான்மணி மாலை' என்ற நூல் அருளிச் செய்துள்ளார்.

திருவாரூரில் சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகை பாடத் தொடங்கியபோது இறைவரே வானொலி மூலம், 'தில்லை வாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்' என்று அடி

யெடுத்துக் கொடுத்தது தில்லையின் தலைமையைக் காட்டும் எனலாம். திருநாளைப் போவார், திருநீலகண்டர் ஆகியோர்க்கெல்லாம் தில்லையம்பலவர் அருளியதைக் கூறப் புகில் விரியும் என அஞ்சி நிறுத்துகிறோம்.

திருநாரையூர்

சிதம்பரத்திலிருந்து காட்டுமன்னார் கோயிலுக்குச் செல்லும் பெருவழியில் சுமார் 14 கி. மீ. தொலைவில் தெற்கே திரும்பி சுமார் 2 கி. மீ. சென்றால் திருநாரையூர் என்றதலத்தை அடையலாம். இதுபள்ளமான இடத்திலுள்ள ஊர். முற்கலர் புதல்வரான புருசுண்டி முனிவரை நாராயண முனிவர் அவமதித்தார். அதனால் அவர் சாபம் பெற்று நாரை வடிவமொடு இறைவரைப் பூசித்துப் பேறு பெற்ற தலமாதலின் நாரையூர் என்று பெயர் வழங்கி வருகிறது. திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் ஆகியோர் இருவராலும் பாடப் பெற்ற தலம் நாரையூர். திருநாவுக்கரசர் தில்லையில் நடராஜரைத் தரிசித்துக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில் ஆளுடைய பிள்ளையார் ஞானப்பால் உண்ட வரலாற்றைத் தொண்டர் மூலம் அறிந்தார். இறையருள் பெற்ற அடியாரைத் தரிசிக்கும் பொருட்டுத் தில்லைக் கூத்தரிடம் விடை பெற்றுச் சீகாழியை நோக்கிச் சென்ற நாயனார் திருநாரையூரை இடைவழியில் அடைந்தார் என்கிறார் சேக்கிழார்.

‘எப்பரிசும்-நாரையூர் நம்பனுக்கு அம்ம அழகிதே’ என்று திருக்குறுந்தொகையிலும், ‘நம்பன்றன்னை நாரையூர் நன் னகரிற் கண்டேன் நானே’ என்று திருத்தாண்டகத்திலும் இறைவரது பெருமைகளைப் பலபடி பாராட்டுகிறார் அப்பர் சுவாமிகள்.

சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் திருக்கடம்பூரைத் தரிசித்துக்கொண்டு,

நம்பரை நலந்திகழ் நாரையூரினிற் கும்பிடும் விருப்பொடு குறுகி...

செந்தமிழ் மாலை பாடினார் என்கிறார் சேக்கிழார்.

‘நலந் தாங்கு தேம்புனல் சூழ்திகழ் மாமடுவிற்கு நாரை யூர்’, ‘நன்னலனோங்கு திருநாரையூர்’ என்ற பிள்ளையார் வாக்கைப் பின்பற்றிப் பெரிய புராண ஆசிரியர் ‘நலந்திகழ் நாரையூர்’ என்று கூறுதல் காண்க. சிவன் மேய ‘செல்வத் திருநாரையூர்’ என்று ஊரின் செல்வத்தைப் பாராட்டி அவ்வுரைக் கை தொழுதால் பாவங்கள் அகலும் என்கிறார் ஆளுடைய பிள்ளை.

‘தேசமுற்ற புகழ் செம்மை பெற்ற திருநாரையூர்’ என்றும் இவ்வுரை நாயனார் சிறப்பித்துள்ளது இதன் பெருமையை விளக்குவதாகும்.

தேவார ஆசிரியர்கள் மூவருடைய திருப்பதிக்களைத் தொகுத்து இசைக்கேற்பத் திருமுறைகளாக முதன் முதலாக வகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பி பிறந்த தலம் திருநாரையூர். நம்பிகள் ஆதிசைவர் மரபில் தோன்றியவர். அவர் தந்தையார் திருநாரையூரில் உள்ள பொல்லாப் பிள்ளையார் கோயிலில் பணி செய்துகொண்டிருந்தார். ஒரு நாள் தந்தையார் வெளியூருக்குச் செல்ல நேர்ந்தது. அன்று பிள்ளையாரை நீராட்டுவித்து அமுது செய்விக்கும் பொறுப்பு நம்பிக்கு நேர்ந்தது. பிள்ளையாரை நீராட்டு வித்துப் பின்னர் அமுது சமர்ப்பித்தார் நம்பி. ஆனால் பிள்ளையார் அமுதை உண்ணாமலிருக்கவே, அது தம்பால் நேர்ந்த குற்றமென்று கருதி, கருங்கல்லில் மண்டையை மோதிக் கொள்ளச் சென்றார் பாலகராகிய நம்பி. பிள்ளையார் அவரைத் தடுத்து நிறுத்தி அமுது உண்டார் என்பர். அன்றியும் பள்ளிக்கூடம் செல்ல அன்று இயலாத தால் பிள்ளையாரே அவருக்குப் பாடம் கற்பித்ததாகவும் கூறுவர்.

வீடு திரும்பிய தந்தையாருக்கு நம்பியின் செயல் தெரிய வந்தது. அவர் பொல்லாப் பிள்ளையாரின் அருளை

நினைந்து உருகினார். சோழ மன்னன் இராசராசன் நம்பிகளின் பெருமையை நன்கு உணர்ந்திருந்தான். அவன் மூவர் திருமுறைகளைத் தேடியலைந்தான். தில்லையில் அவை இருப்பதாக அறிந்தான். தில்லைக்குச் சென்று மூவாயிரவரைக் கேட்டான். 'தமிழ் வைத்த மூவர் வந்தால் அறை திறக்கும்' என்று அவர்கள் மொழிந்தனர். அரசன் நம்பியாண்டார் நம்பியுடன் தில்லையை அடைந்தான். மூவர் திருவுருவங்களையும் எழுந்தருளப் பண்ணி அம்பலவர்க்கு விழா நடத்தினான்.

நம்பியாண்டார் நம்பி பொல்லாப் பிள்ளையாரை வேண்டிக் கொண்டார். அவை தில்லையம்பலத்தின் புறக் கடையில் வைத்துக் கையடையாளமிடப் பெற்றுள்ளதாக அறிவித்தார் பிள்ளையார். மூவரை எழுந்தருள்வித்துக் கதவைத் திறந்து பார்த்தபோது பெரிய கறையான் புற்று காணப்பட்டது. அப்புற்றைக் கரைத்து உள்ளே பார்த்த போது தேவார ஏடுகள் கிடைத்தன.

“வேதச் சைவநெறித் தலைவர் எனும் மூவர் பாடல்
வேய்ந்தன போல் மண்மூடச் செய்தே ஈண்டு
வேண்டுவன வைத்தோம்”

என்று அசரீரி கூறியதாகத் திருமுறை கண்ட புராணம் கூறுகிறது.

காட்டுமன்னார் கோயில்

சிதம்பரம் ரெயில் நிலையத்திலிருந்து தென்மேற்கே 24 கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் இருக்கிறது காட்டுமன்னார் கோயில். அவுட் ஏஜன்சி என்ற புகை வண்டித் தொடர்பு உடையது ஊர். அடிக்கடி சிதம்பரத்திலிருந்து இவ்வூருக்கு பஸ்கள் செல்லுகின்றன. இவ்வூரின் பழம் பெயர் வீரநாராயணபுரம் என்பது.

பல்லவராட்சி குன்றியபின் கி. பி. 846-இல் விசயாலய சோழன் தலைநகரைத் தஞ்சைக்கு மாற்றிச் சோழப்

பேரரசை மீண்டும் நிறுவினான். விசயாலயனுடைய பேரன் முதற் பராந்தகன் 'மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட கோப்பரகேசரி' என்று பட்டம் பெற்றவன்; சோழ சிகாமணி, சூர சிகாமணி, வீர நாராயணன் என்ற விருதுப் பெயர்களை உடையவன். இவன் காலத்தில் இரட்டர் களான இராட்டிரகூடர்கள் வடக்கே வலிமை பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் மேலே படையெடுத்து வராமல் தடைப்படுத்த, திருமுனைப்பாடி நாட்டில் தன் மைந்தன் இராசாதித்தன் தலைமையில் ஒரு பெரும் படையை வைத்திருந்தான் பராந்தகன்.

படைகள் பல நாட்கள் வேலை இல்லாமல் அங்கே தங்கியிருந்தன. கொள்ளிட நதி பெருக்கெடுத்து ஓடுங்காலத்தில் வெள்ள நீர் வீணாகக் கடலுக்குச் சென்று பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்த நீரைப் பாசனத்திற்குப் பயன்படுத்த இவ்விடத்தில் தன் படைகளைக் கொண்டு ஒரு பெரிய ஏரியை வெட்டினான் இராசாதித்தன். அந்த ஏரியைத் தன் தந்தையின் பெயரால் வீர நாராயணன் ஏரி என்று அழைத்தான். வீர நாராயணன் ஏரி வீராணத்தேரி என்று மருவி வழங்கலாயிற்று. கொள்ளிட நதியிலிருந்து நீர் பாய்வதற்கு வடவாறு அமைக்கப்பட்டது.

வடவாற்றின் கீழ்ப்புறத்தில் வீர நாராயணபுரம் இருக்கிறது. ஏரியின் கரையில் திருமாலுக்கு ஓர் விண்ணகரம் எடுத்து வழிபட்டான் இராசாதித்தன். அப் பெருமானுக்கு 'வீர நாராயணன்' என்று பெயர். ஊர் வீர நாராயணபுரம் என்று அழைக்கப்பட்டது.

கோயில் மிகப் பழமையானதென்றும், அது பின்னர்ச் சோழ இளவரசனால் புதுப்பிக்கப்பட்டதென்றும் கூறுவர் சிலர். யாக்குவல்கியர் கௌதமருக்கு நான்கு வேதங்களையும் போதித்தார். கௌதமர் குருவின் கோபத்துக்கு ஆளாகி வேதங்களைக் கக்கிவிட்டார். அவர் வேதங்களைக் கக்கிய இடத்தில் ஒரு தாமரைத் தடாகம் தோன்றியது. அதில் பூத்த ஒரு மலரில் திருமகள் அவதாரம் செய்தாள்.

ஜ் நம்பணர் என்ற முனிவரிடம் திருமகள் மரகதவல்லி யென்ற பெயருடன் வளர்ந்து வந்தாள். அவள் வயதடைந்த வுடன் ஒரு சுயம்வரம் ஏற்பாடு செய்தார் முனிவர். சுயம் வரத்திற்குப் பல அரசர்கள் வந்திருந்தனர். விஷ்ணுமூர்த்தி யும் அரசனாக அச்சுயம்வரத்திற்கு வந்திருந்தார். மரகத வல்லி அவருக்கு மாலையிட்டாள். அப்போது அருகைய கொண்ட பல அரசர்கள் அவரை எதிர்த்தனர். அவர் அனைவரையும் எதிர்த்து வெற்றி வீரனாக விளங்கினார். அதன் பொருட்டு வீர நாராயணன் என்று அவருக்குப் பெயர் உண்டாயிற்று. மன்னனாக வந்ததால் 'மன்னனார்' என்றும் பெயர் ஏற்பட்டது.

ஆழ்வார்கள் தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளி நெடுங்காலம் கழித்தவாறே, வீர நாராயணபுரத்திலே மன்னனார் திருவடிகளிலே சர்வவித கைங்கரியங்களையும் செய்துகொண்டு போகிற ஈசுவரபட்டர் என்பாருக்கு நாத முனிகள் என்ற புதல்வர் பிறந்தார். இவர் கி. பி. 825-இல் அவதரித்து கி. பி. 918-இல் பரமபதித்ததாகக் 'கோயி லொழுகு', 'பிரபந்தாயிர்தம்' என்ற நூல்கள்மூலம் அறியக் கிடக்கிறது. இவர் பரமயோகியாக வாழ்ந்தவர். பின்னர்ப் பக்தி நெறியைப் பின்பற்றித் தம் ஊர் ஆலயத்தில் நாராயணப் பெருமாள் கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

ஒரு நாள் இவ்வூர்க் கோயிலில் யாத்திரிகராக வந்த சில பக்தர்கள் 'ஆராவமுதே' என்று தொடங்கும் திருவாய் மொழியை உருக்கமாகப் பாடினார்கள். நாதமுனிகள் மெய்ம்மறந்து அப்பாடல்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். தம்முடைய அநுபவங்களெல்லாம் அந்தப் பாடல்களில் விவரிக்கப்பெற்றிருப்பது போல் அவருக்குத் தோன்றியது. அந்த இன்னிசைக் கவிதைக் கடலிலே தமது ஆத்ம தாபம் தீர முழுகிக்கொண்டிருந்தபோது,

...குருகூர்ச் சடகோபன்
குழலின் மலியச் சொன்ன ஓரா
யிரத்துள் இப்பத்தும்

என்ற பகுதியை நாத முனிகள் நன்றாகச் செவி சாய்த்துக் கேட்டார். அத் தொண்டர்களை நோக்கி, 'இந்தப் பிரபந்தங்கள் முற்றும் உமக்கு வருமோ?' என்று கேட்டார். அவர்கள் தங்களுக்கு அந்தப் பதிகம் ஒன்றுதான் தெரியும் என்று கூறினர்.

அந்தப் பாடல்களைத் தேடி நம்மாழ்வார் பிறந்த திருக்குருகுக்குச் (ஆழ்வார் திருநகரி) சென்றார் நாத முனிகள். நம்மாழ்வாரின் சீடரான மதுரகவிகளின் தொடர்பு பெற்றிருந்த ஒரு பெரியார் மூலம் நம்மாழ்வார் பாடல்களையும், மற்ற ஆழ்வார்கள் பாடலையும் நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தமாகத் தொகுத்தார். பின்னர் இத் திவ்வியப் பிரபந்தப் பாடல்களுக்கு ராக தாளங்கள் அமைத்துச் சீடர்களுக்குக் கற்பித்து அவர்கள்மூலம் தமிழ் நாடெங்கும் அவற்றைப் பரப்பினார்.

மறைந்து போன பிரபந்தங்கள் வெளிப்படுவதற்கு இத்தலத்து பெருமாள் மன்னனார் காரணமாக இருந்த தனால் அவருக்குக் 'காட்டும் மன்னனார்' என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. அப்பெயர் 'காட்டு மன்னார்' என்று நாளடைவில் மருவி ஊர் 'காட்டுமன்னார் கோயில்' என்று வழங்கலாயிற்று.

நாதமுனிகளின் பேரரான ஆளவந்தார் அவதாரத் தலமும் இக் காட்டுமன்னார் கோயிலே யாகும். இளமையிலே சோழ மன்னன் சபையிலே வித்வ ஜன கோலாகலன் என்ற மகா பண்டிதனை வென்று ராஜ காரியங்களில் ஈடுபட்டிருந்தார் இவர். பின்னர் அரசபதவியைத் துறந்து வைஷ்ணவ தரிசனத்தைப் பிரவசனம் செய்தார் ஆளவந்தார். இராமானுஜருக்குப் பல ரகசியங்களைத் தம்சீடர்கள் மூலம் அறிவிக்கச் செய்து தமக்குப் பின்னர் அவரே தர்சன நிர்வாகியாகும்படிப் பணித்துச் சென்றார்.

ஆலயத்திற்குக் கீழ்ப் புறத்திலே கௌதம முனிவர் வேதத்தைக் கக்கிய இடத்திலே வேத புஷ்கரிணி இருக்கிறது. அதன் கரையில் அனுமார் சந்நிதி இருக்கிறது. ஆலயம் கிழக்கு நோக்கி ராஜகோபுரத்துடன் அழகு

காட்டுமன்னார் கோயில்

பெற விளங்குகிறது. ராஜகோபுரத்தைத் தாண்டி உள்ளே சென்றதும் தெற்குப் பக்கத்தில் திருநந்தவனமும் வடக்குப் பக்கத்தில் ஸ்ரீ இராமர் சந்நிதியும் இருக்கின்றன. இரண்டாவது கோபுர வாயிலுக்கு முன்னால் இரும்புத் தூண்கள் தாங்கும் மரக் கொட்டகை இருக்கிறது. கொடிக் கம்பம், பலிபீடம், கருடன் சந்நிதி முதலியன இங்கே உள்ளன.

உள்ளே சென்றதும் பிராகாரம், மண்டபம் ஆகியவை இருக்கின்றன. மகா மண்டபத்தின் வடக்கே கிழக்கு நோக்கி ஸ்ரீ நாதமுனிகள் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அவர் திருவடிக்குக் கீழ்ப் பீடத்தின் முகப்பில் குருகைக்காவலப் பன், கிழையகத்தார், மேலையகத்தார், திருக்கண்ண மங்கையாண்டான், வானமாமலைத் தேவியாண்டான் ஆகியோர் சிறிய வடிவில் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர்.

ஸ்ரீ நாதமுனிகளை எதிர்நோக்கியபடி மகா மண்டபத்தின் தெற்கே ஸ்ரீ ஆளவந்தார் வடக்கு நோக்கி எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

மகா மண்டபத்தைத் தாண்டி அர்த்த மண்டபத்தை அடைந்ததும் வடக்கே கிழக்கு நோக்கி நம்மாழ்வார் திருப் புளிக் கீழ் ஞான முத்திரையுடன் எழுந்தருளியிருக்கிறார். மதுர கவிகள் கையில் ஏடும் எழுத்தாணியுமாகத் தெற்கு நோக்கி எழுந்தருளியிருக்கிறார். ஆழ்வாரின் பிரபந்தங்களை அவரே ஏடு பிடித்து எழுதியதாக ஐதிகம்.

அர்த்த மண்டபத்தின் இரு புறமும் உள்ள துவார பாலகர்கள் இருக்கும் வாயிலைக் கடந்து கருப்ப இல்லை அடைகிறோம். வீர நாராயணப் பெருமாள் நின்ற கோலத்தில் ஸ்ரீதேவி, பூதேவி ஆகியோருடன் கிழக்கு நோக்கி எழுந்தருளியிருக்கிறார். வரத ஹஸ்தம், கதை தாங்கும் கை, சங்கு சக்கரம் தரிக்கும் கைகள் ஆகியவற்றோடு மூலவர் பெரிய வடிவில் சதுர்ப்புஜராய்க் காட்சி அளிக்கிறார்.

மூலவருக்கு முன்னால் ஸ்ரீ ராஜகோபாலன், உருக்கு மணி, சத்தியபாமை ஆகியோர் இருக்கின்றனர். இந்தச் செப்புச் சிலைகளின் அழகை வருணிக்க இயலாது. இராஜகோபாலன் திரிபங்கி வடிவில் ஓய்ந்தாரமாகப் பசு மாட்டின்மீது சாய்ந்துகொண்டிருக்கும் கோலம்; இரண்டு கரங்களில் வலது கை மேல் தூக்கிச் செண்டு (சாட்டை) வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது; இடது கை மாட்டின்மீது ஊன்றிக்கொண்டிருக்கும் பாவம்; முகத்தில் அத்தனை அழகையும் சொட்டிக்கொண்டு கால் சாய்ந்து நெளிவுடன் காணப்படுவது மகா அற்புதம். கொண்டையுடன் தேவியர்கள் பக்கத்திலே காணப்படுவதும் மகா அற்புதமான காட்சி. ஆண்டில் ஐந்தே நாட்கள்தான் இராஜகோபாலன் வெளியே எழுந்தருளுவார். அவருக்குப் பக்கத்தில் உபய நாச்சியார்களுடன் இருக்கும் அழகிய மணவாளன்தான் பிரம்ம உற்சவம் முதலிய விழாக்களில் வெளியே எழுந்தருளுவார். யாகபேரர், சண்பக மன்னார் ஆகியோர் கீழே எழுந்தருளியுள்ளனர்.

பிரமதேவரது யாகத்தில் ஸ்வர பேதங்கள் வழுவினார் மதங்க முனிவர். அதனால் சாபமேற்று ஸ்ரீமுஷ்ணத்தில் தவங் கிடந்தார். வீர நாராயணபுரத்திற்குச் சென்று தவம் புரியும்படி முட்டத்தெம்பெருமான் பணித்தார். அவ்வாறே இங்கே போந்து தவம் புரிந்தபோது பெருமாள் அவருக்குக் காட்கியளித்துச் சாபவிமோசனம் செய்து வைத்தார். அதே கோலத்தில் பெருமாள் இங்கே எழுந்தருளியுள்ளதாக ஐதிகம். பெருமாள் சந்நிதிக்கு வலப்புறத்தில் தாயார் சந்நிதி இருக்கிறது. சுற்றுப் பிராகாரத்தில் வடக்கே ஆண்டாள் சந்நிதிக்குத் தென்கீழ்ப் புறத்தில் மதங்கர் சந்நிதி இருக்கிறது. அவருக்குப் பின்னால் சுற்பக விருட்சங்கள் இருக்கின்றன. இதன் பொருட்டுத் தலம் மதங்காசிரமம் என்றும் வழங்கி வருகிறது.

இவ்வூர் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தைச் சேர்ந்த தென்றும் இதன் பெயர் சில்லிகாரவனம் என்றும் வழங்கியதாகத் தெரிகிறது. பிராகார மண்டபத்தில் ஒரே இடத்தி

திருப்புண்கூர்

லிருந்து தாயார், நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் ஆகிய மூவரையும் தரிசிக்கலாம். வைணவ உலகிற்குப் பெரும் பணியாற்றிய இத்தல ஆலயம் பல இடங்களில் பழுது பார்க்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறது.

திருப்புண்கூர்

நந்தன் சரித்திரத்துடன் தொடர்பு கொண்டு தேவார ஆசிரியர் மூவராலும் பாடப் பெற்ற தலம் திருப்புண்கூர். சீகாழிக்கு அருகேயுள்ள வைத்தீசுவரன் கோயில் ரெயில் நிலையத்திலின்றும் மேற்கே மூன்று கி. மீ. தூரத்திலிருக்கிறது திருப்புண்கூர். புன்க மரத்தைத் தல விருட்சமாகக் கொண்டுள்ளதால் புன்கூர் என்று தலம் பெயர் பெற்றது. இவ்வருக்கருகேயுள்ள ஆதலூர் சேரியில்தான் திருநாளைப் போவார் என்கிற நந்தனார் தோன்றினார். இன்று ஊரில் அவருக்கு ஒரு தனிக் கோயில் இருக்கிறது.

நந்தனார் இளமையிலிருந்து சிவபக்தி மிகுந்து விளங்கினார். தம் ஊரான ஆதலூருக்கு அணித்தாயுள்ள திருப்புண்கூர்ச் சிவலோகநாதனைச் சென்று தரிசிக்க விரும்பினார். தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரான தாம் ஆலயத்துட் செல்ல இயலாதாகையால் ராஜகோபுரத்துக்கு வெளியே நின்று தொழ முற்பட்டார். ஆனால் சிவபெருமானுக்கு முன் படுத்திருக்கும் நந்தி தரிசனத்தை மறைத்தது.

“வழி மறைத்திருக்குதே மலைபோல்

ஒரு மாடு படுத்திருக்குதே”

என்று கதறிச் சிவபெருமானை நோக்கி முறையிட்டதாக நந்தன் சரித்திர ஆசிரியர் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் கூறுகிறார்.

சற்றே விலகியிரும் பிள்ளாய்

சன்னிதானம் மறைக்குதாமே

என்று இறைவர் நந்திக்குக் கட்டளையிட்டார், என்கிறார் பாரதியார்.

கார் ஏறும் எயிற் புன்கூர்
கண்ணுதலார் திருமுன்பு
போர் ஏற்றை விலக்க அருள்
புரிந்தருளிப் புலப்படுத்தார்

என்று சேக்கிழார் சிவபெருமான் நந்தியை விலகும்படிச் கூறி நந்தனாருக்குத் தரிசனம் காட்டியதைக் கூறுகிறார். இறைவனைத் தரிசனம் செய்த பின் ஆலயத்தை நந்தனார் வலம் வந்து திருக்குளம் ஒன்றைச் சமைத்ததாகச் சேக்கிழார் மேலும் கூறுவர்.

திறமாய வெத்திசைக்கும் தானேயாகித்
திருப்புன்கூர் மேவிய சிவலோகனை
நிறமா மெளியானை நீரொனை
நீதனேன் என்னே நான் நினையாவாறே

என்று நாவுக்கரசர் பதிகத்துள் திருப்புன்கூரும் திருநீடுரும் ஒன்று சேர்ந்து அருளப்பட்டுள்ளன. திருப்புன்கூர்ச் சிவலோகநாதனையும் திருநீர் இறைவனையும் தாம் நினையாது காலங் கழித்தவாறு என்னே என்கிறார்.

நடுசீர் நீரே வணங்கி
நம்பர் திருப்புன்கூர் நண்ணி
ஆடிய பாதம் இறைஞ்சி
அருந்தமிழ் பாடி அமர்ந்தார்

என்று நீரேரத் தரிசித்துக்கொண்டு பின்னர்த் திருப்புன்கூரை அடைந்தார் சம்பந்தர் என்கிறார் சேக்கிழார். ஆலயத்துட் சென்றதும் ஆடிய பாதம் இறைஞ்சி நடராஜப் பெருமானை முதலில் தரிசித்தார் என்கிறார் சேக்கிழார். இதற்கு ஆதாரமாகப் பதிகத்தின் ஒன்பதாவது பாடல் 'ஆடவல்ல அடிகள் அவர் போலும்' என்று குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது.

நாட வல்ல மலரான் மாலுமாய்த்
தேட நின்றார் உறையும் திருப்புன்கூர்.

திருப்புன்கூர்

ஆட வல்ல அடிகள் அவர்போலும்
பாடல் ஆடல் பயிலும் பரமனே

என்பது பாடல்.

திருநாளைப் போவார் அப்பருக்கும் சம்பந்தருக்கும்
காலத்தால் பிற்பட்டவர் என்பர். இம் மூவருக்கும்
காலத்தால் பிற்பட்டவரான சுந்தரர்,

நற்றிழை வல்ல ஞான சம்பந்தன்

நாவினுக் கரையன் நாளைப் போவானும்
கற்ற சூதன், நற்சாக்கியன், சிலந்தி,

கண்ணப்பன், கணம்புல்லன் என்றிவர்கள்

குற்றம் செயினும் குணம் எனக் கருதும்

கொள்கை கண்டுநின் குரைகழல் அடைந்தேன்
பொற்றிரள் மணி கமலங்கள் மலரும்

பொய்கை சூழ் திருப்புன் கூருளானே.

—தேவாரம் (சுந்தரர்)

இறைவர், தம்பால் குற்றம் செய்தவர்களுக்கெல்லாம்
அருள் புரிந்ததை எடுத்துக் கூறித் தமக்கும் அவ்வருள்
கிடைக்கும் என்ற துணிவுடன் திருப்புன்கூர்ச் சிவபிரான்
திருவடிகளைச் சரணமடைகிறார் சுந்தரர். குற்றத்தைக்
குணமாகக் கொள்ளும் இயல்பினர் இறைவர். திருநாளைப்
போவாரையும் இங்கே குறிப்பிட்டுள்ளமை காணலாம்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் காலத்தில் இப் பகுதியில்
மழை இல்லாமல் பெரும் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. அப்போது
அந் நாட்டு மன்னன் திருப்புன்கூருக்குச் சென்றிருந்தான்.
சுந்தரரும் தல யாத்திரை செய்துகொண்டு அப்போது
திருப்புன்கூரில் எழுந்தருளியிருந்தார். பன்னிரண்டு வேளி
நிலம் ஆலயத்திற்கு மானியமாக அளிப்பதாயிருந்தால்
மழை பொழிவிக்கச் செய்வதாகச் சுந்தரர் கூறினார்.
அரசன் அவர் வாக்கை ஏற்றுக் கொண்டு பன்னிரண்டு
வேளி நிலத்தைக் கோயிலுக்கு உரிமை யாக்கினான்.
சுந்தரர் உடனே பாடவும் பெருமழை பொழியத்

தொடங்கியது. ஆனால் இம் மழை ஓயாமல் பல நாட்கள் பெய்து வெள்ளம் ஓட ஆரம்பித்தது. மழையை நிறுத்த வேண்டுமென்று சுந்தரரைக் கேட்டுக்கொண்டான் அரசன். மீண்டும் ஒரு பன்னிரண்டு வேலி நிலம் அளிப்பதானால் மழையை நிறுத்தலாம் என்றார் சுந்தரர். அரசன் மீண்டும் பன்னிரண்டு வேலி நிலத்தை ஆலயத்துக்கு உரிமை செய்தான். அதன் பின்னர் மழை நின்று விட்டது. இவ்வாறு தம் வாக்கை மெய்ப்பித்த இந்த வரலாற்றைச் சுந்தரர்,

வையக முற்றும் மாமழை மறந்து
வயலில் நீர்இலை மானிலம் தருகோம்
உய்யக் கொள்கமற் றெங்களை என்ன
ஒளிகொள் வெண்முகிலாய்ப் பரந்து எங்கும்
பெய்யு மாமழைப் பெருவெள்ளம் தவிர்த்துப்
பெயர்த்தும் பன்னிரு வேலி கொண்டருளும்
செய்கை கண்டுகின் திருவடி யடைந்தேன்
செழும் பொழில் திருப்புன்கூர் உளானே

என்று பாடக் காணலாம்.

நம்பியாரூரர் பரவையாரிடம் பரமனைத் தூதனுப்பிய செய்தி நாடெங்கும் பரவியது. திருப்புன்கூருக்கருகில் பெருமங்கலம் என்ற ஊரில் வாழ்ந்த ஏயர்கோன் கலிக் காமர் என்ற சிவபக்தர் இதை அறிந்து சுந்தரரிடம் பகைமை பூண்டார். ஆண்டவனை ஒரு பெண்ணிடம் தூதாக அடியான் ஒருவன் அனுப்புவதை அவர் வெறுத் தார். இதை அறிந்த சுந்தரர் சிவபெருமானிடம் இதைப் பற்றி முறையிட்டார். ஏயர்கோன் கலிக்காமருக்குச் சூலை நோயை உண்டாக்கினார் பரமன். அந் நோய் சுந்தரரால்தான் தீரும் என்று பரமன் கூறினார். சுந்தரர், நோயைத் தீர்ப்பதற்காகக் கலிக்காமர் இல்லத்தை அடைந் தார். அவரால் தமது நோய் தீர்க்கப்படக் கூடாது என்று வைராக்கியம் பூண்டு தம் வயிற்றை வாளால் தாமே அரிந்து கொண்டார் கலிக்காமர்.

வீட்டிற்குள் நுழைந்ததும் இறந்து கிடக்கும் கலிக்காமரைக் கண்ட சுந்தரர் தாமும் அந்த வானால் வெட்டுண்டு சாக முனைந்தார். பரமன் கலிக்காமரை உயிர் பெற்றெழச் செய்து அவர் மூலமாகவே சுந்தரரைச் சமாதானப்படுத்தினார். இருவரும் நட்பினராய்த் திருப்புன்கூர் ஆலயத்துட் சென்று வணங்கினர்.

‘ஏத நன்னிலம் ஈரறு வேலி

ஏயர்கோன் உற்ற இரும்பிணி தவிர்த்தும்’

என்று ஈசன் ஏயர்கோனுடைய பிணியைத் தீர்த்த வரலாற்றையும் இவ்வூர்ப் பதிகத்தில் பாடியுள்ளார்.

இத்தலம் கரிஞ்சாரணயம் என்று வடமொழிப் பெயர் கொண்டுள்ளது. பிரமன், இந்திரன், அகத்தியர், சோழன், சிற்சபேசன் ஆகியோர் பூசித்துப் பேறு பெற்ற தலம். ஆலயத்தில் இன்றும் நந்தி சந்நிதியை விட்டு விலகி இருப்பதைக் காணலாம். இறைவியார் பெயர் சௌந்தரநாயகி. ஆலயத்துக்கு அளிக்கப்பட்ட நிபந்தங்களை விளக்கும் சோழர் காலக் கல்வெட்டுக்கள் பல உள்.

அம்பர் மாகாளர்

திருப்புகலூரில் சிறுத்தொண்டர், திருநீல நக்கர், முருக நாயனார் ஆகியவர்களுடன் சம்பந்தரும் அப்பரும் ஒன்றாக எழுந்தருளியிருந்தனர். முன்னவர்களிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு பின்னவர் இருவரும் முத்துச் சிவிகை பின் தொடர மேலே சென்றனர். அப்போது நாவுக்கரசர் பிள்ளையாரை நோக்கி, “நீவிர் இறைவர் தந்தருளிய முத்துச் சிவிகையில் ஏறிக்கொள்ளும்” என்று விண்ணப்பித்தார். நாவுக்கரசர் நடந்து செல்ல, தாம் சிவிகையில் ஏறி வர விரும்பாதவராகிய பிள்ளையார், அவரை முன்னே எழுந்தருளும்படிச் கூறித் தாம் பின்னர் அவ்விடத்துக்கு எழுந்தருளுவதாக அறிவித்தார்.

அதன் படியே அப்பர் சுவாமிகள் முன்னதாகச் சென்று திருவம்பர் நகரை அடைந்தார். பின்னர்ச் சம்பந்த சுவாமிகள் சிவிகையூர்ந்து அம்பர் பதியை அடைந்து மாகாளத்தார் கோயிலுக்குச் சென்று வணங்கினார் என்கிறார் சேக்கிழார்.

தலத்து இறைவர் பெயர் காளகண்டேசுவரர்; அதைக் கொண்டே மாகாளம் என்று தலம் வழங்கலாயிற்று. அம்பர் என்பது ஊர்ப் பெயர். பேரளம் திருவாரூர் ரெயில் பாதை மார்க்கத்தில் பூந்தோட்டம் ரெயில் நிலையத் திலிருந்து கிழக்கே சுமார் இரண்டு கி. மீ. தூரத்தில் இருக்கிறது ஊர்.

மண்ணுலாம் பொழில் அரிசிலன்

வடகரை வருபுனல் மாகாளம்

என்ற சம்பந்தர் பாடலால் இத்தலம் அரிசிலாற்றின் கரையில் பொழிலிடையே இருந்தது என்றும் அறியப்படும்.

அல்லு நண்பகலும் தொழும்

அடியவர்க் கருவினை அடையாவே

என்றும்,

கூறுவாரையும் கற்று வல்லாரையும்

குற்றங்கள் குறுகாவே

என்றும் ஒவ்வொரு பாடலின் ஈற்றடிகளிலும் தலத்தை வழிபட்டுப் பயன் கூறுகிறார் நாயனார்.

சடையான் கழலேத்த

சாரா வினைகளே

என்றும்,

உருகா வுரை செய்வார்

உயர் வான் அடைவாரே

என்றும் பதிகங்களின் ஈற்றடிகளில் இறைவரின் வழிபாட்டின் பயனுரைக்கும் முகத்தால் இறைவரை வழிபடுகிறார்.

ஐயன் மாதேவியோ டிருப்பிடம்

அம்பர் மாகாளந் தானே

என்று இறைவர் உமாதேவியருடன் தலத்தில் எழுந்தருளியிருப்பதைப் 'படியுளார் விடையினர்' என்ற பதிகத்தில் ஊரின் புறத்தேயிருந்து அருளிச் செய்வார்.

நாயன்மார்கள் இருவரும் இத் தலத்தில் பல நாட்கள் எழுந்தருளியிருந்தனர் என்பர் சேக்கிழார்.

மதலோலை என்ற தேவ கன்னிகை துருவாசரை வணங்கி அவரருளால் அம்பன், அம்பரன் என்ற இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தாள். அவர்கள் அதி வீரர்களாய் அசுரபலம் பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று ஆசி கூறினார் முனிவர். அந்த இரண்டு புதல்வர்களும் மிகுந்த சிவபக்தி உடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

இரண்டு அசுரப் புதல்வர்களும் தேவமாதர்களுக்கு இடுக்கண் விளைத்து அவர்களைத் துன்புறுத்தினர். தேவர்கள் சிவபெருமானைச் சரணமடைந்தனர். சிவபெருமான் காளியையும், திருமாலையும் அவர்களை அடக்கும்படி நியமித்தார். அண்ணனும் தங்கையும் கிழ வேதியர், கன்னி ஆகிய வடிவுடன் அசுரர்கள் பதியை அடைந்தனர். கன்னியாகிய காளியின் அழகில் சகோதரர் இருவரும் மயங்கி மோகங் கொண்டு அவளை அடைய விரும்பினர். அவர்கள் இருவரில் ஒருவருக்குத்தான் அவளை மண முடிக்க முடியும் என்று கூறினார் திருமால்.

அம்பரன் தன் தம்பியைக் கொன்றுவிட்டுக் கன்னியை மணந்துகொள்கிறான். பின்னர் அவளைத் தழுவிக்கொள்ள முன் வந்தபோது கன்னி காளியாக மாறி அவன் உயிரைக் குடித்து விட்டாள். சிவ பக்தனைக் கொன்ற பாவம் தீர அத்தலத்திலேயே இறைவனை நோக்கித் தவம் புரிந்து பாவத்தைப் போக்கிக் கொண்டாள்.

...கரியுரித் தாடுங் கங்

காளனார் நங்காளி யேத்தும்

அழகனார் அரிவை யோடிருப்பிட மம்பர் மாகாளந் தானே

என்று காளி பூசித்த வரலாற்றைச் சம்பந்தர் பாடுகிறார்.

காளி சந்நிதி ஆலயத்தின் வெளித் தெற்குப் பிராகாரத்தில் வடதிசை நோக்கி இருக்கிறது. அசுரர்களைக் கொன்றதால் இரண்டு கிரங்களாகச் சேர்ந்து மூன்று முகங்களுடன் காட்சியளிக்கிறாள். நேர்முகம் வடக்கு நோக்கி இருக்கிறது. முடிமேல் ஒரு முகம் வடக்கு நோக்கியும், கீழ்ப்பால் ஒரு முகம் கிழக்கு நோக்கியும் இருக்கிறது.

திருமாலும் பரமேசுவரியும் இங்கு வந்து தங்கிய இடத்தில் 'வீற்றிருந்த பெருமான் கோயில்' இருக்கிறது. அவ்வாலயத்தில் மோகன உருவங் கொண்ட காளி செப்புச் சிலை வடிவில் எழுந்தருளியிருக்கிறாள். இந்தச் சிலையைத் தீண்டி எவரும் பூசை செய்வதில்லை. தூரத்திலிருந்து கோல் கொண்டு ஆடையை அணிவிப்பர். மிகுந்த ஆசாரத்துடன்தான் அதற்கு அருகில் செல்ல வேண்டும்; இன்றேல் பெருங் கேடு நேரும் என்பர்.

அம்பரன் வசித்த ஊர் 'அம்பர்' என்றும், மாகாளி பூசித்ததால் 'மாகாளிபுரம்' என்றும் ஊர் ஆதியில் வழங்கி வந்தது. பின்னர் அம்பர் மாகாளம் என்று சம்பந்தர் காலத்தில் வழங்கலாயிற்று.

நாற்புறமும் செங்கல் மதில்கள் சூழ ராஜகோபுரத்துடன் கிழக்கு நோக்கி அமைந்திருக்கிறது ஆலயம். இறைவர் மாகாளநாதர் சிறிய சிவலிங்க வடிவில் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அம்பிகை பட்சநாயகியின் ஆலயம் தனி டாகத் தென்புறத்தில் இருக்கிறது. 'அம்பர் மாகாளமே கோயிலா அணங்கினோடிருந்த கோனை' என்று அம்பிகையையும் சேர்த்துப் பாடுவர் சம்பந்தர்.

அந்தணர் குலத்திலுதித்த சோமாசி மாற நாயனார் என்பவர் சிவபெருமான்மீது பேரன்பு கொண்டவர். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பொருட்டுச் சிவபெருமான் பரவையா

ரிடம் தூது சென்ற வரலாற்றை அறிந்திருந்தார். தாம் இத் தலத்தில் செய்யும் யாகத்தில் சிவபெருமான் அவியுணவு பெற்றுச் செல்ல வேண்டுமென்று விரும்பினார். பரவையார் மூலமாகச் சுந்தரர் தயவை நாடினார். சுந்தரர் இதை ஆரூர்த் தியாகரிடம் முறையிட்டார். தியாகரும் அவ்வாறே வந்து அவியுணவு பெற்றுச் செல்வதாக ஒப்புக் கொண்டார்.

சோம யாகம் தொடர்ந்து நடந்துகொண்டிருந்தது. இறைவர் சண்டாளன் வடிவில் பறை கொட்டிக்கொண்டு, அம்மை தலையில் மதுக்குடம் தாங்கி வர, விநாயகர், வேலன் ஆகிய குமாரர்கள் பின்தொடர மாறு வடிவில் யாக சாலையை அடைந்தார். நான்கு வேதங்களும் நான்கு நாய்களாக முன்னும் பின்னும் வந்தன. சண்டாளன் யாக சாலையை அடைந்ததைக் கண்டு வைதிகப் பிராம்மணர்கள் வெளியேறிவிட்டனர். வருபவர் இறைவரே யென்று அச்சம் போக்கினார் அங்குஎழுந்தருளியிருந்த விநாயகர். சோமாசிமாறர் உவப்புடன் சண்டாளனாக வந்த இறைவனுக்கு அவிர்ப்பாகம் அளித்தார். அவியை ஏற்றதும் இறைவர் அவருக்கு இடபாருடராகக் காட்சியளித்தார்.

இவ்விழா ஆண்டுதோறும் வைகாசி மாதம் ஆயில்ய முதனாளன்று தொடங்கி இத் தலத்தில் நடைபெறுகிறது. யாகசாலை மண்டபம் அம்பர் பெருங் கோயிலுக்கும் அம்பர் மாகாளத்திற்கும் இடையே இருக்கிறது. இதற்கு அருகில் சோமாசிமாறருக்கு உண்டாக்கிய அச்சத்தைப் போக்கிய அச்சந் தீர்த்த விநாயகர் கோயில் இருக்கிறது. இடிந்த கட்டை கோபுரம் ஒன்று தெற்கு நோக்கி இருக்கிறது. யாகசாலை மேடை மற்ற மண்டபங்கள் ஆகியவை இடிந்து கிடக்கின்றன.

சோமாசிமாறர் தமது அவதாரத் தலமான அம்பர் பெருங் கோயிலிலிருந்து தூதுஎங்கிரை கொண்டு வந்து சுந்தரருக்குக் கொடுத்து வந்தார். இந்தச் சுந்தரமூர்த்தி

மண்டபம் அம்பர் மாகாளத்தில் தெற்கு வீதியின் கீழ்க் கோடியில் இருக்கிறது. வைகாசி ஆயில்யத்தின் முதல் நாள் சோமாசிமாறர் தூதுளங்கிரை கொணர்ந்து கொடுக்கும் விழா இன்றும் நடந்து வருகிறது. சுந்தரர் இங்கு வந்து வீற்றிருப்பார். தியாகேசரை அனியுணவு பெறுதற்கு அழைத்து வரும் படிச் சோமாசிமாறர் சுந்தரரிடம் விண்ணப்பிப்பார்.

மறுநாள் ஆயில்யத்தன்று யாகசாலையில் சண்டாள வடிவுடன் இறைவர் மனைவி மக்களுடன் எழுந்தருளும் விழா வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடப் பெற்று வருகிறது.

ஆலயத்தின் தெற்குப் பிராகாரத்தில் பட்டினத்தார் வழிபட்ட மருதப்பர், சோமாசிமாறருக்கு மோட்சமளித்த மோட்சநாதர், மாகாளி ஆகியோர் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர்.

கட்டை கோபுரத் திருவாயிலுக்குள்ளே சந்நிதிக்கு முன்னால் நந்திதேவர் இருக்கிறார். நந்திதேவருக்கு வடக்கே வாசுகி பூசித்த நாகநாதர் இருக்கிறார். சந்நிதிக் கருகில் சோமாசிமாறருக்குப் பார்வதி சகிதம் இடபாருடராய்க் காட்சி கொடுத்த இறைவர் தெற்கு நோக்கி எழுந்தருளியிருக்கிறார். பறை கொட்டும் சண்டாள வடிவில் இறைவரும், பக்கலில் அம்பிகையும் செப்பு வடிவில் எழுந்தருளி யிருப்பது கண்கொள்ளாக் காட்சி. நந்தி மனித வடிவில் இருப்பது ஒரு புதுமை. முன்னாலுள்ள நந்தி சற்று விலகி இருக்கிறது. உட்பிராகாரத்தில் சுந்தரர், சோமாசிமாறர், அவருடைய மனைவி சுசிலை ஆகியோர் கிழக்கே எழுந்தருளியிருக்கின்றனர்.

அம்பர் பெருந் திருக்கோயில் அம்பர் மாகாளத்திற்குக் கிழக்கே ஒரு கி. மீ. தூரத்தில் இருக்கிறது. பிரமன் அன்ன வடிவம் நீங்க இறைவனைப் பூசித்து அருள் பெற்ற தால் பிரமபுரி யென்று தலத்துக்குப் பெயர் உண்டாயிற்று. ஆதியில் இத்தலம் புன்னை வனமாக இருந்ததால் புன்னாக

வனம் என்றும் பெயர் பெற்றுள்ளது. இந்திரன் பொருட்டுச் சிவபெருமான் பைரவர்வடிவில் சம்மாரசீலன் என்றவனைக் கொண்டு அவன் அங்கத்தைச் சட்டையாகப் பூண்டார். இப் பைரவர் சட்டைநாதர் என்ற பெயருடன் ஆலயத்தின் அக்கினி திக்கில் இருக்கிறார். இந்திரபுரி என்று இதன் பொருட்டுத் தலத்திற்கு மற்றொரு பெயரும் வழங்குகிறது.

நந்தராஜன் என்ற காமபோஜ நாட்டு அரசனுக்கு இங்கே பிரம்மஹத்தி தீர்ந்தது. அவன் வந்து தங்கியிருந்த நந்தராஜன் கோட்டை இன்று கோடைமேடு என்று வழங்கி வருகிறது. சோமாசிமாறர் அவதரித்த தலம் அம்பர் பெருந் திருக்கோயில்.

**அரிசிலம் பொருபுனல் அம்பர் மாகாளம்
குரிகில் செங்கண்ணவன் செய் கோயில்**

என்று கோச்செங்கனான் திருப்பணி செய்த கோயில் இது என்பர் சம்பந்தர். இப்பெருங் கோயில் இலுப்பைத் தோப் பின் மத்தியில் இருக்கிறது. கட்டு மலைமேல் கிழக்கு நோக்கி எழுந்தருளியிருக்கிறார் பிரம்மபுரியீசர். சுவற்றுப் புடைச் சிற்பமாக இலிங்க மூர்த்திக்குப் பின்னர் சோம ஸ்கந்த மூர்த்திகள் இருக்கின்றனர். தல மரமான புன்னை கோயிலின் அக்கினி பாகத்தில் இருக்கிறது. பக்கத்தில் 'அன்னமாம் பொய்கை' இருக்கிறது. அம்பிகையின் பெயர் குந்தளாம்பிகை. இரண்டு ஆலயங்களும் புராணத் தொடர்பும் இலக்கியத் தொடர்பும் கொண்டுள்ளதால் சேர்த்து வணங்குதல் விரும்பத் தக்கது.

சீராம் விண்ணகரம்

கழுமல மும்மணிக் கோவை சீர்காழிக்குரிய பன்னி ரண்டு பெயர்களைக் குறிப்பிடுகிறது. இவையே யன்றி வைணவ பரமாக 'காழிச் சீராம் விண்ணகரம்' என்ற பெயரும் அந் நகர்க்கு உண்டு. ஸ்ரீ ராமபிரான் கோயில் கொண்டுள்ள விஷ்ணுக் கிரகம் என்பது அதன் பொருள்.

சம்பந்தர் பிறந்த ஊரான சீர்காழிக்கு அருகில் குறையலூர் என்ற சிற்றூர் இருக்கிறது. இந்தக் குறையலூரில் வைணவமாகிய கப்பலிலே பாதி பாக்கு போட்ட கலியன் என்ற திருமங்கையாழ்வார் தோன்றினார். சம்பந்தரோடு சம காலத்தவர் இவர் என்று குரு பரம்பரை வரலாறுகள் கூறுகின்றன. ஆழ்வார் ஒரு சமயம் திக் விஜயமாகச் சென்று பல தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு சீர்காழியை நெருங்கினார். விருதுகளுடன் சென்று கொண்டிருந்த இவரைச் சம்பந்தரின் சீடவர்க்கத்தினர் தடுத்தனர். சைவ திக்கசமாகிய சம்பந்தர் ஊரில் வைணவ அடியார்கள் விருதுகளுடன் செல்லக் கூடாது என்பது அவர்கள் கட்சி.

அதன் பின்னர் ஆழ்வார் சம்பந்தரைச் சந்தித்தார். அப்போது சம்பந்தர் இவரை நோக்கி, 'ஒரு குறளைப் பாடுங்கள்' என்று வேடிக்கையாகக் கூறினார். உடனே ஆழ்வார்,

ஒரு குறளாய் இரு நில மூவடி மண்வேண்டி
உலகனைத்தும் ஈரடியால் ஒடுக்கி ஒன்றும்
தருக வெனா மாவலியைச் சிறையில் வைத்த
தாடாளன் தாளணைவீர்!

என்று தொடங்கி ஒரு பதிகம் பாடினார். திருமாலின் வாமனாவதாரத்தை முதல் இரண்டு அடிகளில் பாடி,

—தக்க கீர்த்தி

அருமறையின் திரள் நான்கும் வேள்வி ஐந்தும்
அங்கங்கள் அவையாறும் இசைகள் ஏழும்
தெருவில் மலி விழா வளமும் சிறக்கும் காழிச்
சீராம விண்ணகரே சேர்மிளீரே

என்று பின்னிரண்டு அடிகளில் தலத்தின் சிறப்பை அழகுறப் பாடினார். இவ்வாறு பத்து பாடல்களும் இயற்கை யழகையும் இறைவன் அழகையும் சப்த ஜாலங்

களோடு ஆழ்வார் வாயில் வெளிப்பட்டதைக் கேட்ட சம்பந்தர் அன்புடனே,

**படியுண்ட பெருமானைப் பறித்துப்
பாடி பதம் பெற்ற பெருமானே!**

என்று விளித்து அவரை வரவேற்றார். ஆழ்வாரும்,

**அருள் குலவு மயிலை தனில் அனலால் வெந்த
அங்கத்தைப் பூம்பாவை ஆக்கிய**

சம்பந்தர் பெருமையைத் திரும்பப் பாடினார் என்பர். இவ் வரலாற்றால் வைதிக மதங்களுக்குள் பூசல் அக் காலத்தில் இல்லையென்று உய்த்துணரலாம்.

ஸ்ரீ ராமபிரான் பெயரைக் கொண்டு இத் தலம் வழங்குவதற்கு ஒரு ஐ தி க ம் உண்டு. இத் தலத்தில் விஷ்ணு ஆலயமே இல்லாதிருந்ததால் திருமங்கையாழ்வார் இவ் லுருக்குச் செல்ல விரும்பவில்லை. ஆதியில் இங்கே இராம பிரான், தேவி, தம்பி ஆகியோருடன் கோயில் கொண்டிருந்தனர். அதன் பொருட்டுத் தலம் 'காழிச் சீராம விண்ணகரம்' என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. சமணர் ஆதிக் கம் மிகுந்திருந்த காலத்தில் இவ்வாலயம் இடித்துத் தள்ளப் பட்டது. விக்கிரகங்கள் மாத்திரம் இவ்லூரில் வசித்து வந்த பரமபாகவதரான ஓர் மூதாட்டி வீட்டில் பத்திரப் படுத்தப் பட்டிருந்தது. ஊ ரி ல் அடி வைக்க மாட்டேனென்று ஆழ்வார் கூறிய போது, மூதாட்டியிடம் பழைய மூர்த்திகள் இருப்பதாக அவருக்கு அவ்லூரார் அறிவித்தனர். அதன் பின்னர் அம்மூர்த்திகளை ஆ ல ய த் தி ல் எழுந்தருளப் பண்ணினார் திருமங்கை மன்னன் என்கிறார்கள். இன்று இராமபிரான் ச ந் நி தி ராஜகோபுரத்தைத் தாண்டிச் சென்றதும் வடக்கே ஒரு மேட்டிடத்தில் இருக்கிறது. சக்கரவர்த்தித் திருமகன் சீதா லட்சுமண சமேதராய்த் தெற்கு நோக்கிக் கோயில் கொண்டிருக்கிறார்.

தாடாளன் சந்நிதியும் ஆலயமும் கிழக்கு நோக்கி இருக்கின்றன. உயர்ந்த மேட்டிடத்தில் பெருமாள் கோயில்

கொண்டிருக்கிறார். பெருமாள் திரிவிக்கிரம மூர்த்தி; ஒரு தாள் உலகை அளக்க மேலே வாணை நோக்கி உயர்த்தப் பட்டிருக்கிறது. மற்றொரு தாள் மாவலியின் தலையில் இருக்கிறது. தாளால் உலகை யளந்த கோலத்தில் காட்சி அளிப்பதால் தாடாளன் என்று பெருமானுக்குப் பெயர் ஏற்பட்டது. தாயார் பெயர் மட்டவிழங்குமலி. பெருமாள் சந்நிதிக்குப் பக்கத்தில் தனிச் சந்நிதியுள் எழுந்தருளியிருக்கிறாள். சோழி ரெயில் நிலையத்திலிருந்து முக்கால் கி. மீ. தூரத்திலிருக்கிறது பெருமாள் கோயில்.

உரோமேசு முனிவர் பூசித்து நீண்ட ஆயுள் பெற்ற தலம். உடல் முழுவதும் சுரடி போன்று ரோமங்கள் நீண்டு வளர்ந்த உடலையுடையவர் அம் முனிவர். பிரம்மதேவர் தமக்கு நீண்ட ஆயுள் உள்ளதின் பயனாக வேதங்கள் ஒது வதை நிறுத்திவிட்டார். உரோமேசர் தமக்கு நீண்ட ஆயுள் வேண்டி இங்கே தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தார். பகவான் அங்கே தோன்றி அவர் வேண்டுவது யாதெனக் கேட்டார். பகவானை இவ்வுடம்புடனே நீண்ட காலம் வழிபட வேண்டுமென்ற ஆசையுள்ளமையாலே அநேக பிரமர்களின் ஆயுளைத் தனக்கு அருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். அப்போது பகவான் அவரை நோக்கி, 'ஒரு பிரம்மா காலஞ் சென்றால் உம்முடைய உடம்பில் ஒரு உரோமம் இற்று வீழக் கடவது. அவ்வாறு ஒவ்வொரு பிரம்மாவின் முடிவிலும் ஒவ்வொரு ரோமமும் இற்று விழுந்து இனி உடலில் ஒரு ரோமமும் இல்லையென்று ஏற்படும் போது நீர் என் திருவடியை அடைவீர்' என்று கூறி வரமளித்தாராம்.

பல கோடி பிரம்மாக்களின் ஆயுளை ரோமேசு முனிவருக்கு அளித்து அவருக்குத் திரிவிக்கிரமூர்த்தியாகப் பகவான் சேவை சாதித்ததாக ஓர் ஐதிகம் உண்டு.

முதற் பாடலில் ஒன்று முதல் ஏழு எண்களை அழகாக அமைத்துப் பாடியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. பகவானுடைய திருவடியை அடைய விரும்புவர்களை நாலு

வேத மோதுதல், பஞ்ச யக்ஞங்கள் செய்தல், ஆறு அங்கங்களின் பாடப் ப்ரவசனங்கள் நிகழ்த்தல், ஏழு இசைகள் ஒலித்தல், வீதி விழாக்கள் ஆகிய நிறைந்து சிறப்புற்றுள்ள சீராம விண்ணகரத்தைச் சென்றடையுங்கள் என்கிறார் ஆழ்வார். இதை மனத்தில் கொண்டு பிள்ளைப் பெருமானையங்கார்,

சீராம விண்ணகரம் சேர்மின்; பின் மீளாத

ஊராம விண்ணகரம் உண்டு

என்பர். உயிரை விடாது தொடரும் இரு வினையை வெல்லும் உபாயத்தை அறிய விரும்புபவர்கள் சீராம விண்ணகரத்தை அடைந்தால் திரும்பாத பரமபத நகரை அடையலாம் என்கிறார்.

இந்த ஊரைப்பற்றித் திருமங்கை மன்னன் கூறிய வற்றைக் கவனிப்போம். தெருவெல்லாம் விழாவும், வேள்வியும், வேத ஒலியும், ஏழிசைகளும் மலிந்து கிடக்கும். இவ்வூர்க் கழனிக்குள் சதா நீர் தேங்கிக் கிடக்குமாதலின் அவற்றில் சேல்களும், கயல்களும் துள்ளி விளையாடிக் கொண்டிருக்கும். இங்கே வசிக்கும் கடைசியர்கள் மிகுந்த அழகு வாய்ந்தவர்கள். ஊரில் உயர்ந்த மாட மாளிகைகள் உள்ளன. மாடங்களில் திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார் மாலையில் உலவிக் கொண்டிருப்பர். மழை நீர் வெள்ளமாக வீதிகளிலெல்லாம் பாய்ந்து சங்கு, மணி, முத்து முதலியவற்றைக் கொழிக்கும். கழுகு, பலா முதலிய மரங்கள் வயலோரங்களிலே பழுத்துத் தொங்கும். தாழைச் செடிகளின் மதுவைப் பருகி வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்யும். இந்த ஊரிலே பிரமனை ஒப்ப சீலம் படைத்த அந்தணர்கள் வாழ்கிறார்கள் என்கிறார் ஆழ்வார். சம்பந்தரையும் இங்கே குறிப்பிடுவதாகக் கொள்ளலாம்.

திருவயோத்தி, திருப்புல்லாணி, திருப்புட் குழி, திரு வெவ்வுளூர், புள்ளம் பூதங்குடி, திருவெள்ளியங்குடி, சீராம விண்ணகரம் ஆகியவை சப்த ராம சேஷத்திரங்கள் என்பர்.

திருத்துருத்தி

திருத்துருத்தியும் வேள்விக்குடியும் சேர்ந்து ஒரு தலமாகக் கருதப்படும். சிவபெருமான் பகற் போதில் திருத் துருத்தியிலும் இரவில் வேள்விக்குடியிலும் எழுந்தருளியிருப்பதாக ஐதிகம். இவ்வரலாறு சம்பந்தர் பாடலால் அறியப்படுதல் காணலாம்.

பாங்கினால் உமையொடும் பகலிடம்

புகலிடம் பைம் பொழில் சூழ்

வீங்கு நீர் துருத்தியார் இரவிடத்(து)

உறைவர் வேள்விக் குடியே

என்பது சம்பந்தர் பதிகம்.

மாயூரத்திலிருந்து கும்பகோணத்திற்குச் செல்லும் வழியில் குத்தாலம் ரெயில் நிலையத்தினின்றும் வட கிழக்காக முக்கால் கி. மீ. தூரத்தில் காவிரியின் தென் கரையில் இருக்கிறது திருத்துருத்தி. ஆற்றிடைக் குறைத் தலமாதலால் துருத்தியென்று பெயர் கொண்டுள்ளது. அப்பர் காலத்தில் காவிரி ஆலயத்தின் இருபுறமும் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

பொன்னியின் நடுவு தன்னுள்

பூம்புனல் பொலிந்து தோன்றும்

துன்னிய துருத்தியானை

தொண்டனேன் கண்டவாறே

என்ற அப்பர் தேவாரத்தால் இக் குறிப்பு கிடைக்கப் பெறும்.

குத்தாலம் என்பது ஒரு வகை ஆத்தி மரம். அதைத் தலவிருட்சமாகக் கொண்டுள்ளதால் குத்தாலம் என்று தலம் வழங்குகிறது என்பர். தலவிருட்சம் உத்தால மரம் ஆதலின் உத்தால வனம் என்று ஊர் பெயர் கொண்டு நாளடைவில் குத்தாலம் என மருவி வழங்கி வந்தது.

இரண்டு பிராகாரங்களுடன் கூடிய ஆலயம் ஊரின் நடுவே பொலிவுடன் தோற்றமளிக்கிறது. இறைவர் மேற்கு நோக்கி எழுந்தருளி இருக்கிறார். அம்பிகை, தனிப் பிராகாரத்தில் தெற்கு நோக்கி எழுந்தருளி இருக்கிறாள்.

இறைவர் பெயர் உத்தர வேதீசுவரர். வேள்விக் குடியில் உமாதேவியைத் திருமணஞ் செய்து கொள்வதற்கு முன் இறைவர் திருத்துருத்தியில் பிரம்மசாரியாய் இருந்து வேதம் ஒதி வந்தார். அதன் பொருட்டு உத்தர வேதீசுவரர் எனப் பெயர் ஏற்பட்டது. தம்மை மணந்து கொண்டு நெடுநாளாகி விட்டதால் மீண்டும் ஒரு முறை மணந்து கொள்ள வேண்டுமென்று அம்பிகை (கைலையில்) இறைவனிடம் முறையிட்டாள். அதன்படி பூவுலகில் பரதமா முனிவரின் புதல்வியாய் இத் தலத்தில் வேள்விக் குண்டத்தில் தோன்றினாள் அம்மை. மணலில் இலிங்கம் பிடித்துப் பூசித்து வந்தாள். உத்தால மரத்தின் கீழ் இறைவர் காட்சி யளித்து மறு தினம் அவளை மணந்து கொண்டார். அம்மைக்கு வாக்களித்தபடி தான் சொன்ன விதியைத் தானே அறிந்தமையால், 'சொன்னவாற்றிவார்' என்று இறைவருக்குத் திருநாமம் உண்டாயிற்று என்கிறது தல புராணம்.

சங்கிலியாரை மணந்த பின்னர், அவளுக்குச் செய்து கொடுத்த சபதத்தை மீறி ஒற்றியூரை விட்டு வெளியேறினார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். பல தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு ஆவடு துறையை அடைந்து அகன்றபோது உடலில் பிணி கண்டு மேனி கரு நிறமாயிற்று. சுந்தரர் திருத்துருத்தியை அடைந்து ஆலயத்துட் சென்று தன் மீது சுருணைகாட்ட வேண்டுமென்று இறைவனை வேண்டினார். வடகுளத்தில் குளிக்கும்படிச் சுந்தரனாரைப் பணித்தார் இறைவன். அவ்வாறே சுந்தரர் அத் தீர்த்தத்தில் முழுகி எழுந்த போது பிணி நீங்கிப் பழைய மேனி பெற்றார்

ஆலயத்துக்கு எழுந்தருளி 'மின்னுமா மேகங்கள்' என்று தொடங்கும் திருப்பதிகம் பாடித் துதித்தார்.

அடியிணை தொழுதெழும் அன்பராம் அடியார்
சொன்னவாறறிவார் துருத்தியார் வேள்விக்
குடியுளாரடிகளைச் செடியனேனாயேன்
என்னை நான் மறக்குமாறு எம்பெருமானை
என்னுடம்பு அடும் பிணியிடர் கெடுத்தானை.

'உடம்பு அடும் பிணியிடர்' கெடுத்ததைச் சந்தரர் இப் பாட்டில் குறிப்பிடக் காணலாம். உமையின் விருப்பத்தின் படி அவள் தந்தையர் உடன்பாடுடன் மணஞ் செய்து கொண்ட வரலாற்றையும் 'சொன்னவாறறிவார் துருத்தியார்' என்ற சொற்களால் குறித்துள்ளமை அறியக் கிடக்கிறது.

இராஜ கோபுரத்தைத் தாண்டிச் சென்றதும் தல விருட்சமான உத்தால மரம் காட்சி யளிக்கிறது. திருமணத்துக்கு முன் இறைவன் மணவாளக் கோலத்துடன் அம்பிகைக்கு மரத்தடியில் காட்சி யளித்து பாதுகைகளை வைத்து மறைந்தார். அவ்விடத்தில் அதற்கு அறிகுறியாக இரண்டு பாதுகைகள் இருக்கின்றன.

இறைவர் மணந்த நறுஞ் சாந்திலி முலை நாயகியார் சந்நிதி பாதுகைகளின் எதிர்ப்புறத்தில் இருக்கிறது. தலத் திறைவியான அரும்பன்ன வன முலையாள் சந்நிதி அருகிலே தெற்கு நோக்கி இருக்கிறது.

அரும்பன வன முலை அரிவையோடு

ஒரு பகல் அமர்ந்த பிரான்

விரும்பிடம் துருத்தியார்

என்ற பாடலில் அம்மையாரைப் பாடியுள்ளார் சம்பந்தர்.

திருமணம் செய்து கொள்ளப் போந்த இறைவருக்குக் கையையிலிருந்து துணையாக வந்த வினாயகர் 'துணை வந்த வினாயகர்' என்ற திருப் பெயருடன் இறைவர் சந்நிதியில் எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

வடகுளம் என்ற சுந்தர தீர்த்தம் வெளிப் பிராகாரத்தின் வட மேற்கு மூலையில் இருக்கிறது. அதன் மேல்கரையில் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் சந்திதி இருக்கிறது.

தீண்டும் பொருளை யெல்லாம் எரிக்கும் பழியை இத் தலத்து இறைவனைத் துதித்துப் போக்கிக் கொண்டார் அக்கிவி பகவான். விக்ரம சோழன் மனைவி கோவளையின் குஷ்ட நோய் இத் தலத்தில் தீர்ந்திருக்கிறது. வருணனுக்குச் சலோதரம் என்ற வியாதியும் இத் தலத்து இறைவனை வழிபட்டமையால் குணமடைந்தது.

ஆலயம் தருமபுர ஆதினத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டது. மிக நல்ல முறையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஆலயங்களில் இதுவும் ஒன்று எனலாம். விஜய நகர அரசர்கள் காலத்துக் கல்வெட்டுகள் ஆலயத்தில் இருக்கின்றன. இராஜேந்திர சோழன் ஐந்தாம் ஆண்டு ஆட்சி (19-8-1123) கல்வெட்டொன்றும் ஆலயத்தில் இருக்கிறது.

**திருத் துருத்தி மேயானைத்
தித்திக்கும் சிவ பதத்தை
அருத்தியினால் நாயடியேன்
அணி கொள் தில்லை கண்டேன்**

என்று மாணிக்க வாசகரும் திருத் துருத்தியைப் பாடி உள்ளார்.

குத்தாலம் ஆலயத்திற்கு வடக்கே காவிரியைக் கடந்து சென்றால் வட கிழக்காக மூன்று கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் வேள்விக்குடி இருக்கிறது. இங்குள்ள ஆலயம் அளவில் சிறியது. இறைவர் கல்யாண சுந்தரரும் அம்பிகை பரிமள சுகந்த நாயகியும் கலியாண கோலத்திலே எழுந்தருளி இருக்கிறார்கள். செப்புச் சிலை அழகு வாய்ந்தது.

ஓர் அரச குமாரனுக்கு ஒரு பெண்ணை மணம் செய்து கொடுக்க நிச்சயமாயிற்று. ஆனால் திருமணத்திற்கு முன் அவன் தாய் தந்தையர் இறந்து விடுகின்றனர். பெண்

வீட்டார் அதனால் பெண் கொடுக்க மறுக்கின்றனர். பக்தன் பொருட்டு இறைவன் பூதகணங்களை விடுத்துப் பெண்ணைக் கைப்பற்றி வந்து வேள்வி நடத்தித் திருமணம் நடத்தி வைத்தார். பின்னர் கல்யாண கோலத்தில் அங்கே எழுந்தருளி காட்சி கொடுத்தார் என்பது ஐதிகம்.

இவ் வாலயத்தை உத்தம சோழரது தாயார் செம்பியன் மாதேவியார் கற்றளியாகக் கட்டினார் என்று கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன. அப்பர் காலத்தில் இரண்டாற்றின் நடுவில் இருந்த பூந் துருத்திக் கோயில் சுந்தரர் காலத்தில் காவிரிக் கரைக் கோயிலாயிற்று. 'காவிரி அகன்கரை உறைவார்' என்பது சுந்தரர் தேவாரம். முதலாம் இராஜராஜ சோழனுடைய கல்வெட்டு இவ்வாலயம் காவிரியின் தென் கரையில் இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

வேள்விக் குடி ஆலயத்தை முதல் பராந்தக சோழன் கற்றளியாகக் கட்டினான் என்று சாசனங்கள் கூறுகின்றன.

உருத்திர சகுமன் என்ற அந்தணன் காசிமா நகரே முத்தி யளிக்க வல்லது யென்று கருதி, திருத் துருத்தியி லிருந்து புறப்பட்டான். பெருமாள் குண்டோதரனைப் பாம்பு வடிவில் அவன் குறுக்கே செல்ல விடுத்து வழிமறிக்கச் செய்தார். அந்தணன் கருட மந்திரம் சபிக்கவே பாம்பு மயங்கி வீழ்ந்து விட்டது. அனைத்துயிரும் மயங்கின. இது துருத்திப் பெருமான் செயல் என்று அந்தணன் அலறினான். இறைவன் பாம்பாட்டியாக வந்து குழலாதிப் பாம்பைப் படமெடுத்தாடச் செய்தார். பின்னர் அந்தணனுக்குக் காட்சியளித்து, காசியைவிடச் சிறந்தது துருத்தி என்று கூறி மறைந்தார். இங்குள்ள காவிரியில் மூழ்கி முக்தி பெற்றான் அந்தணன் என்கிறது துருத்தித் தலபுராணம்.

திருக்கருகாவூர்

மாயவரத்திலிருந்து கும்பகோணம் செல்லும் பாதையில் பாபநாசம் ரெயில் நிலையத்திலிருந்து தெற்கே 5 கி. மீ. தொலைவில் இருக்கிறது திருக்கருகாவூர். இது காவிரி தென்கரைத் தலம். முல்லை வனம், மாதவி வனம், கருகாவூர், கருப்பபுரி என்ற பெயர்களாலும் இத்தலம் வழங்கப் பெறும்.

முத்திதரும் தலங்களை ஒருசேரத் தொகுத்துக் கூறிய ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்,

தில்லைவனங், காசி, திருவாவூர், மாயூரம்
முல்லைவனம், கூடல், முதுகுன்றம்,—நெல்லை, களர்
காஞ்சி, கழுக்குன்றம், மறைக்காடு, அருணை
காளத்தி

வாஞ்சியமென் முத்திதரும்

என்று பாடினார். இதில் கூறப்படும் முல்லை வனமே கருகாவூர். இங்கே தல விருட்சம் முல்லை (மாதவி) யாதலால் முல்லை வனம் எனப் பெயர் பெற்றது.

‘கமுத முல்லை கமழ்கின்ற கருகாவூர்’
‘கடிகொள் முல்லை கமழும் கருகாவூர்’
‘கைதன் முல்லை கமழும் கருகாவூர்’
‘கந்த மௌவல் கமழும் கருகாவூர்’
‘கார்த்தண் முல்லை கமழும் கருகாவூர்’

என்று பாடல் தோறும் சம்பந்தர் முல்லைக் கொடியை போற்றுவதால் இதன் பெருமை விளங்குவதாகும்.

இறைவர் திருமேனி மணலால் ஆக்கப் பெற்றது. முல்லைக்கொடி அவர் திருமேனியில் சுற்றி யிருந்த அடையாளம் இன்றும் காண்கிறது என்பர். இறைவர் திருப்பெயர் முல்லை வணேசுவரர் என்பது. கல்வெட்டுக்களில் இறைவர் திருக்கருகாவூர் மகாதேவர், திருக்கருகா

ஓர் ஆழ்வார், திருமுல்லைவனமுடைய மாதேவர் என்னும் பெயர்களால் குறிப்பிடப்படுகிறார்.

அம்பிகையின் பெயர் கரும்பனையாளம்மை, கருப்பரட்சாம்பிகை, கருக்காக்கும் நாயகியென்று வழங்குகிறது. ஒரு பெண்ணிற்கு மருத்துவம் பார்த்துக் கருவைக் காத்தமையால் கருக்காக்கும் நாயகி எனப் பெயர் பெற்றார்.

நித்துருவர் என்பர் கருவுற்ற தம் மனைவியுடன் இத்தலத்தில் ஓர் குடிசையில் வசித்து வந்தார். ஊர்த்துவபாதர் என்னும் முனிச்சிரேட்டர் தலயாத்திரை செய்து கொண்டு இக் குடிசையை அடைந்தார். அப்போது நித்துருவர் வெளியில் சென்றிருந்தார். பூரண கருவுற்றிருந்த அவர் மனைவி வேதிகை நடக்கச் சக்தி அற்றவளாயிருந்தார். தன்னை அவமதித்ததாக எண்ணி ஊர்த்துவர் அவள் கரு சிதையும்படிச் சாபமிட்டார். வேதிகை இறைவனைத் தொழுது அவர் உதவியை வேண்டினாள். கருவைக் காப்பாற்றும்படி அம்பிகைக்குப் பணித்தார் முல்லைவனநாதர். அம்பிகை கருவைக் காத்து குழந்தை நன்றாகப் பிறக்க அருள் செய்தாள்.

நித்துருவர் நடந்த செய்தியை அறிந்தார். அன்று முதல் இத்தலத்தில் பிரார்த்தித்துக் கொள்பவர்களுக்குக் கர்ப்ப வேதனையால் இன்னல் நேராவண்ணம் காத்தருள வேண்டும்படி இறைவியை வேண்டிக் கொண்டார். இத்தலத்தில் கருவுற்றதுமுதல் பிரசவம் வரை இறந்த தாய்மார்கிடையாது என்கிறார்கள். அம்பிகையைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டால் கருச்சிதையும், குறைப் பிரசவமும் ஏற்படாது என்று உறுதியாய்க் கூறுகிறார்கள். எல்லா மதத்தினரும் இதன் பொருட்டு இங்கு வந்து பூசிக்கிறார்கள். அம்பிகையின் பாதத்தில் ஆமணக்கெண்ணெய் வைத்து மந்திரித்துத் தாய்மார்களுக்கு ஆதிசைவர்கள் கொடுத்து வருகிறார்கள்.

மாதவி வளத்தை நினைக்கிலும், சொல்லிலும்,
வசிக்கிலும், புகிலும், காண்குறிலும்

**காதலுடனே கேட்கினும் பிறவூர்க்
கன்னகர் வழிக் கொடு செலினும்**

திமையகன்று இனிய போகங்களை அடைந்து முடிவில்
அரனுடைய அடிகள் பெறுவர் மாந்தர் என்கிறது
தலபுராணம்.

கோயில், ஊரின் நடுவே இரண்டு பிராகாரங்களுடன்
உயர்ந்த மதில்கள் சூழ அழகுற அமைந்திருக்கிறது.
கோயிலுக்கு எதிரே சுழீர குண்டம் என்ற தீர்த்தம் இருக்
கிறது. ராஜ கோபுரத்தைத் தாண்டியதும் தென்புறம்
நந்தவனமும், வடபுறம் வசந்த மண்டபமும் இருக்கின்றன.
இரண்டாவது கோபுரத்தைத் தாண்டியதும் சந்நிதானத்தின்
எதிரே கொடிக் கம்பம், பலிபீடம், நந்தி ஆகியவை இருக்
கின்றன. வடக்குப் பிராகாரத்தில் மகா மண்டபத்தின்
ஓரமாகத் தல விருட்சமாகிய முல்லைக் கொடி படரும்
பந்தல் இருக்கிறது.

மகா மண்டபத்தில் உற்சவத் திருமேனிகள் இருக்
கின்றன. அர்த்த மண்டபத்தில் போகசக்தி யம்மை
யெழுந்தருளியிருக்கிறாள். கருப்ப இல்லில் உள்ள
முல்லைவன நாதர் சுயம்பு மூர்த்தி.

கருவாயுலகுக்கு முன்னே தோன்றும்

கண்ணாம் கருகாலூர் எந்தை தானே

என்று அப்பர் சுவாமிகள் தாண்டகத்தில் மொழிந்தார்.

இறைவனுக்குப் புனுகு சட்டம் சாத்துகிறார்கள்.
ஆஷடையாருக்கு நித்திய அபிஷேகம் உண்டு. முல்லைச்
செடியிலிருந்து பூக்களைத் தினமும் இறைவருக்குச் சாத்து
கிறார்கள். ஊர்த் தொகைப் பதிகத்தில்,

ஆரூர் அத்தாவை ஆற்றமுதே

அளப்பூர் அம்மானே

காரூர் பொழில்கள் புடைசூழ்

புறவிற் கருகா லூரானே

என்று இத் தலத்தைச் சந்தரர் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுவார். 'கருகாலூரிற் கற்பகத்தை' என்று நாவுக்கரசர் இம் மூர்த்தியைக் குறிப்பிட்டார். இறைவனுடைய வண்ணத்தைச் சிந்தையின்புற இத்தலத்தில் பாடினார் சம்பந்தர்,

**காய்கினத்த விடையார் கருகாலூரெம்
நசர் வண்ணம் எரியும் எரிவண்ணமே**

என்று அவர் நிறம் கடும் நெருப்பு என்கிறார். ஆனால் திரு நீற்றுப் பூச்சும் மலர் பறித்து வழிபடும் பூசையும் புரிதற்கு உள்ளம் அருவிய திருவருட் செல்வம் உடையவர் என்கிறார். 'அழலுமிழும் உருவினரானாலும் அருள் நல்கும் செல்வத்தர்' என்பது கருத்து.

தல விநாயகரான கற்பக விநாயகர் சந்திதி மகா மண்டபத்திலிருக்கிறது. இரண்டாம் கோபுரத்திற்கு வடக்கே அம்மனுடைய தனிச் சந்திதி இருக்கிறது. இறைவர் சந்திதிக்கும் அம்பாள் சந்திதிக்கும் நடுவில் சந்திய கூபம் என்ற தீர்த்தக் கிணறு இருக்கிறது.

இத்தலத்தில் தட்சனால் ஏற்பட்ட சாபம் நீங்க இறை வரைச் சந்திரன் வழிபட்டான். அவன் வழிபட்ட தினம் பங்குனி மாதப் பூரணிமை. அன்றைய தினம் இறைவர் திருமேனியில் சந்திரனது கிரணம் படுகிறது. பிரமன், கார்க்கியர், கௌதமர், குசத்வசன், சங்கு கர்ணன், பீமசேனன், புண்ணியத்துவசன் ஆகியோர் பூரித்துப் பேறு பெற்ற தலம். ஆலயத்திலுள்ள கல்வெட்டுக்களைப் படியெடுத்திருக்கிறார்கள். காவேரி நதி ஊரின் வட புறத்தே வெட்டாறு என்ற பெயருடன் ஓடுகிறது.

அம்பிகையின் பெயரையே நாவுக்கரசர்,

.....இன்சொற்

கரும்பனையாள் உமையோடுங் கருகாலூரார் மேவினார்
என்று வீழி மிழலைத் தாண்டகத்தில் குறிப்பிடுவர்.

**கருகாலூர் மேவும் கரும்பனையாள் மோகம்
முருகலர்த்தார் முல்லை வனமூர்த்தி**

என்று உமாபதி சிவம் க்ஷேத்திரச் சிவநாமக் கலிவெண்பா
வில் கூறக் காணலாம்.

கும்பகோணம்

மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் இம் மூன்றாலும் மிகச்
சிறப்பு வாய்ந்தது கும்பகோணம். குடமூக்கு என்ற
தமிழ்ப் பெயரே கும்பகோணம் ஆயிற்று. கும்பகோணம்
ரெயில் நிலையத்திலிருந்தே ஊர் தொடங்குகிறது. நகரம்
ஆறு கிலோ மீட்டர் பரப்பு கொண்டது. ஊருக்கு வடக்கே
காவிரி யாறும், தெற்கே அரிசொல் ஆறும் ஓடுகின்றன.

ஊர் தாலுகா தலைமைத் தலம் ஆனமைபற்றி முக்கிய
மான சர்க்கார் காரியாலயங்கள் இங்கே இருக்கின்றன.
சோழர்களின் தலைநகராக இவ்வூர் ஒரு காலத்தில்
விளங்கியது. கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில்
அரசலாற்றுக்கு அருகிலுள்ள மாதளம் என்ற ஊரில்
பாண்டியன் ஸ்ரீ மாறனுக்கும் சோழ மன்னனுக்கும் போர்
நடந்தது. கங்கர்கள் துணையிருந்தும் சோழர்கள்
தோற்றனர். ஊரில் இப்போது 'சோழன் மாளிகை' என்று
ஒரு பகுதி வழங்குகிறது. சோழ மன்னர்களின் அரண்மனை
அங்கே இருந்ததாகக் கூறுகிறார்கள். இப்போதும் பூமியின்
அடியில் பெரிய செங்கற்கள் காணப்படுவது இக் கூற்றை
வலியுறுத்தும். ஆதியில் தங்கசாலை இருந்த இடம் இன்று
நாணயக்காரன் தெரு என்று வழங்குகிறது.

காவிரிக் கரையில் அழகான இயற்கை சூழ்நிலைகளுக்
கிடையே கும்பகோணம் சர்க்கார் கல்லூரி இருக்கிறது.
இதைத் 'தென் இந்திய கேம்பிரிட்ஜ்' என்பர். சாது
சேஷையர், பூண்டி அரங்கநாத முதலியார், டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாத ஐயர், வித்துவான் தியாகராச செட்டி
யார் முதலிய பெரியார்கள் இக் கல்லூரியில் பணியாற்றி
இருக்கிறார்கள். பாபநாச முதலியார், சங்கராபரணம்
நரசய்யா, சரப சாஸ்திரி முதலிய சங்கீத வித்வான்கள்
இங்கே வாழ்ந்தனர்.

திருவாவடுதுறை, தருமபுரம், திருப்பனந்தாள் முதலிய மடங்களின் கிளைத் தாபனங்கள் இங்கே சமயப் பணி ஆற்றி வருகின்றன. பெரிய மடம் என்ற சாரங்க தேவர் வீர சைவ மடமும் இங்கேயுள்ளது. தஞ்சை அரசர்கள் ஆதரவால் ஆதிசங்கரர் மடம் ஒன்றும் இங்கே தாபிக்கப் பட்டது.

திருக் குடந்தை யாதிகும்பேசர் செந்தா
மரைக் குளம் கங்கை மகங் கா—விரிக் கரையின்
ஓரங் கீழ்க் கோட்டம் காரோண மங்கை நாயகியார்
சாரங்கபாணித் தலம்

என்று ஒரு தனிப் பாடல் குடந்தையிலுள்ள முக்கிய கோயில்களையும் குளங்களையும் குறிப்பிடுகிறது. பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய மும்மூர்த்திகளுக்கும் இங்கே கோயில்கள் உள்ளன. கும்பேசர் கோயில், நாகேசுவரர் கோயில், சோமேசர்கோயில், விசுவநாதசுவாமிக் கோயில், சாரங்கபாணிக் கோயில், சக்கரபாணிக் கோயில், ராமசுவாமிக் கோயில், வராகர் கோயில், திரௌபதி அம்மன் கோயில், மாரியம்மன் கோயில், முதலிய கோயில்கள் இங்கே சிறந்து விளங்குகின்றன.

கும்பகோணத்தின் நடுவில் மகாமகக் குளம் இருக்கிறது. இது இருபதடி ஏக்கர் நிலத்தைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இதன் நான்கு பக்கங்களிலும் பதினாறு சிவ சந்நிதிகள் இருக்கின்றன. குளக்கரையில் பல அழகான மண்டபங்கள் இருக்கின்றன. சிவபெருமானால் சேதிக்கப் பட்ட கும்பத்தினின்றும் வழிந்தோடிய அமுதத்தின் பெரும் பகுதி தங்கிய இடமே இக்குளம்.

கங்கை, யமுனை, கோதாவரி, நருமதை, சரசுவதி, காவேரி, குமரி, பயோடினி, சரயு முதலிய நதிகளின் தேவதைகளான நவ கன்னியர் தங்கள் நதிகளில் பாவிசுள் வந்து நீராடுவதால் உண்டாகும் பாவங்களைப் போக்கிக் கொள்ளப் பன்னிரண்டு ஆண்டுக்கொரு முறை குரு சிம்ம ராசியிலும், சந்திரன் கும்ப ராசியிலும் வரும் மாசி மகத்

தன்று கும்பகோணத்திலுள்ள இந்த மகாமகக் குளத்தில் நீராடுவார்கள். இக் குளத்தின் மத்தியில் ஒன்பது கிணறுகள் உள்ளன. நவ தீர்த்தங்களே ஒன்பது கிணறுகளாக இருப்பதாக ஐதிகம்.

பூமருவும் கங்கை முதல்
புனிதயாம் பெருந் தீர்த்தம்
மாமகந்தான் ஆடுதற்கு
வந்து வழிபடுங் கோயில்

என்று சேக்கிழார் கூறுவதும் இக் கூற்றை ஆதரிக்கும்.

மகாமகக் குளத்தின் வட கரையிலுள்ள விசுவநாத சுவாமிக் கோயிலில் நவ தீர்த்தங்கள் கன்னிகைகளாகச் சிலா வடிவில் எழுந்தருளி இருக்கின்றனர். இக்குளத்தையும் அதனைச் சுற்றியுள்ள மண்டபங்களையும் திருப்பணி செய்த கோவிந்தப்ப தீட்சதர் தஞ்சையை ஆண்ட அச்சுதப்பராயரின் மந்திரியாய் இருந்தார். மகாமகத்தன்று இவ்வொன்பது கிணறுகளினின்றும் ஒன்பது நதிகளும் பொங்கி வருவதால் அப்போது நீராடுவது மிகச் சிரேஷ்டமானதாகக் கருதப்படுகிறது. குளக்கரை மண்டபங்களில் ஒன்று துலாபார மண்டபம் எனப்படும். அச்சுதப்பராயர் துலாபார தானம் செய்தார் என்று கூறப்படுகிறது. விஜய நகர மன்னர் கிருஷ்ணதேவராயர் ஒரு மகாமகத்தன்று இங்குப்போந்து பல தான தருமங்கள் செய்தார் எனப்படுகிறது.

தாவி முதற் காவிரி நல் யமுனை கங்கை
சரசுவதி பொற்றாமரை புட்கரணி தெண்ணீர்க்
கோவியொடு குமரி வரு தீர்த்தஞ் சூழ்ந்த
குடந்தைக் கீழ்க் கோட்டத் தெங் கூத்தனாமே

என்ற நாவுக்கரசர் பாடலும் மகாமகக் குளத்தைக் குறிப்பிடக் காணலாம்.

மகாமகக் குளத்தில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் மாசி மகத் தன்று நீராடுவது மிகச் சிறப்பாகக் கருதப்படுகிறது.

மகாமகக் குளத்தின் வடகரையில் பெரிய மடம் என்ற வீரசைவ மடம் இருக்கிறது.

குடந்தைப் பதியிற் கோதிலாப் பெரிய மடந் தனில் வாழ் வீர மயேச்சுரர் வாழி

என்பது தக்கயாக பரணிப் பாடலடிகள். மடத்திலுள்ள முருகவேளை அருணகிரியார் 'போற்றி போற்றி' என்று பாடித் துதித்தார்.

இனி, கு ம் ப கோ ண த் தி லு ள் ள சைவ வைணவ தலங்களைப் பற்றி அறிவோமாக:—

கும்பேசர் கோயில்

ஆதியில், பிரளயம் வரப்போவதை அறிந்த பிரம தேவர், சிவமிரானை அனுகி வேதங்களையும், சிருட்டி பீசங்களையும் அதனின்றும் காப்பாற்ற ஓர் உபாயம் கூறும் படி வேண்டிக் கொண்டார். மண்ணையும் அமுதத்தையும் சேர்த்துப் பிசைந்து ஓர் குடம் செய்து அதனுள் அமுதத்தை நிரப்பி சிருட்டி பீச விதைகளை இட்டு, குடத்தின்மீது மாயிலை, வில்வம், பூணூல், தேங்காய் ஆகியவற்றை வைத்து அமுதம் தெளித்து அதை மேரு மலைக்கருகில் சேர்த்து விடும்படிக் கூறினார் சிவபெருமான். அவ்வாறே பிரமன் செய்தார்.

நில்லாத பெருவெள்ளம் நெடு விசம்பின்மீது பரந்தோடி உலக முழுவதையும் தன்னுள் அமிழ்த்திக் கொண்டு ஐலப் பரப்பாய் நிலவியது. பிரமன் மேரு மலையில் சேர்த்த அமுத கும்பம் தென் திசையை நோக்கி மிதந்து வந்து ஓர் இடத்தில் தங்கி விட்டது. அதன் மேல் வைக்கப் பட்ட மாயிலை முதலிய பொருள்கள் காற்றில் மோதிப் பல்வேறு இடங்களில் விழுந்து விட்டன.

அப்போது சிவபெருமான் வேட வடிவத்தில் தோன்றி அமுத கும்பத்தின்மீது ஓர் அம்பை எய்தார். கும்பத்தின் முகம் சிதைவுற்று நாலா பக்கங்களிலும் அமுதம் சிதறி

யோடியது. சிவபெருமான் அமுதத்தில் நனைந்த வெண்மணலை இலிங்க வடிவாக்கிக் கும்பத்தில் இட்டுப் பூசித்து தான் அதனுள் ஓடுங்கினார். அதே இடத்தில் கும்பேசர் கோயில் தோன்றியது. கும்பத்தில் தோன்றியதால் கும்பேசர் என்றும், அமுதத்தில் உண்டானமையின் அமுதேசர் என்றும் சிவபெருமானுக்குப் பெயர் வழங்குகிறது.

கும்பத்தின் மீதிருந்து காற்றில் பறந்து சென்ற வில்வம் தங்கிய இடத்தில் ஒரு இலிங்கம் உண்டாயிற்று. அது வில்வ வனேசர் (நாகேசுவரர்) கோயிலாக இன்று கும்பேசர் கோயிலுக்கு அருகே இருக்கிறது. மற்றும் தேங்காய், பூணூல்முதலியன விழுந்த இடங்களிலும் ஒவ்வொரு இலிங்கம் தோன்றின. சிவபெருமான் வேட வடிவத்தில் அம்பு தொடுத்த இடம் பாணபுரேசம் என்று வழங்குகிறது. அங்கு கோயில் கொண்டுள்ள சிவபெருமான் பாணபுரீசர் எனப்படுகிறார். அமுதம் ஐந்து குரோசம் வரையில் நான்கு திக்கிலும் சென்று பரவி அங்குள்ள தலங்களைப் புனிதமாக்கியது. திருவிடைமருதூர், திருநாகேசரம், திருவேரகம், தாராகுரம், திருப் பாடல வனம் ஆகியவை ஐந்து குரோசத் தலங்கள். இவற்றிற்குச் சென்று வழி பாடாற்றியே கும்பேசரைச் சென்று தரிசித்தல் முறையாகும் என்று கூறுவர்.

குடமூக்கே குடமூக்கே என்பீராகில்

கொடு வினைகள் தீர்ந்தானைக் குறுகலாமே

என்கிறார் அப்பர் சுவாமிகள். இந்த ஊரின் பெயரைச் சொன்ன அளவில் பாவங்கள் நீங்கிவிடும் என்பது அவர் கூற்று.

இறைவர் பெயர் கும்பேசர். தொழுவார்க்கு மங்களம் அளிப்பதால் இறைவிக்கு மங்களாம்பிகை என்று பெயர் உண்டாயிற்று. சக்தி பீடங்களுள் ஒன்றான மந்திர பீடம் இங்கே இருக்கிறது. அதன் பொருட்டு அம்பாளுக்கு மந்திர பீடேசுவரி என்று பெயர். வழிபடுவோருடைய

நோயைப் போக்குவதால் 'பல நோயறுக்கும் பரை' யென்றும் பேரற்றுவர்.

அம்பாள் சந்நிதிக் கருகில் வேட வடிவங்கொண்டு குடத்தின் மூக்கைச் சேதித்த கிராத மூர்த்தி எழுந்தருளி இருக்கிறார். கோயிலுக்கு முன்று பிராகாரங்கள் உள்ளன. ஆலயம் கிழக்கு நோக்கி இருக்கிறது. ராஜ கோபுரம் 128 அடி உயரம் கொண்டது. கோபுர வாயிலைத் தாண்டியதும் இரு புறமும் கடைகள் இருக்கின்றன.

கும்பேசருக்குத் தங்கக் கவசம் சார்த்தியே அபிஷேகம் செய்கிறார்கள். கொடிக் கம்பத்துக் கருகில் இலட்சுமி நாராயணப் பெருமான் சந்நிதி இருக்கிறது. காவிரியின் தென் கரைத் தலங்களுள் குடந்தையும் ஒன்று.

சிவபெருமான் அருளால் படைப்புத் தொழிலை மீண்டும் பெற்ற பிரமதேவர் அவருக்குப் பத்து நாட்கள் விழா நடத்தினார். அவ்விழா ஆண்டுதோறும் மாசி மாதத்தில் நடைபெறுகிறது. இங்கே தலமரம் வன்னி; ராஜகோபுரத்திற்கு அருகே இருக்கிறது.

ஒருகால் கும்பேசரைத் தரிசிக்க வந்த முனிவர்களுடன் ஒரு கரும்பு வியாபாரி வந்திருந்தான். அவர்கள் வராகக் குளக் கரையில் தங்கி இருந்தனர். அங்கு கோயில்கொண்டிருந்த விநாயகர் ஓர் சிறுவன் வடிவில் தோன்றி ஓர் கரும்பு தரும்படி வியாபாரியைக் கேட்டார். அவன் கொடுக்க மறுக்கவே அவர் ஓர் கரும்பை எடுத்துக் கொண்டு ஓடினார். வியாபாரி துரத்திச் சென்றபோது பையன் கோயிலுக்குள் சென்று மறைந்துவிட்டான். அதற்குப் பிறகு வியாபாரியின் கரும்புகள் சாரமற்றுச் சக்கையாகிவிட்டன. சிறுவன் வடிவில் வந்தவர் விநாயகப் பெருமானே என்றறித்து தன் பிழையை மன்னிக்கும்படி விநாயகரைப் பிரார்த்தித்தான் வணிகன். விநாயகர் கரும்புக்குச் சாரத்தைக் கொடுத்தார். அதன் பொருட்டு விநாயகருக்குக் கரும்பாயிரப் பிள்ளையார் என்று பெயர் வழங்குகிறது. இந்தக் கோயில் கும்பேசர் திருமஞ்சன

வீதியில் வராகக் குளத்தின் வட மேற்கு மூலையில் இருக்கிறது.

.....வணிகன் பாங்கர்

ஒரு கரும்புக்கு ஆயிரம் கொண்டு ஒரு கரும்பு யிரக் களிற்றை உளங் கொள்வோமே

என்று இந்த வரலாற்றைக் குடந்தைப் புராணம் கூறுகிறது.

திருவேற்காட்டில் (தொண்டை நாடு) வாழ்ந்த மூர்க்க நாயனார் என்ற அடியார் சிவனடியார்க்குத் தொண்டு செய்வதில் தம் செல்வம் முழுமையும் இழந்து விட்டார். அதன் பின்னர்ச் சூதாடிப் பொருள் தேடி ஊரூராய் அலைந்து தம் கைங்கரியத்தை நடத்தி வந்தார். கடைசியில் திருக் குடந்தையை அடைந்து சூதாடிப் பொருள் தேடி சிவனடியாரை உபசரித்துப் பின்னர் இறைவன் திருவடி நிழலை அடைந்தார்.

திருப்பணிச் சோழன் என்பான் ஆதியில் இங்கே ஆலயத் திருப்பணி செய்தான் என்று தெரிகிறது. காஞ்சி காமகோடி பீடம் சங்கராசாரியார் பல திருப்பணிகள் செய்ததாகக் கல் வெட்டுக்கள் மூலம் அறியப்படுகிறது. கொடிக் கம்ப மண்டபத் தூண்களிலும் அம்பாள் மண்டபத் தூண்களிலும் பல சிற்பங்கள் உள்ளன. நவராத்திரி மண்டபத்தின் மேல் பாவுக்கல்லில் 27 நட்சத்திரங்களுடன் 12 ராசிகளை ஒரே கல்லில் செதுக்கியிருக்கிறார்கள். நந்தியின் தலை இத்தலத்தில் சாய்ந்திருக்கிறது.

அருணகிரி நாதர் இங்குள்ள முருகப் பெருமானை,

கோதை யிருபங்கின் மேவவளர் கும்ப

கோண நகர் வந்த—பெருமானே

என்று பாடியுள்ளார். இங்கிருக்கும் முருகனுக்கு ஆறு முகங்களுடன் ஆறு திருக்கரங்களேயுள்ளன. 'சித்திரத் தமிழால் உன் செம்பொன் ஆர்வத்தைப் பெறுவேனோ' என்று சித்திரத் தமிழ் பாடும் தம் விருப்பினை முருகனுக்கு

வெளியிட்டார். சம்பந்தர் குடந்தையின் இயற்கை வளங்களைத் தமது பதிகத்தில் அழகுறப் பாடினர்,

குரவிரி சோலை சூழ்ந்த

குழகன் குட மூக்கிடமா

இரவிரி திங்கள் சூடி இருந்தான்

அவன் எம்மிறையே

என்று குழகன் குட மூக்கை இடமாகக் கொண்டதைப் பாடுவர் சம்பந்தர்.

நாகேசுவர சுவாமிக் கோயில்

ஆதி கும்பேசுவரர் கோயிலுக்குக் கீழ்ப் புறமாக உள்ளதால் இத்தலம் கிழைக் கோட்டம் என வழங்கும். இத்தலத்திற்கு அப்பர் சுவாமிகள் பதிகம் ஒன்றுள்ளது. இத்தலத்திற்கு வில்வ வனம் என்ற பெயரும் உண்டு. அமுத கும்பம் மிதந்து வந்தபோது அதன் வாயில் வைக்கப் பட்டிருந்த வில்வம் காற்றடித்து விழுந்த இடத்தில் ஓர் இனிங்கம் தோன்றிற்று. வில்வம் வீழ்ந்த இடம் வில்வ வனம் எனப் பெயர் பெற்றது. அங்கே தோன்றிய இறைவர் வில்வ வன நாதர் எனப் பெயர் பெற்றார்.

நாகங்களின் தலைவனான ஆதிசேடன் பூசித்த தலமாதலால் இறைவருக்கு நாகேசுவரர் என்ற பெயரும் வழங்குகிறது. ஆதிசேடன் நீண்ட காலம் பூமியைத் தாங்கியிருந்ததின் பயனாக அவருக்கு அயர்ச்சி ஏற்பட்டது. அந்தச் சோர்வைப் போக்கிக் கொண்டு புதிய பலம் பெற வேண்டி கைலாயத்திற்குச் சென்றார் ஆதிசேடன்.

.....செழுமானேந்தும்

கையனே கையர் காணாக் கருத்தனே

முதனால் பூண்ட

வையனே வையம் தாங்க

வலி இலேன் ஓலம்

என்று கைலாய பதியிடம் முறையிட்டார், பிரளய காலத்தில் கும்பத்தின் வில்வம் தங்கிய இடமான கிழைக்

கோட்டத்திற்குச் சென்று நீராடி அங்குள்ள இறைவனை வழிபட்டால் இழந்த வலிமையை மீண்டும் பெறலாம் என்று இறைவர் கூறினார். ஆதிசேடன் மகா சிவராத்திரி யன்று குடந்தைக்குப் போந்து அச்சுவத்த தீர்த்தத்தில் நீராடி இறைவனையும் இறைவியையும் வழிபட்டார். இறைவர் ஆதிசேடனுக்குக் காட்சியளித்து பூமியைத் தாங்கும் வலிமையை அவனுக்களித்தார். நாகராஜன் அருள் பெற்ற தலம் நாகேசுவரம் என்றும் அவன் முமுகியெழுந்த தீர்த்தம் நாக தீர்த்தம் என்றும் வழங்குகிறது.

முன் கோபுர வாயிலைத் தாண்டியதும் இடது புறத்தில் இருக்கிறது நாக தீர்த்தம். இதைச் சுற்றி ஒரு பூங்கா இருக்கிறது. திருவாதிரை நாளில் இத் தீர்த்தத்தில் மூழ்கினால் சிறந்த பலன் பெறலாம் என்பர். சிங்க வாயில் கொண்டுள்ளதால் சிங்க தீர்த்தம் என்று பெயர் பெறும். நல்ல படிக்கட்டுகள் உள்ள சிறிய கேணி இது.

சூரிய பகவான் தன் மனைவி சஞ்சையால் கதீர்களை இழந்தான். இதனால் அவன் ஒளி குன்றியது. குடந்தையிலுள்ள கிழைக் கோட்ட நாகேசுவரத்தை அடைந்து அங்கே ஓர் தீர்த்தம் உண்டாக்கி அதில் மூழ்கி அம்மையையும் அப்பனையும் வணங்கினால் துன்பம் நீங்கும் என்று அசுரரி கூறிற்று. அதன்படியே அவன் கிழைக் கோட்டத்தை அடைந்து தீர்த்தம் உண்டாக்கி அதில் மூழ்கி இறைவனை வழிபட்டான். இறைவர் அவன் முன் தோன்றி இழந்த ஒளிக் கிரணங்களைத் திரும்பப் பெறுமாறு அருளினார் சூரியனது விருப்பப்படியே தலமும் தீர்த்தமும் அவன் பெயர் கொண்டு விளங்க அருளினார். தீர்த்தம் சூரிய தீர்த்தம் என்றும், தலம் பாஸ்கர க்ஷேத்திரம் என்றும் வழங்கி வருகிறது.

சித்திரை மாதத்தில் 11-ம் நாள் முதல் மூன்று நாட்கள் மூல மூர்த்தியின் திருமேனியில் சூரியனது கதீர்கள் படும் காட்சியை இன்றும் காணலாம். சூரியனுக்கு இங்கே தனிக் கோயில் இருக்கிறது. சூரிய புட்கரணி தென் கோபுர

வாயிலுக்கு எதிரே இருக்கிறது. இந்தப் புட்கரணியில் ஞாயிற்றுக் கிழமை நீராடுவது சிறந்த பலனளிக்கும் என்கிறார்கள். விசுவகர்மாவின் சாபத்தால் தாவிழந்த ஒளிக் கதிர்களைச் சிவபெருமான் அருளால் மீண்டும் பெற்ற வரலாற்றைக் கல்வெட்டொன்று கூறுகிறது.

வேதாரணியத்தைச் சேர்ந்த பகவர் என்பார் சிவ பிரானிடத்துப் பேரன்பு பூண்டவர்; இறந்த தமது தாயின் எலும்புகளைக் கங்கையில் இட அவற்றை ஓர் குடத்தி லிட்டுக் கும்பகோணத்தை அடைந்தார். காவிரியாற்றங் கரையில் அதனை வைத்துவிட்டு நீராடினார். அப்போது அவருக்குத் தெரியாமல் அக் குடத்தில் என்ன இருக்கிறது என்று பார்த்தான் அவருடன் வந்த சிறுவன். மலர்ந்த தாமரைகள் குடத்திற்குள் இருந்ததைக் கண்டான். பகவர் காலிக்குச் சென்று குடத்தை வெளியில் எடுத்த போது சிறுவன் தான் கண்ட அதிசயத்தை அவருக்குக் கூறினான். பகவர் அதன் உண்மையை அறிய மீண்டும் கும்ப கோணத்தை அடைந்து காவிரிக்கரை அருகில் எலும்பிட்ட குடத்தை வைத்தார். அவை தாமரை மலர்களாகக் காட்சி அளித்தன. அதிசயமுற்ற அவர் காவிரியின் பெருமையை உணர்ந்து சடங்குகளுடன் குடத்தைக் காவிரியில் விட்டு விட்டார்.

பகவர் இத்தலத்திலிருந்து சிவபெருமானை வழிபட்டு முக்தியடைந்தார் என்பர். அவர் விருப்பப்படியே காவிரி யின் இத்துறை பகவர் படித்துறை என்று வழங்கி வருகிறது. இவருடைய சிலை நாகேசுவரர் கோயிலில் இருக்கிறது.

இலிங்கத்தின்மீது சூரிய ஒளி படியும்படிக் கோயிலின் உட்புறம் தாழ்வாக அமைக்கப் பட்டுள்ளது. கோயில் கிழக்கு நோக்கி இருக்கிறது. கோயிலுக்குள் நுழைந்ததும் வலது புறத்தில் அம்மன் சந்நிதி தெற்கு நோக்கி இருக்கிறதைக் காணலாம். அம்பாள் பெயர் பெரிய நாயகி.

உள் வாயிலைக் கடந்து சென்றதும் வெளிப் பிராகாரம் இருக்கிறது. இங்கே தென் புறத்தில் நடராஜர் மண்டபமும் வடக்குப் புறத்தில் நடராஜர் பேரம்பலமும் இருக்கின்றன. பேரம்பலம் மேட்டிடத்தில் தேர்போல் உயரமாகக் கட்டப் பட்டிருக்கிறது. இருபுறமும் பெரிய சுற் சக்கரங்களிருக்கின்றன. அந்தச் சக்கரங்களில் 12 ராசிகள் சிற்பமாக அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. முன் புறத்தில் பிரம்மாண்டமான இரண்டு குதிரைகளும் நான்கு யானைகளும் பாகர் களுடன் அதனை இழுத்துச் செல்லுவது போல் சமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. விமானமும் தேர் போல் அழகுடன் விளங்குகிறது. எதிரேயுள்ள நடராஜ மண்டபத்தின் மேற் கூறை, மரத்தால் தேரின் விமானம் போல் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. நடராஜ மூர்த்தி தாண்டவ கோலத்தில் கிழக்கு நோக்கி எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

‘குடந்தைக் கீழ்க் கோட்டத் தெங் கூத்தனாரே’

என்று கூத்தனாரான ஆடவல்லாரை நாவுக்கரசர் போற்றி உள்ளதால் இங்கு நடராஜர் சந்நிதி சிறப்புடையது. இங்கே சிவகாமியம்மை கையில் தாளம் ஏந்தியுள்ளார். கூத்தாடும் போது அதற்கேற்ப இறைவி தாளம் போடுவதாக ஐதிகம். நடராஜர் சிலை மிகப் பெரியது.

உட் பிராகாரத்தில் கர்ப்பக் கிருகத்தில் தாழ்ந்த இடத்தில் மங்கை பாகர் இலிங்க வடிவில் இருக்கிறார். இலிங்கம் மிகப் பிரகாசமான ஜோதி வடிவம். மூலவருக்குப் பக்கத்தில் கங்கை விநாயகர் இருக்கிறார்.

கொக்கு இனிய கனி சிதறித்

தேறல் பாயும் குடந்தை

என்றும்,

கோல மணி கொழித் திழியும்

பொன்னி நன்னீர்க் குடந்தை

என்றும் ஊரின் இயற்கை வளங்களை நாவுக்கரசர் பாடுகிறார்,

நீறலைத்த திருவுருவும் நெற்றிக் கண்ணும்
 நிலா அலைத்த பாம்பினோடு நிறை நீர் கங்கை
 ஆறலைத்த சடை முடியும் அம்பொன் தோளும்
 அடியவர்க்குக் காட்டி அருள் புரிவர்
 என்று பகவானுடைய கோலத்தை நமக்குப் படம் பிடித்துக்
 காட்டுகிறார் அப்பர்.

...பொடி யெடுத்த

பாழ் கோட்டம் சேரா முன்பல் மாடத் தென் குடந்தைக்
 கீழ் கோட்டம் செப்பிக் கிட,

என்று ஐயடிகள் காடவர் கோன் ந ம க் கு அறிவுறுத்து
 கிறார். அருணகிரிநாதர் திருப்புகழும் இத் தலத்திற்கு
 உண்டு.

குடந்தை சாரங்கபாணி

ஆழ்வார்கள் அனைவராலும் பாடப் பெற்றவர்
 அரங்க நாதன்; தொண்டரடிப்பொடி நீங்கலாக மற்றைய
 ஆழ்வார்கள் பாடல் கொண்டவர் திருவேங்கட
 முடையான். அதற்கடுத்தபடி ஆழ்வார்கள் எழுவர் பாடல்
 கொண்டவர் திருக் குடந்தை ஆராவமுதனே ஆவர்.
 மேலும் லுப்தமாகிக் கிடந்த பிரபந்தங்கள் வெளியா
 வதற்குக் காரணமாயிருந்தது திருக் குடந்தை பதிகமே
 யாகும். இது பற்றியும் திருக் குடந்தைக்கு வைணவ உலகம்
 என்றும் கடப்பாடுடையது.

காட்டுமன்னார் கோயிலிலுள்ள (சிதம்பரம் தாலுகாவி
 லுள்ள வீர நாராயணபுரம்) பெருமானைச் சேவிக்கச் சில
 யாத்திரிகர் போந்தனர். அவர்கள் பெருமாள் சந்நிதியில்,

ஆராவமுதே! அடியேன்

உடலம் நின்பால் அன்பாயே

நீராய் அலைந்து கரைய

உருக்குகின்ற நெடுமாலே!

என்ற திருக்குடந்தைப் பதிகத்தைப் பாடத் தொடங்கி,

கும்பகோணம்

...குருகூர்ச் சடகோபன்
குழலின் மலியச் சொன்ன ஓர்
ஆயிரத்துள் இப் பத்தும்

என்று கடைசிப் பாடலைப் பாடி முடித்தனர். இந்தப் பாட்டின் சுவையையும், பண்ணழகையும், சுருத்தாழத்தை யும் அங்கு எழுந்தருளியிருந்த நாதமுனிகள் கேட்டு உணர்ச்சி வசப் பட்டவராய் மெய்ம்மறந்து தமது அனுபவத்தை அப்பாடல்கள் வெளியிட்டதாக உணர்ந்தார்.

அந்த ஆயிரம் பாடல்களும் அவர்களுக்குப் பாடம் வருமோ என்று கேட்டார் நாதமுனிகள். தங்களுக்கு அந்த ஒரு பதிகம்தான் தெரியும் என்று அவர்கள் கூறினர். அதன் பின்னர் நாதமுனிகள் ஸ்ரீகோசங்களைத் தேடி ஆழ்வார் திருநகரியை அடைந்து அங்கு நம்மாழ்வாரின் சீடரான மதுரகவி யாழ்வாரின் தொடர்பு பெற்றிருந்த பராங்குச தாசர் என்பவர் உதவியால் நம்மாழ்வார் பாடல்களையும் வேறு ஆழ்வார் பாடல்களையும் பெற்று நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தமாகத் தொகுத்தார் என்று குரு பரம்பரை வரலாறுகள் கூறுகின்றன. எனவே 4000 பாடல்கள் (விசிட்டாத்வைத பரமானவை) வெளிவரக் காரணமா யிருந்தது திருக் குடந்தைப் பதிகமே.

குட மூக்கில், குடந்தை என்று இத் தலத்தை ஆழ்வார்கள் மங்களா சாசனம் செய்துள்ளனர்.

.....பொங்கு
பட மூக்கின் ஆயிர வாய்ப்
பாம்பணைமேல் சேர்ந்தாய்
குட மூக்கில் கோயிலாக்
கொண்டு

என்று பூதத்தாழ்வார், தன் போன்ற அடியார்களை விஷயீகரிப்பதற்குப் பகவான் திருக் குடந்தையில் பாம்பணைமேல் கண் வளர்ந்திருப்பதாகக் கூறுகிறார். இவர்

காலமான ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே இத் திருப்பதி புகழ்பெற்று விளங்கியது என்று கருதலாம். இவ்வாலயம் நகரத்தின் நடுவில் இருக்கிறது. இதைச் சுற்றியே மற்றைய சைவ வைணவ ஆலயங்கள் இருக்கின்றதை நோக்கும் போது ஆதி பீடமாக இங்கே இருந்தவர் இவ்வாராவ முதன் எனலாம்.

—மண்ணகத்த

தென் குடந்தை தேனார்

திருவரங்கம் தென்கோட்டி

தன் குடங்கை நீரேற்றான் தாழ்வு

2—திரு—62—பாடல்

என்று பேயாழ்வார் பூவுலகில் திருக்குடந்தை என்ற தலத் திலே பகவான் கோயில் கொண்டிருப்பதாகக் கூறுகிறார்.

பொற்றாமரைக் குளம் என்னும் குளத்தின் கீழ்க் கரையில் இருக்கிறது சாரங்கபாணிக் கோயில். ஏம ரிஷியின் தவத்திற்கு இணங்க, திருமால் வைகுந்தத்திலிருந்து சாரங்கத்தைக் கையில் கொண்டு பூலோகத்தில் இத் தலத்தை வந்தடைந்ததாக ஐதிகம்.

செங்கண் நாகணைக் கிடந்த

செல்வ மல்கு சீரினாய்

சங்க வண்ண மன்ன மேனி

சாரங்க பாணி யல்லையே?

திருவிருத்தம்—15

என்று திருமழிசையாழ்வாரும் இதைக் குறிப்பிடக் காணலாம்.

திருக் குடந்தையைத் 'திருமழிசை பிரான் உகந்த இடம்' என்று வைணவப் பெரியார் போற்றுவர். தொண்டை நாட்டில் பிறந்த இவர் தமது வாழ்நாளின் இறுதிப் பகுதியைத் திருக்குடந்தையிலே கழித்ததாகக் குரு பரம்பரை கூறுகிறது. சைன ஆசிரியர் ஒருவர் இவரைக், 'குட மூக்கிற் பகவர்' என்று குறிப்பிடுகிறதும் இதை ஆதரிப்பதாயுள்ளது.

திருக் குடந்தையில் ஆ ரா வ மு த னைச் சேவிக்கச்
சென்றார் இவ்வாழ்வார். அப்போது பெருமாள் வாய்
திறவாமல், கண் கால் அசையாமல் கண் வளர்ந்திருந்தார்.
தன்னைப் போன்ற அன்பனை அணைத்துக்கொண்டு
ஆறுதல் கூறாமல் இருப்பது அளவில்லாத சிரமத்தால்
இருக்கலாமோ என்று எண்ணுகிறார் இவர்.

நடந்த கால்கள் நொந்தவோ?

நடுங்க ஞாலம் ஏனமாய்

இடந்த மெய் குலுங்கவோ?

என்று கேட்கிறார். வராகமூர்த்தியாய் அசுரனை வதைத்து
பூமியை மீட்டுக் கொணர்ந்த ஆயாசத்தினால் அவ்வாறு
அசையாமல் படுத்துக் கிடக்கிறாரோ என்று வினவுகிறார்.

விலங்கு மால் வரைச் சுரம்

கடந்த கால் பரந்த காவிரிக்

கரைக் குடந்தையுள்

காவிரியாறு குடகு மலையிலிருந்து மைசூர், கொங்கு
ஆகிய நாடுகளைக் கடந்து இறைவனுக்குச் சிரமப் பரிகாரம்
திர்க்க வேண்டுமென்று பல கால்களாகப் பாய்ந்து
வருகிறாள் குடந்தைக்கு என்கிறார்.

கிடந்தவாறு எருந்திருந்து

பேசு

என்று வேண்டுகிறார். அவர் சயனித்துக் கொண்டிருக்கும்
காரணத்தைப் படுத்திருந்த படியே தனக்கு விளக்க
வேண்டுகிறார்.

இந்த விண்ணப்பத்தைக் கேட்ட பகவான் அர்ச்சாவ
தாரத்தின் வரம்பு கடந்து விபவாவதாரத்தின்போல எழுந்
திருந்து பேச முயல, ஆழ்வார் இறைவனுடைய அதி
சௌப்பயத்துக்கு ஒரு குறையும் நேராதபடி,

வாழிகேசனே !

என்று மங்களா சாசனம் செய்தார். அன்று முதல் (திருமழிசையாருக்குப் பதில் கூற)கிடந்தவாறு எழுந்திருந்த கோலத்திலேயே பகவான் காட்சியளித்து வருகிறார். இதனால் பெருமாளுக்கு ஆராவமுதாழ்வாரென்றும், கட்டளையிட்ட ஆழ்வாருக்குத் திருமழிசை பிரான் என்றும் பெயர் வழங்கினர் வைணவர். இந்தப் பெருமானின் சயன கோலம் (கிடந்தவாறு எழுந்திருந்த) உத்தான சயனம் எனப்படும். திருமழிசையாழ்வார் திருநாட்டிற்கெழுந்தருளிய இடம் பெருமாள் சந்நிதிக்கு மேற்கே சுமார் முக்கால் கி. மீ. தூரத்தில் ஆரிய வைசியர் விதியில் இருக் அந்தச் சந்நிதி தென்கலையார் வசம் உள்ளது.

நம்மாழ்வார் குடந்தையைப் பாடுகையில்,

செம்மா கமலம் செழுநீர் மிசைக்கண்
மலரும் திருக் குடந்தை
அம்மா மலர்க் கண் வளர்கின்றானே!
என் நான் செய்கேனே?

என்று கூறுவர். வயல்களிலே செந்தாமரை மலர்களெல்லாம் மலர்ந்திருக்கின்றன. ஆனால், பகவானுடைய கண்களாகிய தாமரை மட்டும் தன்னை நோக்கி மலரவில்லையே என்று கதறுகிறார். 'திசைவில் செழுமா மணிகள் சேரும் திருக்குடந்தை' என்று நம்மாழ்வார் குறிப்பிடுவது திருமழிசையாழ்வாரை யென்பது பெரியோர் திருவுள்ளம். திருக்குடந்தையின் பொருள் வளத்தையும் கலை வளத்தையும் வருணித்து, பெருமானைக் கலைகளின் சாரமாகக் குறிப்பிடுகிறார் நம்மாழ்வார்.

தமது பரமபதானுபவத்தை, 'சூழ் விசும்பு அணிமுகில்' என்ற பதிகத்தில் கூறும் ஆழ்வார், வேறொரு தலத்தையும் குறிப்பிட அவசியமில்லாத நிலையில், 'குடந்தை யெங்கோவலன் குடியடியார்கட்கே' அமரர்கள் 'தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரம் சொல்லினர்' என்கிறார். பரமபதத்தில் இப்பெருமானின் அனுபவம் ஆழ்வார்க்கு

இருந்தமையின் திருக்குடந்தை திவ்ய தேசங்களில் மிகச் சிறந்தது என்பது விளங்கும்.

ஆராவமுதன்மீது 'திருவெழுக் கூற்றிருக்கை' என்ற ரத பந்தத் தனிப் பிரபந்தம் பாடியுள்ளார் திருமங்கை மன்னன்.

....தென்குடந்தை

அந்தணர் மந்திர மொழியுடன் வணங்க

ஆடுஅரவு அமளியில் அறிதுயில் அமர்ந்த

பரம! நின் அடி—இணை பணிவன்,

வரும்இடர் அகல—மாற்றோ வினையே.

என்ற சொற்களுடன் திருவெழுக் கூற்றிருக்கை முடிகிறது. திருமந்திர மகிமையைக் கூறும் பெரிய திருமொழித் தொடக்கத்தில்,

தூவிசேர் அன்னம் துணையொடும் புணரும்

சூழ்புனற் குடந்தையே தொழுது என்

நாவினால் உய்ய நான்கண்டு கொண்டேன்

நாராயணா வென்னும் நாமம்

என்று திருக்குடந்தையில் தனக்குள்ள அபிநிவேசத்தைக் காட்டுகிறார். சரமப் பிரபந்தமான திருநெடுந் தாண்டகத்தில் 'தண் குடந்தை கிடந்த மாலை நெடியானை அடி நாயேன் நினைந்திட்டேனே' என்று பாடி முடிப்பதும் ஆராவமுதன்மீது ஆழ்வார்க்குள்ள பற்றினைக் காட்டி நிற்கும்.

குடைந்தைக் கிடந்தாற் கோர்

கோல் கொண்டுவா

என்று காக்கையைக் கோல் கொண்டுவரும்படிக் கூறுகிறார் பெரியாழ்வார். இறைவனையே கணவனாக வரிக்க விழைந்த ஆண்டாள் தன் விருப்பம் கை கூடாதபோது அவனுக்கு உவப்பான திருத்துழாயையாவது தன் தலையில் சூட்டும்படி வேண்டுகிறாள்.

கோலால் நிரை மேய்த்த ஆய்நாய்க்
 குடந்தைக் குடமாடி
 நீலார்த் தண்ணந் துழாய் கொண்டென்
 நெறிமென் குழல்மேல் சூட்டமே

என்று குடந்தைப் பிராணைக் குறிப்பிட்டு தன் ஆவலைத் தீர்க்கும்படிச் கூறுகிறாள்.

சாரங்கபாணிக் கோயில் ராஜகோபுரம் சுமார் 150 அடி உயரங் கொண்டு வாணை நோக்கி வளர்ந்திருக்கிறது. நீண்ட மண்டபங்களைக் கடந்து சென்றால் உள்ளே கருப்பக்கிருகமும் முன் மண்டபங்களும் ரதம்போல் அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். மண்டபத்தின் நான்கு புறங்களில் நான்கு சக்கரங்கள் இருக்கின்றன. சுற் குதிரைகளும் யானைகளும் தேரை வலித்துக்கொண்டு செல்வதுபோல் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உயர்ந்த மண்டபத்திற்கு, படிக்கட்டுகள்மீது ஏறிச் சென்றால் தட்சிணாயன வாயில், உத்தராயண வாயில் என்ற இரண்டு வாயில்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு வாயிலும் ஆறு மாதம் திறந்திருக்கும்.

கருப்பக்கிருகத்தில் ஆராவமுதப் பெருமாள் உத்யோக சயனமாகக் கிழக்கு நோக்கி எழுந்தருளியுள்ளார். ஏம மகரிஷிக்குப் பிரத்தியட்சமானதாக ஐதிகம். முனிவரின் கோயில் புட்கரணிக் கரையில் இருக்கிறது. தாயார் கோமள வல்லி தனிச் சந்திதியி லெழுந்தருளியிருக்கிறார்.

ஏம மகரிஷி தமது தாயின் எலும்பைப் பல தீர்த்தங் களில் இட அவை அப்படியே இருந்தன. ஏம புட்கரணியில் இட்டபோது தாமரை மலர்களாகக் காட்சியளித்ததாகக் கூறுவர்.

சப்பாணி கொட்ட அழைக்கும் பெரியாழ்வார்,

தூநிலா முற்றத்தே போந்து விளையாட
 வானிலா வம்புலி! சந்திரா! வாவென்று

நீநிலா நின்புகழா நின்ற ஆயர்தம்
கோநிலாவக் கொட்டாய்ச் சப்பாணி
குடந்தைக் கிடந்தாய் சப்பாணி

என்று பாடியதற்கேற்ப கோயிலின் வடக்குப் பிராகாரம்
'தூநிலா முற்றம்' என்று வழங்குகிறது.

சக்கரபாணிக் கோயில்

காவிரிநதி தீரத்தில் குடந்தைக் கருகில் ஒரு பேரொளி வீசக் கண்டார் சூரிய பகவான், அவருடைய ஒளியை விஞ்சி வீசிற்று அப் பேரொளி. அதற்குப் போட்டியாக ஒளி வீசிப் பிரகாசித்தார் சூரிய பகவான். சுதரிசன ஆழ்வார் (குடந்தைக் காவிரிக் கரையில் பிரகாசித்தவர்) மேலும் பிரகாசத்துடன் ஒளி பரப்பினார். இந்த ஒளிகளின் உஷ்ணம் உலகத்தை எரிக்கத் தொடங்கிற்று. உயிர்களும் பயிர்களும் நாசமாவதைக் கண்டு பிரம்ம தேவர் திடுக்கிட்டார்..

சூரிய பகவானையும் சுதரிசனாழ்வாரையும் சீற்றம் தணியும்படி வேண்டினார் பிரம்ம தேவர். இந்த வேண்டு கோளுக்கிணங்கி தமது ஒளிக் கிரணங்களைச் சுருக்கிக் கொண்டார் சுதரிசனாழ்வார். ஆனால், சூரிய பகவான் அவ்வாறு செய்ய மறுத்து விட்டார். இந்த மறுப்பின் காரணமாக அவரது ஒளி மங்கி சுதரிசனாழ்வாரிடத்தில் ஒடுங்கி விட்டது. அகங்காரத்தின் பயனாக வெறுங் கரிக்கட்டையாக ஒளியிழந்து கிடந்தான் சூரியன்.

தன்னுடைய தவற்றை நினைந்து வருந்தினான் சூரியன். சலந்தரன் என்ற அசுரனைக் கொன்று பாதாளத்தினின்றும் காவிரியைப் பிளந்து குடந்தைக் கருகில் தோன்றியவர் சுதரிசனாழ்வார். அந்தத் தீர்த்தத்தில் முழுகித் தவங்கிட்டு தனது ஒளிக் கிரணங்களை மீண்டும் பெற்றான் சூரியன். இதனால் தலம் பாஸ்கர கேசுத்திரம் என்று பெயர் பெற்றது. சுதரிசனாழ்வாருக்குக் கட்டு மலைமேல் ஓர்

கோயில் எடுத்து வழிபட்டான் சூரியன். வைசாக பெளர்ணமி அன்று சக்கரபாணி சுவாமியை எழுந்தருளச் செய்து ஒன்பது தினங்கள் விழாக் கொண்டாடினான். அவப்ருதம் கொண்ட அப் பொன்னித் துறையே சக்கரப் படித்துறையாகும்.

கிழக்கு நோக்கிய சந்நிதி சக்கரபாணி ஆலயம். கோயில், வீதியைவிடப் பள்ளத்தில் அமைந்திருக்கிறது. பொன்கொடிக் கம்பத்தைத் தாண்டி முன் மண்டபம் இருக்கிறது. இதன் வலப்புறம் சென்று தட்சிணாயன வாயில் வழியாக மகா மண்டபத்தை அடையலாம். இம் மண்டபத்தில் தஞ்சை மன்னர் சரபோஜியும் அவர் மனைவியும் செப்புச் சிலை வடிவில் சக்கரத்தாழ்வாரை வணங்கும் நிலையில் எழுந்தமுனி யிருக்கிறார்கள்.

வட்டமான சக்கரத்தின் நடுவில் அறுகோணத்தில் சாய்ந்து கொண்டு கீழே பதும பீடத்தின் மேல் எட்டுக் கரங்கள் கொண்டு சேவை சாதிக்கிறார் சக்கரபாணி சுவாமி. எட்டுக் கரங்களும் திகிரி, உலக்கை, அங்குசம், தாமரை, சங்கு, வில்லம்பு, பாசம், கதை ஆகிய ஆயுதங்களை ஏந்திக் கொண்டிருக்கின்றன. கோரைப் பற்கள் இருபுறமும், ஜ்வாலை வீசும் திருமுடியும், மூன்று கண்களும் கொண்டு உக்கிர மூர்த்தியாய் விளங்குகிறார் சக்கரபாணி சுவாமி. பக்கத்தில் அபய, வரத முத்திரைகளுடன் காட்சி அளிக்கிறான் சுதர்சனவல்லி. கர்ப்பக்கிருகத்திலே சூரியன், பிரமன், அக்கினி முதலியோர் எழுந்தருளி யிருக்கின்றனர். சுவாமிக்கு வில்வ அர்ச்சனையும் செய்வார்கள்.

பிராகாரத்தில் விநாயகர், லட்சுமி நரசிம்மன், லட்சுமி நாராயணன், பஞ்ச முக அனுமார் ஆகியோர் சந்நிதி களிருக்கின்றன. இந்த அனுமார் வரப்பிரசாதி. பிராகாரத்தில் விஜயவல்லித் தாயார் சந்நிதி உயர்ந்த மேடை மேல் இருக்கிறது. எதிரே தல விருட்சமான மாமரம் இருக்கிறது. அங்கேயுள்ள துளசிமாடத்திற் கடியில் யந்திர ஸ்தாபனம் செய்யப் பட்டிருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்.

ஆலயத்தில் அனுமாருடைய செப்புச் சிலை யொன்று அற்புத அழகுடன் விளங்குகிறது. வீராஞ்சனேயரின் சிலா உருவமும் பெரிய ஆகிருதியுடன் தேவஸ்தான அலுவற் கட்டிடத்திற்குப் பக்கவில் இருக்கிறது. பெரும்பாண்டித் தென் வாயிலில் சுதர்சனவல்லி, விஜயவல்லி ஆகிய நாச்சி யார்களுடன் சுதரிசனாழ்வார் சுவை வடிவில் எழுந்தருளியிருக்கிறார். சக்கரத் தீர்த்தத்தில் மூழ்கினால் காதியில் உள்ள கங்கையில் முழுகுவதைவிடச் சிரேஷ்டம் என்பர்.

... .. நின்
நாமதேயம் இன்னதென்ன வல்ல வாகிலும்
சாமவேத கீதனாய சக்கரபாணி யல்லையே

என்ற திருமழிசைபிரான் பாடல் சக்கரபாணி சுவாமியைக் குறிக்கலாம்.

இராமசாமிக் கோயில்

இவ்வாலயம் கடைத் தெருவின் கோடியில் இருக்கிறது. ஸ்ரீராமபிரான் இங்கே பட்டாபிஷேகக் கோலத்துடன் எழுந்தருளியிருக்கிறார். சீதை, இலக்குவன், பரதன், சத்ருக்னன், அனுமான் ஆகியோர் இராமன் பக்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள். அனுமான் கையில் வீணையும், இராமாயணப் புத்தகமும் இருக்கிறது.

இங்குள்ள விக்கிரகங்கள் தாராசுரத்தில் புதையுண்டு கிடந்தன என்கிறார்கள். தஞ்சை மன்னன் ரகுநாத நாயக் கன் கனவில் இராமபிரான் எழுந்தருளி தாம் தாராசுரத்தில் புதையுண்டு கிடப்பதாக அறிவித்துக் கொண்டார். அரசனும் ஈசன் கூறியதை மனத்தில் கொண்டு அங்கே தோண்டிப் பார்த்தான். பூமியின் கீழ்ப் புதையுண்ட விக்கிரகங்களை எடுத்துச் சென்று கும்பகோணத்தில் ஓர் ஆலயம் எழுப்பி அதில் பிரதிஷ்டை செய்தான். இந்த ரகுநாத நாயக்கன் சிலையை மகா மண்டபத் தூண் ஒன்றில் காணலாம்.

இவ்வாலயத்தின் மகா மண்டபத்தில் உள்ள பிரம்மாண்டமான தூண்கள் சிற்பக் கருவூலமாகத் திகழ்கின்றன. தூண்களின் நான்கு புறமும் பல சிருஷ்டிகளைச் செய்து நம்மை ஈடுபடுத்துகிறான் சிற்பி. சிலைகளின் அங்க லட்சணங்கள், பிரபைகள், கொடிகள், அணிபணிகள் ஆகியவற்றில் அதிசயிக்கத் தக்க வேலைப்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. தூணின் ஒருபுறம் நிற்கும் இராமன், அவரை அடுத்த மற்ற பக்கங்களில் சீதை, இலக்குவன் ஆகியோர் சிலைகள் எல்லா அங்க லட்சணங்களும் பொருந்தி கம்பீரமாக விளங்குகின்றன. சுக்கிரீவ பட்டாபிஷேகம், விபீஷண பட்டாபிஷேகம் ஆகியவையும் பிற தூண்களில் உள்ளன. அனுமாரின் சிற்பம் இல்லாத தூணே கிடையாது. சிறியதும் பெரியதுமான இச் சிற்பங்கள் அனைத்திலும் நுணுக்கமான வேலைகளைக் காணலாம். தூண்கள் பூமியில் சிறிதளவு புதைந்து கிடக்கின்றன. பிராகாரத்தைச் சுற்றி இராமாயணக் கதையைச் சித்திரமாக எழுதியுள்ளார்கள்.

குடந்தைக் காரோணம்

காயாரோஹணம், காரோஹணம், காரோணம் என்று தென்னிந்தியாவிலும் வட இந்தியாவிலும் சில தலங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றுள் தமிழகத்தில் மூன்று காரோணத் தலங்கள் உள்ளன. நாகைக் காரோணம், குடந்தைக் காரோணம், காஞ்சிக் காரோணம் என்று மூன்று தலங்கள் உள்ளன. இவற்றுள் முதலிரண்டும் தேவாரம் பெற்ற தலங்கள். 'மகா சங்கார காலத்தில் சிவபெருமான் ஆன்மாக்களைத் தம்முள் ஐக்கியமாக்கிக் கொண்ட தலம்' என்று காயாரோகணத்தை விளக்கும் சர்வகலாசாலைத் தமிழகராதி.

வாயு மகா புராணத்தில் காயாரோகணம் பின் வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது. மந்வந்தரத்தில் பெரிதான வைவஸ்வத மன் வந்தரத்தில் 28-வது யுகத்தில் திருமால்

வாசுதேவனாக அவதரித்தார். அதே காலத்தில் சிவ பெருமான் மேருபர்வதத்தில் ஒருகுகையில் காயாரோகணம் என்ற சித்தசேஷத்திரத்தில் லகுலியென்ற திருப் பெயருடன் அவதரித்தார். உலகத்தை உய்விக்கும் பொருட்டு அவ்விடத்து மயானத்தில் சுவமாய்க் கிடந்த ஒரு சரீரத்தில் தாம் யோக பலத்தால் நுழைந்து குசிகன், கார்க்யன், மித்ரகன், ருஷ்டன் என்ற நால்வருக்கும் மகேசுவர யோகத்தைப் போதித்து அவர்களுடன் உருத்திர லோகத்தை அடைந்தார் என்று கூறப்படுகிறது.

வடநாட்டில் காரவான் (குஜராத் நாடு) என்ற இடத்தில் இந்த லகுலீசர் அவதரித்தார். அவரிடமிருந்து தோன்றிய பாசுபத மதம் லகுலீச பாசுபதம் என்று வழங்கி வந்தது. பாசுபத யோகத்தையும் தர்மத்தையும் பரப்பி வதற்காகச் சிவபெருமான் எடுத்தார் லகுலீச அவதாரம். இந்தப் பாசுபதம் தமிழ் நாட்டில் மகேந்திரவர்மன் என்ற பல்லவன் காலத்தில் பரவியிருந்ததென்று அவனது 'மத்த விலாசம்' என்ற நூலின் மூலம் தெரிய வரும்.

.....குழகன் குடமூக்கில்

காரார் சண்டத் தென் தோளெந்தை காரோணத்தாரே என்பது சம்பந்தர் தேவாரம்.

சைவ மதத்துக்கு ஓர் உருவளித்து அதை ஓர் தரிசனமாகச் செய்தவர் லகுலீசரே என்பர். இந்த லகுலீசர் காலம் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டென்பர். இவர் பிறப்பின் நினைவாகவே பிற்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் காரோணத் தலங்கள் எழுந்தன என்பர்.

குடந்தைக் காரோணம் மகாமகக் குளத்தின் வட கரையில் இருக்கிறது. குடந்தைப் புராணக் காரோணப் படலம் அத்தல வரலாற்றைப் பற்றிக் கூறும் வரலாறு பின்வருமாறு. சீதாதேவியை இராவணன் தூக்கிச் சென்ற பிறகு அவளைத் தேடி இராம லட்சுமணர்கள் தண்டகாரணியத்தைக் கடந்து பல காதம் சென்று கும்பகோணத்தை

அடைந்தார்கள். அங்கே கோயில் கொண்டுள்ள சிவபெருமானை வணங்கி, தான் அரக்கர்களுடன் போர் செய்யும் பொருட்டுத் தனக்கு உருத்திராம்சத்தை அளிக்க வேண்டுமென்று இராமபிரான் பிரார்த்தித்தார். சிவபிரான் மகிழ்ச்சியுடன் இராமபிரான் காயத்தில் பிரவேசித்தார்.

அடியனேன் காயத்துள் நீ
அமைய ஆரோகணம் செய்
தொழுவற வுறலாற் காயா
ரோகணம் என்னும் பேர் வுற்று
முடிவில் இத் தலமும் நீயும்
முனிவற விளங்கல் வேண்டும்

என்று இராமபிரான் வேண்டிக் கொண்டதாகக் குடந்தைப் புராணம் கூறுகிறது. குடந்தைக் காரோணத்தைப் பற்றிய வரலாறு இது.

கங்கை முதலிய நவ கன்னிகைகளின் வேண்டு கோளுக்கிணங்கி காசியிலிருந்து விசுவநாதர் இங்கே எழுந்தருளினதாக ஐதிகம். இத் தலத்தில் நவ கன்னியர் சுதைச் சிலைகளாக எழுந்தருளியுள்ளனர்.

திருவலஞ்சுழி

கும்பகோணத்திற்கடுத்த சுவாமி மலை ரெயில் நிலையத்துக்கு அருகில் வடக்காக முக்கால் கி. மீ. தூரத்தில் உள்ள காவிரித் தென்கரைத் தலம் திருவலஞ்சுழி. புராணப் பிரசித்தியுடன் சிற்பச் சிறப்பும் பொருந்திய தலம் இது.

தேவர்களும் அசுரர்களும் பாற்கடலைக் கடைந்த போது ஆலகால விஷம் தோன்றியது. தேவர்கள் அஞ்சி யோடிப் பரமசிவனை வேண்டிக்கொண்டனர். விநாயகருடைய பூஜை யின்றி அமிர்த மதனம் தொடங்கப்பட்டமையால் இந்தச் சங்கடம் ஏற்பட்டதென்று அவர் கூறினார். உடனே தேவர்கள் கடல் நுரையினாலே ஒரு

பிள்ளையாரை அப்போதே உருவாக்கி அங்கேயே பூசித்தார்கள். அதன் பின்னர் நஞ்சைப் பரமசிவன் உண்டு தேவர்கள் இடரை நீக்கினார். கடல் நுரையினால் உருவாக்கப்பட்ட அப் பி ள் ள யா ரை அதற்குப்பின் தேவேந்திரன் இந்திரலோகத்திற்கு எடுத்துச் சென்று விட்டான். அவனுடைய நித்திய பூஜா மூர்த்தியாக தேவலோகத்திலிருந்தார் அந்த விநாயகர்.

சாப விமோசன நிவர்த்தி காரணமாகத் தேவேந்திரன் தல யாத்திரை செய்து கொண்டு வந்து இத்தலத்தை அடைந்தான். பூஜா மூர்த்தியான விநாயகரையும் உடன் எடுத்துச் சென்று இத்தலத்தில் வைத்து அவரை வழிபட்டான். ஆனால் பூஜைக்குப்பின் விநாயக மூர்த்தியை எடுத்துச் செல்ல அவனால் இயலாமல் போகிறது. அவரை அங்கேயே வைத்துவிட்டு விநாயக சதுர்த்திதோறும் வந்து வணங்கும்படித் தெய்வ ஆணை பிறக்கிறது. அந்த ஆணையை மேற்கொண்டு தேவேந்திரன் மேலே செல்கிறான். ஆனால் விநாயகர் அங்கேயே தங்கி விட்டார். வெண்மையான நிறமுடையவராயிருந்ததால் அவருக்குச் சுவேத விநாயகர் என்று பெயர் வழங்கி வருகிறது.

விநாயகருக்கு இங்கே தனிச் சந்நிதி இருக்கிறது. ராஜ கோபுரத்தைத் தாண்டியவுடன் மற்றொரு வாயிலை அடைகிறோம். அந்த வாயிலின்மேல் பஞ்ச மூர்த்திகள் நூதன முறையில் எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள். அந்த வாயிலின் வெளிப்பக்கத்தில் வில்வமரத்தடியில் விநாயகரின் தனிக் கோயில் இருக்கிறது. இந்தத் தனிக் கோயிலில் அதியற்புதமான சிற்ப வேலைப்பாடுகளை நாம் காணலாம்.

ஒரு காலத்தில் திருவலஞ்சுழியில் மக்கள் தொகை குறைந்து கொண்டே வந்தது. ஊரின் சேடிமத்தை நெஞ்சில் கொண்டு திரிபுவன சக்கரவர்த்தி இராஜராஜ தேவன் தன் பதினான்காம் ஆட்சியாண்டில் வெள்ளைப் பிள்ளையாருக்கு நிலம் மானியமாக அளித்தான். அதன்

பின்னர் மக்கட் தொகை குறைவது நின்றது என்று கூறுகிறார்கள்.

பஞ்சமூர்த்தி வாயிலுக்கு நேர் எதிரேயுள்ள மண்டபத்தில் விசித்திரவேலைப்பாடமைந்த கற்பலகணி இருக்கிறது. ஆலயத்தைச் சுற்றிப் பிராகாரத்திற்குள் பின்னமடைந்த பல அற்புதமான சிற்பச் செல்வங்கள் இருக்கின்றன. தலபாலகரான வயிரவர் கோயில் இரண்டாம் கோபுர வாயிலுக்குச் செல்லும் வழியில் தெற்குப் பாகத்தில் இடிந்த நிலையில் இருக்கிறது. இக்கோயிலைத் திருப்பணி செய்தவர் இராஜராஜ சோழரின் முதற் பெருந்தேவி தந்திரசத்தி விடங்கியார். வைரவ மூர்த்தியின் பின்னமான சிலையொன்று சிற்பக் கருவூலமாய்ப் பிராகார மத்தியில் கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கிறது.

இத் தலத்திற்குத் திருவலஞ்சுழி என்று பெயர் வர ஒரு காரணம் உண்டு. காவிரி நதி இத் தலத்திற்கு அருகே வரும் போது மூர்த்திச் சிறப்பை முன்னிட்டு வலமாகப் பிரதட்சிணம் செய்து வந்து மேலே செல்லாமல் பாதாளத்திற்குள் இறங்கி விட்டது. இதை யறிந்த சோழ மன்னன் பெரிதும் வருந்தினான். ஒரு சடைத்தலையோ முடித்தலையோ பலியிட்டால் காவிரி வெளிப்படும் என்று இறைவர் அசுரீரி வாயிலாகக் கூறினார். இத் தலத்திற்கு மிக அண்மையில் கொட்டையூரில் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த ஏரண்ட முனிவர் தம்மையே தியாகம் செய்து கொள்ள முன் வந்து பாதாள பிலத்தில் இறங்கினார். காவிரி வலஞ்சுழித்து மேலே எழுந்தது. அக் காரணத்தினால் தலம் திருவலஞ்சுழி என்று பெயர் பெற்றது.

காவிரி மேலே பொங்கி வந்த இடம் மேலைக் காவிரி எனப்படுகிறது. ஏரண்ட முனிவரின் சிலை ஆலயத்திலிருக்கிறது. இவ்வாலயம் தேவேந்திரன் ஏவலால் தேவத் தச்சனான விஸ்வகர்மாவினால் நிர்மாணிக்கப்பட்டதாக

ஐதிகம். தேவேந்திரனின் தொடர்பு இவ் வாலயத்திற்கு உள்ளமைக்கு அறிகுறியாக ஆலயத்தைச் சுற்றி தேவ கன்னியரின் பிம்பங்கள் இருக்கக் காணலாம். அப்சர மங்கையரின் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் நுட்பமான வேலையைக் காட்டியுள்ளான் சிற்பி.

ஒரு சிவராத்திரியன்று ஆதிசேடன் பாதாளத்திலிருந்து ஒரு பிலத்தின் வழியாக வந்து நான்கு யாமங்களில் நான்கு தலங்களில் பூசித்தான். அவற்றுள் இத் தலம் ஒன்று. அந்தப் பிலத்தில்தான் காவிரி பூமியில் இறங்கி விட்டான். ஆலயத்தில் பிலத்துவாரத்திற்கு அருகில் திருணாவர்த்தேசுவரரும் ஏரண்ட முனிவரும் எழுந்தருளி இருக்கிறார்கள். இத் தலம் திருணாவர்த்தம் என்றும் தட்சிணாவர்த்தம் என்றும் வழங்கப் பெறும்.

இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் ஈசருக்குக் கபர்த்தீசர் என்று பெயர். அம்பாள் பெரியநாயகி.

‘இமையவரும் உமையவரும் இறைஞ்சி யேத்த
மலையார் திரளருவி பொன்னி சூழ்ந்த
வலஞ்சுழியே புக்கிடமா மருவினாரே’

என்பது அப்பர் பாடல்.

வண்டுவார் குழல் மங்கையொர் பங்களை
வலஞ்சுழி யிடமாகக்

கொண்ட நாதன்

என்ற சம்பந்தர் பாடலை யொட்டி அம்பிகைக்கு வண்டு வார் குழல் மங்கையென்று பெயர் வழங்கி வருகிறது.

வருமணி நீர்ப் பொன்னி வலஞ்சுழியான் கண்டாய்
மாதேவன் கண்டாய் வரதன் கண்டாய்
குருமணி போல் அழகமரும் கொட்டை யூரிற்
கோடச்சரத் துறையும் கோமான் நானே

என்ற அப்பர் பாடலில் ஆதிசேடன் வெளிவந்த பிலத்தின் வழியே காவிரி மீண்டும் மேலெழுந்து வந்த வரலாறு குறிக்கப்படும்.

தெ - 9

இவ் வாலயத்தின் பல பகுதிகள் சீரண நிலையில் இருக்கின்றன. சிற்பக் கருவூலமான பிம்பங்கள் பிராகாரத்தில் சிதறுண்டு கிடக்கின்றன. அவற்றை ஒழுங்கான முறையில் பத்திரப்படுத்தி வைக்கலாம். எனவே இவற்றைச் செய்து முடிப்பது பழஞ் சின்னங்களைப் பாதுகாக்கும் அரசாங்க இலாகாவின் கடமையாகும்.

இத்தல முருகன் மீது அருணகிரியார் திருப்புகழ் அருளிச் செய்துள்ளார். முருகனது திருக் கண்கள் வருணனை மிகச் சிறந்ததாய் மனதை ஈர்க்கிறது. இராம பிரானுக்கு 'எழுபது வெள்ளம் கவிகள்' சேனையாய் உதவி செய்ததாக அருணகிரியார் இத் தலத் திருப்புகழில் குறிப்பிடுகிறார்.

தாராசுரம்

கும்பகோணத்திற்கு அடுத்த ரெயில் நிலையமாக உள்ளது தாராசுரம். கி. பி. 1070-ல் குலோத்துங்கன் (புதிய சோழ பரம்பரையில்) கங்கை கொண்ட சோழ புரத்தில் முடி சூடினான். அவன் பரம்பரையில் கி. பி. 1146 முதல் 1163 வரை ஆண்ட இரண்டாம் ராஜ ராஜனால் திருப்பணி செய்யப்பட்டது தாராசுரம் கோயில். கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து தலைநகரை பழையாறைக்கு மாற்றிக் கொண்டான் இவன். கிழைப் பழையாறையாகிய இராஜராஜபுரம் என்றும் இராஜராஜபுரத்திலுள்ள திருச் சத்தி முற்றமுடைய நாயனார் என்றும் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் செய்தி பழையாறை நகர் இராஜராஜ நகர் என்று வழங்கப் பெற்றதை உணர்த்தும்.

'என்திசைத் தேவரும் புகுதும் ராஜராஜபுரி' என்றும் 'செம்பொன் மாட நிரை இராஜராஜ புரி' என்றும். இந்நகரைக் கூத்தர் பெருமான் தக்கயாகப் பரணியில் குறிப்பிடுகிறார். இரண்டாம் ராஜராஜன், தான் வசித்த வந்த இராஜராஜபுரம் என்னும் நகரின் வடகிழ்ப் பகுதியில் இராஜராஜேச்சுரம் என்ற சிவாலயத்தை யெடுத்தான்.

ஒரு மருங்குடைய மூல நாபகியொ டொற்றை

வெள் விடை யூர்தி மேல்

இரு மருங்கு மறைதொழ வெழுந்தருளி

யிராச ராசபுரி யீசரே.

(தக். பரணி 778)

என்று கூத்தர், தக்கனுடைய யாகத்தை அழித்த பிறகு இராஜராஜபுரி ஈசர் பார்வதி தேவிக்குப்போர்க்களம்காட்டி ஆங்கண் இறந்தவர் அனைவர்க்கும் அருள் புரியும் பொருட்டு எழுந்தருளினர் என்று கூறுகிறார். 'இராஜ ராஜேசுவரம்' என்ற பெயரே வழக்கில் மருவி தாராசுரம் ஆகிவிட்டது.

இந்தக் கோயிலைக் கட்டி அரசன் 'சிவபாத சேகரன்' என்ற பட்டத்தைச் சூட்டிக் கொண்டான். தாராசுரத்து ஐராவதேசுவரர் கோயில் எழுந்ததற்குப் புராணவாயிலாக ஒரு கதை வழங்கி வருகிறது. தேவேந்திரனின் ஐராவதம் யென்னும் யானை திருவாசருடைய சாபத்தால் தனது தூய்மையான வெண்மை நிறத்தை இழந்து விட்டது. அதன் பின்னர் ஐராவதம் பூலோகத்திற்கு வந்து இந்தத் தலத்தில் சிவபெருமானை வழிபட்டது. அதனால் இழந்த வெண்மை நிறத்தை மீண்டும் பெற்றது. கோயிலின் உட்புரத்தில் தேவேந்திரன் ஐராவதத்தின் மேல் வீற்றிருக்கும் கோலத்துடன் உள்ள சிற்பம் இந்த ஐதிகத்தைக் காட்டும்.

இரண்டாம் ராஜ ராஜனுக்குப் பின்னர் இக் கோயிலில் பல புதிய கட்டிடங்களை மூன்றாம் குலோத்துங்கன் சேர்த்தான். ஆதியில் இக் கோயில் பல பிராகாரங்களைக் கொண்டதாக இருந்தது. ஒவ்வொரு பிராகாரத்திற்கும் ஒரு கோபுர வாயில் இருந்தது. பிரதான ஆலயம் தஞ்சை இராஜ ராஜேச்சுரத்தைப் போன்ற அமைப்பே உடைத்தாயிருக்கிறது. மகா மண்டபத்திற்கு முன்னால் தூண்கள் தாங்கும் அக்ரமண்டபம் ஒன்று தெற்கே முக மண்டபத்துடன் (நடைப் பந்தல்) விளங்குவது இங்கே நூதன

மானது. இதை ராஜ கம்பீரன் மண்டபம் என்பார்கள். 'ராஜ கம்பீரன்' என்பது இரண்டாம் ராஜராஜனுக்குரிய பெயராக இருக்கலாம். இந்த மண்டபம் ஒரு ரதம் போல் சக்கரங்களுடன் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. கற் குதிரைகள் அத் தேரை இழுத்துச் செல்வதுபோல் அமைத்திருக்கிறான் சிற்பி.

இந்தக் கோயில் விமானம் உத்தம விமானத்துக்கு இலக்கணமான தட்சிண மேரு வகையைச் சார்ந்தது. பிரகதீசுவரத்திலுள்ள பத்மகோச வகையைச் சார்ந்தது என்பர். தெற்குப் பிராகாரத்தில் அலங்கார மண்டபத்திற்குச் செல்லும் படிகள் இருக்கின்றன. படிக்கட்டுகளின் அடிப்பாகத்தில் வரிசையாக சின்னஞ்சிறு சிற்பங்கள் உள்ளன. படிக்கட்டின் ஒரு கோடியில் யானையின் மேல் பாய்ந்து ஒரு சிங்கம் அதன் மத்தகத்தைக் கூரிய பற்களால் கடிக்கும் காட்சி அதியற்புதமாக அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

அலங்கார மண்டபத்தில் நந்திகேசுவரரது சிலையும் அதற்குப் பின்னால் பலிபீடமும் இருக்கின்றன. இந்த மண்டபத்திலுள்ள தூண்களின் நான்கு புறங்களிலும் ஒரு இழைகூட விடாமல் சிற்ப வேலை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மண்டபத்தின் மேல் புறத்தைப் பார்த்தால் அங்கும் சிற்பங்களைக் கொட்டி வைத்திருக்கிறான் சிற்பி. இவற்றிலுள்ள ஒரு விசேஷம் அவை ஒன்றுபோல் மற்றொன்று இல்லாதது தான். மண்டபத்தின் இரு புறமும், இடையில் கைவைத்துக் கொண்டு இடது கையால் சாமரம் வீசும் சேடிகளின் சிலை மிக அழகு வாய்ந்ததாயுள்ளது. கருவரையில் ஐராவதேசுவரர் எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

கோயில் விமானம் தரை மட்டத்திலிருந்து ஐந்து தளங்கள் கொண்டது. கீழிரண்டு தளங்கள் அர்த்த மண்டபத்தோடு சேர்ந்து விளங்குகின்றன. கருப்ப இல்லுக்கு மேல் மூன்று நிலையங்கள் கொண்டுள்ளது விமானம். இவைகள் பஞ்சரக் கால்களுடன் விளங்குகின்றன. ஐந்தாம் நிலையின் நான்கு மூலைகளில் நந்திகள்

தாராசுரம்

இருக்கின்றன. அதற்கு மேல் வட்ட வடிவமான சிகரங்கள் இருக்கிறது. சிகரத்தின் மீது வைக்கப்பட்டிருந்த தாமரத்தூபிகள் இப்போது காணப்படவில்லை.

ஐராவதேசுவரர் கோயில் பிராகாரத்திற்குத் தெற்குப் பக்கத்தில் மகா மண்டபத்தின் பின் புறமாகச் சிவ சரப மூர்த்தியின் சந்நிதி இருக்கிறது. பீடம், உப பீடம் ஆகியவற்றோடு முன் மண்டபத்துடன் விளங்குகிறது இக் கோஷ்டம். கீழிருந்து சந்நிதிக்குப் படிகள் செல்லுகின்றன. சிம்ஹக்ஷ மூர்த்தியென்ற உருத்திர மூர்த்திக்கு எட்டுக் கால்கள், இரண்டு இறக்கைகள் உள்ளன. நரசிம்ம மூர்த்தியிடமிருந்து உக்கிர சக்தியை ஆகர்ஷித்துக் கொள்ளும் அவசரத்தில் சிவ சரபம் இருக்கிறது. நரசிங்கத்தின் உதரத்தில் சரபத்தின் நகங்கள் பாய்ந்திருக்கின்றன. நரசிங்கத்தின் கையிலிருந்து சங்கு சக்கரங்கள் நழுவியிருக்கின்றன.

ஒரு காலத்தில் ஏழு பிராகாரங்களுடன் விளங்கியதாகக் கூறப்படும் தாராசுரம் கோயில் இன்று ஒரே பிராகாரத்துடன் விளங்குகிறது. முற் காலத்தில் பெருமையுடன் விளங்கிய இம்மாடக் கோயில் அன்னியப்படடைகளின் ஆக்கிரமிப்பினால் பாதிக்கப்பட்டதோடு நில்லாமல் கால தேவன் கொடுமையால் மண்ணிற் புதைந்து மழையினால் பாதக மடைந்துள்ளன. அவற்றை அழிய விட்டால் ஈடுகட்ட முடியாத அளவு நஷ்டம் நேரிடும்.

இடிந்து கிடக்கும் கோலத்திலும் கோபுர வாயிலைத் தாண்டியதும் உள்ள நந்தியும் பலிபீடமும் சிற்பத்திறனுடன் அழகுற விளங்குகின்றன. கிழக்குப் புறத்தில் குளம் இருக்கிறது. தாரகாகுரன் வதம் நடந்ததும், யமன் பாவம் தீர்ந்ததும் இந்தக் குளத்தில்தான் என்கிறார்கள். முனிவர்களுடைய சாபத்தால் யமதருமனுக்குக் குஷ்ட நோய் உண்டாயிற்று. அவன் தல யாத்திரை செய்து கொண்டு இத் தலத்தை அடைந்தான். சிவபெருமானின் திரிகூலம் ஊன்றிய இத் தீர்த்தத்தில் முழுகியதும் அவன் குஷ்ட நோய் நீங்கி விட்டதாக ஐதிகம்.

தாரன் என்ற அசுரன் சிவபெருமானை நோக்கி தவம் புரிந்த தலமாதலால் தாராசுரம் எனப் பெயர் பெற்றது என்பர். இது ஓர் கற்பனையே அன்றி உண்மையல்ல.

கருவறையின் புறச் சுவரில் நாயன்மார்களின் சிலையும் சைவ ஆசாரியர் படிமங்களும் இருக்கின்றன. சேக்கிழார் சுவாமிகளின் தூண்டுதலின் பேரில் இவை வைக்கப்பட்டு இருக்கலாம்.

அம்பாள் தேவநாயகியின் சந்நிதி வடக்குப் பிராகாரத்தில் தனிச் சந்நிதியாக விளங்குகிறது. இது மிதக்கும் தெப்பம் போல் காட்சியளிக்கிறது.

தாராசுரம் சிற்பங்களை அழியாமல் காப்பது முதற்கடமையாகும். இனி, தமிழகத்தில் இது போன்ற ஆலயங்கள் தோன்றுமென்று பகலிலும் கனவு காண முடியாது. ஆகவே உள்ளதையாவது பத்திரப்படுத்தி வைப்பது புதைப் பொருள் பாதுகாப்பு இலாகாவின் கடமையென்று கூறி நிறுத்துவோம்.

திருமழபாடி

தேவார ஆசிரியர் மூவராலும் பாடப்பெற்ற தலம் திருமழபாடி. சம்பந்தர் பதிகம் மூன்றும், அப்பர் பதிகம் இரண்டும், சுந்தரர் பதிகம் ஒன்றும் ஆக ஆறு பதிகங்கள் கொண்டது இத் தலம்.

சேரரது கிளையினராகிய மழவர்பாடி (பாசறை) செய்து கொண்டு இருந்த தலமாதலால் மழபாடி என்று பெயர் பெற்றதாகக் கூறுவர். சிவபெருமான் மழுநர்த்தனம் செய்ததால் மழவாடி என்றும் பின்னால் மழபாடி என்றும் வழங்கலாயிற்று என்பர் சிலர்.

திருவையாற்றுக்கு வடமேற்கே ஆறு கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் கொள்ளிடத்தின் வடகரையில் இருக்கிறது திருமழபாடி. கொள்ளிடம் இங்கு வடக்கு நோக்கிப்

திருமழபாடி

பாய்கிறது. நெய்த் தானம் முதலிய பதிகளைத் தரிசித்துக் கொண்டு அப்பர் சுவாமிகள், மழபாடிக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கிப் பதிகம் அருளிச் செய்தார் என்கிறார் சேக்கிழார்.

இறைவன் நேற்று திருமேனியுடையவனென்றும், தகவுடையார் நெஞ்சை யிருப்பாகக் கொண்டானென்றும், யாரேனும் தன்னடியார்க் கன்பன் என்றும், தன்னியல்வார் மற்றொருவரில்லானென்றும், ஓங்காரத்துப் பொருளாய் நின்றானென்றும் அவன் தன்மைகளை இப் பதிகத்தில் கூறுகிறார் அப்பர் சுவாமிகள்,

மாறானார் தம் மரண மட்டான் கண்டாய்

மழபாடி மன்னு மணாளன் றானே.

என்று அவ்விறைவனை மணாளன் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இறைவர் பெயர் வயிரத் தூண்நாதர். 'மலையடுத்து மழபாடி வயிரத் தூணே', 'மறை கலந்த மழபாடி வயிரத் தூணே' என்ற தொடர்களால் இறைவனை அப்பர் சுவாமிகள் குறிப்பிடக் காணலாம். இப் பெயரே வட மொழியில் வச்சிரதம்பேசுவரர் என்று வழங்கி வருகிறது. பிரம்ம லோகத்திலிருந்த சிவலிங்கத்தைப் புருஷா மிருகம் இத்தலத் திற்குக் கொணர்ந்து பூசித்துக் கொண்டிருந்தது. பிரம்ம தேவர் அதை மீண்டும் தம் உலகிற்கு எடுத்துச் செல்ல முயன்றார். சிவலிங்கத்தை அவரால் பெயர்த் தெடுக்க முடியவில்லை. 'இது என்ன வயிரத் தூணோ?' என்று கூறி வியந்தார். அதன் பொருட்டு இறைவர்க்கு இப்பெயர் வழங்கிற்று என்கிறார்கள். அம் பிகையின் பெயர் அழகம்மை. தலவிருட்சம் பனை; தீர்த்தம் கொள்ளிடம்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் நெய்த்தானப் பெருமானை வணங்கியபின் மழபாடியை அடைந்து 'மங்கை வாழ் பாகத் தார் மழபாடி தலையினால் வணங்குவார்கள் பொங்கு மாதவ முடையார்' எனத் தொழுது போற்றிக் கோயிலை வலம் வந்தார்.

வரிந்த வெஞ்சிலை யொன்று
உடையான் மழபாடியைப்
புரிந்து கை தொழுமின்
வினையாமின போகுமே

என்று நம்மைக் கூவி அழைக்கிறார். மழபாடியானைத் தொழுதால் வினைகள் நீங்கும் என்கிறார்.

விதியுமாம் வினைவாய் ஒளி யார்ந்ததோர்
கதியுமாம் கசிவாம் வசியாற்றமா
மதியுமாம் வலியாம் மழபாடியுள்
நதியந்தோய் சடை நாதநற் பாதமே

என்கிறார். சிவபெருமானது திருவடிகள் ஆன்மாக்களுக்கு விதியாகி அவ்விதியின் விளைவாகவும் உள்ளது; இருளை அகற்றி ஒளியான மோட்சத்தைத் தருவது; மனத்தைக் கனியவைத்து அதில் சிவஞானத்தை விளைவிப்பது; வலிய பற்றுக் கோடாகவும் உள்ளது என்பது கருத்து. மழபாடியில் அந்தணர்கள் வேத மோத அவற்றைக் கேட்டுக் கிளிப் பிள்ளைகள் தாழும் பயிலுமென்கிறார் சம்பந்தர். பசிய சோலைகளும் வயல்களும் சூழ்ந்து வளங்கொடுக்கும் ஊர் மழபாடி.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பல தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு திருவாலம்பொழிலை அடைந்தார். இறை வனைத் தொழுது பாடிய பின்னர் அன்றைய இரவை அங்கு கழித்தார். அப்போது மழபாடியில் கோயில் கொண்டிருக்கும் சிவபெருமான் இவர் கனவில் தோன்றி, 'மழபாடி வர மறந்தனையோ?' என்று வினவினார். அப்போது சுந்தரர்,

பொன்னார் மேனியனே
புலித் தோலை அரைக் கசைத்து
மின்னார் செஞ்சடைமேல்
மிளிர் கொன்றை யணிந்தவனே

மன்னே மாமணியே
மழபாடியுள் மாணிக்கமே
அன்னே உனையல்லால்
இனியாரை நினைக்கேனே

யென்று இறைவனைப் பாடி, பின்னர் மழபாடியை அடைந்து தரிசனம் செய்தார் என்பர். பாடல் தோறும் 'மழபாடியுள் மாணிக்கமே' யென்று இறைவனைக் குறிப்பிட்டு, 'அன்னே! அண்டா! அண்ணா! எந்தாய்! ஐயா! அம்மான்!' என்று அவரை விளித்து 'நின்னை யல்லால் யாரை நினைக்கேனே' என்று கூறுகிறார்.

நந்திதேவர் திருவையாற்றிலிருந்து மழபாடியை அடைந்து சுயசையம்மையை மணந்து கொண்டார். இத்திருமண விழா ஆண்டுதோறும் பங்குனி மாதத்தில் நடைபெறுகிறது.

மழபாடி சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற தலம். சோழர் களுக்கு உதவியாக மழவர்படை தங்கியிருந்த இடமாதலால் இப் பெயர் பெற்றது. பிற்காலத்தில் இவர்கள் சோழர் குடும்பத்தில் பெண் கொடுத்து சம்பந்தம் செய்து கொண்டார்கள். இம் மரபினர் சேர நாட்டினின்றும் இங்கு போந்தவர். பின்னாளில் இங்கேயே தங்கி நாட்டு மக்களுடன் ஐக்கியமாகி விட்டனர்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கு இறைவன் கனவில் தோன்றிய வரலாற்றைச் சேக்கிழார்,

“மழபாடியில் வருவதற்கு
நினைக்க மறந்தாயோ? என்று
குழகாகிய தம் கோலம் எதிர்
காட்டி அருளக் குறித்துணர்ந்து
நிழலார் சோலைக் கரைப் பொன்னி
வடபால் ஏறி நெடுமாடம்
அழகரர் வீதி மழபாடி
அணைந்தார் நம்பி ஆரூர்”

என்று பாடுகிறார்.

பிற்காலச் சோழர்கள், பாண்டியர்கள் ஆகியோர் கல் வெட்டுக்கள் ஆலயத்தில் இருக்கின்றன. ஒய்சளர், விஜய நகர வேந்தர் ஆகியோர் காலத்திய கல்வெட்டுக்களும் ஆலயத்தில் இருக்கின்றன. கோயில் ஸ்ரீ விமானத்தை முதலாம் இராஜராஜ சோழன் தனது 28-ஆம் ஆட்சியாண்டில் கற்றளி செய்தான். கோயிலில் பொன்னார் திருமேனியைச் செப்புத் தராவால் எழுந்தருளுவித்தார் ஒருவர். அன்னமளிப்பதற்காகக் கோயிலில் கங்கைகொண்ட சோழன் சாலை ஒன்றிருந்தது.

கல்வெட்டுக்களில் இறைவர் திருமழபாடி உடையார், திருமழபாடி பெருமானடிகள், திருமழுவாடிமாத் தேவர் என்னும் பெயர்களால் குறிக்கப்படுகிறார். இவ்வுருக்கு அருகில் பொன்னார் மேனி வளாகம் உள்ளது. (சுந்தரர் இறைவனைப் பொன்னார் மேனியனே என்றழைத்த பெயரால் வழங்கி வருவது காணலாம்.) இவ்வூரில் கண்டாராதித்த சோழர் தேவியார் செம்பியன் மாதேவியின் பெயரால் ஒரு ஏரி இருந்தது. கமலை ஞானப் பிரகாசர் எழுதிய அருமையான தமிழ்த் தலபுராணம் இத் தலத்திற்குள்ளது.

திருப்பூந்துருத்தி

குத்தாலம் திருத்துருத்தியினின்றும் வேறான தலம் திருப்பூந்துருத்தி. திருவையாற்றை உள்ளிட்ட சத்தத் தலங்களில் இது ஒன்று. தஞ்சையிலிருந்து கும்பகோணம் செல்லும் கற்சாலை மார்க்கத்தில் கண்டியூரிலிருந்து மேற்கே இரண்டு கல் தொலைவில் இருக்கிறது இத் தலம். காவிரியின் தென் கரைத் தலங்களுள் இது ஒன்று.

‘பொன்னி வலங்கொண்ட திருப்பூந்துருத்தி’

என்பர் சேக்கிழார். ஆற்றிடைக் குறையானமை பற்றி பூந்துருத்தியெனப் பெயர் பெற்றது. சோழ மன்னனொருவன் துருத்தியை இலிங்கமாக வைத்துப் பூசித்த

தலமாதலின் பூந்துருத்தியென்று பெயருண்டாயிற்றென்பர் சிலர். இறைவர் பெயர் புஷ்பவன நாதர்; அம்பிகை அழகார்ந்த நாயகி.

நாவுக்கரசர் மழபாடியைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருப்பூந்துருத்தியை அடைந்தார். இறைவன் ஆலயத்தை அடைந்து சந்நிதிக்குச் சென்று பெருமானைத் தாழ்ந்து வணங்கியபோது உள் நிறைந்து நீங்காத அன்பு பெருக்கெடுத்துக் கண்ணீர் மழைபோல் வெளிப்பட்டுத் தம் வசமிழந்த நிலையை அவர் அடைந்தார் என்கிறார் சேக்கிழார்.

‘நினையா என் நெஞ்சை நினைவித்தானை, கல்லாதன வெல்லாங் கற்பித்தானை, காணாதன வெல்லாம் காட்டினானை, சொல்லாதனவெல்லாம் சொல்லி எனை ஆட்கொண்டானை, உணரா என் நெஞ்சை யுணர் வித்தானை, நெறி தானிது வென்று காட்டினானைத் திருப்பூந்துருத்திக் கண்டேன் நான்’ என்று அன்பு கனிய தமது விருப்பம் முழுவதும் வெளிப்படத் திருத் தாண்டகம் அருளிச் செய்தார்.

நாயனார் பிற தலங்களுக்குச் சென்ற போது சில நாட்கள் தங்கி மேலே சென்று விடுவார். ஆனால் இத் தலத்தில் பல காலம் தங்கிப் பணி செய்ய விருப்பங்கொண்டு இறைவன் அருளால் திங்களும் ஞாயிறும் தோயும் திருமடம் ஒன்று அமைத்தார். சூரிய வொளியும், சந்திரவொளியும் படும்படி விசாலமான மடம் கட்டினார் எனலாம். இந்த மடத்திலே அமர்ந்து சிவ ஞான யோகமும், சிவ பூசையும் செய்து வந்தார் நாவுக்கரசர். இங்கே தங்கியிருந்த காலத்தில் இறைவன் மீது பல்வகைத் தாண்டகம், தனித் தாண்டகம், அடைவுத் திருத் தாண்டகம், திருவங்க மாலை முதலிய பிரபந்தங்களை அருளிச் செய்தார்.

தனித்தொரு தண்ணீர் மெய்தளரா முன்னம்
பூந்துருத்தி பூந்துருத்தியென் பீராகிற் பொல்லாம்
புலாற்றுருத்தி போக்கலாமே

என்று பல்வகைத் தாண்டகத்தில் அருளிச் செய்கிறார். திருவையாறு முதலான ஏழு தலங்களைச் சிறப்பித்து, அவற்றைச் சிந்தை செய்து, அத் தலங்களின் திருப் பெயரை மந்திரமாகக் கொண்டு சொன்னால் பிறவித் துன்பம் நீங்கி முத்தி எய்தும் என்கிறார்.

மதுரையில் சமணர்களை வாதில் வென்று அதன் பின்னர்ப் போதி மங்கையில் பௌத்தரை வென்று சைவத் தின் சிறப்பை நிலை நாட்டிய சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள் அப்போது பூந்துருத்தியை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார். அவரைச் சந்திக்கப் பேராவல் கொண்டிருந்தார் வாகீசர். சம்பந்தர் வருகின்ற ஊரெல்லையை ஒருவருமறியாமல் அடைந்தார்.

வாழி! அவர் தமைத் தாங்கும்
மணிமுத்தின் சிவிகையினைத்
தாமுமுடல் இதுகொண்டு
தாங்குவன் யான்.....

என்று மனத்துக் கொண்டவராய் மாறு வேடத்துடன் சம்பந்தர் ஏறி வருகின்ற மணிச் சிவிகையைத் தாங்கி வருபவர்களோடு தாமும் ஒருவராகத் தாங்கிக் கொண்டு சென்றார். சிவிகை திருப்பூந்துருத்தியை அடைந்ததும், 'அப்பர் எங்குற்றார்?' என்று சம்பந்தர் வினவினார்.

.....உம்மடியேன்
உம் அடிகள் தாங்கிவரும்
பெருவாழ்வு வந்தெய்தப்
பெற்றிங் குற்றேன்

என்று (உம்முடைய அடியேன் உமது திருவடிகளைத் தாங்கும் பெருவாழ்வு பெற்று இங்கு உற்றேன்) சிவிகையைத் தாங்கி வரும் நிலையிலிருந்தே மொழிந்தார்.

இதைக் கேட்ட ஆளுடைய பிள்ளையார் உடனே சிவிகையினின்றும் கீழிறங்கி வாகீசரை வணங்கினார். வாகீசரும் சம்பந்தரும் ஒருவரை யொருவர் தொழுத

காட்சியைக் கண்டு அங்கிருந்தோர் அனைவரும் முழக்கம் செய்து ஆர்த்தனர். பின்னர் வாசீசருடன் சம்பந்தர் மடத்திற்குச் சென்று சில காலம் தங்கியிருந்தார். இருவரும் தங்கள் யாத்திரை அனுபவங்களைப் பேசி இங்கே அளவளாவி இன்புற்றிருந்தனர்.

சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள் அதன் பின்னர் ஆலயத்துக்குச் சென்று கோபுரத்தை வணங்கி உள்ளே சென்று இறைவரை வணங்கினார் என்கிறார் சேக்கிழார். இந்த வணக்கம் கோயிலின் உட்புறம் நிகழ்ந்தது. அப்பர் கைத் தொண்டு செய்த தலமாதலின் சம்பந்தர் மேற் செல்லாமல் இறைவரைவணங்கியதாகக் கூறுவர். சம்பந்தர் இறைவரைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு நந்தி விலகியதாக ஒரு ஐதிகம் உண்டு. ஆலயத்தில் நந்தி ஒரு புறம் விலகி இருப்பது இக் கூற்றை வலியுறுத்துகிறது. ஆனால் சம்பந்தருடைய பூந்துருத்திப் பதிகம் கிடைத்திலது.

‘பொய்யிலியைப் பூந்துருத்திக் கண்டேனே’

என்ற அப்பர் தேவாரத்தின்படி இறைவருக்குப் பொய்யிலி யென்ற பெயரும் வழங்கி வருகிறது.

இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் முருகப்பிரான் தனது அடியை நாடி வந்த பக்தர்களின் கொடிய நோய்கள் நீங்கும் படி அனுக்கிரகம் செய்ததாகக் கூறுகிறார் அருணகிரியார்.

போந்த பக்தர் பொலர் நோய் போயிட

வேண்டனுக்கரக போதா மேவிய

பூந்துருத்தியில் வாழ்வே தேவர்கள் தம்பிரனே

என்பது திருப்புகழ்.

அம்பிகைக்குத் தனிக்கோயிலுடன் இரண்டு பிராகாரங் கொண்டது ஆலயம். திருவையாற்றிலுள்ளது போல் கருப்பக்கிருகத்துக்கு இருபுறமும் உத்தர, தட்சிண கைலாயம் என்ற இரு கோயில்கள் இருக்கின்றன. ‘பண்ணார்ந்த வீணை பயின்றார் போலும்’ என்ற அப்பர் தாண்டகத்திற்

கிணங்க இங்கே தட்சிணாமூர்த்தி வீணையுடன் எழுந்தருளி உள்ளார்.

தஞ்சை மாமணிக் கோயில்

தஞ்சையை நினைக்கும் போதே சோழரின் சைவப் பற்றிற்கு அறிகுறியான ராஜராஜேச்சரம் என்ற கலைக் கோயில் நம் கண் முன்னால் நிற்கிறது. இக்கோயில் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கட்டப் பட்டது. சைவத் திருவர்களில் ஒருவரான அப்பர் சுவாமிகள் திருவீழிமிழலைக் திருத் தாண்டகத்தில், 'தஞ்சைத் தனிக் குளத்தார்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். கேஷத்திரக் கோவைத் திருத்தாண்டகத்தில் 'தஞ்சை' என்றும் சிறப்பித்துள்ளது எந்த ஆலயத்தை என்று துணிந்து கூறுதற்கில்லை. எனவே பொதுவாக ஊரைக் குறித்தாரென்று கொள்ளுதலே பொருந்துவதாகும். பக்கத்தூர்களிலுள்ள ஆலயங்களைக் குறித்தாரென்றும் கொள்ளலாம்.

தஞ்சை பழமையான விஷ்ணு ஆலயங்களைக் கொண்டு ஆழ்வார்கள் இருவரால் பாடப் பெற்ற பெருமையுள்ள தலம்.

தமருள்ளம் தஞ்சை தலையரங்கம் தண் கால்
தமருள்ளுந் தண் பொருப்பு வேலை தமருள்ளும்
மாமல்லைக் கோவல் மதிட் குடந்தை யென்பரே
ஏவல்ல வெந்நைதக் கிடம்

என்பது பூதத்தாழ்வார் அந்தாதிப் பாடல். இறைவன் ஆக்ரிதர்கள் (நாடியவர்கள்) இதயத்திலும் தஞ்சை முதலான திருப்பதிகளிலும் சந்நிதி பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்பது பாட்டின் கருத்து. எல்லாத் தலங்களுக்கும் முற்பட தஞ்சையை வைத்துக் கூறுவதால் ஒருவாறு இத்தலத்தின் சிறப்பு விளங்கும்.

பூதத்தாழ்வாரின் காலம் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியும் ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியும் ஆகும்.

அவர் காலத்திற்கு முன்னரே இத்தலம் சிறப்புற்றிருந்தமை இதனால் விளங்குவதாகும்.

கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு முழுவதும் வாழ்ந்திருந்த திருமங்கை மன்னன் பெரிய திருமொழியின் தொடக்கத்தில் திருமந்திரப் பக்கத்தில் இத்திருப்பதியைக் குறித்துள்ளமையும் இத்தலத்தின் சிறப்பிற்குச் சான்று பகர்வதாய் உள்ளது.

அம்பினால் அரக்கர் வெருக் கொள நெருக்கி

அவருயிர் செகுத்த எம் அண்ணல்

வம்புலாஞ் சோலை மாமதிள் தஞ்சை

மாமணிக் கோயிலே வணங்கி

நம்பிகாள்! உய்ய நான் கண்டு கொண்டேன்

நாராயணா வென்னும் நாமம்

பெரிய திருமொழி 1-1-6.

இப்பாட்டில், பகவான், தன்னுடைய சங்கல்பத்தினால் அன்றிக்கே அம்பினால் தஞ்சன், தண்டகன் என்கிற அசுரர்களை அழித்த வரலாறு குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.

காவிரியாற்றின் தென்புறமாய்ப்பன்னிரண்டு கி.மீ. தூரத்தில் அமைந்திருக்கிறது தஞ்சை மாநகர். இதற்கு வடக்கே மணி முத்தாறு என்ற சிற்றாறு பாய்கிறது. இதனை வடவாறு என்றும் கூறுவர். இதற்கு மேற்காக 'அமிருத தீர்த்தம்' என்ற குளம் இருக்கிறது. இதைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசத்திற்குத் 'தஞ்சை' என்று விஷ்ணுமூர்த்தி பெயரிட்டதாகக் கூறுவர்.

பராசர முனிவர் ஆதியில் இங்கே ஓர் ஆசிரமத்தைக் கட்டிக் கொண்டு அதனருகில் தவம் புரிந்து வந்தார். அவரிடம் பல மாணவர்கள் புராணப் பாடங் கேட்டு வந்தனர். தேவர்களும் அசுரர்களும் திருப்பாற் கடலைக் கடைந்து அமுதம் பெற்றனர். அவ்வமுதத்தில் சிறிதளவு பெற்று வந்து அமிருத தீர்த்தத்தில் சேர்த்து விட்டார் பராசரர். அதன் பயனாக அத் தீர்த்தத்தைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசம் செழிப்புடன் விளங்கிற்று.

பன்னிரண்டாண்டுகள் மழையின்றி உலகத்தில் பஞ்சம் (அக் காலத்தில்) தாண்டவமாடியது. நாட்டில் குடிக்கவும் தண்ணீர் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் அமிருத தீர்த்தத்தில் மட்டும் நீர் வற்றாமல் கரைபுரண்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இலவந் தீவில் வசித்து வந்த தஞ்சகன், தண்டகன், தாரகன் என்ற மூன்று அசுரர்கள் பசி தாகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு இத்தலத்தை அடைந்தனர். இங்குள்ள மலர்ச் சோலையையும் மடுவையுங் கண்டு அங்கேயே தங்கி விட்டனர். சோலையிலுள்ள பழங்களை அருந்தி நீர் வேட்கையைத் தீர்த்துக் கொண்ட பின்னர் அங்கு வசித்து வந்த முனிவர்களைத் துன்புறுத்தலாயினர். பராசரர் எவ்வளவு கூறியும் அவர்கள் அவ்விடத்தை விட்டுப் போக வில்லை.

முனிவர்கள் நான்முகனையும் பரமசிவனையும் வேண்டிக் கொண்டனர். பரமசிவன் காளிதேவியை அசுரர்கள் மீது ஏவினார். காளி அவர்களை எதிர்த்துச் சூலாயுதத்தால் அடிக்கவே அவர்கள் மயங்கி விழுந்து விட்டனர். ஆனால் சிறிது கழித்து களை தெளிந்து அமிருத தீர்த்தத்தின் பானத்தை அருந்தி புதிய பலம் பெற்றவர்களாய் முனிவர்மீது ஆர்ப்பாட்டத்துடன் சென்றனர். பிறகு பரமசிவன் திருமாலை உதவி செய்யும்படிப் பிரார்த்தித்தார்.

அவர் பிரார்த்தனைக் கிரங்கி திருமால் நீருண்ட மேக வடிவத்துடனும், திருமகள் மின்னல் வடிவு கொண்டு ஒளி வடிவத்துடனும் அவர்கள்முன் தோன்றினர். அமிருத தீர்த்தத்திலுள்ள அமிருதத்தைப் பகவான் அப்படியே நீரிலிருந்து பிரித்துப் பருகிவிட்டார். அதன் பின்னர் சதுர்ப்புஜராய் முனிவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்தார்.

தனது சாரங்க வில்லினால் அசுரப் படையை நிர்மூலமாக்கினார் பகவான். தஞ்சகன் யானையுருக் கொண்டு அவரை எதிர்த்து வந்தான். அவர் நரசிங்க உருவெடுத்து அவனைக் கொல்ல முயன்றபோது அவன் மீண்டும் மானுட

வடிவம் பெற்று எதிர்க்க வந்தான். பகவான் அவனைத் தன் மடியில் கிடத்தி மார்பைப் பிளந்தார். அப்போது அவன் பகவானிடம் இரண்டு வரங்கள் வேண்டினான். தன் பெயரால் அந் நகர் வழங்க வேண்டுமென்றும், தன்னைக் கொல்ல வந்த நரசிங்கக் கோலத்திலே பகவான் அங்கே எழுந்தருளியிருந்து பக்தர்களுக்கு அருக்கிரகம் புரிய வேண்டுமென்றும் வேண்டிக் கொண்டான். பகவான் அந் நகருக்குத் தஞ்சாபுரியென்று பெயரிட்டு அங்கே நரசிங்க வடிவிலே எழுந்தருளியிருந்தார். இது தஞ்சையைப் பற்றிய புராண வரலாறு.

தஞ்சகன் கொல்லப்பட்டதை அறிந்து தண்டகன் பூமிக்குள் ஓடி ஒளிந்து கொண்டான். பகவான் பன்றி வடிவங்கொண்டு பூமியைக் கீறிச் சென்று அவனைப் பற்றிக் கொன்றார். அவன் விருப்பப்படி வராகருபியாய் எழுந்தருளி இருந்தார். மூன்றாமதவனான தாரகனைக் காளிதேவி சம்மாரம் செய்தாள். முனிவர்கள் இறைவனை நன்றி யறிதலுடன் வணங்கி நின்றனர்.

பராசர முனிவர் இத் தலத்திலே தவம் செய்து சித்தி பெற்றார். 'புராண ரத்னம்' என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் போற்றிய விஷ்ணு புராணத்தின் ஆசிரியர் பராசரர். அவருடைய தவத்தின் காரணமாக நீலமேகப் பெருமாள் நாச்சியார் சகிதமாக அவருக்கு இங்கே காட்சி அளித்தார்.

விண்ணாற்றங் கரையின் மேற்குக் கோடியில் தஞ்சையி லிருந்து திருக்குடந்தைக்குச் செல்லும் கற்சாலை மார்க்கத் தில் சுமார் நான்கு கி. மீ. தொலைவில் மூன்று விஷ்ணு ஆலயங்கள் அருகருகாக இருக்கின்றன. பராசரருக்குப் பிரத்தியட்சமான நீலமேகப் பெருமாள் வீற்றிருந்த கோலத்தில் செங்கமலத் தாயாருடன் கிழக்கு நோக்கி எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

தஞ்சையாளியை பொன் பெயரோன்

நெஞ்சம் அன்று இடந்தவனை தழுவே புரே

தெ - 10

மின் செய் வாளரக்கன் நகர் பாழ்படச்
 சூழ் கடல் சிறை வைத்து இமையோர் தொழும்
 பொன் செய் மால் வரையை மணிக் குன்றினையன்றி
 யென் மனம் போற்றி செய்யாதே

பெ. தி. 7—3—9.

என்று திருமங்கை மன்னன் பாசரம் அருளியபடி மணிக் குன்றப் பெருமானானவர் தஞ்சை மாமணிக் கோயிலில் அம்புஜவல்லித் தாயாருடன் கிழக்கு நோக்கி வீற்றிருக்கிறார்.

தஞ்சையாளி என்ற நரசிங்கப் பெருமாள் வீற்றிருந்த கோலத்தில் தஞ்சை நாயகியுடன் கிழக்கு நோக்கி எழுந்தருளியிருக்கிறார். தஞ்சாசுரனை வதம்செய்த கோலத்தில் காட்சியளிப்பதாகப் புராண ஐதிகம். மார்க்கண்டேய முனிவருக்குப் பிரத்தியட்சம் என்பர்.

‘தடம் பருகு கருமுகில்’ என்று நீலமேகப் பெருமானைக் கவியன் மங்களா சாசனம் செய்துள்ளார். கார்மேகம் போன்ற வடிவில் தோன்றி அமிருத தீர்த்தத்தின் நிரை வற்றக் குடித்த புராண ஐதிகத்தை இது குறிப்பிடுகிறது எனலாம். பெருமாள் காலடியில் அபயக் கோலமாக தஞ்சைக் வீழ்ந்திருப்பதைக் காணலாம்.

பராசர முனிவருக்குத் தவப் பயனளித்த வரலாறு ‘தஞ்சைக் கோயில் தவ நெறிக்கோர் பெரு நெறியை’ என்ற அருளிச் செயல் மூலம் அறியப்படும்.

தடம் பருகு கரு முகிலைத் தஞ்சைக் கோயில்
 தவ நெறிக்கு ஓர் பெரு நெறியை

பெ. தி. 2—5—3.

என்பது ஆழ்வார் பாடல்.

ஆதியில் நீலமேகப் பெருமாள் கோயில் வம்புலாஞ் சோலையில் ராஜா கோரிக்குளம் என்ற பராசர தீர்த்தத் துக்கருகில் இருந்தது. மணிக்குன்றப் பெருமாள் கோயில் களிமோடு கிராமத்தின் கீழ்ப் புறமாக அமைந்திருந்தது நரசிங்கப் பெருமாள் கோயில். ஆதியில் மேல் வெளித்

தோட்டத்தில் சிங்கப் பெருமாள் குளம் என்ற தீர்த்தத்தின் மேற் கரையில் இருந்தது. இம் மூன்று திருக்கோயில்களும் மிகச் சீரணமுற்று கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்த காலத்தில் இப் பெருமான்களை விண்ணாற்றங்கரையில் எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டார்கள் பெரியோர் என்பர்.

மூன்று ஆலயங்களும் வடகலைச் சந்நிதிகள். ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மகா தேசிகனுடைய குமாரரான நைனாசாரி யாரும் அவர் பிரதம சீடரும் இத் தலத்தில் பல காலம் எழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீதேசிகனுடைய விக்கிரகத்தை இங்கே பிரதிஷ்டை செய்தார்கள். நாலாயிரத் தனியன்களையும், தேசிகர் இயற்றிய இருபத்துநான்கு பிரபந்தங்களையும் ஆலயத்தில் முதன் முதலாக அனு சந்தானம் செய்தார்கள்.

இத் தலத்திலுள்ள ஓர் ஸ்ரீ வைணவர் கார்த்திகைக்குப் பின்பும் அத்யயன உற்சவத்துக்கு முன்பும் பரமன் திருவடியை எய்தினமையால், திவ்யப் பிரபந்த பாராயணம் செய்யக்கூடவில்லை. அப்போது நைனாசாரியார், தாம் இயற்றிய பிள்ளையந்தாதி, தேசிகப் பிரபந்தம், நாலாயிரத் தனியன்கள் ஆகியவற்றை அனுசந்தித்து அத்யயன உற்சவத்தைப் பூர்த்தி செய்தார் என்கிறார்கள்.

தாரகனைச் சங்கரித்த காளிதேவி கோடியம்மன் என்ற திருநாமத்துடன் விஷ்ணுவாலயங்களுக்குப் பக்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறாள் இவள் நகர்க்காவல் தெய்வமாக விளங்கி வருகிறாள்.

பல்லவப் பேரரசர் காலத்தில் புகழ் குன்றிக் கிடந்தது சோழ ராஜ்ஜியம். முத்தரையரே குறுநில மன்னராய்த் தஞ்சையைப் பல்லவர்க்குக் கீழ்ப்பட்டு ஆட்சி புரிந்து வந்தனர். கி. பி. 846 இல் விசயாலய சோழன் முத்தரையரைப் போரில் வென்று தஞ்சை நகரைக் கைப்பற்றிச் சோழர் தலைநகராக்கிக் கொண்டான். புதியசோழ சாம்ராஜ்ஜியத் திற்கு அடி கோலியவன் இவனே. இவன் தனது வெற்றிக்கு அருள் புரிந்த துர்க்கா தேவிக்கு ஒரு கோயில் எடுத்தான்

என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. அந்தத் துர்க்கா தேவியே கோடியம்மன் என்பர்.

முதற் பராந்தகச் சோழன் காலத்தில் வடவாறு வெட்டப் பட்டது. அதற்கு வீரசோழ வடவாறு என்று பெயர். திரு விசைப்பா ஆசிரியர், 'மறிதிரை வடவாற்றிடு புனல் மதகில் வாழ் முதலை எற்று நீர்க் கிடங்கு' என்று இவ்வாற்றைச் சிறப்பித்துள்ளார். முதற் பராந்தகச் சோழரின் புதல்வரான முதற் கண்டராதித்தர், 'தஞ்சையர் கோன் கலந்த - ஆராவின் சொற் கண்டராதித்தன்' என்று தம்மைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

கி. பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் நாயக்கர் ஆட்சியில் மீண்டும் தஞ்சை தன் பழைய சிறப்பை எய்தியது. நாயக்கர்களின் முதலரசன் சேவப்ப நாயகன் சிவகங்கைக் கோட்டையையும் சேவப்பன் ஏரியையும் அமைத்தான். கடைசி அரசனாகிய விஜயராகவ மன்னன் தஞ்சை அரண்மனையையும் இராஜகோபால் சுவாமி ஆலயத்தையும் கட்டினான். பரம பாகவதர்களான நாயக்க மன்னர் தஞ்சையில் உள்ள விஷ்ணு ஆலயங்களைப் புதுப்பித்து அவற்றிற்கு நிலம் வழங்கினர். வடவாற்றின் தென்கரையில் வம்புலாஞ் சோலையில் இருந்த நில மேகப் பெருமாள் கோயிலை இடித்துக் கொண்டுபோய் இரண்டு மைல் வடக்கே வெண்ணாற்றங் கரையில் அமைத்தவர் நாயக்க மன்னரே.

திருச்சாத்தமங்கை

பௌத்தர்கள் ஒரு காலத்தில் மிகுந்து வாழ்ந்திருந்த இடமாதல் பற்றி சாத்தமங்கை என்று இவ்வூர் பெயர் பெற்றது போலும். ஆனால் இன்று சீயாத்தமங்கை என்று ஊர் வழங்கி வருகிறது. நன்னிலம் ரெயில் நிலையத்தினின்றும் இத் தலத்திற்குச் செல்லலாம். திருநள்ளாறிலிருந்து தென் மேற்கே சுமார் எட்டு கிலோ மீட்டர் தொலைவில் இருக்கிறது ஊர்.

காவிரியின் தென் கரைத் தலம் இது; அரிசொல்
ஆற்றுக்கு வடகரையில் இருக்கிறது.

நிறையினார் நீல நக்க
நெடு மாநகர் என்று தொண்டர்
அறையும் ஊர் சாத்தமங்கை
அயவந்தி

என்று ஞானசம்பந்தர் திருநீல நக்கனாருடைய திருநகர்
என்று அடியவர்களால் போற்றப்படும் பெரியாருடைய
ஊர் சாத்தமங்கை என்கிறார்.

.....காவிரி நாட்டுச்
சாத்த மங்கை யென்று உலகெல்லாம்
புகழ்வுறுந் தகைத்தால்

என்று இத் தலத்தைப் போற்றுகிறார் சேக்கிழார். மூன்று
தீ வளர்க்கும் சீலர்களான அந்தணர்கள் வசிக்கும் அவ்
வூரிலே திருநீல நக்கர் என்ற சிவநேசச் செல்வர் இறை
வரையும் அவரது அடியாரையும் பணிந்து அருச்சனைகள்
புரிந்து வந்தார். ஒரு ஆதிரைத் திருநாளன்று தமது
மனைவியாருடன் சாத்தமங்கையில் இருந்த அயவந்தி
ஆலயத்திற்குச் சென்றார். இறைவருக்கு அருச்சனைகள்
புரிந்து வணங்கும் நேரத்தில் சிவலிங்கத்தின்மீது ஒரு
சிலந்திப் பூச்சி விழுந்தது. அருகிலிருந்த அவர் மனைவி
அதைக் கண்ணுற்றாள். அன்புப் பெருக்கால் அதை வாயால்
ஊதி அகற்றினாள்.

ஆனால் மனைவியார் செய்த அன்பினை மனத்திற்
கொள்ளாமல், 'இணைய செய்கை இங்கு அனுசிதமாம்'
என்று எண்ணி விட்டார் திரு நீலநக்கர்.

மேல் விழுந்த நூற் சிலம்பி
தன்னை வேறொரு பரிசினால்
தவிர்ப்பது தவிர
முன்னணைந்து வந்து ஊதி
வாய் நீர்ப் பட முயன்றாய்

உன்னை யான் இனித் துறந்தனன்

ஈங்கு.....

என்று மனைவியை நோக்கிக் கூறினார். 'வேறு உபாயங்
களால் சிலந்தியை ஒதுக்கித் தள்ளாமல் வாயால் ஊதி
இறைவன் மேல் எச்சில்படச் செய்த உன்னை நான்
துறந்தேன்' என்று கூறி மனைவியைத் துறந்தாராம்
திரு நீலநக்கர்.

மனைவியார் ஆலயத்திலேயே தங்கி இறைவனைத்
துதித்துக் கொண்டிருந்தாள். அன்று இரவு சிவபெருமான்
திரு நீலநக்கருடைய கனவில் தோன்றி அவர் மனைவியார்
ஊதிய இடம் தவிர ஏனைய இடம் எல்லாம் சிலந்திக்
கொப்புளம் இருப்பதை அவருக்குக் காட்டினார். அம்மையா
ருடைய அன்பின் பெருக்கை இவ்வாறு இறைவன்
உணர்த்தியதை அறிந்து திரு நீலநக்கர், விடிந்ததும்,
ஆலயத்தை அடைந்து இறைவரை வணங்கித் தம் மனைவி
யுடன் வீட்டுக்கு மீண்டார். தம் மனைவியுடன் இறை
வனைத் தொழுவதும், அடியார்க்கு அமுது அளிப்பதுமான
பணியில் அவர் ஈடுபட்டிருந்தார்.

ஞானசம்பந்தர் தமது தல யாத்திரையில் திரு
நள்ளாற்றைத் தரிசித்துக்கொண்டு இத் தலத்தை
அடைந்தார். அவருடன் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரும்
மற்ற தொண்டரும் வந்திருந்தனர். ஆளுடைய பிள்ளை
யாரைச் சென்று வரவேற்று அவர்க்குத் தமது இல்லத்தில்
அமுதளித்தார் திரு நீலநக்கர். யாழ்ப்பாணருக்கும் தமது
இல்லத்தில் இடமளித்து மறுநாள் நாயனாருடன் அயவந்தி
நாதர் சந்நிதிக்குச் சென்று வணங்கினார்.

கடி மணல்கி னாளும்

கமழும் பொழிற் சாத்தமங்கை

அடி கணக் கன் பரவ

அயவந்தி அமர்ந்தவளே

என்று அடியாராகிய திரு நீலநக்கர் பரவ அயவந்தியில்
பெருமான் கோயில் கொண்டிருப்பதைப் பாராட்டிப்

பாடினார் காழிப் பெருமான். பதிகத்தின் இரண்டாம் பாடலிலும் திருக் கடைக் காப்பிலும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திரு நீலநக்கரைக் குறித்துள்ளது பின்னவரது பெருமைக்கும் சிவ பக்திக்கும் சான்றாகும்.

இவ்வூர் சாந்தை யென்றும், கல்வெட்டுக்களில் சாத்த மங்கலம், சாத்த மங்கை என்றும் வழங்கி வருகிறது. கல்வெட்டுக்கள் ஆலயத்தின் பெயர் 'அயவந்தி' என்றும் இறைவர் பெயர் 'அயவந்தி உடையார்' என்றும் குறிப்பிடுகின்றன.

பிரமன் வழிபட்டதால் ஆலயம் 'அயவந்தி' என்று பெயர் பெற்றதாகக் கூறுவர். இறைவியின் பெயர் மலர்க் கண்ணம்மை.

இரு மலர்க் கண்ணி தன்னொடு

உடனாவதும் ஏற்பதும் ஒன்றே

என்ற பதிகத்தின் முதற் பாடல் அம்பிகையின் பெயரைக் குறிப்பதாய் உள்ளது.

கடிமண மிகுந்து வானளாவி மேகம் தவழும் சோலை களை உடையது இத்தலம். அந்தப் பொழில்களின் மேல் மதி தவழும். ஆறங்கம், நான்கு வேதங்கள் ஆகியவை பயின்ற சங்கையில்லா மறையோர்கள் இத் தலத்தில் நாளும் இறைவனை வழுத்தி வணங்குவார்கள். கற்றவர், தகுவார் ஆகியோர் தொழும் தலம் இது. நாயன்மார் பாடலால் இக்குறிப்புகள் தலத்தைப்பற்றி அறியப் படுகின்றன.

திரு நீலநக்கர், அவரது மனைவியார் ஆகியோர் திருவுருவங்கள் அம்பிகையின் சந்நிதியிலிருக்கின்றன. அப்பர் சுவாமிகளும் இத்தலத்தை வணங்கினரென்று சேக்கிழார் கூறுகிறார். ஆனால் பதிகம் கிடைக்கவில்லை. செய்யுள் வடிவில் உள்ள கல்வெட்டு இறைவர் இறைவியர் புகழைப் பற்றிக் கூறுகிறது.

திருச்சேறை

கும்பகோணத்துக்குத் தென்கிழக்காக பதின்மூன்றாவது கி.மீ-ல் நல்ல கற்சாலைமார்க்கத்தில் இருக்கிறது திருச்சேறை. இது ஆழ்வார், நாயன்மார் பாடல் பெற்ற தலம். இங்குள்ள விஷ்ணு ஆலயத்தைத் திருமங்கை மன்னன் பாடியுள்ளார். அவர் காலமான எட்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே இவ்வாலயம் பெயரும் புகழும் எய்தியிருக்க வேண்டும்.

‘தன்சேறைவள்ளல்’

என்று தமது பெரிய திருமடலில் இப்பெருமானை ஆழ்வார் குறிப்பிட்டுள்ளார். பெரிய திருமொழி ஏழாம்பத்து நான்காந் திருமொழி திருச்சேறைத் திருப்பதி மங்களா சாசனப் பதிகம். பகவானுக்கு அடிமைப் படுவதைக் காட்டிலும் பாகவதர்களுக்கு அடிமைப் படுதல் மிகச் சிறந்தது என்று சாரநாதன் திருவருளால் உணர்ந்த திருமங்கை மன்னன் தாம் பாகவத பக்தியிலே ஊன்றின படியை இந்தத் திரு மொழியில் வெளியிடுகிறார். அவர் திருச்சேறையையோ அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானையோ உத்தேசமாக இப்பதிகத்தில் கொள்ளவில்லை. அத் திருப்பதியையும் அங்கு கோயில் கொண்டிருக்கும். பெருமானையும் இடை விடாது சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற பாகவதர்களையே தமது உத்தேச்யமாகக் கொண்டு ஆழ்வார் பேசுகிறார் எனலாம். பதிக இறுதியில் பயன் உரைக்கும் பாடலிலே ‘தன்சேறை யம்மான்றன்னை’ என்று அருளிச் செய்கிறார். பாகவதப் பக்தியானது பகவத் பக்தியின் எல்லை நிலம். பகவத் பக்தியின் உறைப்பையே பாகவதப் பக்தி வெளிப்படுத்துகிறது. திருச்சேறையையும் அங்கு கோயில் கொண்டிருக்கிற பெருமானையும் பணிகிற பாகவதர்களே தனக்கு உத்தேச்யம் என்று அருளிச் செய்கிற முகத்தால் அத்தலத்திடத்தும், அங்குறையும் பெருமானிடத்தும் தமக்குள்ள பக்திப் பெருங் காதலை விளக்குகிறார் என்பது முன்னோர் திருவுள்ளம்.

...தண் சேறை
எம்பெருமான் தானை நாளும்
உள்ளத்தே வைப்பாருக்கு இதுகாணீர்
என்னுள்ளம் உருகுமாறே

என்று சாரநாதன் திருவடியில் அன்புடைய பாகவதர்கள் பால் தன் உள்ளம் நீர்ப் பண்டமாக உருகுகின்றதாக ஆழ்வார் கூறுகிறார். அந்தப் பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தினந்தோறும் சிந்திக்கிற பாகவதர்களை நினைந்த மாத்திரத்தில் தன்னுள்ளம் தேனூறித் தித்திக்கிறது என்கிறார். அதனால்,

பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை
ஒரு நாளும் பிரிகிலேனே
என்கிறார்.

தண்சேறை யெம் பெருமான் தாள்தொழுவார்
காண்மின் என் தலை மேலாரே

என்று சாரநாதப் பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்குபவர்கள் தம்தலைமேல் வீற்றிருக்க உரியர் என்று பதிகத்தின் முதல் பாட்டிலே ஆழ்வார் கூறுகிறார். இப் பதிகத்துக்கு உரை எழுதப் புகுந்த பெரியவாச்சான் பிள்ளை, “பிள்ளை யழகிய மணவாளரையர் கரையே போகா நிற்க, ‘உள்ளே மாமதலைப் பிரானைத் திருவடி தொழுது போனாலோ?’ என்ன; ‘ஆர்தான் திருமங்கை யாழ்வாருடைய பசைந்த வளையத்திலே கால் வைக்க வல்லார்?’ என்றருளிச் செய்தார்” என்று கூறுகிறார்.

பிள்ளையழகிய மணவாளரையர் என்பார் ஒரு காரியமாகத் திருச்சேறை வழியாக ஓரிடத்திற்குச் செல்ல வேண்டி இருந்தது. அவர் திருச்சேறைக்குள் புகாமல் வயல் வழியே சென்றார். அதைப் பார்த்த ஒருவர், ‘வயல் வழியே போவானேன்? ஊருக்குள் புகுந்து சென்று பெருமானைச் சேவித்துச் செல்லலாகாதா?’ என்று கேட்டார். அதற்கு விடையளித்த அரையர் பின்வருமாறு

கூறினார். “பதிகப் பாசரத்தில் ஆழ்வார், ‘தண் சேறை எம்பெருமான் தாள் தொழுவார் காண்மின் என் தலை மேலாரே’ என்று கூறியுள்ளார். அப் பாட்டின்படி, திருச் சேறை எம்பெருமானைச் சேவிப்பவர்கள் ஆழ்வார் திரு முடியின்மேல் ஏற வேண்டியதாகும்; அது நமக்குப் பெருத்த அபசாரமாகும்; அதற்கஞ்சியே உள்ளே புகாமல் கரையோரமாகப் போய் விடுகிறேன்’ என்றாராம். இதைப் போல் பாகவதப் பக்தியை வளர்த்தார்கள் நம் முன்னோர்கள். இது பற்றி நாம் சேறை வள்ளலைச் சென்று தரிசிக்கத் தயங்க வேண்டுவதில்லை. சமத்காரமாகச் சொல்லப்பட்டது இவ்விடை எனலாம்.

தலம், பெருமாள், தாயார், விமானம், தீர்த்தம் ஆகிய ஐந்தும் ‘சார’ என்ற அடை மொழியை முதலில் கொண்டுள்ளதால் இத்தலம் பஞ்சசார கேஷத்திரம் எனப்படும். சாரகேஷத்திரம், சாரநாதன், சார நாயகி, சார விமானம், சார தீர்த்தம் என்று முறையே இவ்வைந்தும் வழங்கும். இத் தலத்தில் ஐந்து நாய்ச்சியர்கள் எழுந்தருளி இருக்கிறார்கள்.

மூல மூர்த்தி சாரநாதப் பெருமாள் நின்ற கோலத்தில் கிழக்கு நோக்கி எழுந்தருளி இருக்கிறார். மூலவருக்கு வடபுறமாகக் காவேரித் தாயாரும் தென்புறம் மார்க்கண்டேயரும் எழுந்தருளி இருக்கின்றனர்.

பிரம்மாண்ட புராணம், பவிஷ்யத் புராணம் ஆகிய வற்றில் நாரத மகேசுவர சம்வாதமாகத் தல புராணம் காணப்படுகிறது. தல புராண வரலாறு பின்வருமாறு—

மண்ணை எடுத்து கடம் செய்து அதில் நான்கு வேதங்களையும், பிற சாத்திர புராணங்களையும் ஆவாகனம் செய்து சம்புத் வீபத்தில் தாபிக்கும்படிப் பிரம்ம தேவருக்குக் கூறினார் விஷ்ணுமூர்த்தி. இறைவன் கட்டளைப்படிப் பிரம்ம தேவர் பல தலங்களுக்கு எழுந்தருளி, மண் எடுத்துக் கடம் செய்து அதனில் வேதங்களை ஆவாகனம் செய்த போது கடம் பின்னமாகிக்

கொண்டே வந்தது. பிரம்ம தேவர் கலக்கமுற்று இறைவரிடம் முறையிட்டார். தமக்கு மிகப் பிரியமான சாரக்ஷேத்திரத்திலுள்ள சார தீர்த்தத்தில் மண்ணெடுத்து கடம் செய்து வேதங்களை ஆவாகனம் செய்யும்படிக் கட்டளை இட்டார் பெருமாள்.

பிரம்மதேவர் இங்குள்ள சார தீர்த்தத்தில் மூழ்கி அதில் மண்ணெடுத்து கடம் செய்து வேதங்களை ஆவாகனம் செய்து பிரளய வெள்ளத்திலிருந்து அவைகளைக் காத்தார். கடம் தாபித்த இடம் கும்பகோணம் என்ற குடந்தை; அதன் வாயில் குடவாசல். சார தீர்த்தத்தின் மண்ணால் செய்த கடம் பின்னமுறாமையால் தலம் சாரக்ஷேத்திரம் என்று பெயர் பெற்றது.

கங்கை, யமுனை, சிந்து, சரசுவதி, நருமதை, கோதாவரி, காவேரி ஆகிய ஏழு கன்னியர் விந்தியமலைப் பிரதேசத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்ற வித்யாதரன் ஒருவன் இவர்களை வணங்கி மேலே சென்றான். அந்த வணக்கம், தமக்குள் ஒருத்திக்குத்தான் உரியது என்று ஒவ்வொருவரும் வாதாடினர். முடிவில், திரும்பிச் செல்லும் கந்தருவனை வினவியபோது, அவர்களுள் சிறந்தவளுக்கு அந்த வணக்கம் உரியது என்று அவன் கூறி மேலே போந்தான். இறைவன் பாதத்திலிருந்து தோன்றியதால் கங்காதேவியே அனைவரிலும் சிறந்தவள் என்று கூறிப் பிரம்மதேவர் வழக்கைத் தீர்த்து வைத்தார்.

காவேரிக்கு இது மிகவும் வருத்தத்தைத் தந்தது. சக்ய பர்வதத்தில் பிரம்ம தேவரை நோக்கிக் கடுத்தவம் புரிந்தாள். அவள் முன்னர் தோன்றி கங்கா சாம்யத்தை அவளுக்கு அளித்தார் பிரமன். ஆனால் காவேரி திருப்தி அடையாமல் கங்காதிக்கியம் வேண்டினாள். சோழநாட்டில் சாரக்ஷேத்திரத்தில் உள்ள சார தீர்த்தக் கரையில் அரசமரத்தடியில் அமர்ந்து விஷ்ணு மூர்த்தியைத் துதித்தால்

கங்காதிக்கியம் பெறலாம் என்று கூறிப் பிரம்மதேவர் மறைந்தார்.

சாரகேசுத்திரத்தை அடைந்து, சார தீர்த்தக் கரையிலுள்ள அரச மரத்தடியில் அமர்ந்து அக்னித் தம்பம், ஜலத் தம்பம் ஆகிய செய்து தவம் புரிந்தாள் காவேரித் தாய். அப்போது எல்லா ஆபரணங்களும் அணிந்த அழகிய ஒளியுடன் கூடிய ஓர் குழந்தை (மா மதலை) அவள் முன்னால் தவழ்ந்து சென்றது. அதன் ஒளியைக் கண்டு அதனை மார்போடணைத்துக் கொண்டாள் காவேரித் தாய். இறைவனே குழந்தை வடிவில் தோன்றியுள்ளான் என்றறிந்து அதன் முன்னால் அடி பணிந்து தனக்கு உண்மை வடிவுடன் காட்சியளிக்கும்படிப் பிரார்த்தித்தாள் காவேரித் தாய். பகவானும் அவ்வாறே சதார்ப்புஜராய் அவளுக்குக் காட்சி அளித்தார். காவேரி, இறைவனைப் போற்றித் துதித்துத் தனக்குக் கங்காதிக்கியம் அளித்து அத் தலத்தில் எழுந்தருளி இருக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

காவேரிக்குக் கங்காதிக்கியம் அளித்து தான் அங்கே அன்று முதல் எழுந்தருளி இருந்தார் இறைவன் என்பது தல வரலாறு. உபய காவேரியின் நடுவே திருவரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டு கங்காதிக்கியத்தை அவளுக்கு அளித்தார் இறைவன். 'கங்கையிற் புனிதமாய் காவிரி' என்று இதன் பொருட்டே தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரும் பாடியருளினார்.

இறைவன் குழந்தையாக எழுந்தருளிய திருவிளையாடலை நினைந்தே திருமங்கை மன்னன்,

“கண் சோர வெங்குருதி வந்தியிய

வெந்தழல்போல் கூந்தலாளை

மண் சேர முலையுண்ட மாமதலாய்!”

என்று பாடினார் என்பார். மா மதலைப் பிரானாகச் சந்நிதியில் சந்தான கிருஷ்ணன் உற்சவ மூர்த்திக்குப் பக்கத்தில் எழுந்தருளி இருக்கிறார். உற்சவர் பக்கத்தில்

ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, நீளாதேவி ஆகிய மூன்று நாய்ச்சியர்கள் எழுந்தருளி இருக்கிறார்கள்.

திருவிண்ணகரில் பெருமானுக்குத் தமது மகளைத் திருமணம் செய்வித்த மார்கண்டேய முனிவர் இங்கே இறைவனை ஆராதித்துப் பெருவீடு பெற்றதாக ஐதிகம்.

சார தீர்த்தத்தின் மேல் கரையின் தென்மேற்கு சாலையில் தல மரமாகிய அரசு இருக்கிறது. அதற்கு அருகே மாமதலைப் பிரானாகத் தோன்றிய குழந்தையை இடுப்பில் அணைத்த வண்ணம் காவேரித் தாய் கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கிறாள். பிரமனும் விஷ்ணுவும் காவேரிக்குச் சேவை சாதித்த வண்ணம் சிலா ரூபிகளாய் எழுந்தருளி உள்ளனர்.

கல்யாண மண்டபத்தில் உற்சவ மூர்த்தியான கோதண்டராமர் வனவாச கோலத்தில் எழுந்தருளி இருக்கிறார். சடைமுடியும், மரவுரியும் தரித்து அவர் நிற்கும் கோலத்தைக் காண, கண் பதினாயிரம் வேண்டும். வில் லெடுத்த அவர் கோலமும் வெடவெடுப்பான மேனியும் கண்குளிர வைக்கும். மரவுரியையும் சடையையும் விக்ரகத்தில் பதித்த சிற்பிக்கு ஆளாம் என் அன்புதானே. சார நாயகி தனிக் கோயிலில் எழுந்தருளி யுள்ளார். கோயிலுக்கு எதிரே சாலையின் மறு பக்கம் புஷ்கரணி இருக்கிறது. ஊருக்குச் சிறிது தூரத்தில் வடக்காகவும் தெற்காகவும் முடி கொண்டான், குடமுருட்டி ஆகிய ஆறுகள் ஓடுகின்றன.

திருச்சேறையில் அப்பர், சம்பந்தர் பதிகங்கள் கொண்ட சிவத்தலம் ஒன்றுள்ளது. அது உடையார் கோயில் என்று வழங்கி வருகிறது. பகிரதன் தவத்திற்கு இரங்கி;

வெஞ்சின முகங்களாகி
விசையொடு பாயும் கங்கை
செஞ்சடை யேற்றார் சேறை
செந்நெறிச் செல்வனார்

என்று பாடுகிறார் அப்பர். ஆலயம் செந்நெறி என்று பெயர் பெறும். இறைவர் செந்நெறியப்பர். தெளமிய முனிவர் பூசித்துப் பேறு பெற்ற தலம். இறைவி ஞான வல்லி. 'செறி பொழில் தழுவிய சேறை' என்று இவ்வூரின் சோலைகளைச் சிறப்பிக்கிறார் சம்பந்த சுவாமிகள். ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியிலும் 'வளநகர்' என்று குறிப்பிடுவதால் ஊரின் வளம் புலனாகும்.

'மணி மாட மல்கு செல்வத் தண் சேறை' என்றும் 'சந்தப்பூ மலர்ச் சோலை தண் சேறை' என்றும் இத் தலத்தின் செல்வம் நிறைந்த மாடங்களையும், பூச் சோலைகளையும் திருமங்கை மன்னன் பாடுவர். இத்தலம் அவருக்குச் சாளக்கிராமமாகத் தோன்றியதால் உள்ளே செல்ல அஞ்சினார் என்றுங் கூறுவர்.

திருக்கண்ண மங்கை

சோழ நாட்டில் பாடல் பெற்ற நாற்பது விஷ்ணு ஸ்தலங்களில் திருமங்கை யாழ்வார் ஒருவரால் மாத்திரம் பாடப் பெற்ற தலங்கள் முப்பது. அவற்றுள் திருக்கண்ண மங்கை ஒன்று. இது பஞ்ச கிருஷ்ண ஸ்தலங்களில் ஒன்றாகும்; மற்றவை திருக் கண்ணபுரம், திருக்கண்ணங் குடி, திருக்கண்ணன் கவித்தலம், திருக்கோவலூர் என்பனவாகும்.

திருவாரூர் ரெயில் நிலையத்திற்கு மேற்கே நல்ல கற் சாலை மார்க்கமாக ஆறு கி. மீ. தொலைவில் இருக்கிறது ஊர். கும்பகோணத்திலிருந்து குடவாசல் மார்க்கமாகவும் இத்தலத்திற்குப் பஸ் மூலம் செல்லலாம். சிறு புலியூர் சவசயனப் பெருமானைத் தரிசனம் செய்து கொண்டு ஆழ்வார் இத் தலத்தை அடைந்தார். அங்கே தன் கண்கள் திருப்தி பெறுமளவும் நின்று இப்பெருமானைச் சேவித்தார். அந்த அனுபவத்தை,

.....கண்கள் ஆரவும் நின்று

கண்ண மங்கையுள் கண்டு கொண்டேனே

என்று பாடுகிறார் ஆழ்வார். இந்தப் பெருமான்மீது ஒரு தனிப் பதிகம் பாடியுள்ளார் இவ்வாழ்வார். இத்திருமொழி மிக இனிமையுடன் ரசிப்பதற்கு போக்யமா யமைந்துள்ளது.

‘பெரும்புறக் கடலை அடல் ஏற்றினை’ என்று திரு மொழியைத் தொடங்குகிறார் ஆழ்வார். இந்தப் பெருமானைத் தரிசித்தவருக்கே இதன் உண்மை விளங்கும். ‘கடல் போன்றவன்’, ‘செருக்குக் கொண்ட இடபம் போன்றவன்’ என்ற ஆழ்வார் பாடலுக் கேற்பப் பெருமாள் ஆஜானுபாகுவாக உபய நாச்சியாருடன் கிழக்கு நோக்கிநின்ற கோலத்தில்எழுந்தருளிஇருக்கிறார். ‘முத்தின் திரட் கோவையை, பத்தராவியை’ என்ற கலியன் வாக்கை யொட்டிப் பெருமாளுக்குப் ‘பத்தராவி’, ‘பக்த வத்சலன்’ என்று பெயர் வழங்குகிறது.

‘கண்ண மங்கையுள் கண்டு கொண்டேனே’ என்று ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதி அடிகள் முடிகின்றன. ‘கண்ண மங்கையுள் கண்டு கொண்டேன்’ என்று தாம் உரை செய்த பாட்டை ஒதி உணருபவர்கள் விண்ணுலகில் தேவர்களாய் விளங்கி மகிழ்வார்கள் என்று பயனுரைக்கிறார், பத்தாம் பாட்டின் தொடக்கத்தில். கடைசி அடிகளில்

.....வெண் சங்க மொன்று ஏந்திய

கண்ண! நின்றனக்குங் குறிப்பாகில்

கற்கலாம் கனியின் பொருள் தானே

என்று பெருமானை நோக்கிப்பெருமிதத்துடன் பேசுகிறார். சீரிய பொருள் குடிகொண்டு சொல்லின்பமும் பொருளின்பமும் பொதிந்த இத் திருமொழி பெருமானையும் வணங்கச் செய்யும் என்பது கருத்து. பெருமானை நோக்கி, ‘உமக்கும் பிரியமிருக்குமானால் எனக்குச் சீடனாயிருந்து இக்கவி களின் பொருளை நீர் கற்க, (அனுபவிக்க) முன் வரலாம்’ என்கிறார். ‘ஒரு வசிட்டன்பாடே, சாந்திபிணி பாடே அதிகரிக்கக் கடவ அவனுக்குத் திருமங்கை யாழ்வார் பாடே

அதிகரிக்கைத் தாழ்வோ?' என்பது வியாக்யான ஸ்ரீ குக்தி. இராமாவதாரத்தில் வசிட்டர் சீடனென்றும், கிருஷ்ணாவதாரத்தில் சாந்தீபினி சீடனென்றும் பெயர் பெற்ற பெருமாலுக்கு அர்ச்சாவதாரத்தில் பரகால சீடனென்று பெயர் பெறுதல் பெருமையே யாகும் என்பர் வியாக்கியான கர்த்தர்கள். அத்தனை மிடுக்கும் தமிழோசையின் இன்பமும் பொதிந்து கிடப்பது இத் திருமொழி.

‘நித்திலத் தொத்தினை’ யென்று முத்துக் குவியல் போல் இப் பெருமான் இருப்பவர் என்று அருளிச் செய்து, பின்பு ‘நின்றவூர் நித்திலத் தொத்தினை’ என்று ஐந்தாம் பாடலில் திரு நின்றவூர்ப் (சென்னைக் கருகிலுள்ள திருப்பதி) பெருமானைக் குறிப்பிடுவர். நின்றவூர்ப் பெருமாள் பெயரும் பக்தவத்சலர் என்பது. அவரை நின்றவூரில் தரிசிக்க ஆழ்வாரால் இயலவில்லை. அப் பெருமாளே இவருக்குக் கடல் மல்லையிலும் காட்சி அளித்ததாகக் கூறுவர். அதன் பொருட்டே அப் பெருமானை இங்கே குறித்தார் எனலாம்.

விமானம், மண்டபம், தீர்த்தம், தலம், நதி, நகரம், ஆரணியம் என்று ஏழு லட்சணங்களும் பொருந்திய தலமாதலால் சாப்தாம்ருத கேஷத்திரம் எனப்படும் கண்ணமங்கை. விமானம் ‘உத்பலாவதகம்’ எனப்படும். தேகசுகம் கருதாது வற்றி உலர்ந்த உடலுடையவரான முழுட்சுக்களை உத்பலர் என்பர். அவர்களைக் கடாட்சிக்கும் பெருமாள் உறையும் கருவறை விமானம் ‘உத்பலாவதகம்’ எனப் பெயர் பெற்றது.

ஸ்ரீமன் நாத முனிகள் சகோதரியின் புத்திரர் லட்சுமி தாதாசாரியர் திருக் கண்ணமங்கைக்கு அதிபதியாயிருந்து வந்தார். அவருக்குத் திருக் கண்ணமங்கையாண்டான் என்று பெயர். அவர் நாதமுனிகளைப் பின்பற்றி ஞானபத்தி வைராக்ய முடையவராய்த் திகழ்ந்து வந்தார். பக்தவத்சலப் பெருமானுக்குத் துளசி மாலை தொடுத்துச் சாத்தும் கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

ஒரு நாள் இரண்டு வேடுவர்கள் திருக்கண்ண மங்கை வழியே சென்றவர்கள் பக்த வ த் ச ல ரைச் சேவிக்கச் சந்நிதிக்குள் சென்றனர். பாத ரட்சைகளை வெளியே கழற்றி வைத்து அவற்றிற்குத் தங்கள் நாய்களைக் காவல் வைத்துச் சென்றனர். நாய்களில் ஒன்று மற்ற நாயின் எசமானனுடைய பாதரட்சையைக் கடித்தது. மற்ற நாய் அதன்மேல் சீறி விழுந்து கடித்தது. நாய்களுக்குள் சண்டை வலுத்து ஒரு நாய் கடிப்பட்டு இறந்து விட்டது.

ஆலயத்துக்குள் சென்று சேவித்துவிட்டு வெளிவந்த வேடுவர்கள் நாயொன்று இறந்து கிடப்பதைக் கண்டனர். நடந்த விவரங்களை அறிந்த இறந்த நாயின் எசமானன் கத்தியால் மற்றைய நாயை வெட்டிப் பழி வாங்கினான். இதைக் கண்ணுற்ற இரண்டாம் நாயின் எசமானன் மற்றவன்மேல் பாய்ந்து கத்தியை உருவிக்கொண்டு சண்டையிட்டான். இரண்டுபேரும் பயங்கரமாகக் கத்திச் சண்டை செய்து கடைசியில் படுகாயப்பட்டு சுரணையற்றுக் கீழே விழுந்து இறந்தனர்.

திருக்கண்ணமங்கை யாண்டான் அவ்வழியே பல்லக் கில் வந்து கொண்டிருந்தார். இந்தக் கோர மரணங்களைப் பற்றிக் கேட்டறிந்து மிகவும் வருந்தினார். நாய்களின் மீதுள்ள அன்பின் மிகுதியால் பழிக்குப் பழி வாங்க எண்ணி இரண்டு வேடர்களும் தங்களையே பலியிட்டுக் கொண்டதை எண்ணிப் பார்த்தார். பகவானிடத்தில் தொண்டு பட்டால் அவனுடைய கிருபை மனிதர்களுடைய அன்பைவிட அதிகமாக இருக்கும் என்று முடிவு கட்டினார். பல்லக்கிலிருந்து திடீரென்று கீழே குதித்து உலக பந்தங்களை வெறுத்து அவனைச் சரணாகதி அடைந்தார்.

நாய்களினால் தமது மனத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதலுக்கு நன்றி யறிதலாக அவர் நாய்போல் நடக்கத் தொடங்கினார். நாலு கால்களால் ஊர்ந்து செல்லும் நாய்போல் தவழ்ந்து சென்று நீராடிக் கடன்களைக் கழித்து, பெருமாள் சந்நிதிக்குச் சென்று சேவை செய்த பிறகு ஒரு மரத்தடியில்

நியானத்தில் வீற்றிருப்பார். இந்த மாறுதலைக் கண்டு ஊரார் அதிசயித்தனர். அவர் பெருமை நாடெங்கும் பரவியது.

ஒரு நாள் இவர் ஆலயத்திற்குச் சென்றிருந்தபோது பகவான் மறுதினம் அவருக்கு முக்தி அளிப்பதாகக் கூறினார். பல பக்தர்கள் கனவில்தோன்றி தாம் மறுதினம் ஆண்டா னுக்கு மோட்சமளிக்கப் போவதாகத் தெரிவித்தார். இதனால் மறுநாள் ஆலயத்தில் பெருங்கூட்டம் குழுமி இருந்தது. ஆண்டான் வழக்கம்போல் நீராடி ஆலயத்தை வலமாக வந்து சந்நிதிக்குள் பிரவேசித்தார். 'அத நாதகுருத்தம்' 'அஸ்மதாசார்ய' வென்று உச்சரித்தார். நீண்ட நாள் பேசாதிருந்தவர் வாய் திறந்து இவ்வார்த்தை களை அருளிச் செய்தது கண்டு பக்தர்கள் ஆச்சரியப் பட்டனர். நிடரென்று கண்களை மறைக்கும் ஒரு பேரொளி பெருமாள் பாதங்களில் வீசிற்று. அனைவர் கண்களும் மூடிக் கொண்டன. ஒளி மறைந்தபின் கண் திறந்து பார்த்த போது திருக்கண்ணமங்கை யாண்டான் மறைந்து பகவான் பாதத்தில் ஐக்கியமாகி விட்டதைப் பக்தர்கள் உணர்ந்தனர்.

பாரதப் போரில் தேர்த் தட்டில் அருளிச் செய்த சரம சுலோகத்தின் உட் பொருளைப் பக்தவத்சலப் பெருமாள் திருக்கண்ண மங்கையில் யாவரும் அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு ஆண்டான் மூலமாகக் காட்டியருளினார் என்று பட்டர் தம் சீடரான நஞ்சீயருக்கு அருளிச் செய்தார் என்பர். இவ்வாறு உத்பலரான ஆண்டானைக் கடாட் சித்துச் சரம சுலோகத்தின் பொருளை அவர் மூலமாக உணர்ப்பித்த பெருமை பக்தவத்சலருக்கு உண்டு.

இங்குள்ள மண்டபம் ஸ்ரீ மண்டபம் எனப்படும். இந்த மண்டபம் சந்நிதிக்கு முன்னால் இருக்கிறது. தர்சன புஷ் கரணி கோயிலுக்கு முன் புறத்திலிருக்கிறது. பதரி வனம் ஆலயத்திற்குக் கிழக்கேயுள்ளது (ஆரணியம்.) காவிரியாறு (நதி) இரண்டாகப் பிரிந்து வெட்டாறு, ஓடம்போக்கி

என்ற சிற்றாறுகளாக ஆலயத்திற்கு வடக்கிலும் தெற்கிலும் ஓடுகிறது.

இத் தலத்திற்குக் கண்ணமங்கைநகர் என்று பெயர்.

கண்ணாளன் கண்ண மங்கை நகராளன்

என்று திருமங்கையாழ்வார் நகரைக் குறிப்பிடுவர்.

.....கண்ண மங்கை நகராளன்

கழல் சூடி அவனை உள்ளத்து

எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாத

போதெல்லாம் இனியவாறே

என்று ஆழ்வார் கூறுவர். கண்ணமங்கையில் கோயில் கொண்ட பெருமானைச் சிந்திக்க மாட்டாத பாவிகளை நெஞ்சில் இட்டு எண்ணாதிருத்தலே பெரும் பாக்கியம் என்கிறார். 'ஜ்ஞானமும் வேண்டா; வைஷ்ணவ சகவாசமும் வேண்டா; அவைஷ்ணவர்களை நினையாத போது இனிதென்கை' என்பது வியாக்கியானம். தலம் கிருஷ்ணாரண்ய சேஷத்திரம் எனப்படும்.

இங்கேயுள்ள தாயார் பெயர் கொண்டு விளங்குகிறது தலம். தாயார் பெயர் திருக் கண்ண மங்கை நாயகி. அம்மை மிகுந்த வரப்பிரசாதி. அபிஷேக வல்லி யென்ற திரு நாமமும் அவளுக்கு உண்டு. மகாலட்சுமி இறைவனை மணம் புரிந்து கொள்ள இத்தலத்தில் தவங்கிடந்தாள். பெருமாளுக்கு ஓர் இலிகிதம் எழுதியனுப்பினாள். அதைக் கண்ணுற்ற பெருமாள் விரைந்தோடி வந்து அவளைத் தரிசனப் புஷ்கரணியில் அபிஷேகம் செய்யச் சொல்லி மண முடித்துக் கொண்டாராம். அதன் பொருட்டு அபிஷேக வல்லி என்ற திருநாமமும் வழங்குகிறது.

முத்தமிழ்க் கவி வீரராகவ முதலியாருக்கு இவ் வம்மையிடத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடுண்டு. அவரைக் குழந்தைப் பருவத்தில் இவ்வம்மை காப்பாற்றினா ளென்பர். இவ் வம்மையின்மீது 'திருக்கண்ணமங்கை மாலை' என்ற ஒரு பிரபந்தம் அவர் இயற்றியுள்ளார்.

தாயார் சந்நிதியில் ஒரு தேன் கூடு அர்த்த மண்டபத்தின் ஓரத்தில் இருக்கிறது. பெருமானையும் தாயாரையும் பிரிய மனமில்லாத முனி புங்கவர்கள் தேனிக்களாக இருந்து தவங்கிடக்கிறார்கள் என்பது ஐதிகம். இந்தத் தேன் கூட்டிற்கும் தினம் பூசை நடக்கிறது.

சந்திரன் தரிசன புஷ்கரணியில் நீராடி, சாபம் போக்கினான் என்கிறது தல புராணம். 'கழு நீர் மலரும் வயற்கண்ண மங்கை' என்று அவ்வூரின் நில வளத்தையும் சோலை வளத்தையும் பாடுவர். காளமேகப் புலவர் இங்கே போந்து;

நீல நெடுங் கடலோ

நீல மணிக் குன்றமோ?

கோலம் சுமந் தெழுந்த

கொண்ட லோ—நீல நிறக்

காயா மலரோ, களங் கனியோ

கண மங்கை

மாயா உனது வடிவு

என்று பாடிப் பக்தவத்சலனிடம் ஈடுபட்டார் என்பர்.

கீழ் வேளூர்

தஞ்சையிலிருந்து நாகைக்குச் செல்லும் இருப்புப் பாதை மார்க்கத்தில் திருவாரூருக்கு அருகில் உள்ள கீவேளூர் ரெயில் நிலையத்தினின்றும் ஒன்றரை கி. மீ. தூரத்தில் இருக்கிறது கீழ் வேளூர் ஆலயம்.

காவிரியின் பிரிவாகிய அகத்தியன் காவிரியென்ற வெட்டாற்றின் கிளை நதியின் தென்கரையில் உள்ள தலம் கீழ் வேளூர். சம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகியோருக்குச் சிவபெருமான் ஓடம் விட்டு ஆற்றைக் கடக்கச் செய்ததால் ஓடம் போக்கி என்று இந்த ஆறு பெயர் பெற்றது.

இச் சந்நிதி கிழக்கு நோக்கி இருக்கிறது. கோச் செங்கட் சோழன் சிவபெருமானுக்கு எடுத்த எழுபது

மாடக் கோயில்களுள் இது ஒன்று என்பர். இறைவர் சந்நிதி உயர்ந்த கட்டு மலைமேல் இருக்கிறது.

வேள் என்ற முருகக் கடவுள் பூசித்த தலமாதலின் வேளூர் என்று பெயர் பெற்றுள்ளது. தேவலோகத்திலுள்ள முருகனது தேவகந்தபுரி மேல் வேளூர் எனப்படும். அதற்கு மாறாகப் பூலோகத்தில் அமைந்த இந்த முருகன் கோயில் கீழ் வேளூர் என்று வழங்கி வருகிறது. மெய்க் காவல் கோபுரத்தைத் தாண்டிச் சென்றதும் பிராகாரத்தின் வட மேற்கில் ஆறுமுக மயில் வாகனன் தனிக்கோயில் இருக்கிறது. இந்தத் தனிக்கோயில் அருமையான சிற்பத் திறனுடன் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

மண்டு பேரொளியான கேடிலியை

அர்ச்சித்த வள்ளி நாயகன் வருகவே!

மாகாளி காத்த கீழ் வேளூரில் மாதவம்

வளர்த்த வேலவன் வருகவே!

என்று இத் தலத்தை சேஷத்திரக் கோவைப் பிள்ளைத் தமிழ் பாராட்டுகிறது.

சூரபன்மன் முதலான அசுரர்கள் தேவர்களைக் கொடுமைப்படுத்தி வந்தனர். முருகக் கடவுள் அசுரர்களை வதைத்துத் தேவர்கள் இடுக்கண் தீர்த்தார். அந்த வதம் காரணமாக வீர அத்திதோஷம் முருகனைப் பற்றிக் கொண்டது. குமரன் இளமுருகன் வடிவில் இங்கே கோயில் கொண்டிருந்த சிவபெருமானை நோக்கித் தவங்கிடந்தார். முருகப்பிரான் செய்யும் தவத்திற்கு வானம், பாதலம், நான்கு திக்குகள் ஆகியவற்றினின்றும் இடையூறுகள் நேராவண்ணம் அம்பிகை பத்ரகாளி வடிவில் காவல் புரிந்தாள். இந்தக் காளி இன்று அம்பாள் சந்நிதியின் வடக்கே எழுந்தருளி இருக்கிறாள். இவளுக்கு 'அஞ்ச வட்டத் தம்மன்' என்று பெயர்.

தலத்து இறைவரது பெயர் கேடிலியப்பர்.

...கீழ் வேளூராளும் கோவைக்

கேடிலியை நாடுமவர் கேடிலாரே

என்று இப்பெயரைத் திருத்தாண்டகத்துள் அப்பர் எடுத்தாண்டுள்ளார். அட்சயலிங்கம் என்று வடமொழிப் பெயரும் இறைவருக்கு வழங்கி வருகிறது. ஸ்ஷயம் என்பதற்குக் கேடு என்று பொருள். அ-ஸ்ஷயம் என்றால் கேடில்லாதவன், கேடிலி என்று பொருள். இறைவியர் பெயர் வனமுலை நாயகி.

“வாருலாவிய வனமுலை யவளொடு”

என்று இவ்வூர்ப் பதிகத்தின் இரண்டாம் பாடலில் அம்பிகையின் பெயரைத் தொழுதேத்தியுள்ளார். இறைவன், இறைவி ஆகியோர் பெயர்கள் தேவாரத்தில் போற்றப்பட்டதோடு இல்லாமல்,

மன்றுலாவிய மாதவர் இனிதியன்
மணி மிகு கீழ் வேளூர்
நின்று நீடிய பெருந்திருக்
கோயில்

என்று ஆலயமும் ‘திருக்கோயில்’ என்று சம்பந்தரால் போற்றப் பெற்றுள்ளமை அறியக் கிடக்கிறது.

நவ வீராதியரைக் கொண்டு காடாகிக் கிடந்த இடத்தைச் சுத்தம் செய்து தேவேந்திரன் உதவி கொண்டு தெய்வத் தச்சர்கள் மூலம் இவ்வாலயத்தை நிருமாணித்தார் முருகவேள் என்பது தல வரலாறு. புட்கலம் என்ற விமானத்தை நிருமாணித்து, கிழக்குக் கோபுர வாயிலுக் கருகில் தமது வேலாயுதத்தால் ஒரு தீர்த்தத்தை உண்டாக்கினார். அது சரவணப் பொய்கையென்று பெயர் கொண்டு தலத் தீர்த்தமாக வழங்குகிறது. அப்பொய்கையில் நீராடி விமானத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானை நோக்கித் த்வங்கிடந்தார் முருகக் கடவுள்.

நந்தி, முருகப்பெருமான் தவத்திற்குப் பல இடையூறுகள் விளைவித்தார். குமரக் கடவுள் தமது அன்னையை வேண்டிக் கொள்ள, அவர் பத்ரகாளி வடிவங்கொண்டு காவல் புரிந்தார். நந்தி விலகி நின்றுவிட்டது. சில

பெருமான் முருகனுக்குக் காட்சியளித்தார். முருகனைப் பின்பற்றி வந்த வீரஹத்தி எரிந்து சாம்பலாயிற்று.

தவக்கோலத்துடன் தவஞ்செய்த இடத்தில் இருந்து கொண்டு தம்மை நாடி வரும் பக்தர்களுக்கு அருள் புரியும் படி முருகனுக்குக் கட்டளை யிட்டார். அதன்படியே இன்று இறைவரது அக்கினி பாகத்தில் பால சுப்பிரமணிய மூர்த்தியாக முருகன் எழுந்தருளி இருக்கிறார். முருகனுடைய தவம் நன்கு நிறைவேறும் பொருட்டுக் காவல் புரிந்த அம்பிகையை ஈசானிய பாகத்தில் பத்ரகாளிக் கோலத்தில் இருந்து கொண்டு பக்தர்களின் இடுக்கண்ணை நீக்கும்படிக் கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினார்; அம்பிகையும் ஈசான பாகத்தில் அஞ்சுவட்டத்தம்மை என்ற பத்ரகாளி வடிவில் காட்சி யளித்துக் கொண்டு பக்தர்களின் இடரைக் களைந்து வருகிறாள்.

பார்வதியின் திருமணம் நடந்த காலத்தில் அகத்தியரைத் தென்திசைக்கு அனுப்பினார் சிவபெருமான். வேறொரு சமயத்தில் மணக் கோலத்தில் காட்சி யளிப்பதாக அவருக்கு அப்போது வாக்களித்தார். அந்த மணக் கோலத்தில் கீழ் வேளூரில் காட்சி அளித்தார் என்பர். அவர் வேண்டுகோளுக் கிணங்கிய கூத்தப் பிரான் ஊன்றிய வலது பாதத்தை உயர்த்தியும், உயர்த்திருந்த இடது பாதத்தை ஊன்றியும் இங்கே மாறி யாடினார். கால் மாறி ஆடின கோலத்தில் கூத்தப் பிரான் விக்கிரகம் இன்று காட்சி அளித்து வருகிறது.

கோட்செங்கணானுக்கு முற் பிறப்பின் நினைவு சிறிது இருந்து வந்தது. தான் சிலந்தியாயிருந்த அப்பிறவியில் சிவபெருமானது இலிங்கத்தின்மீது சருகுகள் விழா வண்ணம் எச்சில் நூலால் பந்தரமைத்திருந்தான். ஒரு யானை அதைக் கலைத்து விட்டது. இப்பிறவியில் யானை ஏறாப் பெருங் கோயில்கள் கட்டினான். கீழ் வேளூர் ஆலயமும் அவன் திருப்பணி என்கிறார்கள். இத்தலத்திற் கருகில் தேஜூர், சிக்கல், வலிவலம் முதலிய இடங்களில் மாடக்

கோயில்கள் உள்ளன. ஆனை ஏறாப் பெருங் கோயில்களான இம்மாடக் கோயில்கள் அவ்வரசன் திருப்பணியே எனக் கருதலாம். இதன் பொருட்டே 'எண்டோனீசற்கு எழில் மாடம் எழுபது செய்து உலகாண்டான்' என்று இவனைத் திருமங்கையாழ்வார் குறிப்பிடுவர்.

ஆலயம் இரண்டு பிராகாரங்கள் கொண்டது. வெளிப் பிராகாரத்தில் நான்கு புறமும் மதில்களும், நான்கு திக்கை நோக்கி நான்கு வாயில்களும் உள்ளன. பிரதம வாயில் கிழக்கு நோக்கி இருக்கிறது. இந்த ராஜகோபுரத்தில் அழகான சதை வேலைகளைக் காணலாம். இரண்டாம் பிராகாரத்தில் யாகசாலை, குதிரைக்கால் மண்டபம் முதலியன இருக்கின்றன. மெய்க் காவல் கோபுர வாயில் வழியேதான் உள்ளே செல்ல வேண்டும். கோபுரத்தைத் தாண்டிச் சென்றதும் கொடிக் கம்பமும் அதற்கு முன்னால் மகா நந்தியும் இருக்கின்றன.

இந்த நந்தி சந்திதியை விட்டுச் சற்றுத் தென்புறமாக விலகி இருக்கிறது. முன்னொரு போதில் இத்தலத்தில் பூஜை செய்து வந்த ஆதிசைவர், மனைவி இரண்டு மாத கர்ப்பினியாய் இருந்த போது இறந்து விட்டார். அவர் மகன் பெரியவனாகி தன் தந்தை செய்யும் பூசனை உரிமையைக் கேட்டான். அவன் விபசாரியின் மகன் என்றும் உரிமைக் குரியவனல்ல என்றும் உறவினர் கூறினார்கள். அவ்வம்மை இத்தலத்து இறைவனிடம் முறையிட்டாள். இறைவன் வெகுண்டு தம் மழுப்படையைப் பழி சுமத்தியவர்கள்மீது வீசினார். மழு கையிலிருந்து புறப்பட்டவுடன் நந்தி வழிவிட்டு விலகி நின்றது. அம்மழு பழிகாரர்களின் சிரத்தை வாங்கி அவ்வம்மையின் கற்பை நிலை நாட்டியது. அதன் பொருட்டுப் பெருமானுக்கு 'மழு வெறிந்து கண்டித் தோன்' என்று பெயர் வழங்கி வருகிறது. நந்தியும் விலகி வழி விட்ட படியே இன்று காட்சி அளிக்கிறது.

நந்திக்கு இடது புறமாக அணியொட்டிக்கால் மண்டபம் இருக்கிறது. இது உயர்ந்த சிற்ப வேலைகள் கொண்ட மண்டபம். இதன் கோடியில் கட்டு மலைக்குச் செல்லும் வாயில் இருக்கிறது. இங்கிருந்து படிக்கட்டுகள் கட்டுமலைக்கு மேலே அழைத்துச் செல்லுகின்றன. படிக்கட்டின் துவக்கத்தில் இளமுருகன் புன்சிரிப்புடன் நின்று தவஞ் செய்யும் கோலத்தில் எழுந்தருளி இருக்கிறார்.

கட்டு மலையில் மகா மண்டபம் சிற்ப வேலைப்பாடு கொண்டது. சிங்கங்கள், யாளிகள், கற் ஜன்னல்கள் ஆகியவைகள் இம்மண்டபத்தில் அழகாகக் காட்சி அளிக்கின்றன. மண்டபத்தின் நடுவே தெற்கு நோக்கி வலது பாத தரிசனம் (உற்சவ நடராஜர்) இருக்கிறது. திருமால் மத்தளம் கொட்ட, திருமகள் கைத்தாளம் போடுகிறாள். நான்முகன் தாளம் போட, கலைமகள் வீணை வாசிக்கிறாள். அகத்தியர் தரிசனம் செய்கிறார். அனைவரும் செப்புச் சிலை வடிவில் எழுந்தருளி இருக்கும் காட்சி கண்கொள்ளா வனப்பு கொண்டது. மகா மண்டபத்தின் வடக்குப் பக்கத்தில் உற்சவ கலியாண சுந்தரர் இருக்கிறார்.

மகா மண்டபத்தைத் தாண்டி அர்த்த மண்டபமும், அதைத் தாண்டி கருப்ப இல்லும் இருக்கின்றன. கருப்ப இல் பீடத்திலிருந்து தூபிவரை கருங்கல்லால் கட்டப் பட்டது. மூலத்தான இலிங்க மூர்த்திக்கு எப்போதும் வெள்ளிக் கவசம் சாத்தியே இருக்கும். கட்டு மலைமேல் ஒரு பிராகாரம் இருக்கிறது. கீழே இறங்கிச் செல்லக் கட்டு மலைக்குள் படிக்கட்டுகள் இருக்கின்றன.

கட்டு மலையைவிட்டுக் கீழே இறங்கி உட்பிராகாரத்தை வலமாக வந்தால் கன்னி மூலையில் வதரி விநாயகர் சந்நிதியும் அதற்குப் பக்கத்தில் தல விருட்சமாகிய இலந்தை மரமும் இருக்கிறது. இது எல்லாப் பருவங்களிலும் காய்க்கும் என்கிறார்கள். மரத்தடியில் அகத்தியருக்குத் தனிக் கோயில் இருக்கிறது.

வடச்சுற்றில் அம்பிகைக்குத் தனிக் கோயில் இருக்கிறது. அம்பாள் மிகப் பெரிய வடிவினள். வலது கை

அபய ஹஸ்தம்; இடது கை துடைக்குக் கீழ் ஊன்றிக் கொண்டிருக்கிறது. இச் சந்நிதிக்கு வட கிழக்கில் அஞ்சு வட்டத்தம்மை தனிக் கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கிறாள்.

திரிபுவன சக்கரவர்த்தி ராஜராஜ தேவனின் 18-ஆம் ஆட்சி ஆண்டின் (22-12-1238) கல்வெட்டு கோயிலுக்கு அவன் பூதானம் வழங்கியதைக் குறிக்கிறது. கி. பி. 1697-ம் ஆண்டில் தஞ்சை துளசிராஜி ராஜாவின் கல்வெட்டொன்று பிராகாரச் சுவர்கள் அவன் திருப்பணி செய்ததைக் கூறுகிறது.

தேவாரம் பாடிய மூவரும் போற்றிய தலம் கீழ் வேளூர். பொருள் தருவேன் என்று வல்லமைகூறி, சுந்தரரை ஆட் கொண்டு பின்னர் வழக்குகள் கூறி கீழ் வேளூரில் போய் ஒளிந்து கொண்டாராம் இறைவன்.

மறியேறு கரதலத்தீர் மாதிரையே லுடையீர்

மானிதியம் தருவனென்று வல்லீராப் ஆண்டீர்

கிறிபேசிக் கீழ்வேளூர் புக்கிருந்தீர்!...

என்ற சுந்தரர் பாடலால் இது விளங்குவதாகும்.

திருக்கண்ணங்குடி

திருக்கண்ணங்குடி பஞ்ச கிருஷ்ணத் தலங்களில் ஒன்று. திருவாரூர் நாகப்பட்டினம் ரெயில் மார்க்கத்தில் கீவளூர் ரெயில் நிலையத்திற்கருகில் இருக்கிறது ஊர். நிலையத்தில் இறங்கி ரெயில் தண்டவாளத்தின் ஓரமாக வடபுறம் கிழக்கே முக்கால் கி. மீ. சென்றால் தலத்தை அடையலாம். ரெயிலில் செல்லும்போது ஆலயமும் கோபுரமும் காட்சி அளிக்கும்.

திருமங்கையாழ்வார் சரித்திரத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு அவரால் பாடப் பெற்றது இத்தலம். ஸ்ரீரங்கத்தில் மதில் கட்டுவதற்குப் பொருள் வேண்டி இருந்தது. நாகப்பட்டினத்தில் ஓர் பெளத்த விகாரையில் பொன் புத்த விக்கிரகம் இருந்ததாக அறிந்தார் திருமங்கை

மன்னன். அதைத் தமது நண்பர்கள் உதவி கொண்டு ஓர் இரவு களவு செய்துகொண்டு வந்தார். அவர் திருக்கண்ணங்குடியை அடைந்தபோது பொழுது விடிந்து விட்டது. பொற்சிலையை அங்கே ஓர் வயலில் குழிவெட்டிப் புதைத்து மறைத்து விட்டார். வயலை உழவதற்கு நிலத்துச் சொந்தக்காரன் பகலில் வந்தான். அப்போது திருமங்கை மன்னன் அந்த நிலத்தில் தமக்கு உரிமை இருக்கிறதென்று கூறி உழுவதைத் தடை செய்தார்.

நிலத்தைப் பற்றிய பிராதை மறுநாள் விசாரிப்பதென்று ஊர்ப் பெரியார் முடிவு செய்தனர். அன்றைய இரவு, புதைத்து வைத்திருந்த சிலையை எடுத்துக்கொண்டு திருமங்கை மன்னன் ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்று விட்டார். பொழுது விடிந்ததும் பிராதை விசாரிக்க இரு தரத்தாரையும் அழைத்தபோது திருமங்கை மன்னனைக் காணவில்லை. நிலத்தின் உரிமையை ஆட்சேபித்தவரைக் காணாமையால் இந்தவினோத வழக்கு ஊர்க்காரர்களுக்குச் சாதகமாய் முடிந்தது. திருமங்கை மன்னன் வீண் வழக்காடிய இடமாதலால் தோரா வழக்குத் திருக்கண்ணங்குடி என்று பெயர் பிரசித்தமாயிற்று.

உறங்காப் புனி, ஊறாக் கிணறு, காயா வகுளம், தோரா வழக்கு திருக்கண்ணங்குடி என்ற பழமொழி இப்பகுதியில் வழங்கி வருகிறது. ஆதி நாளில் இத்தலத்தில் உறங்காப் புனியமரம் ஒன்று இருந்ததாம். அதன் இலைகள் இரவில் மூடிக்கொள்வதில்லையாம். இம்மரம் பின்னாளில் பட்டுப் போய்விட்டது என்கிறார்கள்.

பெருமாள் கர்ப்பக்கிருகத்துக்குப் பின்னால் ஒரு வகுளமரம் இருக்கிறது. அதில் பூவும் காயும் இருந்தாலும் விதையை நட்டால் காய்க்கிறதில்லை என்கிறார்கள். இதன் பொருட்டு அதற்குக் காயா வகுளம் என்று பெயர். இதுவே தலவிருட்சம். இந்த விருட்சத்தின் கீழிருந்து முனிவர்கள் தவம் புரிந்ததாக ஐதிகம். பெருமாள் தேவியருடன் அவர்களுக்குக் காட்சி அளித்தார் என்பர்.

இவ்வூரில் நல்ல குடி தண்ணீரே கிடையாதாம். திருமங்கை மன்னன் இத் தலத்தை அடைந்தபோது தலையாரி ஒருவன் இதைப் பற்றி அவரிடம் முறையிட்டான். ஆழ்வார் ஓர் கல்லை வீசித் தூர எறிந்தார். அந்தக் கல் விழுந்த இடத்தில் நல்ல குடி தண்ணீர் கேணி உண்டாயிற்று. இந்தக் குளத்திலன்றி வேறெங்கும் நல்ல நீர் கிடைக்கவில்லையாதலால் ஊறாக்கிணறு என்ற பழமொழி ஏற்பட்டதாம்.

சிலையினால் இலங்கை தீயெழுச் செற்ற

திருக் கண்ணங் குடி நின்றானை

என்று ஆழ்வார், பெருமாள் இத்தலத்தில் நின்ற கோலத்தில் எழுந்தருளி இருப்பதைப் பாடுவர். தலம் கிருஷ்ணாரண்ய சேஷத்திரம்: மூலவர் உலகநாதர் கிழக்கு நோக்கி ஸ்ரீதேவி பூதேவி ஆகியோருடன் உத்பல விமானத்தின் கீழ் எழுந்தருளி இருக்கிறார்.

தேகசுகம் கருதாது வற்றி உலர்ந்த உடலுடையவரான முழுட்சுக்களை உத்பலர் என்பர். அவர்களை ரட்சிக்கப் புரிந்தருளும் பெருமாள் உறையும் கருவறை விமானம் 'உத்பலாவதகம்' எனப்படும். இத்தகைய முழுட்சுக்கள் பகவானை வகுளமரத்தின் கீழிருந்து ஆராதித்து வந்தனர். பெருமாள் பிருகு முனிவருக்கும், கௌதமருக்கும் பிரத்தியட்சமானதாக ஐதிகம். உற்சவ மூர்த்தியின் பெயர் தாமோதர நாராயணர்.

அரவிந்த வல்லி நாச்சியார் தனிச் சந்நிதியில் எழுந்தருளி இருக்கிறாள். மகா வரப்பிரசாதி; பெருமானுக்குப் பிரபாவத்தின்படி சாமளமேனிப் பெருமாள் என்று பெயர்.

ஆறு அங்கங்கள், ஐந்து வேள்விகள், நால்வேதம் ஆகியவை பயின்று மூன்று எரிகளைச் செங்கையால் வளர்க்கும் அந்தணச் சிரேட்டர்கள் இத் தலத்தில் மிகுந்திருந்தனர் என்கிறார் ஆழ்வார். பறிக்கைக்கு உரிய நெய்தல் முதலான மலர்கள் அவரப் பெற்ற கழனிகளைக் கொண்டது ஊர். ஒளி வீசும் மாடங்களும் திண்ணிய

மதில்களும் சூழப் பெற்றது; புன்னை, மல்லிகை, முல்லை ஆகிய மலர்களில் அளாவித் தென்றல் காற்று எல்லாப் பக்கங்களிலும் வீசும். குலைகள் நிறைந்த வாழைத் தோப்புகளும், ஓங்கிய பாக்கு மரங்களும், குரலம், பலா, மா, குருக்கத்தி ஆகிய மரச் சோலைகள் எங்கணும் சூழ்ந்துள்ளன. ஆற்றுவெள்ளம் சக்ய பர்வதத்திலிருந்து ரத்னங்கள், மரகதம், வைரம், மூங்கில் உதிர்ந்த முத்துக்கள் ஆகியவற்றை நீர் போக்கில் கொண்டு வந்து தள்ளி இக் கழனிகளை நிரப்புகின்றன. வண்டுகள் சோலைகளிடையே பண்ணிசை பாடி ரீங்காரம் செய்கின்றன.

இத்தகைய இயற்கைச் சூழலின் இடையே,

அரவு நீள் கொடியோன் அவையுள் ஆசனத்தை
அஞ்சிடாதேயிட அதற்குப்
பெரியமா மேனியண்ட மூடுருவப்
பெருந்திசை யடங்கிட நிமிர்ந்தோன்

எழுந்தருளியிருக்கிறார். பொய்யாசனமிட்டுத் தூதனாக வந்த கண்ணபிரானை நிலவரையில் தள்ளிக் கொல்ல முயன்றான் துரியோதனன். இந்த வரலாற்றை ஆழ்வார் குறிப்பிடுவர். இத்தலப் பதிகத்தைப் பாடுபவர்களுக்கு ஏழ்மை கிடையாது என்கிறார் ஆழ்வார்.

கன்னங்குரு மேதிகள் பாய மெய்
துண்ணென்றிள வாளைகள் பாய்தரு
கண்ணங்குடி மாநகர் மேவிய—பெருமானே

என்று குரவை இராமானுசதாசர் இத்தலத்துப் பெருமானைப் போற்றுவார். தன் எண்ணத்திலே குடியாய் இருந்து, நின்று, கிடந்தான் கண்ணங்குடியான் என்கிறார் பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார். தன்னை அவன் அடிக் கீழ்க் கூட்டுவான் எண்ணமோ? அன்றி வேறுபடப் பல் பிறப்பில் வீழ்த்துவானோ? கருத்து அறிகிலேன், என்கிறார்.

கூறுபுகழ் தன்னடிக்கே
கூட்டுவானோ இன்ன மென்னை
வேறுபட பல் பிறப்பில்
வீழ்த்துவனோ—தேறுகிலேன்!
எண்ணங்குடியாய்
இருந்தா னின்றான் கிடந்தான்
கண்ணங் குடியான்
கருத்து

என்பது பாடல்.

சி க் க ல்

நாகப்பட்டினத்திற்கு மேற்கே சுமார் ஐந்து கி.மீ. தொலைவில் சிக்கல் என்ற தலம் இருக்கிறது. இது சம்பந்தர் தேவாரம் கொண்ட தலம். அருணகிரியார் திருப்புகழும் இத்தலத்திற்குண்டு.

அழகிய சிக்கற் சிங்கார வேலவ
சமரிடை மெத்தப் பொங்காரமாய் வரும்
அசுரரை வெட்டிச் சங்காரமாடிய பெருமானே !

என்று பாடுகிறார் அருணகிரியார். அழகு பொருந்திய சிக்கல் நகரில் போரிடையே பொங்கிக் கொதிப்புடன் வந்த அசுரரை வென்ற சிங்கார வேலவர் வீற்றிருக்கிறார் என்பர் அவர். இத்தலத்து முருகனுக்குச் சிங்காரவேலர் என்றே பெயர் வழங்கி வருகிறது. மகா வரப் பிரசாதியாக விளங்குகிறார் அவர்.

செம்மனத்தர் மிகுத்த மாதவர்
நன்மைப் பெற்ற புளத்திலே மலர்
செல்வ சிக்கல் நகர் மேவிய பெருமானே

என்று நல்லவர்களும், மாதவர்களும் ஆகியோர் மனத்திலே வீற்றிருக்கும் பெருமான் சிக்கலில் வீற்றிருக்கிறான் என்பர். இரண்டு திருப்புகழ்களிலும் 'செல்வச் சிக்கல்' என்று குறிப்

பிட்டிருப்பதனால் இவ்வூர் செல்வமும் வளமும்
மிக்கிருந்தமை உணரலாம். கடல் நாகைக்கு அருகே
இருந்தமையின் இது கடல் வாணிபத்தில் மிக்கார் வாழ்ந்த
செல்வப் பதியாக விளங்கியிருத்தல் வேண்டும்.

வெங்கண் வெள்ளேறுடை

**வெண்ணெய்ப் பிரான் அடி மேவவே
தங் மேற் சரதந்**

திரு நாளுந் தகையுமே

என்கிறார் ஆளுடைப்பிள்ளை. வெண்ணெய்ப் பிரானடி
மேவுவோரிடத்துத் திருமகள் என்றும் பொருந்தி யிருப்பாள்
என்பது அவர் கூற்று. எனவே அத்தகைய பக்தர்கள்
வாழும் இப்பதியில் திருவின் பூரண கடைச்சமும் பொருந்தி
இருந்தது எனலாம்.

இங்கே கோயில் கொண்டுள்ள இறைவர் பெயர்
வெண்ணெய்ப் பிரான். பாடல் தோறும் இறைவர் பெயரை
வைத்துப் பாடுகிறார் சம்பந்தர்.

வசிட்டர் இத்தலத்தில் சிவபெருமானைப் பக்தியுடன்
பூசித்து வந்தார். அதன் பயனாகக் காமதேனுவை அவருக்கு
அளித்தார் இறைவர். தமது பூஜைக்கு இரங்கிப் பரிசளித்த
பரமனை, காமதேனுவின் பாலிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட
வெண்ணெயைக் கொண்டு இலிங்கம் பிடித்து வழிபட்டார்
வசிட்டர். பூஜைக்குப்பின் இலிங்கத் திருவுருவை எடுக்க
முயன்றபோது அது கையில் எடுக்க முடியாதபடி சிக்கியது.
அதன் பொருட்டுத் தலம் சிக்கல் என்று வழங்கலாயிற்று.
வெண்ணெய் இலிங்கத் திருமேனியான இறைவர் வெண்
நெய்ப்பிரான் எனப்பட்டார். வசிட்டர் பூசித்ததால்
வசிட்டாசிரமம் என்றும், மல்லிகை மிகுந்திருந்ததால்
மல்லிகாரண்யம் என்றும், கயை என்ற தீர்த்தம் உள்ள
தால் கயாசரஸ் என்றும் இன்னும் வேறு பெயர்களும்
தலத்துக்கு வழங்கி வருகிறது.

காமதேனுவின் பால் நிறைந்த குளத்தருகே இருந்து
வசிட்டர் பூசை செய்த குளம் பாற்குளம் அல்லது சுழீர

புஷ்கரணி என்று வழங்குகிறது. இது கோயிலுக்கு மேல் புறத்தில் இருக்கிறது. கோட்செங்கணான் என்ற சிலந்திச் சோழன் சிவபெருமானுக்கு எழுபது மாடக் கோயில்கள் எடுத்தான் என்பர். அந்த மாடக் கோயில்களுள் சிக்கலும் ஒன்று. உயர்ந்த கட்டு மலைமேல் இறைவர் எழுந்தருளி இருக்கிறார்.

ராஜகோபுரத்துக்கு முன்னால் இரும்புத் தூண்கள் தாங்கும் பெரிய கல்யாண மண்டபம் இருக்கிறது. ராஜகோபுரம் ஏழு மாடங்கள் கொண்டு எண்பதடி உயரம் உள்ளது. வாயில் தாண்டியதும் கிருத்திகை மண்டபம் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு மாதமும் சிங்காரவேலர் கிருத்திகை தினத்தன்று இம்மண்டபத்திற்கு எழுந்தருளி, திருமஞ்சனம் கண்டருளுவார். கிருத்திகையன்று பக்கத்து ஊர்களிலிருந்து ஏராளமான மக்கள் முருகனை வணங்க வருவார்கள்.

கட்டு மலைக்குப் பன்னிரண்டு படிகள் ஏறி மேலே செல்ல வேண்டும். கீழ்ப்படிக்குப் பக்கத்தில் சுந்தர கணபதி இருக்கிறார். அவரைத் தரிசித்த பின்னரே மேலே செல்லுவது வழக்கம். மேலே சென்று மண்டபத்தை அடைந்ததும் உள்ளே வெண்ணெய்ப் பிரான் இருக்கும் தேவகோட்டம் காட்சி அளிக்கிறது. மண்டபத்தில் சிங்கார வேலரின் உற்சவமூர்த்தம் தேவியருடன் மஞ்சத் தின்மேல் நிற்கிறது. மூர்த்தி மிகச் சுந்தரமானவர். மூன்றே அடி உயரத்தில் அழகிய செப்புச் சிலை விண்ணும் மண்ணும் கடந்த சக்தியை உருவாக்கி இருக்கிறது. தல விருட்சம் மல்லிகையும் அரசும் ஆகும். தீர்த்தம் பாற்குளம்; இது காமதேனுவின் பாலில் உண்டாகியது; கோயிலின் மேற்கில் இருக்கிறது. மலையை விட்டு இறங்கி வந்தால்: கீழே அம்பிகையைத் தரிசிக்கலாம்.

வேலொண் கண் ணியினாளை

யொர் பரகன் வெண்ணெய்ப் பிரான்

என்ற சம்பந்தர் தேவாரத்தின்படி அம்பிகைக்கு வேலொண் கண்ணி என்று பெயர் அமைந்திருக்கிறது. இவ்வம்மையே முருகருக்கு வேல் கொடுத்ததாக ஐதிகம். குரபன்மனைச் சங்காரம் செய்யப் பல படைக்கலங்களுடன் புறப்பட்டார் முருகப் பெருமான். ஆனால் அம்பிகை மகனை ஆசீர்வதித்து அவனுக்கு வேலை அளித்தாள். முருகன் வேல் பெற்ற தலம் ஆனமை பற்றி சிக்கல் மிகுந்த சிறப்புடையது. 'சிக்கலிலே வேல் வாங்கி செந்தூரில் சம்மாரம்' என்ற பழமொழியும் இதன் பொருட்டே ஏற்பட்டது போலும்.

வேல் வாங்கும் விழா கந்த சஷ்டியின் முந்திய தினத் தன்று சிக்கலில் மிக விசேஷமாக நடைபெறும். முருகர் வேகமாகச் சென்று தாயிடம் வேல் பெறும் கோலம் கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும். அப்போது வேகமாக வந்த அவசரத்தில் அவர் முகத்தில் வியர்வை ததும்புவதும் அதிசயக் காட்சி.

வடக்குச் சுற்றில் கோலவாமனப் பெருமாள் என்ற நவநீதப் பெருமாள் ஆஜானுபாகுவாக எழுந்தருளி இருக்கிறார். பாதிக்கு மேற்பட்ட திருப்புகழ்ப் பாடலில் அருணகிரியார் முருகனின் அம்மானான இவரையும் பாடி உள்ளார் அல்லவா? 'மாயன் மருகோனே' என்று முருகனை அழைப்பதில் அவருக்கு எவ்வளவு ஆர்வம் என்பதைத் திருப்புகழ் வாசித்தவர் நன்கு அறிவர். தாயார் பெயர் கோமளவல்லி.

வானத்திலே உலாவுகின்ற சந்திரன் சிக்கலில் உள்ள மதிள் சூழ்ந்த மாளிகைகளின் மேல் உலாவுகிறான் என்கிறார் சம்பந்தர். செல்வச் சிக்கலில் வானளாவிய மாடங்கள் இருந்தன. அந்த மதில்களைச் சுற்றி வானளாவிய பொழில்கள் இருந்தன. சிக்கலில் உள்ள பொய்கைகளில் மணம் நிறைந்த மலர்கள் பூக்கின்றன. சுனைகளில் நீலம், நெய்தல் ஆகிய மலர்களுக்கிடையே சேல் மீன்கள் துள்ளி விளையாடுகின்றன. இங்குள்ள உயர்ந்த மாடங்களில் மறை யோர்கள் வசிக்கிறார்கள். கழனிகளுள் நீர் அலைபோல்

மோதுகின்றது. இத்தகைய சிறப்புடைய சி க் க லி ல் எழுந்தருளியுள்ள

**பால்வண்ணன் கழலேத்த
நம் பாவம் மறையுமே**
என்கிறார் சம்பந்தர்.

எ ட் டி க் கு டி

முருகப் பெருமான் கோயில் கொண்டுள்ள இத் தலம் தஞ்சாவூர் ஜில்லா நாகப்பட்டினம் தாலுகாவில் திருத் துறைப் பூண்டியிலிருந்து சுமார் 15 கி. மீ-ல் உள்ள சீராவட்டம் பாலத்தடியிலிருந்து 5 கி. மீ. வடக்கே இருக்கிறது. சீராவட்டம் பாலம்வரை பஸ்ஸுகள் செல்லுகின்றன. சாலையிலிருந்து மூன்று கி. மீ. வடக்கில் திருவாய்மூர் என்ற சிவத்தலம் இருக்கிறது.

திரு மறைக்காட்டில் ஒரு மடத்தில் துயின்றுகொண்டிருந்த வாசீசருடைய கனவில் சிவபெருமான் எழுந்தருளி, 'வாய் மூரில் இருப்போம், தொடர வா' என்றருளிச் செய்து மறைந்தார் என்கிறார் சேக்கிழார்.

**மன்னு மாமறைக் காட்டு மணாளனார்
உன்னியுன்னி உறங்குகின்றேனுக்கு
தன்னை வாய்மூர் தலைவனா மா சொல்லி
யென்னை வா வென்று போனார தென் கொலோ?**

என்ற வாசீசர் பாடலை யொட்டியே சேக்கிழாரும் அவ்வாறு கூறினார். வாசீசர் பிறந்த திருவாமூரினின்றும்த் தலம் வேறுபட்டது. சப்த விடங்கத் தலங்களில் ஒன்றான இதிலிருந்து சுமார் இரண்டு கி. மீ. தூரத்தில் இருக்கிறது எட்டிக்குடி.

எட்டி மரம் தல விருட்சமானபடியால் எட்டிக்குடி என்று பெயர் பெற்றுள்ளது. இப் பகுதியில் ஒரு காலத்தில் எட்டி மரங்கள் காடாய் வளர்ந்து கிடந்தன என்கிறார்கள்.

கைலாயத்தில் பரமசிவனும் பார்வதிதேவியும் ஒரு சேர வீற்றிருந்தனர். அப்போது பிருங்கி முனிவர் அங்கே போந்து சிவபெருமானை மாத்திரம் வணங்கி அகன்றார். பக்கத்தில் வீற்றிருந்த அம்மையாருக்கு இது வருத்தத்தை அளித்தது. 'உம்மை வணங்கிய பிருங்கி எம்மை வணங்காமல் அலட்சியப் படுத்தியதேன்?' என்று கணவனை வினவினார் அம்மை. 'உலக போகங்களை விரும்பியிருந்தால் அவன் உன்னை வணங்கியிருப்பான். அவன் முக்தியொன்றையே கருதியவனானமையின் என்னை மாத்திரம் வழிபட்டுப் போந்தான்' என்றார் சிவம். அன்னைக்கு ஆத்திரம் பொங்கி எழுந்தது. 'இம் முனிவன் என்னை எப்படியும் வணங்கும்படிச் செய்வேன்' என்று சபதம் பூண்டு பூவுலகத்தை அடைந்தாள்.

கங்கையினும் புனிதமாய காவிரிநதி பாயும் சோழ நாட்டில் திருமறைக்காட்டை அடுத்து எட்டுத் திக்குகளிலும் சிவத் தலங்களால் சூழப் பெற்ற எட்டி வனத்தை அடைந்தாள் அம்பிகை. வால்மீகி முனிவர் இவ்வனத்தில் ஓர் எட்டி மரத்தின் கீழிருந்து தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தார்; அவர்மேல் பெரிய புற்று மூடிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அப் புற்றையும் பீறிட்டுக் கொண்டு ஒரு திவ்ய ஒளி வனம் முழுமையும் பரவியிருந்ததை அவர் திருவருளால் உணர்ந்தார். புற்றினின்றும் வெளியேறிப் பார்த்த போது தமது ஆசிரமத்திற்கருகில் அம்பிகை ஓர் எட்டி மரத்தின் கீழ் வீற்றிருப்பதைக் கண்டார். அம்மையை வணங்கி ஆங்கு எழுந்தருளிய காரணத்தை வினவினார் முனிச் சிரேட்டர்.

பிருங்கி முனிவர், தம்மை வணங்காமல் சிவ பெருமானை மாத்திரம் வணங்கிச் சென்றதை அவரிடம் எடுத்துக் கூறினார் அம்மையார். இறைவன் திருமேனியிலேயே இடம் பெற வேண்டித் தவம் புரிவதற்காகத்தான் இவண் போந்ததாக அம்மை எடுத்தச் சொன்னார். கேதாரீசுர விரதத்தை அனுஷ்டித்து, பரமசிவனைத் திருப்தி

செய்து வேண்டிய வரம் பெறலாம் என்று யுக்தி சொன்னார் முனிவர்.

புரட்டாசி மாதம் வளர்பிறை தொடங்கி ஐப்பசி மாதம் தேய் பிறைச் சதுர்த்தசி வரை தினந்தோறும் இந் நோன்பை நோற்று வரும்படிக்கூறினார் வால்மீகி முனிவர். அம்பிகை அவ்வாறே இலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து நோன்பு நோற்றார். நோன்பின் முடிவில் சிவபெருமான் அம்பிகைக்குக் காட்சியளித்தார். இறைவருடைய அகத்திலே தாம் இடம் பெற வேண்டுமென்று பார்வதி தேவியார் வேண்டினார். தமது இடப்பாகத்தை அவருக்கு அளித்தார் பரமசிவன். அது முதல் அவர் அர்த்தநாரீசுவரர் ஆனார்.

அம்பிகைக்கு மிக அழகுடன் காட்சியளித்த இலிங்கமூர்த்தி இத்தலத்தில் செளந்தரேசுவரர் என்ற பெயருடன் விளங்குகிறார். தவத்தின் பயன் எளிதில் கிடைத்ததனால் அம்பிகை ஆனந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கினாள். அவளும் ஆனந்த வல்லி என்ற பெயருடன் எழுந்தருளியிருக்கிறாள்.

ஆனால் பிருங்கி முனிவர் அர்த்தநாரீசுவரரது திருமேனியில் இறைவர் இருக்கும் வலப்பாகத்தை மாத்திரம் வண்டுருக் கொண்டு ஆகத்தைத் துளைத்து வலம் வந்தார். அம்பிகை கோபமுற்று தனது அமிசமான ரத்தத்தை அவரிடமிருந்து ஆகர்ஷித்துவிட்டாள். நடக்கச் சக்தியற்ற பிருங்கி முனிவருக்குச் சிவபெருமான் ஒரு தண்டு அளித்தார். பார்வதி தேவி இதனால் கோபமடைந்தாள். சிவனும் சக்தியும் பிரிவற்ற ஒரே சக்தியென்று கூறி, தேவியைச் சமாதானப்படுத்தினார் இறைவர் என்பது கதை.

எட்டிக்குடி நாயன்மார்கள் பாடல் கொண்ட தலமன்று. ஆனால் அருணகிரியார் இங்கு எழுந்தருளியிருக்கின்ற முருகன்மீது திருப்புகழ்ச் செய்யுட்கள் பாடியுள்ளார். இந்த முருகன் பிரதிஷ்டையானதைப்பற்றி ஒரு வரலாறு கூறப்படுகிறது. சோழ மன்னரின் கீழ்க் குறுநில மன்னராய் முத்தரையர் இப்பகுதியை ஆண்டு வந்தனர். அவர்களில் ஒருவன் இந்நகரின் மேற்கில் அரண்மனை ஒன்று

அமைத்துப் பல அந்தணர்களையும் வேளாண் மக்களையும் அங்கே குடியேற்றினான்.

இந்நகரில் விசுவப் பிராமண குலத்தில் பிறந்த மேதை யொருவன் வசித்து வந்தான். சிற்ப சாத்திரங்களின் நுணுக்கங்களை நன்கு அறிந்து தேர்ச்சி பெற்றிருந்தான் அவன். முருகனது திருமேனி யொன்றைச் செய்து அதை ஒரு தலத்தில் பிரதிஷ்டை செய்து வணங்க விரும்பினான். ஐந்து உலோகங்களைக் கலந்து முருகனது உற்சவத் திருமேனியை வடித்தெடுத்துச் சிக்கலில் நிறுவினான் அவன். சிக்கல் சிங்கார வேலவர் மிகுந்த அழகிய மூர்த்தி.

மூலத் திருமேனி யொன்று செய்தமைக்க அவன் பெரிதும் விரும்பினான். முருகப் பெருமானைத் திருவுள்ளத்தில் நிறுத்திக் கொண்டு நல்ல கல்லைத் தேடி அலைந்தான். ஜீவசரீரமும், ரத்தம் போன்ற ரேகைக் கொடிகளுடையதும், நீலமும் கருமையும் கலந்த கல்லைக் கண்டு தேர்ந்தெடுத்தான் அச்சிற்பி. நல்ல முகூர்த்தம் கொண்டு இந்தச் சிலையை உருவாக்க முன்னின்றான் சிற்பி. தெய்வீகம் கமழும் அவன் உள்ளத்திலே உருவான ஆறுமுகப் பிரான் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களுடன் அச்சிலையில் உருவானார். உளியை எடுக்கும் போதெல்லாம் முருகனது நாமத்தைத் தியானித்தே அவன் வேலை செய்யத் தொடங்குவான். இவ்வாறு மயிலும் அதன்மீது ஆறுமுகக் கடவுளும் நாளடைவில் உருவானார்கள். முருகனது உடலில் ரத்த ஓட்டம் போல் வியர்வையும் அக்கினிச் சுவாலையும் உண்டாகியது. இந்த அற்புதத்தை முத்தரையனிடம் அறிவித்தான் சிற்பி. மன்னன் இந்தத் தெய்வீகச் சிலையைக் கண்டு மகிழ்ந்தான். மேலும் மயிலின் இறகுகளைச் செப்பனிட்டால் அது உயிர் பெற்று மேலே பறந்து செல்லும் என்று கூறினான் மன்னன்.

சிற்பி தன்னுடைய உற்சாகத்தில் மேலும் நுட்பமாக வேலை செய்ய ஆரம்பித்தான். இரண்டு சங்கிலிகள் கொண்டு மயிலைப் பிணைத்து வைத்தான். வேலையை முடித்து மயிலுக்குக் கண்ணைத் திறந்தான். அது மேலே

பறக்கத் தொடங்கியது. உடனே சிற்பி மயிலின் நகத்தில் உளியால் பின்னமுண்டாக்கினான். மேலே பறந்த மயில் உடனே பூமியில் நின்றது. மன்னன் முதலானோர் ஆச்சரிய முற்றனர். பிறகு ஓர் நன்னாளில் எல்லாச் சடங்குகளுடன் சிலையை ஆலயத்தில் பிரதிஷ்டை செய்தான். இந்தத் தெய்வீகச் சிலையை இன்றும் நாம்கண்ணால் கண்டு வேண்டிய மட்டும் அனுபவிக்கலாம்.

சிற்பக் கலையின் உன்னத சிகரமாக விளங்குகிறார் எட்டிக்குடி வேலன். ஆறுமுகமும் பன்னிரு கையும் கொண்டு ஒப்புயர்வில்லா மயில்மீது அமர்ந்திருக்கும் இம் முர்த்திக்கு மயிலின் இரண்டு கால்களே ஆதாரமாய் அமைந்திருப்பது அதிசயிக்கத் தக்கது. பக்கத்திலே வள்ளியும் தெய்வயானையும் இரு புறமாக நிற்கிறார்கள்.

வன்னிமரம் தலமரம் என்பர்; ஆனால் அதற்கு ஆதாரமில்லை. எட்டியே தலமரம். வன்னிமரத்தடியில் வான்மீகர் சமாதி இருப்பதாக ஐதிகம். சரவணப் பொய்கை சந்நிதிக்கு எதிரே இருக்கிறது. ஊரில் யாத்திரிகர் தங்க, பல சத்திரங்கள் இருக்கின்றன.

முத்தரையருக்குப் பிற்காலத்தில் சோழ வல்லரசின் புகழ் குறைந்திருந்த காலத்தில் இவ்வாலயப் பூஜைகள் சரிவர நடைபெறாமல் நின்றிருந்தன. அக்காலத்தில் எட்டிக்குடியை அடுத்த அண்டக்குடியில் சைவ வேளாளர் குடும்பத்தில் உதித்த ஒருவர் முருகன் அருள் பெற்று பில்லி, சூனியம் முதலான பல நோய்களைத் தீர்த்து வந்தார். நோயாளிகள் இவரிடம் விபூதி பெற்று அதற்குக் கைமாறாக பணமும் பொன்னும் அளித்தனர். அவற்றைக் கொண்டு இப்பெரியார் நித்திய பூஜைகளையும் திருவிழாக்களையும் சிறப்பாக நடத்தி வந்தார். இத்தலத்தில் காவடி சமர்ப்பிப்பது விசேஷமாகக் கருதப்படுகிறது.

பிரம்ம உற்சவம் சித்திரா பௌர்ணமியை யொட்டி நடைபெறுகிறது. ஒவ்வொரு கிருத்திகையன்றும் மயில்வாகனத்தில் வீதிவலம் வருவார் முருகர். முருகர் மிகுந்த

வரப்பிரசாதி. பிரார்த்தனைக் காணிக்கை, உண்டியல் வருமானம், நில வருமானம் அனைத்தும் சேர்ந்து அறுபதினாயிரத்துக்கு மேலாக வருமானம் கிடைக்கிறது. கோயிலின் ராஜகோபுரத்தைத் தாண்டியபின் கொடிக் கம்பம், பலிபீடம் ஆகியவற்றைக் கடந்து உள்ளே செல்லுகிறோம். மகா மண்டபம், அர்த்த மண்டபம், விமானத்துடன் கூடிய கருப்பில் ஆகியவற்றுடன் அழகுற விளங்குகிறது ஆலயம். இத்தலம் காஞ்சிரங்குடி என்றும் வழங்கும்.

காங்கையங்கறு மாசின் மனத்தன்—பர்கள் வாழ்வே
காஞ்சிரங்குடி ஆறுமுகத்தெம்—பெருமானே
என்று அருணகிரிநாதர் பாடுவர். காஞ்சிரம் என்பது
எட்டிக்குடிக்குப் பெயர்.

பழனத் தொளிர்முத் தணியெட் டிகுடிப்
பதியிற் குமரப்—பெருமானே
என்று இப்பதியை மற்றொரு திருப்புகழில் குறிப்பிடு
கின்றார் அருணகிரியப்பர்.

தடையற்ற கணைவிட்டு மணிவஜ்ர முடிபெற்ற
தலை பத்துடைய துட்டன்—உயிர் போக
சலசத்து மயிலுற்ற சிறைவிட்டு வருவெற்றி
தரு சகர் தரனுக்கு...மருகோனே

என்று முருகனைப் பாராட்டுகிறார். முருகனது மாமனாகிய
திருமால் வேங்கடாசலபதியாக ஆலயத்தில் உபய நாச்சிய
ருடன் எழுந்தருளி இருக்கிறார். முருகன் கோயில்களி
லெல்லாம் திருமால் எழுந்தருளி இருப்பார். வாயு மூலையில்
கஜலட்சுமி இருக்கிறார்.

அன்பில்

திருமால் (திவ்விய தேசங்களில்) நின்று, இருந்து
கிடந்து, நடந்து நால்வகைக் கோலங்களில் காட்சியளித்து
வருகிறார். பூலோக வைகுண்டமான திருவரங்கத்திலும்

அதைச் சுற்றியுள்ள தலங்களிலும் கிடந்த கோலத்திலே காட்சி அளித்து வருகிறார். உதாரணமாகக் காம்பனூரைக் கூறலாம்.

நாகத் தணைக் குடந்தை
வெஃகா திரு எவ்வுள்
நாகத் தணை அரங்கம்
பேர் அன்பில்—நாகத்து
அணைப் பாற்கடல் கிடக்கும்
ஆதி நெடுமால்
அணைப்பார் கருத்தன்
ஆவான்

என்று திருமழிசை யாழ்வார் இறைவன் ஆதிசேடன்மீது பள்ளி கொண்டிருக்கும் தலங்களைத் தொகுத்து ஒரு பாட்டில் கூறுகிறார். திருவரங்கம், திருப்பேர் நகர், திருவன்பில் இவை திருவரங்கத்தைச் சுற்றி திருச்சி மாவட்டத்திலுள்ள கோயில்கள். அதிலும் அன்பில் ஸ்ரீரங்கம் அதினைத்துக்கு உட்பட்ட கோயில். இந்தத் தலத்தில் அனந்தன்மீது புஜங்க சயனராய்ப் பள்ளிகொண்டிருக்கிறார் பெருமாள். அதையே குறிப்பிடுவர் திருமழிசை பிரான்.

திருமழிசை யாழ்வார் ஒருவரே இத்தலத்தைப் பாடியவர். அதிலும் நான்முகன் திருவந்தாதி 36-ஆம் பாடல் ஒன்றில்தான் இத்தலம் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் இத்தலம் பிரசித்தி பெற்றிருந்தது என்று யூகிக்கலாம்.

பலர் போற்ற குபேரபுரியையும் இந்நாட்டையும் ஓர் குடைக்கீழ் ஆண்டாலும் நிறைந்த அன்புடன் அன்பில் உறையும் ஆதியானவனை வணங்காதவர்க்கு ஒரு நன்மையும் இல்லை என்கிறார் பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார்.

போற்றிசெய ஓர் குடைக்கீழ்
பொன்னாடும் இந்நாடும்
நாற்றிசையும் ஆண்டாலும்
நன்கில்லை—தோற்ற மிலா

எந்தை யன்பில் ஆதி
இணைத் தாமரை யடிக்கே
சிந்தை யன்பிலாதார்
சிலர்

என்பது பாடல்.

அயனும், அரனும், தேவேந்திரனும் பரவும்படிக்கு வாழ்வு பெற்ற கருட வாகனத்தில் ஏறும் பெருமையை உடையான் யாவன் எனில் அன்பிலாதாரிடத்து அன்பிலாத வனும் அன்பில் என்னும் திருப்பதியில் எழுந்தருளி இருப்ப வனுமான மாயோன். அவனுக்கன்பு செய்தால் எளிதில் முக்தி பெறலாம் என்கிறார் மாறனலங்கார ஆசிரியர் திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர்.

ஏற்றமாம் வெள்ளோதி மத்தான் மழவிடையூர்
தோற்றமார் வெய்ய புலித்தோலுடையான்
போற்ற வாழ்வுற்ற விருப்புள்ளேறு புள்ளேறு
மாற்றலான் அன்பிலார்க் கன்பிலான் அன்பிலான்
என்பது பாட்டு.

அந்தணர்கள் சந்தி செய்யும் திருமண்டப முன்றினில், கரும்புச் சோலைகள் மிகுந்த பொழிலிடையே சந்திரனே வந்து தவழ்கின்றான் என்றெண்ணி சங்கு, முத்துக்களை ஈனும் செழிப்புடைய அன்பில் என்னும் திருப்பதியிலே இறைவன் கண் வளர்ந்திருக்கிறான் என்கிறார் குரவை இராமானுஜ தாசர்.

அந்தணர் சந்தி செய்யும் திருமண்டப
முன்றிலும் வண்டு உறையும் சினை பம்ப
அரும்பு கரும்பு குருத்து செருந்து உயர் பொழிலூடு
ஆம்புலி வந்து தவழ்ந்தென வெண்கரி
சங்கு தவழ்ந்து உமிழும் தரளம் திகழ்

அன்பில் வளம்பதியங்கண் வளர்ந்தருள் பெருமாளே
(108-திருப்பதி திருப்புகழ்)

என்பது திருப்புகழ். திருச்சி விழுப்புரம் கிளை இருப்புப் பாதை மார்க்கத்தில் லாக்குடி ரெயில் நிலையத்திலிருந்து

சுமார் 7 கி. மீ. கிழக்கே இருக்கிறது இத் தலம். பெருமாள் திருநாமம் வடிவழகியநம்பி என்பது; தாயார் சௌந்தர்யவல்லி. பிரமனுக்கும் வான்மீகருக்கும் பெருமாள் பிரத்தியட்ச மானதாக ஐதிகம். பெருமாள் கிழக்கு நோக்கி தாரக விமானத்தின் கீழ்ப் பள்ளி கொண்டிருக்கிறார். காவிரியின் வட கரையிலுள்ளது இத் தலம். காவிரியைக் கடந்ததும் அருகில் கோயிலடி கிராமம் இருக்கிறது.

பெருமாள் கோயிலுக் கருகிலேயே நாயன்மார்களால் பாடப் பெற்ற அன்பில் ஆலந்துறை என்ற சிவத்தலம் இருக்கிறது. பழையாறையைத் தரிசித்துக் கொண்டு பொன்னியாறு பாயும் இரு கரைப் புறத்தியுள்ள தலங்களைத் தரிசித்து மேலே திருவாணைக்காவை அடைந்தார் வாசீசர் என்பர் சேக்கிழார். அவ்வாறு அவர் வழியில் தரிசித்துப் பாடிய தலங்களுள் அன்பிலாலந்துறையும் ஒன்றாகும்.

வானம் சேர் மதிசூடிய மைந்தனை
நீ நெஞ்சே கெடுவாய் நினைகிற்கிலை
யானஞ் சாடியை அன்பிலாலந்துறைக்
கோன் என் செல்வனைக் கூறிடக் கிறறியே

என்று அன்பிலாலந்துறையில் கோயில் கொண்டிருக்கும் இறைவனை நெஞ்சில் நினைந்து வழுத்தக் கற்றுக் கொள்ளும்படித் தம் நெஞ்சை நோக்கிக் கூறுகிறார்.

அன்பில் என்பது தலத்தின் பெயர். ஆலந்துறை என்பது கோயிலின் பெயர். இங்குக் கோயில் கொண்டிருக்கும் பெருமானின் பெயர் சத்திய வாசீசர். பிரம. தேவரும் வாசீசரும் பூசித்த தலம்; இறைவியின் பெயர் சௌந்தரநாயகி.

திருக்கானூரைத் தரிசித்துக் கொண்டு இத் தலத்தை அடைந்தார் சம்பந்தர். கொள்ளிடத்தின் தென் கரையிலிருந்து ஆற்றைக் கடந்து மறுபுறம் செல்ல நினைத்தார் சம்பந்தர். ஆனால் ஆற்றில் வெள்ளம் பிரவாகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. அன்பிலாலந்துறை வடகரை

யில் இருந்தது. எனவே இக் கரையிலிருந்தே இறைவனைப் பாடினார். ஆலயத்தையும் ஊரையுமே சேர்த்துப் பாடினார் சம்பந்தர் என்கிறார் சேக்கிழார். 'ஆன்ற சைவ முதன் மறையோர் அன்பிலாலந்துறை' என்று சேக்கிழார் அவ்வூரைக் குறிப்பிடுகிறார். நல்ல பழுத்த ஞானமுடைய சைவ வேதியர்கள் வாழும் ஊர் அன்பில் என்று கூறுகிறார். மாணவர்கள் கூட்டமாயிருந்து வேத சந்தை கூறும் ஒலியைக் கேட்டு கிளிப் பிள்ளைகளும் அவ் வேத இசையை ஒலிக்கின்றதாகச் சம்பந்தர் கூறுவர். வேதியர்கள் ஓதும் வேத ஒலியைக் கொள்ளிட நதியே அன்பிலாலந் துறையில் ஓதுகிறதாம்.

**கடியார் மலரும் புனல் தூவிநின்றேத்தும்
அடியார் தொழும் அன்பிலாலந் துறையே**

என்கிறார் அவர். மலரும் புனலும் கொண்டு அடியார்கள் பரவும் காட்சியை மனக் கண்ணால் கண்டு பாடுகிறார் ஆளுடைய பிள்ளையார்.

இக் கரையிலிருந்து இந்தப் பிள்ளையார் பாடும் பாட்டை இறைவர் வேத ஒலிகளுக்கிடையேயும் கேட்டார். தமது மைந்தனான மூத்தப் பிள்ளையாரை நோக்கி, அந்தப் பிள்ளையாரின் பாட்டைச் செவிசாய்த்துக் கேட்டருளும்படிப்பணித்தாராம். இறைவன் ஆணையின்படி விநாயகர் காதைச் சாய்த்துக் கேட்டாராம்.

இன்றும் கோயிலின் தெற்குப் பிராகாரத்தின் ஒரு மூலையில் செவிசாய்த்த விநாயகர் சிறிய வடிவில் காட்சி தருகிறார். ஒரு காலை மடித்து ஒரு காலை ஊன்றிக் கொண்டு, முடிசாய்த்துச் செவியால் சம்பந்தரின் பாடல் இன்பத்தை அனுபவிக்கும் கோலத்திலிருக்கிறார். பாம்பின் கால் பாம்பறிவது போல் பிள்ளையாரின் பாட்டைப் பிள்ளையாரே அனுபவித்தறிய வல்லவர்.

அன்பில் கிராமத்தில் சிறிது கர்லத்திற்குமுன் சில செப்பேடுகள் கோபிநாதராயர் அவர்களால் பூமியினின்றும் தோண்டி எடுக்கப்பட்டன. அவை இரண்டாவது

பராந்தக சோழன் என்ற சுந்தர சோழன் காலத்தவை. அன்பிலில் குடியிருந்த அந்தண அதிகாரிக்கு அரசன் கொடுத்த கொடையை அந்தச் செப்பேடுகள் குறிக்கின்றன. இந்த அதிகாரியும் அவனுக்கு முற்பட்ட நான்கு தலைமுறை முன்னோர்களும் ஸ்ரீ ரங்கநாதரது பக்தராக விளங்கினர். அவர்கள் ஆலயத்துக் களித்த நன் கொடைகளையும் இந்தச் செப்பேடு குறிப்பிடுகிறது. அந்தச் செப்பேட்டில் உள்ள வடமொழிச் சுலோகத்தின் ஆசிரியனது குருநாதர் ஸ்ரீநாதர் என்று அதில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஸ்ரீநாதரே நாதமுனிகள் என்ற வைணவ முதலாசாரியர் என்கிறார்கள். இரத்தன்றி சிவ, விஷ்ணு ஆலயங்களில் உள்ள கல்வெட்டுக்கள் ஆலயங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட நிபந்தங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளன.

திருப் பைஞ்ஞீலி

ஞீலி என்பது ஒரு வகை வாழை. பசுமையான ஞீலி தல விருட்சமாக இருப்பதால் பைஞ்ஞீலி என்று தலம் பெயர் பெற்றுள்ளது. திருச்சிக்கு வடமேற்காகப் சுமார் 16 கி. மீ. தூரத்தில் காவிரியின் வடகரைத் தலமாக உள்ளது ஊர். திருச்சியிலிருந்து மணச்சநல்லூரை அடைந்து அங்கிருந்து நல்ல கற்சாலை மார்க்கமாக ஆறு கி. மீ. சென்றால் தலத்தை அடையலாம். தேவரரம் பாடிய மூவராலும் பாடப் பெற்ற தலம் இது. இறைவர் பெயர் நீலகண்டர்; இறைவியின் பெயர் விசாலாட்சி (நீள் நெடுங் கண்ணி).

அப்பர் சுவாமிகளுக்கு இத்தலத்து இறைவன் பொதி சோறு தந்தருளியதாக ஐதிகம். திருச்சிராப்பள்ளி, திருப் பராய்த் துறை முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு நாவுக்கரசர் திருப் பைஞ்ஞீலியை அணுகினார். கோடை உச்சிப்போதில் பரற்கற்கள் நிறைந்த வழியே நடந்து சென்றார். வழிநடையினாலே களைப்பு மிகுந்து நீர்

வேட்கையும் அதிகமாக, அவற்றிற்கு மலையாமல் மேல் நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார். அப்போது திருப் பைஞ்ஞலியில் கோயில் கொண்டுள்ள இறைவன் அன்பருடைய களைப்பைப் போக்க அங்கே ஓர் பசுஞ் சோலையையும் நீர்ப் பொய்கையையும் தோற்று வித்தான். அவருக்கு வழிகாட்டி, பசி தாகத்தைப் போக்க ஓர் கிழ அந்தணன் வடிவில் பொதி சோறுடன் அவர் வரும் வழியில் வீற்றிருந்தார். அப்பர் சுவாமிகள் அவரை அணுகிய போது கிழ அந்தணர் அவரை நோக்கி,

மிகவும் வழிவந் திளைத்திருந்தீர்
இங்கு ஈன்பால் பொதி சோறுண்டு
இதனை உண்டு தண்ணீர் இப்
பெருங் குளத்திற் குடித்து இளைப்புப்
போக்கிப் போவீர்...

(பெ. புராணம் - 1571)

என்று புகன்றார். 'வழி வந்த வருத்தத்தினால் களைப் படைந்திருக்கிறீர். என்னிடத்தில் உள்ள பொதி சோற்றை உண்டு, இங்குள்ள குளத்தில் நீராடி களைப்பை மாற்றிக் கொண்டு போவீராக' என்றார் இறைவன். முன்னர் அறிமுகமானவரைப் போல் காட்டி அவ்வந்தணர் கொடுத்த பொதி சோற்றினை நம்பர் அருள் இது என்று எண்ணி தடையேதும் செய்யாமல் வாங்கியுண்டார் நாவுக்கரையர். பின்னர் குளத்து நீர் அருந்தி அதில் நீராடிக் களை தீர்ந்தார். களைப்பு நீங்கிய அப்பரை அவர் எங்கு செல்கிறார் என்று கேட்டார் அந்தணர். தாம் பைஞ்ஞலி இறைவனை தரிசிக்கச் செல்வதாக அவர் கூறவும் தாமும் அங்கே செல்வதாகக் கூறி அந்தணரும் உடன் போந்தார். பைஞ்ஞலியை அடைந்தவுடன் அந்தணர் மறைந்து விட்டார். நாவுக்கரசர் இறைவனது பெருங் கருணையை நினைந்து கண்ணீர் மல்கினர். பின்னர் தலத்துக்கு எழுந்தருளி இறைவனை வணங்கி,

உடையர் கோவணம் ஒன்றும் குறைவிலர்
படைகொள் பாரிடம் சூழ்ந்த பைஞ்ஞலி
சடையிற் கங்கை தரித்த சதுரரை
அடைய வல்லார்க் கில்லை அவலமே

என்று தொடங்கி ஓர் பதிகம் அருளிச் செய்தார்.

வேதத்தைப் பாட வகையுடைய சிவபெருமான் புறங்
காடு அல்லாமல் வேறு இடம் இல்லாதவர். அதனால் ஒரு
குறையும் இல்லாதவர். கோவணம் பூண்டிருப்பார்;
தண்ணீர் இருக்கும் இடம் சடைமுடி; ஊர்தி இடபம்;
வேலை செய்வது பூத கணங்கள்; அத்தகையார் வீற்றிருப்
பது பைஞ்ஞலி என்கிறார் சம்பந்தர். பாடுவது வேதம்,
தங்குவது புறங்காடு.

ஆரிடம் பாடலர் அடிகள் காடலால்
ஓரிடம் குறைவிலர் உடையர் கோவணம்
நீரிடம் சடை விடை யூர்திநித்தலும்
பாரிடம் பணிசெயும் பயில் பைஞ்ஞலியே

என்பது சம்பந்தர் பைஞ்ஞலிப் பதிக முதற் பாடல்.

மார்க்கண்டேயனுக்காகச் சிவபெருமான் இலிங்
கத்தினின்று தோன்றி யமனைக் காய்ந்தார். யமனுடைய
மறைவினால் யம புரம் அழிந்தொழிந்தது. மக்கள்
இறப்பின்றித் தொகையில் பெருகினர். கிரமமாக
நடக்கும் காரியங்கள் உலகில் நடைபெறவில்லை. பிரம
தேவர் இதனால் கவலையுற்று திருப்பைஞ்ஞலியை
அடைந்து சிவபெருமானிடத்தில் முறையிட்டுக்
கொண்டார். இறைவர், அவர் முன் தோன்றி,
ஆலயத்தின் தென் திசையில் பாதலத்தில் ஒரு பிலத்
துவாரத்தின் வழியாக யமனை வரவழைத்தார். வணங்கி
நின்ற யமனுக்கு நல்லுபதேசங்கள் செய்து மீண்டும்
பொறுப்பேற்று அழித்தல் தொழிலை நடத்தி வருமாறு
சிவபெருமான் பணித்தார். இதன் பொருட்டு பைஞ்ஞலிப்
பெருமானுக்கு 'அதிகார வல்லார்' என்ற பெயர் வழங்கி
வருகிறது. ஆலயத்தின் தென்பகுதியில் நான்காம் பிரா

காரத்தில் பூமிக்கடியில் யமனுக்குச் சந்திதி உள்ளமை இவ் வரலாற்றை மெய்ப்பிக்கும். பக்கத்தில் யம தீர்த்தம் இருக்கிறது. இத்தலத்தில் வாழ்பவருக்கு மரண வேதனை கிடையாது என்பர். நில மட்டத்துக்குக் கீழ்ப் பாறையில் அமைந்த யமன்கோயில் பல்லவர் காலத்ததாக இருக்கலாம்.

மதுரைப்பதியை யாண்ட கலியுக ராம பாண்டியன் என்பான் வெண்குட்ட நோயினால் வருந்தினான். எத்தனையோ சிகிச்சை செய்தும் நோய் நீங்கவில்லை. அவன் காசி யாத்திரை செல்ல முடிவு செய்தான். அன்றிரவு இறைவன் அவன் கணவில் தோன்றி திருப்பைஞ்ஞீலியில் தாம் இரத்தின சபையில் நடனம் புரிவதை வந்து காணும் படிப் பணித்தார். அரசன் அவ்வாறே பைஞ்ஞீலியைச் சென்றடைந்த போது அவன் பிணி நீங்கியது. அவன் இறைவனை வணங்கினான். பின்னர் ஆலயத்தில் மண்டபங்களும், மதில்களும் கட்டித் திருப்பணி செய்தான். ஆலய மண்டபத்தின் மேல் பாவுக் கற்களில் உள்ள பாண்டியனின் மீன் உருவங்கள் இவ் வரலாற்றை ஆதரிப்பனவாயுள்ளன.

ஆடி பதினெட்டாம் பெருக்கில் அகப்பட்ட விக்கிரகங் களை இவ்வூரில் சிலர் ஆதியில் பிரதிஷ்டை செய்தனர். அவ்விக்கிரகங்களால் பல அற்புதங்கள் நிகழ்ந்தன. இப் போது ஆலயத்திலுள்ள கொடிக் கம்பங்கள் இரண்டும் பெரியாண்டவர், சின்னாண்டவர் என்று அவற்றின் அமிசமாக வணங்கப்பட்டு வருகின்றன.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருப் பைஞ்ஞீலியை அடைந்து கோபுரத்தை வணங்கி ஆலயத்தை வலம் வந்தார். கங்காள மூர்த்தியைத் தரிசித்து மனம் உருகினர். இறைவர் பலிக்கு எழுந்தருளிய போது அவர் அழகில் மையல் கொண்ட மாதர்கள் வினாக் கூற்றாக 'ஆரணிய விடங்கரே' என்ற பதிகத்தை அருளிச் செய்தார் என்கிறார் சேக்கிழார். பைஞ்ஞீலியை எய்தி,

பைப்பணி அணிவார் கோபுரம் இறைஞ்சி
பாங்கமர் புடை வலங்கொண்டு
துப்புறழ் வேணியார் கழல் தொழுவார்
தோன்றுங் கங்காளரைக் கண்டார்

(ஏயர்கோன் கலிக்காமர்-83)

அந்தக் காட்சியைக் கண்டு கண்களில் அன்பு நீர்
சொரிய கை குவித்திறைஞ்சி,

வண்டறை குழலார் மனங்கவர் பலிக்கு
வரும் திருவடிவு கண்டவர்கள்
கொண்டதோல் மயலால் வினவுகூற்றாக
குலவுசொல் 'காருலாவிய' என்று
அண்டர் நாயகரைப் பரவி

ஆரணிய விடங்கராம் அருந்தமிழ் புனைந்தார்
(ஏயர்கோன்-84)

என்பர் சேக்கிழார்.

காருலாவிய நஞ்சை யுண்டிருள்
கண்டர்

என்ற சுந்தரர் பாட்டின் தொடக்கத்தின்படி நிலகண்டர்
என்றும், பாட்டின் இறுதி அடிகளில்

ஆரமாவது நாகமோ சொலும் -
ஆரணிய விடங்கரே

என்று கூறியதற்கேற்ப ஆரணிய விடங்கர் என்றும்
இறைவனுக்குத் திருநாமம் வழங்குகிறது.

கோயில் நான்கு பிராகாரங்களுடன் ஊருக்கு நடுவில்
இருக்கிறது. இரண்டாம் பிராகாரத்தில் ஞ்லி என்ற வாழை
மரங்கள் (தல விருட்சம்) செழித்து வளர்ந்திருக்கக்
காணலாம். இவற்றை ஆலய உபயோகத்திற்கு மாத்திரம்
பயன்படுத்தலாம். மற்றையோர் பயன்படுத்தினால்
நோய்வாய்ப்படுவர் என்கிறார்கள். நான்காம் பிராகாரத்
தின் வாயிலில் சுந்தரபாண்டிய தேவன் கட்டிய கருங்கல்
மட்ட கோபுரம் உள்ளது. ஆலயம் தென் வடக்காக 505;

அடியும் கீழ் மேலாக 500 அடியும் உள்ளது. மூன்றாம் பிராகாரத்தில் நூற்றுக்கால் மண்டபம் இருக்கிறது. தலம் மேட்டுப் பாங்கான இடத்தில் அமைந்திருக்கிறது.

பெரிய கோபுர வாயிலுக்கு அருகே சோறுடை ஈசர் கோயில் இருக்கிறது. வேதிய வடிவில் அப்பருக்குச் சோறு தந்த ஈசர் இங்கே மறைந்ததாக ஐதிகம் இலிங்கம் சுயம்பு மூர்த்தி. அவருக்குப் பின்னால் 27 விளக்குகள் நட்சத்திரங்களைப்போல் தினமும் ஏற்றப்படுகின்றன.

இறைவர் சந்நிதிக்கு இருபுறங்களிலும் உத்தர கைலாய மூர்த்தி, தட்சிண கைலாயமூர்த்தி என்ற இரண்டு சோமாஸ்கந்த மூர்த்திகள் எழுந்தருளி இருக்கிறார்கள். கொடிக் கம்பத்திற்குப் பக்கத்தில் ஒன்பது குழிகள் அமைக்கப்பட்டு அவற்றில் தினமும் விளக்கேற்றுகிறார்கள். ஆலயத்தில் நவக்கிரகங்கள் இல்லை. இந்தக் குழிகளே நவக்கிரகங்களாக வணங்கப்படுகின்றன.

வசிஷ்ட முனிவருக்கு இறைவர் நடனக்காட்சி அளித்த ரத்தின சபை ஆலயத்தில் விசேஷமாகக் கருதப்படுகிறது. மகா மண்டபத்தில் நடராஜருக்கு ஒரு கற்பீடம் இருக்கிறது. நடராஜருக்கு அபிஷேகம் நடக்கும் நாட்களில் இதற்கும் அபிஷேகம் உண்டு.

அம்பிகைக்குக் கிழக்கு நோக்கி ஒரு சந்நிதியும், தெற்கு நோக்கி ஒரு சந்நிதியும் இருக்கின்றன. பழைய அம்பிகையின் திருவுரு பின்னப்பட்டமையால் பழைய சந்நிதியில் புதிய திருவுரு ஒன்று பிரதிஷ்டை செய்துள்ளனர். அம்பிகை துறையூர் ஜயீந்தார்களின் கணவில் தோன்றி தன்னை அப்புறப்படுத்த வேண்டாமென்று கூறவே புதிய தெற்கு நோக்கிய சந்நிதியில் பழைய திருவுருவைப் பிரதிஷ்டை செய்துள்ளனர். அம்பிகை இத் தலத்தில் தவம் செய்த போது தேவலோக மங்கையர்கள் வாழை மரங்களாயிருந்து அம்பிகைக்கு நிழலைத் தந்து கொண்டிருந்ததாக ஐதிகம்.

ஸ்ரீ ரங்கம்

ஆழ்வார்கள் பாடிய நூற்றெட்டுத் தலங்களில் தலை சிறந்ததாகக் கருதப்படுவது திருவரங்கம். இது பூலோக வைகுந்தம் என்றும், ஞான மண்டபம் என்றும் முன்னோர்களால் போற்றப்பட்டு ஆழ்வார்கள் அனைவராலும் பாடப் பெற்று, 'கோயில்' என்றும், 'பெரிய கோயில்' என்றும் வைணவர்களால் போற்றப் பெற்றுள்ளது.

திருச்சி ரெயில் நிலையத்துக்கு வடக்காக சுமார் 4கி.மீ. தொலைவில் காவிரி, கொள்ளிடம் என்ற இரண்டு ஆறுகளுக்கிடையே உள்ள தீவு ஸ்ரீரங்கம். ஸ்ரீரங்கம் ரெயில் நிலையத்திலிருந்து ஒன்றரைகி.மீ. தூரத்திலிருக்கிறது ஊர். ஆற்றிடைக் குறைவானபடியால் அரங்கம் என்று பெயர் பெற்றுள்ளது. இரண்டு ஆறுகளுக்கிடையே உள்ள நிலத்தைத் 'துருத்தி' என்றும் கூறுவர்.

நீலமேக நெடும் பொற்குன்றத்துப்
பால் விரிந்து அகலாது படிந்ததுபோல
ஆயிரம் விரித்தெழு தலையுடை யருந்திற்
பாயற் பள்ளிப் பலர் தொழுதேத்த
விரித்திரைக் காவிரி வியன்பெருந் துருத்தி
திருவமர் மார்பன் கிடந்த வண்ணமும்

என்று (அதாவது) நீல மேகம் ஒங்கிய பொன் மலைமீதே பக்கங்களில் விரிந்து மிகாமல் ஒக்கப் படிந்ததுண்டாகில் அதனையொப்பத் தனது படம் விரித்தெழுந்த ஆயிரந் தலையையும் கிட்டுதற்கரிய திறலையுமுடைய பாம்பணைப் பள்ளிமீதே தேவர்கள் பலரும் தொழுது ஏத்த, திரைவிரியும் காவிரி யாற்றிடைக் குறையிலே திருமகள் பொருந்திய திருமார்பை யுடையோன் கிடந்த கோலத்தை இளங்கோ வடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் அழகுறப் பாடியுள்ளார். ஸ்ரீரங்கத்தைக் காவிரியின் 'பெருந் துருத்தி' என்று அவர் குறிப்பிடக் காணலாம். அவர் காலமாகிய ஐந்தாம்

நூற்றாண்டில் இவ்வூர் பெரிய யாத்திரைத் தலமாக விளங்கியது என்று உய்த்துணரலாம்.

பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் முக்கியமான திருமால் திருப்பதிகளைக் குறிப்பிடுங்கால் திருவரங்கத்தைத் 'தானோங்கு தென்னரங்கம்' என்று சிறப்பித்துள்ளார். திருவரங்கம் என்ற தனிச் சிறப்பே அத்தலத்திற்குப் போதும்; வேறு சிறப்பும் வேண்டுமோ? என்பது கருத்து.

தென்னிந்தியாவிலுள்ள ஆலயங்கள் யாவற்றையும் விட மிகப் பெரியது ஸ்ரீரங்கம் கோயில். அரங்கன் பள்ளி கொண்டிருக்கும் திரு விண்ணாழியை ஏழு பிராகாரங்கள் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. ஏழு பிராகாரங்களையும் ஆடைபோல் வளைத்திருக்கும் வெளி வீதியை அடைய வளைத்தான் வீதி என்பர். இந்தச் சுற்று மதில் 3072 அடி நீளமும் 2521 அடி அகலமும் கொண்டது. இந்த வெளி மதிலின் உயரம் 20 அடி 8 அங்குலம் ஆகும். சுவற்றின் பருமன் மேலே ஆறு அடி உள்ளது.

அடையவளைத்தான் வீதியின் தென்வாயில் ராயகோபுரத்தின் வழியாகத்தான் ஆலயத்திற்குச் செல்ல வேண்டும். இந்த வாயில் 130 அடி நீளமும், 100 அடி அகலமும் 43 அடி உயரமும் கொண்டது. உள்ளே நுழையும் வழி 22 அடி அகலமும் 43 அடி உயரமும் கொண்டது. ஆனால் கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இவ்வாயில் மீது கோபுரம் எழுப்பப்படவில்லை. விஜயநகர ராஜ்யம் தலைக் கோட்டை யுத்தத்தில் வீழ்ச்சியுற்றபின் இந்த ராய கோபுரத்தைப் பூர்த்தி செய்ய எவரும் முன்வரவில்லை. ஆனால் 1987-ஆம் வருடம் மார்ச் மாதம் 25-ம் தேதியன்று ராஜகோபுரம் கவினுற எழுப்பப்பட்டு இதற்குக்கும் பாபிஷேகமும் செய்யப்பட்டது. இது தென் கிழக்கு ஆசியாவிலேயே மிக உயர்ந்த கோபுரமாகக் கருதப்படுகிறது. இதன் உயரம் 235 அடி. ஏழு, ஆறு, ஐந்து பிராகாரங்களைக் கடைவீதிசூழ்,

வீடுகளும் அடைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. ஏழாவது பிராகார வீதி மாடமானிகை சூழ திருவீதி என்றும் சித்திரை வீதி என்றும் அழைக்கப்படும். ஆறாவது பிராகார வீதி திரிவிக்ரம வீதி எனப்படும். ஐந்தாவது பிராகார வீதி அகலங்கன் திருவீதி எனப்படும். ஆறு, ஐந்து பிராகாரங்கள் சோழ மன்னர்களின் திருப்பணியாகும்.

ஐந்தாம் பிராகாரத்தின் தென்புற கோபுர வாயில் நான்முகன் கோபுரவாசல் எனப்படும். இதன் கோபுரம் நான்கு திக்குகளையும் நோக்கும் நான்கு முகங்களைக் கொண்டுள்ளதாதலின் அப்பெயர் பெற்றுள்ளது. இந்தக் கோபுரத்தைத் தாண்டியதும் திறந்த வெளியில் நான்கு கால் மண்டபம் ஒன்று இருக்கிறது. அதற்கு முன்னால் ரங்க விலாச மண்டபம் இருக்கிறது. இது திருமலை நாயக்கரால் திருப்பணி செய்யப்பட்டது என்பர். இம் மண்டபத்தை ஒரே கல்லால் செய்யப்பட்ட உயரமான இரட்டைத் தூண்கள் தாங்குகின்றன. இம் மண்டபத்தின் முகப்பில் அரங்கநாதன் கோயில் கொண்டிருக்கும் தத்துவத்தைச் சுதைச் சிலைகள் மூலம் விளக்கியுள்ளார்கள். இம் மண்டபத் திற்கு மேற்கே சிற்ப வேலைப்பாடு அமைந்த கிருஷ்ணன் கோயில் இருக்கிறது. நாதமுனிகள் ஆழ்வாராதியர் ஆகியோர் சந்நிதிகளும் மண்டபத்தைச் சுற்றியிருக்கின்றன. ஸ்ரீ ஆண்டாள் சந்நிதியும் இங்கே இருக்கிறது. ஆறாம் திருநாளன்று யானை வாகனத்திலிருந்து இறங்கி சந்நிதிக்குச் செல்லும்போது ஆண்டாள் சந்நிதிக்கு முன்னால் நின்று மாலை மாற்றிக் கொண்டு உள்ளே செல்லுகிறார் அரங்கர்.

ரங்க விலாசத்தைத் தாண்டியதும் அகலங்கன் வீதிச் சுற்று உள்ளது. வீதியின் தென்மேற்கு மூலையில் சக்கரத் தாழ்வார் சந்நிதி இருக்கிறது. இந்தப் பிராகாரத்தின் வட மேற்கில் ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் சந்நிதி இருக்கிறது. தாயார் படிதாண்டாப் பத்தினி; தனிக் கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கிறாள். கோயிலின் நான்கு புறமும் மதில்கள் உள்ளன.

கருப்ப இல்லில் இரண்டு மூல நாச்சியார்கள் இருக்கின்றனர். மூல நாச்சியார் ஒன்று முகம்மதிய கலக காலத்தில் பூமியில் பதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது. பிறிதொரு நாச்சியார் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டபின் கிடைத்ததனால் அதையும் அங்கே பிரதிஷ்டை செய்திருக்கிறார்கள். ஊஞ்சல் மண்டபம் பங்குனி உத்தர மண்டபம் பிராகாரத்தின் இருமூலைகளில் இருக்கின்றன.

தாயார் சந்நிதியைத் தாண்டி மேலே வந்தால் கம்பர் மண்டபம் இருக்கிறது. கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் இராமாயணத்தைக் கி. பி. 885-ல் பங்குனி உத்தர நன்னாளில் ஆசாரியத் தலைவரான நாதமுனிகள் முன்னால் அம் மண்டபத்தில் அரங்கேற்றினார் என்கிறார்கள். இரணியன் வதைப் படலத்தில், 'திசை திறந்தண்டங் கிறிச் சிரித்தது செங்கட் சீயம்' என்ற அடிகளைக் கேட்டுச் சிரக்கம்பம் செய்த மேட்டழகியசிங்கர் சந்நிதி உயர்ந்த மேட்டில் இருக்கிறது.

வைகுண்ட ஏகாதசி அன்று பெருமாள் பரமபத வாசலுக்கு எழுந்தருளும்போது மூன்று வாயில்கள் கூடும் தன் கோயிலிலிருந்து தாயார் பெருமானைத் தரிசிப்பார். தாயார் கைவிரல்கள் தரையில் படிந்ததற்கு அடையாளமாக ஐந்து குழிகள் அங்கே இருக்கின்றன. பங்குனி உத்தரத் தன்று பெருமாள் தாயார் சந்நிதிக்கு எழுந்தருளி உற்சவம் கண்டருளுவார்.

ஆயிரக்கால் மண்டபம் இப் பிராகாரத்தின் கிழக்கே இருக்கிறது. சுமார் ஐந்நூறு அடி நீளமும் 160 அடி அகலமும் கொண்டு 951 தூண்கள் தாங்கும் மண்டபமாக இது விளங்குகிறது. இதன் நடுவில் நாற்சதுரமான திருமாமணி மண்டபம் இருக்கிறது. இராப்பத்து விழாவில் ஆழ்வார்களுடன் இம் மண்டபத்தில் எழுந்தருளி ஸ்ரீரங்கநாதன் அரையர்கள் மூலம் திருவாய்மொழிப் பாடல்களைக் கேட்டருள்வார். இந்த அத்யயன உற்சவம் திருமங்கை யாழ்வாரால் துவக்கப்பட்டு நாதமுனிகள்

காலத்தில் ஸ்ரீரங்கத்தில் நடந்தேறி வந்தது. அத்யயன உற்சவம் முடிந்ததும் பெருமாள் தம்மில் நம்மாழ்வாரை ஐக்கியமாக்கிக் கொள்வார்.

இந்தப் பிராகாரத்தில் மேலே சென்றால் வெள்ளைக் கோபுர வாயில் (கிழக்கு நோக்கியது) அருகில் சேஷராயர் மண்டபம் இருக்கிறது. இந்த மண்டபத்தின் தூண்களில் புலிகளை வேட்டையாடும் வீரர்கள் குதிரை மேல் ஆரோகணித்துப் போர் புரியும் காட்சி அதியற்புதமாகச் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சுற்றின் தென்கோடியில் இராமானுஜர் சந்நிதி இருக்கிறது. ஆதியில் இந்த இடம் அரங்கனது வசந்த மண்டபமாயிருந்தது. இராமானுஜர் காலமானவுடன் அவரது திருமேனியை அரங்கனது ஆணைப்படி இங்கேயே பூத உடலுடன் இருத்தி விட்டார்கள். இவரைத் 'தானான திருமேனி' என்பர். சந்நிதியில் இராமானுஜர் சரித்திரம் சித்திர மூலமாக விளக்கப் பட்டிருக்கிறது.

ஐந்தாம் வீதியைச் சுற்றிக்கொண்டு கார்த்திகைக் கோபுர வாசல் வழியே ஆலிநாடன் வீதியை (நான்காம் பிராகாரம்) அடையலாம். வாயிலைத் தாண்டியதும் கருட மண்டபம் இருக்கிறது. பிரம்மாண்டமான உயரிய தூண்கள் கொண்ட மண்டபத்தின் தென்புறம் பெருமாளை நோக்கியபடி கருடாழ்வார் அஞ்சலியஸ்தராய் அமர்ந்திருக்கிறார். இவ்வளவு பெரிய திருமேனி எங்குமே கிடையாது. இந்தப் பிராகாரத்தின் வடக்கில் சந்திர புஷ்கரணி இருக்கிறது. அதன் கரையில் தல விருட்சமாகிய புன்னை மரம் இருக்கிறது. சந்திரன் இத் தீர்த்தத்தில் மூழ்கி சாப விமோசனம் பெற்றான் என்பது ஐதிகம். ரங்க விமானத்தில் விழும் மழைநீர் அனைத்தும் இத் தீர்த்தத்தில் தேங்குகிறது.

மூன்றாம் பிராகாரத்திற்கு ஆரிய படாள் வாயில் வழியே உள்ளே செல்லலாம். வடக்கேயுள்ள ஆரியப் பிராம்மணர்கள் காத்து வந்த வாயிலாதலால் இப் பெயர்

பெற்றது என்பர். உள்ளே நுழைந்ததும் குலசேகரன் வீதியில் அடியெடுத்து வைக்கிறோம். வடக்கே இருந்து பரமபத வாசல் வழியாகவும் இவ் வீதியை அடையலாம். கொடிக் கம்பம், பலி மண்டபம் ஆகியவை இப்பிராகாரத்தில் இருக்கின்றன. பொன் கவசம் இடப்பட்ட கொடிக் கம்பத்திற்குக் கிழக்கே டோலோ த் ச வ மண்டபம் இருக்கிறது.

இங்கிருந்து நாழிக் கேட்டான் வாயில் வழியாக ராஜ மகேந்திரன் திருவீதியை அடைகிறோம். இவ் வாயிலுக்குப் பெருமாள் எழுந்தருளும் போது நாழிகை என்னவென்று அறிவிப்பது ஆதியில் வழக்கமாயிருந்தது. அதன் பொருட்டே நாழிக் கேட்டான் வாயில் என்று பெயர் ஏற்பட்டது. பிராகாரத்தைச் சுற்றித் திரு மாளிகைகள் உள்ளன. பிராகாரத்தின் தென்மேற்கே படியேத்தம் சேவை சாதிக்கும் ராஜ மகேந்திரன் வாயில் இருக்கிறது. ஒரு கைசிக ஏகாதசியன்று இப்படியேத்தம் சேவை காண காலதாமதமாக வந்தார், விஜயரங்க சொக்கநாத நாயக்கரும் அவரது குடும்பத்தாரும். 'மறுபடியும் அச் சேவை காணலாமோ?' என்று அவர்கள் கேட்டபோது மறு ஆண்டுதான் காண முடியும் என்று நிர்வாகிகள் கூறினர். அரசனும் அவர் மனைவியும் திகைப்புற்று நிற்கும் கோலத்தில் தந்தப் பதுமைகளாக அங்கே எழுந்தருளி இருக்கின்றனர்.

பிராகாரம் வலம் வரும் வழியில் வடகிழக்கு மூலையில் தர்மவர்மன் எடுத்த விஷ்வக்சேனர் என்ற சேனை முதலியார் சந்நிதி இருக்கிறது. விஷ்வக்சேனருக்கு ஒரு பக்கத்தில் விபீடணனும் மற்ற புறத்தில் ஆஞ்சநேயரும் எழுந்தருளி இருக்கின்றனர். ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய கட்டளைகள் விஷ்வக்சேனர் மூலம் நடைபெறும். விபீடணனும், அநுமாரும் மந்திராலோசனைச் சபையினர்கள்.

சேனை முதலியார் சந்நிதிக்குக் கீழ்ப்புறமுள்ள மேடை மண்டபத்தில் பகல்பத்து உற்சவம் நடைபெறும். இந்த மண்டபம் அர்ச்சன மண்டபம் எனப்படும். இம்மண்டபத்

தின் வடமேற்கு மூலையில் சேரகுவவல்லி சந்நிதி இருக்கிறது. குலசேகரராவார் தமது மகள் குலசேகரவல்லியை அரங்கனுக்குத் திருமண முடித்துத்தமது பொருளனைத்தையும் சீதனமாக அவளுக்கு அளித்து விட்டார். அவள் அரங்கநாதனுடன் ஐக்கியமாகி விட்டதாக ஐதிகம். இதற்குப் பக்கத்திலேயே வடகீழ் மூலையில் சுல்தானி என்ற முகம்மதிய நாச்சியார் சந்நிதி இருக்கிறது. சந்நிதியில் சித்திர ரூபமாக எழுந்தருளி இருக்கிறாள் இவள்.

சுல்தானி, டில்லி பாதுஷாவின் மகள். ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய உற்சவத் திருமேனி முகம்மதிய படை எடுப்பின் போது டில்லிக்குச் சென்று விட்டது. சில பக்தர்கள் பிரயாசைப்பட்டு அதை அங்கிருந்து மீட்டு வந்தனர். அந்த மூர்த்தியின்மீது பாதுஷாவின் மகள் தன் மனத்தைப் பறிகொடுத்திருந்தாள். விக்கிரகம் திரும்பி வந்தபோது தானும் அதைத் தேடி வந்து அரங்கனிடம் ஐக்கியம் ஆகி விட்டாள். பகல்பத்து விழாவில் அரங்கன் இவளுக்குத் தனிச் சேவை சாதிக்கிறார். கைலி கட்டிக்கொண்டு திருமஞ்சனம் செய்கிறார். முகம்மதிய நாச்சியாருக்குக் கோதுமைரொட்டியும் பச்சைப் பாலும் அமுது செய்விக்கப் படுகிறது. டில்லி பாதுஷா, கோயிலில் மண்டபத் திருப்பணி செய்தான்.

அர்ச்சுன மண்டபத்தைத் தாண்டி ரேவதி மண்டபமும், அதைத் தாண்டி கிளி மண்டபமும் இருக்கின்றன. கிளி மண்டபத்திலிருந்து விமானத்தின் மீதுள்ள பரவாசு தேவரைச் சேவிக்கலாம். எதிரே ஸ்ரீவிவாசனது கற்கள் பதித்த வர்ணப் படம் இருக்கிறது. பிள்ளைப் பெருமானையங்காருக்கு அரங்கர் சீனுவாசனாகக் காட்சி அளித்துத் திருவேங்கட மாலையும், திருவேங்கடத்தந்தாதியும் பாடவைத்தார் என்பர்.

ஸ்ரீரங்கநாதனின் சந்நிதி வாயிலில் அழகிய மணவாளன் திரு மண்டபம் இருக்கிறது. இது உயர்ந்த மேடைமீதுள்ள மண்டபம். இதற்குமேற்கிலிருந்தும் கிழக்கி

லிருந்தும் படிகள் இரு புறமும் செல்லுகின்றன. இங்கே தான் படியேத்த உற்சவம் நடைபெறும். இவை அஷ்டாஷ்டரப் படிகள். சந்நிதி வாயிலுக்கு எதிரே சிறிய சந்நிதியில் தாமிர கருடன் எழுந்தருளி இருக்கிறார்; இதற்கு மேற்குப் பக்கத்தில் நாற்புறமும் கண்ணாடிகள் பதிக்கப்பட்ட கண்ணாடி அறை இருக்கிறது. பிரம்மோற்சவ காலங்களில் உற்சவர் இங்கே எழுந்தருளி இருந்து காட்சி அளிப்பார். மண்டபத்தின் இருபுறமும் சந்நிதியின் வாயிலில் ஜய விஜயர்கள் (செப்புச் சிலைகள்) காவல் புரிகின்றனர்.

சந்நிதி வாயிலைத் தாண்டியதும் 24 தூண்கள் (காயத்ரி சங்கையாக) கொண்ட காயத்ரி மண்டபம் இருக்கிறது. காயத்ரி மண்டபத்திற்குப் பின்னால் சைத்திய (வட்ட) வடிவங் கொண்ட கருப்பக் கிருகம் இருக்கிறது. கருப்பக் கிருகத்தைச் சுற்றியுள்ள நடைச்சுற்றுக்குத் தர்மவர்மன் வீதி என்று பெயர். இதுதான் முதல் சுற்று. பிராகாரத்தின் நான்கு மூலைகளில் யோக வராகர், யோக நரசிங்கர், யோக அனந்தர், நாபி நளினர் ஆகியோர் விமான காவலர்களாய் விளங்குகின்றனர். பிராகாரத் தொடக்கத்தில் இறையகத்தின் பின்புறம் வலக்கடையில் உள்ள கோஷ்டத்தில் தும்பிக்கை யாழ்வாரும், இடது கோடியில் அரங்கனின் யோக மாயையான துர்க்கா தேவியும் காப்பு செய்கின்றனர். வட்ட வடிவ இறையகத் தின்மேல் அர்த்த கோள வடிவில் பொன் வேயப்பட்ட ரங்க விமானம் இருக்கிறது. பொன் வேய்ந்த பெருமாள் என்ற சுந்தர பாண்டியன் இதைப் (கி. பி. 13-ம் நூற்றாண்டு) பொன் வேய்ந்தான் என்கிறார்கள்.

தர்மவர்மன் வீதி ஏழு பிராகாரங்களுக்கும் நடுவே அமைந்த திருவிண்ணாழிச் சுற்று. ரங்க விமானம் 'ஓம்' என்ற பிரணவ வடிவில் இருப்பதாக ஐதிகம். விமானத்தின் நான்கு முகப்புகளில் உள்ள சிறிய கோபுரங்கள் நாலு வேதங்களைக் குறிக்கும். மேலேயுள்ள தூபிகள் சாத்திரங் களைக் குறிக்கும். ரங்கசாயி அவற்றின் பொருளை

உணர்த்திக் கொண்டு கருப்ப இல்லில் பள்ளிகொண்டிருக்கிறார். பரவாசு தேவர் முன்புறம் இருக்கிறார்.

அருமறை யோதிய ஓர் எட்டெழுத்தும்

.....எங்கோன் விழிதுயில் கொண்டருள

திருமதிலேழும் விமானமுமாகி சிறக்கின்றவே

என்கிறார் பிள்ளைப் பெருமானையங்கார். அஷ்டாஷ்டரத்தின் ஏழு எழுத்துக்களாக ஏழு பிராகாரங்களும் 'ஓம்' என்ற பிரணவ எழுத்தாக விமானமும் விளங்குகின்றன என்கிறார் அவர்.

மூலவர் அரங்கநாதன் குடதிசை முடியை வைத்து, குணதிசை பாதம் நீட்டி, வடதிசை பின்பு காட்டி, தென்திசை இலங்கை நோக்கி ஆதிசேஷன்மீது பள்ளி கொண்டிருக்கிறார். வலது கரம் திருமுடியைச் சுட்டிக் காட்டி 'எக் கடவுளர்க்கும் அதிராசன் ஆனமை காண்மின்' என்று கூறுகிறது. தாளை நோக்கி நீண்டுள்ள மற்ற கரம், 'மற்றிதுவே சதுரானன் முதல் எல்லா உயிர்க்கும் சரண்' என்று சுட்டிக் காட்டி இத்திருவடிகளைப் பற்றி உலகம் உய்வதாக என்கிறது. தேவியரையும், நாபிக் கமலத்தில் பிரமனையும், இங்கே காண முடியாது. பெருமானுக்கு இரண்டே கரங்கள்.

'உங்கள் சுமையை எல்லாம் என் தலையில் வைத்தாலன்றி எழுந்திரேன்' என்று சங்கல்பம் செய்து கொண்டு வன்பெரு வானகம் உய்ய, அம்ரர் உய்ய, மண்ணுய்ய, மண்ணுலகில் மனிசருய்ய, துன்பமிகு துயர் அகல, அயர் வொன்றில்லாச் சுகம் வளர, அகமகிழும் தொண்டர் வாழ விழிதுயில் செய்கிறார் அரங்கன்.

திருவணுக்கன் வாயிலில் நுழைந்து அவ்வாயிலுக்கு அருகில் உள்ள திருமணத் தூண்களின் (இரண்டு) பக்கத்திலிருந்துதான் பெருமானைத் தரிசிப்பது வழக்கம். விமானத்தின் மேலுள்ள பரவாசு தேவரின் கால்களாக அவை அமைக்கப்பட்டதாக ஐதிகம்.

மூலவருக்கு முன்னால் அழகிய மணவாளர் என்ற உற்சவ மூர்த்தி வடிவழகு பொங்க தேவியருடன் காட்சி அளிக்கிறார். மூலவருடைய பாதத்தருகில் ஸ்ரீரங்க மாளிகையார் என்ற மூர்த்தி எழுந்தருளி இருக்கிறார். முகம்மதிய படை யெடுப்பின் போது அரங்கனது உற்சவ மூர்த்தி டெல்லிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்ட காலத்தில் இந்த மூர்த்தியே பிரதிநிதியாக விளங்கி பூஜைகள் நடத்திக் கொண்டார். திருவிண்ணாழிச் சுற்றின் முப்புறச் சுவர் களிலும் 108 திவ்ய தேசத் தெம்பெருமான்களின் படங்களைக் கண்ணாடியில் எழுதி மாட்டி வைத்திருக்கின்றனர். ஆல், அத்தி, அரசு முதலிய பல மரப் பட்டைகளுடன் காவேரி வண்டல், சந்தனம், குங்குமம், குங்கிலியம், மனோசிலை, அரிதாரம் ஆகிய பல மருந்துச் சரக்குகளையும் நவரத்தினங்களையும் பொடி செய்து கலவையாக்கி அரங்கநாதன் சிலையை உருவாக்கி உள்ளார்கள் என்பர்.

ஸ்ரீரங்கம் சரித்திர காலத்திற்கு முற்பட்ட கோயில். 'அம்புயத்தோன் அயோத்தி மன்னர்க்கு அளித்த கோயில்' என்கிறார் வேதாந்த தேசிகர். பிரம்ம தேவர் இக்ஷ்வாகு மன்னனுக்குத் தமது ஆராதன மூர்த்தியான இப் பெருமானை அளித்தார்.

பணியரங்கப் பெரும் பாயல்

பரஞ் சுடரையாம் காண

அணியரங்கம் தந்தானை

என்று இவ்வரசனால் அரங்கநாதன் பூலோகத்திற்குக் கிடைத்ததைக் கம்பர் பெருமான் குலமுறைக் கிளத்துப் படலத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். சூரிய குலத்தவர் பூஜா மூர்த்தியாக இவர் விளங்கி வந்தார். சீதையின் மீட்சிக்காக தன்னுடனிருந்து உதவிய விபீடணர்க்கு இந்த மூர்த்தியை இராமபிரான் பரிசாகப் பட்டாபிஷேகத்திற்குப் பின் வழங்கினார்.

இந்த மூர்த்தியுடன் இலங்கையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த விபீடணன் ஸ்ரீரங்கத்துக் கருகில் இருந்து

இளைப்பாறினார். சேஷசயன மூர்த்தி அவ்விடத்திலேயே புடை பெயராது சயனித்து விட்டார். அவரைப் பெயர்த்தெடுத்துச் செல்ல வீடணனால் முடியவில்லை. தம்மை அங்கேயே வைத்துவிட்டு ஆண்டுக் கொருமுறை வந்து தரிசனம் செய்யும்படி வீடணனுக்குப் பணித்தார் பெரிய பெருமாள். வீடணனும் ஆண்டிற் கொருமுறை வந்து பெருமானை வழிபட்டுச் செல்வதாக ஐதிகம். பகவான் தென்திசை நோக்கி எழுந்தருளி இருப்பது விபீடணனைக் கட்டாட்சிப்பதற்கே என்பர்.

துணையான வீடணர்க்குத்

துணை யாங் கோயில்

என்று வேதாந்த தேசிகர் கூறுவதும் இதை யொட்டியே. விபீடணர் சந்நிதி ராசமகேந்திரன் வீதியில் உள்ளது.

அரங்கத்திலே பள்ளி கொண்டிருந்த மூர்த்திக்குத் தர்மவர்மன் என்ற சோழ அரசன் மண்டபம், விமானம், புஷ்கரணி, மதில் ஆகியவற்றோடுகூடிய ஆலய மொன்றை அமைத்தான். இவ்வரசன் காலம் எது என்று கூறுவதற்கில்லை. காலப் போக்கில் காவேரியில் ஏற்பட்ட வெள்ளம் ஆலயத்தை மணலால் மூடிவிட்டது.

சில காலம் கழித்து, கிள்ளி என்ற சோழ மன்னன் வேட்டையாடிக் கொண்டு வந்து இந்த மணல் மேட்டின் அருகில் இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தான். அருகிலிருந்த மரத்தில் கிளி யொன்று ரங்க விமானம் மணல் மேட்டில் புதையுண்டு கிடப்பதை அரசனுக்கு அறிவித்தது. அரசன் ஏவலாளர்கள்மூலம் மணல் மேட்டைக் கரைத்தெடுத்து ரங்க விமானத்தை வெளிப்படுத்தினான். பின்னர் அதைப் புதுப்பித்தான் என்று கோயிலொழுகு கூறுகிறது. இவன் காலமும் தெளிவதற்கில்லை. இராச மகேந்திரன் என்ற சோழன் மூன்றாவது பிரதட்சினம் முதலிய திருப்பணிகள் செய்தான்.

நந்தசோழன் என்பவன் உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டுவந்தான். அவன் மகள் கமலவல்லி ரங்க

நாதனைக் காதலித்தாள். அரசன் அவளைப் பல சீர்களுடன் அரங்கநாதன் சந்நிதிக்கு அழைத்துச் சென்று மணமுடித்து வைத்தான். கமலவல்லி இறைவன் சந்நிதிக்குள் சென்று மறைந்து விட்டாள். பிறகு நந்தசோழன் தன் பொருளனைத்தையும் அரங்கன் திருப்பணியில் செலவிட்டான். உறையூர் கமலவல்லி நாச்சியாரை மணந்ததால் அரங்கனுக்கு அழகிய மணவாளன் என்று பெயர் வந்தது. உறையூரில் நாச்சியாருக்குப் பக்கத்தில் மூலவர் அழகிய மணவாளன் எழுந்தருளி இருக்கிறார். உற்சவ மூர்த்தி ஸ்ரீரங்கத்தில் இருப்பவரே.

கருவில் கிடந்த காலத்திலேயே ஸ்ரீ ரங்கநாதனைத் திசை நோக்கித் தொழுததாகக் கூறுகிறார் பொய்கையாழ்வார். நினைப்பதற்கு அருமையான போக்யதை மிகுந்துள்ள அரங்கத்தில் இறைவன் கோயில் கொண்டிருப்பதாகக் கூறுகிறார் பூதத்தார். 'தேனார் திருவரங்கம்' என்று தித்திக்கப் பாடினார் பேயாழ்வார். பெரிய கோயிலில், ஸ்ரீ ரங்கநாதனது ரூப, குண சௌந்தரியங்களைக் கண்டதும் 'வல்லினை' என்று அவர் கருதிய ஆவி கொழுந்துவிட்டு அவன் திருவடியாகிய மலரிலே நிலை பெற வந்து படிந்துவிட்டது என்கிறார் திருமழிசை பிரான்.

அரங்கனை அன்றிப் பிற தேசத் தெம்பெருமான்களைப் பாடேன் என்று சூளுரைத்தார் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார். திருமாலையில் பெருமாள் இவரைத் துயிலுணர்த்தினாரென்றும், திருப்பள்ளி எழுச்சியில் இவர் பெரிய பெருமானைத் துயிலுணர்த்தினாரென்றும் கூறுவர்.

பாகவதர்களைக் குலம் பாராது வழிபட வேண்டும் என்ற சொல் வெறும் வாய்ப் பேச்சாக நில்லாமல் அதை மெய்ப்பிக்க வேண்டித் திருப்பாணாழ்வாரை லோக சாரங்கர் என்ற பிராம்மணோத்தமரின் தோளில் ஏற்றி ஆலயப் பிரவேசம் செய்து வைத்தார் அரங்கநாதர். அரங்கனைக் கண்ட கண்களால் வேறொன்றையும் காண அவர் விரும்பவில்லை.

தென்னாடும் வடநாடும் தொழ நின்ற திருவரங்கம்
திசை விளக்காய் விளங்குகிறது என்கிறார் பெரியாழ்வார்.

என்னரங்கத் தின்னமுதர்
குழழைகர் வாயழகர்
கண்ணழகர் கொப்பூழில்
எழுகமலப் பூவழகர்

என்று அரங்கன் அழகில்ஈடுபட்டு அவனையே மணாளனாக
ஏற்றுக் கொண்டான் ஆண்டான். அரங்கன் சந்நிதிக்குள்
சென்றதும் அவன் மறைந்து விட்டான் என்பர்.

சுகன், அநுமார், கஜேந்திரன் ஆகிய அன்பர்களை
ஆதரித்த வரலாறுகளைக் கூறி அரங்கநாதன் திருவடிகளில்
சரண் புகுந்தார் திருமங்கை மன்னன். அரங்கனுக்குத்
திருமதிள் கைங்கர்யம் செய்ய நாகப்பட்டினத்துப் புத்தப்
பிரதிமையை அவர் திருடிக் கொணர்ந்தார் என்பர்.

திருமங்கை மன்னன் ஸ்ரீரங்கத்தை நேரில் கண்டு
பாடினார். குலசேகராழ்வார் இத் தலத்தை மனக்
கண்ணால் நினைந்து பாடினார். திருவரங்கன் திருமுற்றத்
தடியார் குழுவுடன் பஜனை செய்யும் காலத்தை எதிர்
பார்த்து உருகினார் அவர். நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்
மொழி ஆயிரமுமே அரங்கர்மீது பாடப் பெற்றது என்பர்
பெரியோர்.

ஸ்ரீரங்கம் வைணவ ராஜதானியின் தலைநகர்.
ஸ்ரீராமானுஜர் இத் தலத்தில் இருந்துகொண்டுதான்
வைணவ சித்தாந்தத்தை நாடறியப் பிரசாரம் செய்தார்.
இக் கோயிலின் வழி முறைகளை வகுத்தவர் அவரே.
அவற்றைக் 'கோயிலொழுக்கு' என்ற நூலில் காணலாம்.
மா த் வ ர், சைதன்யர், து ள சி த ர ச ர் ஆகியோர்
திருவரங்கத்தைத் தரிசித்துள்ளார்கள்.

தென்னரங்கர் சீரருளுக்கு
இலக்காகப் பெற்றோம்
திருவரங்கம் திருப்பதியே
இருப்பாகப் பெற்றோம்

என்று திருவரங்கத்திலிருந்து கொண்டு தென்கலைப் பிரபந்தங்களைப் பிரசாரம் செய்தார் மணவாள மாமுனிகள்.

அரங்க நாதருடைய ஆபரணங்கள் மிக விலையுயர்ந்தவை. சொக்கநாத நாயக்கர் அளித்த முத்தங்கியும் மங்கம்மாள் அளித்த ரத்தின அங்கியும் பலலட்ச ரூபாய்கள் பெறுமானவை. வைகுண்ட ஏகாதசி உற்சவம் மிக விசேஷம்.

க ர ம் ப னூ ர்

திருச்சிக்கு வடக்காக சுமார் 6 கி.மீ-ல் கொள்ளிடத்தின் வடகரையில் கரம்பனூர் என்ற திவ்ய தேசம் இருக்கிறது. ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து கிழக்காக ஒரு மைல் வந்தாலும் இத்தலத்தை அடையலாம். திருச்சி—லால்குடி புகைவண்டிப் பாதையில் உத்தமர் கோயில் ரெயில் நிலையத்திற்கு கிழக்கே அரை பர்லாங்கு தூரத்திலிருக்கிறது சந்நிதி. ஆலயம் கடல் மட்டத்திற்கு 214 அடி உயரத்தில் இருக்கிறது.

இந்தத் தலம் திருமால் திருப்பதிகள் நூற்றெட்டினுள் ஒன்றாகும். இதைப் பாடியவர் திருமங்கையாழ்வார் ஒருவரே. திருவரங்கப் பதிகப் பாடலொன்றில் இத்தலத்தை ஒரே இடத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார் ஆழ்வார்.

பேராணைக் குறுங்குடி யெம்

பெருமானைத் திருத்தண்கா

லாரானைக் கரம்பனூர்

உத்தமனை முத்திலங்கு

காரார் திண் கடலேழும்

மலையேழில் வுலகுண்டும்

ஆராதென்றிருந்தானைக்

கண்டது தென்னரங்கத்தே

என்பது பாடல். கரம்பனூரில் கோயில் கொண்டிருக்கிற உத்தமனைத் தென்னரங்கத்தில் கண்டேன் என்கிறார் ஆழ்வார். இவ்விடத்து வியாக்கியானம் செய்த பெரிய வாச்சான் பிள்ளை, “வழிக்கரையிலே திருவாசலுக்கு ஒரு கதவிடாதே வந்து கிடக்கிறவனை” என்று கூறிப் போந்தார். எல்லாரும் நடக்கும் வழியாகையாலே சேவிப்பார் மிகுக்கையால் கதவிட, அவசரமில்லை என்பது கருத்து என்று எழுதினார் அரும்பதவுரைகாரர் ஒருவர். இவ்விடத்துக் கோபுர வாசலுக்குக் கதவு அக்காலத்தில் இல்லை. இதை இறைவனுடைய சௌலப்பத்திற்கு அனுகுணமாகப்பற்றி அதன் பொருட்டே இறைவன் ‘உத்தமன்’ என வழங்கப் பட்டான் என்று வியாக்கியான சக்ரவர்த்தி கூறியதாகக் கருதலாம்.

உத்தமன் என்ற பெயரால் பெருமானை வழங்கியவர் திருமங்கை மன்னனும் ஆண்டாளுமே. ‘ஒங்கி உலகளந்த உத்தமன்’ என்று சூடிக்கொடுத்த அம்மையும் உரைத்தல் காண்க.

வயல்களும் சோலைகளும் நிரம்பியஇடத்திலே ஆலயம் இருக்கிறது. கோயிலைச் சுற்றி, கருங்கல்லால் ஆன மதில் உள்ளது. இம்மதில் கிழக்கு மேற்காக 224 அடியும், தென் வடலாக 140 அடியும் உள்ளது. மதிலுக்கு வெளியே தென்னஞ் சோலை அடர்ந்து காணப்படும். கோயிலுக்குக் கிழக்கே அரை பர்லாங்கு தூரத்தில் கதம்ப தீர்த்தம் இருக்கிறது. ஐயன் வாய்க்காலும் கொள்ளிட நதியும் தெற்கே இருக்கின்றன. கோயிலைச் சுற்றி வாய்க்கால் ஓடிக் கொண்டே இருக்கிறது. கதம்பனூர் கரம்பனூர் ஆகிறதென்று கூறுவர்.

இத் தலத்தில் பிரதான மூர்த்தி திருமாலேயானாலும் கோயிலில் மும்மூர்த்திகளும் கோயில் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனை மும்மூர்த்தித் தலம் என்றுங் கூறுவர்.

பிரம்மதேவர் திருமாலைச் சத்திய லோகத்தில் ஆகம விதிப்படி ஆராதித்து வந்தார். அவரது பக்தியைச் சோதிக்க விரும்பிய பகவான் இத் தலத்தில் ஓர் கதம்ப மரமாக உருக்

கொண்டு கிடந்தார். பிரமன் இறைவனைத் தேடிக் கொண்டு வந்து இவ்விடத்தில் கதம்ப மரத்தில் அவர் ஐக்கியமாயுள்ளதைக் கண்டார். தமது கமண்டல நீரால் மரத்திற்கு மஞ்சனமாட்டினார். அந் நீர் பெருகி ஒரு குளமாகத் தேங்கியது. அதுவே கதம்ப தீர்த்தம் என்று வழங்கி வருகிறது. பன்னிரு நாமத்தால் இறைவனை வழிபட்டு ஆக்கும் தொழில் ஆற்றலைப் பெற்றார். இன்று ஆலயத்தின் மகா மண்டபத்தில் பிரம்மதேவர் தனிக் கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கிறார். சரசுவதியும் பக்கத்தில் ஓர் சந்நிதியில் இருக்கிறாள்.

பிரம்ம தீர்த்தக் கரையில் கதம்ப முனிவர் ஐம்புலன்களையும் அடக்கி நின்று இறைவனை வேண்டித் தவம் புரிந்தார். பகவான் அவர் முன்னர்த் தோன்றிக் காட்சி அளித்தார். தம்மைத் தினமும் பூஜை செய்துகொண்டு அங்கே எழுந்தருளியிருக்கும்படிப் பணித்தார். பிரம்ம தீர்த்தக்கரை அன்றுமுதல் கதம்ப தீர்த்தம் என வழங்கலாயிற்று. கதம்ப முனிவர் அர்த்த மண்டபத்துச் சுவற்றோரமாகத் தெற்கு நோக்கிக் கூப்பிய கைகளுடன் இருக்கிறார்.

கிழ்ப்புற வாயிலாகக் கோயிலுக்குள் நுழைய வேண்டும். கொடிக் கம்ப மண்டபத்தைத் தாண்டிச் சென்றதும் மகா மண்டபம் இருக்கிறது. இங்கே கருடன் சந்நிதி இருக்கிறது. மகாமண்டபத்தையும் அர்த்த மண்டபத்தையும் தாண்டிக் கருப்ப இல்லில் ஸ்ரீ புருஷோத்தமர் என்ற உத்தமர் பஜங்க சயனமாக நாகணையில் கிழக்கு நோக்கிப் பள்ளி கொண்டிருக்கிறார். நாபிக் கமலத்தில் பிரம்மதேவர் இருக்கிறார். மகாமண்டபத்தில் தெற்கு ஓரமாக ஆண்டாள் சந்நிதி உள்ளது.

மகா மண்டபத்திற்குத் தெற்கில் பூரணவல்லித்தாயார் தனிக் கோயில் இருக்கிறது. இவ்வம்மையார் சிவபெருமானுக்கு இட்ட பிச்சையால் நிறையாத பிரம்ம கபாலம்

நிரம்பினமையால் இவளுக்குப் பூரணவல்லி என்று பெயர் உண்டாயிற்று.

பிரம்ம தேவருடைய தலையைச் சிவபெருமான் கிள்ளி விட்டார். அந்த அத்தியால் பிரம்ம கபாலம் அவரது கையில் ஓட்டிக் கொண்டது. கபாலத்துடன் சிவபெருமான் தீர்த்த யாத்திரை செய்தார். அவரது பிட்சா பாத்திரம் எப்போதும் நிறையாமல் குறைவாகவே இருந்தது. இத் தலத்தை அவர் அடைந்த போது பெருமாள் தமது தேவியாரை நோக்கி அவருக்குப் பிச்சை அளிக்கும்படிக்கூறினார். அம்மையின் கருணையால் பிரம்ம கபாலம் நிறைந்தது. தட்சணைக் கொன்ற பாவமும் சிவபெருமானை இவ்விடத்தில் விட்டு நீங்கியது. இதன் பொருட்டு இத் தலத்தில் சிவ பெருமான் பிட்சாடன மூர்த்தியாக எழுந்தருளியிருக்கிறார். பிட்சாண்டார் கோயில் என்ற மற்றொரு பெயரும் இத் தலத்திற்கு உண்டு. சிவபெருமான் வழிபட்ட தலம் இது.

பெருமாள் சந்நிதியைச் சுற்றி வரும்போது ஆண்டாள் சந்நிதிக்குப் பின்புறம் வாழை மரங்கள் இருக்கின்றன. இப் பிராகாரத்திற்குள்ளேயே விஷ்ணு சந்நிதியின் மூலத்தானத்தையொட்டினாற்போல் சிவ சந்நிதி மேற்கு நோக்கி இருக்கிறது. சந்நிதியைப் பிரதட்சிணம் செய்ய விரும்புவர்கள் சிவ சந்நிதியையும் சேர்த்துத் தான் வலம் வரவேண்டி இருக்கும்.

சிவபெருமானுடைய சந்நிதியைப் பிராகாரத்தின் மேற்குப் புறத்திலுள்ள வாயில் வழியே அடைய வேண்டும். வெளியே நந்தியைத் தாண்டி உள்ளே சென்றால் பிட்சாண்டாரைத் தரிசிக்கலாம்; மகா மண்டபத்தின் வலது புறத்தில் விநாயகரும் இடது புறத்தில் சுப்பிரமணியர் சந்நிதியும் இருக்கின்றன. முருகருக்கு இடது புறமாகச் சௌந்தர பார்வதியம்மை சந்நிதி தெற்கு நோக்கி இருக்கிறது.

பெருமாள் சந்நிதிக்கு வடப் பக்கத்தில் மேற்கு நோக்கி தசரத விங்கேசுவரர் சந்நிதி பின்புறமாக இருக்

கிறது. பிராகாரத்தின் தென்மேற்கு மூலையில் கலியாண மண்டபமும் அதற்குள் இராமர், இலட்சுமி நாராயணர் ஆகியோர் சந்நிதிகள் உள்ளன. வடமேற்கு மூலையில் வேணுகோபாலன் சந்நிதி இருக்கிறது. பலிபீட மண்டபத்தின் வடகிழக்கு மூலையில் பிரமன், கலைமகள் ஆகியோர் சந்நிதி இருக்கின்றன.

கடந்தாமரைப் பதம் கொடகண்ட
கோள மட்டுநின்று
கலந்தனாண் முழக்கு கங்கை
முதுநீர் தான்
கரந்தைவார் சடைக் கணீந்த
பரன் பரவு பொற்பிலங்கு
கரம்பனூர் தனிற் கிடந்த
பெருமானே

என்று 108 திருப்பதி திருப்புகழ் ஆசிரியர் குரவை இராமானுசதாசர் பெருமாள் சிவபெருமான் போற்றக் கரம்பனூரில் கிடந்த கோலத்தில் காட்சியளிப்பதாகக் கூறுகிறார்.

ராஜகோபுரம் பெரியதன்றென்றாலும் மிகுந்த அழகு வாய்ந்தது. பெருமாள் உத்தியோக விமானத்தின் கீழ் பள்ளி கொண்டிருக்கிறார். சனகருக்கு மும்மூர்த்திகளும் காட்சியளித்த ஐதிகமும் ஒன்றுண்டு. சனகர் கதம்ப தீர்த்தக் கரையில் ஓர் யாகம் செய்தார். அப்பாது அவிபுணவுகளை ஓர் நாய் புசித்து அசுத்தப் படுத்தியது. கதம்ப மரத்தைப் பூசித்தால் தோஷம் தீரும் என்று ஒரு முனிவர் அவருக்குக் கூறினார். புதிய அவி கொண்டு ஓமத்தைத் தொடங்கி யாகத்தைப் பூர்த்தி செய்தார் சனகர். பிறகு அம் முனிவர் சனகரை நோக்கிக் கதம்ப மரத்தை வழிபடுமபடிக் கூறி மறைந்துவிட்டார். சனகர் அம்மரத்தைப் பூசித்தார். வேத உருவாகிய அம் மரத்தில் விராட் புருடனான பகவான் நாராயணன் அரவணைச் சயனனாகப் பிரமதேவனை நாயியில் கொண்டு, பக்கத்தில்

பிட்சாடணனான சிவபெருமானுடன் அவருக்குக் காட்சி அளித்தார். சனகர் அவரை வணங்கி மும்மூர்த்திகளுக்கும் அங்கு ஆலயம் எடுத்ததாக ஒரு வரலாறும் உண்டு.

ஆலயத்திற்குக் கீழ்ப் புறத்தில் உள்ள ஒரே வாயில் தான் உண்டு.

ஸ்ரீரங்கநாதர் மாசித் திருப்பள்ளி யோடம் ஐந்தாம் திருநாள் இவ்வாலயத்திற்கு எழுந்தருளிக் கதம்ப தீர்த்தத்தில் தீர்த்தம் சாதிப்பர். திருமங்கை மன்னன் கரம்பனூரில் தங்கியிருந்து ஸ்ரீரங்கத்தில் மதில், மண்டபம் முதலான திருப்பணிகள் நடத்தினார் என்பர். கதம்ப புஷ்கரணியின் பக்கலில் வடக்கேயுள்ள நன்செய் பூமியும், தோப்பும், மண்டபமும் ஆழ்வார் தங்கியிருந்த காரணத்தால் 'ஆழ்வார் பட்ட வர்த்தி' என்று இன்றும் வழங்கி வருகிறது.

கார்த்திகைத் தீபத்தன்று பெருமானுடன் சிவனும் சேர்ந்தாற்போல் திருவீதி உலா வருவார். ஆங்கிலேயர்களுக்கும் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கும் நடந்த போரில் கி.பி. 1751-ல் ஜிஞ்சன் என்பவன் திருச்சினாப்பள்ளியிலிருந்து பின்னேறி இவ் வாலயத்தில் இருந்தான். பின்னர் இது பிரெஞ்சுக்காரர் வசமாகியது. கற்றதனால் ஆயபயன் இறைவனைத் தொழுதலே என்பர். பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார்.

சில மாதவஞ் செய்து தீ வேள்வி வேட்டும்
பல மாநதியிற் படிந்து—முலகில்
பரம்ப நூல் கற்றும் பயனில்லை நெஞ்சே
கரம்பனூர் உத்தமன் பேர் கல்

என்பது பாடல். வேள்விகள் செய்வதாலும், தீர்த்தங்களில் ஆடுவதாலும், பல நூல்களைப் படிப்பதாலும் பயனில்லை என்கிறார் ஐயங்கார். இறைவனைப் பற்றிய கல்வியே பயனுடையது என்கிறார்.

ச ம ய பு ர ம

பாரத நாட்டில் சக்தி வணக்கம் மிகப் பழமையானது. சக்தி பீடங்கள் பாரத நாடு முழுவதும் உள்ளன. சிருங் கேரி மடத்தில் சாரதா தேவியார் எழுந்தருளி இருக்கிறார். காஞ்சி காமகோடி பீடத்தை ஆதிசங்கரர் தாபித்தார். காமாட்சியம்மை ஆதியில் பலி வாங்கும் காளியாக இருந்தாள். அவளைச் சாந்த சொரூபிணி ஆக்கினார் சங்கரர். கல்கத்தா காளி வழிபாட்டிற்குப் பெயர்போன மாவட்டம். காளி கட்டத்தில் உள்ள காளி மகா சக்தி வாய்ந்தவளாக வங்காளிகளால் வணங்கப் படுகிறாள். அஸ்ஸாமில் காம ரூபம் மிகச் சிறந்த சக்தி பீடம். மதுரையில் ஆதியில் ஓர் சக்தி பீடம் இருந்தது.

கொற்றவை யென்ற துர்க்கா தேவி பாலை நிலத்தின் கடவுள் என்று கூறுகிறது தொல்காப்பியம். எனவே சக்தி வணக்கம் அக்காலத்தில் விரவியிருந்த ஒன்று. மாமல்ல புரத்தில் கொடிக்கால் மண்டபம் என்ற குகைக் கோயிலில் பல்லவர் காலத்துக் காளி கோயில் ஒன்றிருக்கிறது. தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் சிங்கவரத்திலுள்ள மகேந்திரவர்மனுடைய குகைக் கோயிலில் புடைச் சிற்பமாக ஒரு காளி இருக்கிறாள். திருவொற்றியூரில் வட்டப் பாறை நாச்சியார் என்ற காளி கோயில் இருக்கிறது. இவ்வாறு துர்க்கை வழிபாடு மிக்கிருந்த காலத்தில் சாக்தர்கள் என்ற தேவி உபாசகர்கள் தமது அடிச் சிரத்தை ஒரே படியாக விரைந்தரிந்து தேவி திருக்கரங்களில் அதனைச் சமர்ப்பித்துப் பலியூட்டுவது வழக்கமாயிருந்தது.

அடிக் கழுத்தினுடன் சிரத்தை யரிவராலோ

அரிந்த சிரம் அணங்கின் கைக் கொடுப்பராலோ

என்ற கலிங்கத்துப் பரணி அடிகள் இவ்வரலாற்றினை விளக்கும். 'பரமேசுவரியுடைய யாமள சாந்திர மந்திர சாதகர் தம்முடைய தலையைத் தாமே தரித்தரிந்து

தலையை விட்டு உடலைப் பற்றி நிற்பார்; தம் பிராணன்களை விடார்' என்று ஓர் உரைகாரர் எழுதுகிறார்.

இந்தத் துர்க்கை மகாவிஷ்ணுவின் யோக மாயை என்பர். தமிழ் நாட்டிலுள்ள மாரியம்மன் கோயில்களில் வணங்கப்படுபவர் இந்தத் துர்க்கையே. 'ஆயன் சகோதரியே. ஆஸ்தான மாரி முத்து' என்று இவளைக் கொண்டாடுவர். விஷ்ணு மூர்த்தியின் சங்கல்பத்தின்படியே யோக மாயை ஆயர்பாடியில் யசோதை வயிற்றில் பெண்ணாய்ப் பிறந்தாள்.

மாரியம்மன் கோயில்களில் மிகப் புகழ் பெற்றது சமயபுரம் மாரியம்மன் கோயில். பிச்சாண்டார் கோயில் ரெயில் நிலையத்திலிருந்து வடக்கே சுமார் 5. கி. மீ. லும், திருச்சி, சென்னை பெருவழியில் வடக்கே 10 கி.மீ. தொலைவிலும் இருக்கிறது சமயபுரம். அடிக்கடி மோட்டார் பஸ்ஸுகள் ஓடுகின்றன. சமயபுரம் வால்குடி தாலுகாவைச் சார்ந்தது. இவ்வூருக்குக் கண்ணனூர், கண்ணபுரம், மாகாளிபுரம் என்றெல்லாம் பெயர் வழங்கி வருகிறது.

ஊர், சுமார் மூவாயிரம் மக்கட்தொகை கொண்டது; பஞ்சாயத்து ஆட்சியின்கீழ் உள்ளது. ஊரில் பல சத்திரங்கள் இருக்கின்றன. ஆலயம் ஊருக்கு நடுவில் இருக்கிறது. கோயில் கீழ் மேலாக 280 அடியும், தென் வடவாக 150 அடியும் உள்ளது. கோயிலுக்கு முன்னால் தகரக் கொட்டகை இருக்கிறது. மூன்று பிராகாரங்கள் கொண்டது கோயில். ஆசார வாசல் வழியாக உள்ளே நுழைந்து செல்லலாம். மூன்றாம் பிராகாரத்தில் தென் கிழக்கு மூலையில் பெளர்ணமி மண்டபமும், தென் மேற்கு மூலையில் நவராத்திரி மண்டபமும், வட மேற்கு மூலையில் வசந்த மண்டபமும் இருக்கின்றன. இரண்டாம் பிராகாரத்திற்குள் நுழைந்ததும் மண்டபத்தின் மேற்கில் விநாயகர் கிழக்கு நோக்கி சந்நிதி கொண்டிருக்கிறார். நடுவில் கொடிக்கம்ப மண்டபம் இருக்கிறது.

உற்சவ அம்மன் சந்நிதிக்குப் பக்கத்தில் கருப்பண்ண சாமி சந்நிதி இருக்கிறது. இவர்கள் இருவரும் கொடிக் கம்பத்திற்கு நேர் வடக்கே ஓரமாக சந்நிதியில் தெற்கு நோக்கி எழுந்தருளி இருக்கின்றனர். மாரியம்மன், சீதள கௌமாரி, மகாமாயை என்ற பெயர்கள் அம்மைக்கு உண்டு. மூலஸ்தானத்தில் மாரியம்மன் நான்கு திருக் கரங்களுடன் உட்கார்ந்தவண்ணம் அருள்பாலித்து வரு கிறாள். அவளுக்குப்பின் ஐந்தலை நாகம் குடை பிடித்திருக் கிறது. கருப்ப இல்லுக்குமேல் விமானம் இருக்கிறது.

கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் துவார சமுத் திரத்தைத் தலை நகரமாகக்கொண்டு ஆண்டு வந்த இரண்டாம் நரசிம்மன் என்ற அரசன் சோழ மன்னனுக்குப் படைத் துணையாக வந்து அவனது எதிரிகளை விரட்டி அடித்தான். அவன் மகன் வீரசோமேசுவரன் தமிழ்நாட்டில் ஓய்சளர் ஆதிக்கத்தை நிறுவ கண்ணனூரைத் தலை நகராக்கிக்கொண்டு அதற்கு விக்ரமபுரம் என்று பெயரிட் டான். இவன் கண்ணனூரில் பொய்சளேசுவரம் என்ற சிவா லயத்தை எடுத்தான். அங்கே கோயில் கொண்டுள்ள மூர்த் திக்குப் பொய்சளீசரமுடைய நாயனார் என்று கல்வெட்டுக் களில் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. வீரசோமேசுவரன் மகன் வீரராம தேவனும் இங்கே ஆட்சி புரிந்தான் என்று தெரிய வருகிறது. அவனுடைய கல்வெட்டு கோயிலின் தென் மதிற் சுவரில் காணப்படுகிறது. இவ்வாலயம் இன்று போஜராஜன் கோயில் என்று வழங்குகிறது. ஆலயத்தின் மண்டபங்கள் இடிந்து கிடக்கின்றன. பக்கத்திலே ஒரு கோட்டை இருந்திருக்க வேண்டுமென்று இடிந்த கட்டிடங் களின் மூலமும் சிதைந்த அத்திவாரங்களிலிருந்தும் அறியலாம்.

போஜராஜன் கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் பத்தடி நீள முள்ள சயனத் திருக்கோலத் திருமால் சிலையொன்று இருந்தது. மாரியம்மன் கோயிலின் வெளி மண்டபத்தில்

அது நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அது முன்னிருந்த இடத்தில் புதையல் இருப்பதாக ஒரு கல்வெட்டு கூறுகிறது.

சமயபுரம் மாரியம்மன் ஆதியில் விஜயநகர மன்னர்களது குலதேவதைகளுள் ஒருத்தியாக வணங்கப்பட்டு வந்தாள். அவர்கள் அரசு வீழ்ச்சியுற்றபோது அச்சிலை மாத்திரம் ஒரு தந்தப் பல்லக்கில் இங்கே கொண்டுவரப்பட்டது. அம்மன் சிலையைக் கீழே வைத்துவிட்டு (பல்லக்குச் சுமப்பவர்கள்) உணவருந்தச் சென்று திரும்பிவந்தபோது அதனைத் தூக்க அவர்களால் இயலவில்லை. அவர்கள் சிலையை ஒரு குடிசையில் வைத்துவிட்டுச் சென்று விட்டார்கள். கி. பி. 1804-ல் விஜயரங்க சொக்கநாத நாயக்கர் அம்மனைப் புதிய ஆலயங் கட்டிப் பிரதிஷ்டை செய்தார். அவர் ஆலயத்திற்கு நில புலன்கள் அளித்தார். 'சாய்ந்தாள் சமயபுரம், சாதித்தாள் கண்ணபுரம்' என்ற பழமொழி இதன் பொருட்டுப் பெரு வழக்காய் வழங்கி வருகிறது.

இவ்வம்மன் மகா சக்தி வாய்ந்தவள். திராத நோய்களைத் தீர்த்து, மாறாத பிணிகளைப் போக்கி இஷ்ட காரியங்களை நிறைவேற்றி வைக்கிறாள். வைகுரி, காலரா முதலான தொற்று வியாதிகள் உடனே தீர்த்து வைக்கிறாள் அம்மை. அம்மனுக்குப் பிரார்த்தனை உண்டியல் காணிக் கையாகவும் மற்ற வகையறாக்களிலும் அதிகமாக வருகிறது. இவ்வாலயம் ஸ்ரீரங்கத்தைச் சேர்ந்த சுற்றுக் கோயில்களுள் ஒன்று. ஆதியில் ஸ்ரீரங்கநாதன் தேவாலயத்திலேயே, இவ்வம்மை இருந்ததாகச் சிலர் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். சந்நிதியினின்றும் இராமானுஜர் காலத்திற்குப் பல நாள் பின்னர் அம்மன் இங்கே எழுந்தருளியதாகக் கூறக் கேட்டதுண்டு.

பகவான் (கிருஷ்ணனாக அவதரிப்பதற்கு முன்) யோக மாயையான அம்பிகையை, (தேவகியின் வயிற்றில் உள்ள கருவை ஆயர்பாடியில் உள்ள ரோகினியின் கருப்பையில் சேர்ப்பிக்கும்படிக் கூறி) யசோதையின் வயிற்றில்

அவதாரம் செய்யும்படிப் பணித்தார். பிறகு குழந்தைகள் மாறி கம்சனால் பாறையில் எறியப்பட்ட மாயை வானில் தோன்றி, பகவான் ஆயர்பாடியில் தோன்றியுள்ளதை அவனுக்கு விண்ணப்பித்து மறைந்தாள். பிரதியுபகாரமாக அவளை எல்லாக் கிராமங்கள் தோறும் வழிபடும்படிப் பகவான் ஏற்பாடு செய்தார் என்பர். கொள்ளிட நதி அண்ணனையும் தங்கையையும் பிரிக்கிறது.

தை மாதத்தில் பூசத்தன்று அம்மன் கொள்ளிட நதியின் தென்கரைக்கு எழுந்தருளி நீராடுவாள். அன்றைய தினம் அரங்கனிடமிருந்து ஆடைகள், மாலை முதலியன சீர்வரிசையாக அம்மைக்கு அனுப்பப்படும்.

மூலவருக்கு அபிஷேகம் செய்வது கிடையாது. உற்சவருக்கு எல்லா அபிஷேகங்களும் நடைபெறும். அம்மனுக்கு மாசி மாதம் கடைசி ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று பூச் சொரியல் விழா நிகழும். இதன்பின் நாலு வாரங்களுக்கு அம்மனுக்கு நீர் மோரும் பாணமும் நைவேத்தியமாக அளிக்கப்படும். இதைப் பச்சைப் பட்டினி விரதம் என்கிறார்கள். அம்மனுடைய வசந்த விழாவின் இறுதி நாள் (வைகாசி முதல் தேதி) பஞ்சப் பிராகார விழா விமரிசையாக நடக்கும். ஆடிப்பூரம், நவராத்திரி ஆகிய விழாக்களும் ஆலயத்தில் விசேஷமாக நடைபெறும். அம்மனுக்கு நாலு கால பூஜை உண்டு.

கோயிலில் உயிர்ப்பலி கொடுப்பது கிடையாது. உப்பு, வெல்லம், தானியங்கள், ஆடு, கோழி ஆகியவை காணிக்கையாகச் செலுத்துவார்கள். இங்கே தல விருட்சம் வேம்பு. கொள்ளிடத்தின் ஒரு கிளை வாய்க்காலாகக் கோயிலுக்கு அருகே ஓடுகிறது. தல புட்கரணியான இது பெருவள வாய்க்கால் எனப்படும். கரிகாற் பெருவளத்தானால் வெட்டப் பெற்றதால் இப்பெயர் பெற்றதென்பர். ஊரிலுள்ள சூரப்ப நாயக்கன் குளத்தில் தெப்ப உற்சவம் நடைபெறும்.

கிளைவ் (ஆங்கிலேய தளகர்த்தர்) பிரெஞ்சுக்காரர் சேனைகளைச் சமயபுரத்தில் தோற்கடித்து ஆங்கிலேயர் ஆட்சியை நிலைநிறுத்தினார். கி. பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டில் நடந்த இச் சம்பவத்தால் சமயபுரம் சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்றிருக்கிறது.

திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி

ஈரோட் - திருச்சி மார்க்கத்தில் கொடுமுடி ரெயில் நிலையத்திலிருந்து வடக்காக ஒரு கி. மீ. தொலைவில் இருக்கிறது கோயில். கொங்கேழ் தலங்களில் காவிரியின் தென் கரையிலுள்ள ஊர் கொடுமுடி. தேவாரம் பாடிய மூவராலும் பாடப் பெற்ற தலம் இது.

கான் ஆமர் மஞ்சைகள் ஆலும்

காவிரி கோலக் கரை மேல்

பானல நீறு அணிவாரும்

பாண்டிக் கொடு முடியாரே

என்ற பாடலில் மயில்கள் தோகை விரித்தாடும் காவிரியின் அழகிய கரையிலே கொடுமுடியார் கோயில் கொண்டிருப்பதாகச் சம்பந்தர் பாடுகிறார்.

இறைவரின் பெயர் கொடுமுடி ஈசர். அம்மையின் பெயர் பண்மொழியம்மை. சம்பந்தர் இறைவரைப் 'பண்மொழிப் பாடலினார்' அதாவது பாட்டிசையின் பொருளாவார் என்று சிறப்பிக்கிறார்.

கொடுமுடி மாமேருவின் சிகரங்களில் ஒன்று. சம்பந்தர் கொடிமாடச் செங்குன்றூரில் அடியார்களுடன் தங்கி இருந்த போது மழைக் காலம் நீங்கிப் பனிக் காலம் வந்தது. குளிர் மிகுதியால் அடியார்க்குக் குளிர் ஜூரம் ஏற்பட்டது. அப்போது சம்பந்தர், 'வெந்த வெண்ணீறு' என்ற பதிகம் தொடங்கி,

கொடிமாடச் செங்குன்றார் நின்ற
அந்தணனைத் தொழுவார்
அவலம் அறுப்பாரே

என்று பாடிய அளவில் அந்நோய் நீங்கிற்று. அதன் பின்னர், பல தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு பாண்டிக் கொடுமுடியை அடைந்தார்.

முப்புரி நூலுடன் தோல் அணி
மார்பர் முனிவருடன்
செப்பரும் சீர்த் திருப் பாண்டிக்
கொடுமுடி சென்றணைந்தார்

என்கிறார் சேக்கிழார். முனிவர்களுடன் கொடுமுடியைச் சென்றணைந்து,

“பருவ மறாப் பொன்னிப்
பாண்டிக் கொடுமுடியார் தம் பாதம்
மருவி வணங்கி வளத் தமிழ்
மாலை மகிழ்ந்து சாத்தினார்”

என்பர் பெரிய புராண ஆசிரியர். பருவம் தவிர்தலில்லாத காவிரிக் கரையிலுள்ள பாண்டிக் கொடுமுடி இறைவரை வணங்கித் தமிழ் மாலை சாத்தினார்.

சித்தர்கள், தேவர்கள், பக்தர், ஆகியோர் கூடி நல்ல செழுமையான மலர்களைக் கொண்டு இறைவரை இங்கே பணிகின்றார்கள் என்கிறார் நாயனார். சிற்றின்பமும் பேரின்பமும் இறைவனே என்று எண்ணும் சித்தமுடையார் மனக் கோயிலிலே கொடுமுடியார் எழுந்தருளி இருக்கிறார் என்பர்.

சூரியன் இத்தலத்தில் அப்பனை வழிபட்டதோடு அம்மையையும் வழிபட்டிருக்கிறான். அம்மை, அப்பன் ஆகியோர் சந்நிதிகளில் ஆவணி, பங்குனி மாதங்களில் நான்கு நாட்கள் சூரிய ஒளி படுகிறது. கொடுமுடியார் ‘தாள் தொழுவார் தங்கள் வினையாயின தீர்க்கும்’

என்றும், 'நினைந்தெழுவார் துயர் தீர்ப்பார்' என்றும் கூறுகிறார்.

அப்பர் சுவாமிகள், 'சிட்டனைச் சிவனை' என்னும் பதிகம் கொடுமுடி இறைவன்மீது பாடியுள்ளனர்.

சுந்தர மூர்த்திகள் காலத்தில் கொங்கு நாடு மக்கள் நெருக்கம் இல்லாத காட்டர்ந்த பிரதேசமாக இருந்தது. துடிசைக் கருகே, சூரிய ஒளியே விழாத காடாக இருந்ததால் அவருக்கு வழி தப்பிப் போனதாகக் கூறப்படுகிறது. 'அறு வகைச் சுரங்களும் பிறவும் பாயுநீர் நதியும் பல கடந்து' சுந்தரர் இந் நாட்டிற்குச் சென்றதாகச் சேக்கிழார் கூறுகிறார்.

சோழ நாட்டில் உள்ள ஈங்கோய் மலையில் காவிரியைத் தாண்டி அப்புறம் அடி வைத்ததும் கொங்கு நாட்டை அடைந்து விட்டதாகச் சேக்கிழார் கூறுவர். அதற்கு வடக்கே திருச் செங்குன்றாரைத் தரிசித்துவிட்டுக் கொடுமுடியை அவர் அடைந்தார். கொடுமுடிக்குக் கறையூர் என்ற பெயர் அக் காலத்தில் வழங்கி வந்தது.

**“கொங்கினிற் பொன்னித் தென்கரைக் கறையூர்
கொடுமுடிக் கோயில் குறுகி”**

என்று சேக்கிழார் கூறுவது இதனை வலியுறுத்தும்.

நம்மை எப்போதும் நினைப்பூட்டும் 'மற்றுப் பற்' றெனத் தொடங்கும் பஞ்சாட்சரப் பதிகத்தைச் சுந்தரர் இத்தலத்தில் பாடினார். இதை 'உலகெலாம் உய்ய உறுதியாம் பதிகம்' என்கிறார் சேக்கிழார். 'உன்னை நான் மறக்கினும் எனது நாவானது மறவாமல் உனது நாம மந்திரத்தைச் சொல்லும்' என்ற கருத்துடையது இப்பதிகம்.

**கற்றவர் தொழுதேத்தும் சீர்க்
கறையூரிற் பாண்டிக் கொடுமுடி
நற்றவா உனை நான் மறக்கினும்
சொல்லும் நா நமச்சிவாயவே**

என்பது பாட்டு. இறைவன் அடியை ஏத்துபவர்கள் தம்மை இகழ்ந்த நாளும், இறைவனை மறந்த நாளும் கெட்ட நாட்கள் என்று கூறுகிறார் நாயனார்.

கொடுமுடி அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ் பெற்ற தலம்.

பாந்தட் சடைமுடி யேந்திக் குலவிய
பாண்டிக் கொடுமுடி - யுடையாரும்
பாங்கிற் பரகுருவாங் கற்பனையொடு
பாண்சொற் பரவிய பெருமானே

என்று பாடுகிறார் அருணகிரியார். பாம்பைச் சடையில் அணிந்தவரும் கொடுமுடியில் எழுந்தருளி இருப்பவரும் ஆன சிவபெருமானுக்கு இனிய சொற்களால் பிரணவ உபதேசம் செய்தார் முருகன் என்பர். மற்றொரு திருப்புகழில் இதே கருத்தை,

குருவெனச் சிவனுக்கருள் போதா
கொடுமுடி குமரப் பெருமானே

எனப் பாடுவர்.

இங்கே தல விருட்சம் வன்னி; தீர்த்தம் காவிரி. அகத்திய முனிவர் ஈங்கோய் மலைக்குச் சென்று ஈ வடிவில் இறைவனைத் தரிசித்தார். பின்னர் இம் மலைப்பகுதியில் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தார். சீர்காழியில் இந்திரனால் இறைவனது பூசைக்கு என வைக்கப்பட்ட நந்தவனம் மழையின்றி வாடிக் கிடந்தது. விநாயகர் 'காக வடிவில் போந்து தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த அகத்தியருடைய கமண்டலத்திலிருந்த நீரை உருட்டிவிட்டார். கமண்டல நீர் பாய்ந்தோடிச் சீர்காழியில் உள்ள நந்தவனத்துக்குப் பாய்ந்தது. கந்த புராணம் காவிரி நீங்கு படலத்தில் இவ் வரலாறு காணப்படுகிறது. காவிரிக்கரையில் இதன் அடையாளம் உளது என்பர். காவேரியின் நடுவில் உள்ள பாறை அகத்தியர் பாறை என வழங்குகிறது. கமண்டலம் கவிழ்த்த விநாயகர் காவிரி கண்ட விநாயகராகக் கோயிலில் இருக்கிறார்.

ஒரு பாண்டியனுக்கு இத் தலத்தில் கறை தீர்ந்ததனால் கறையூர் என்று ஊருக்குப் பெயர் வந்தது என்பர். கபிலரது 'சிவபெருமான் இரட்டைமணி மாலை'யிலும் இத் தலம் போற்றப் பெற்றுள்ளது.

இறைவர் சந்நிதிக்கும் அம்பிகை சந்நிதிக்கும் நடுவே திருமால் அனந்தசயனராய்க் காட்சியளிக்கிறார். விஷ்ணு வாலயத்துக்குத் தனியே வாயிலும் கோபுரமும் இருக்கின்றன. பிரமதேவரும் தெற்கே ஆலயத்தில் எழுந்தருளி இருக்கிறார். இத்தலம் மும்மூர்த்தி தலம் என்று அப்பகுதிகளில் வழங்கி வருகிறது.

இங்கே பல கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. பாண்டி மண்டலத்து மயிலூர் உடையான் என்னும் போதமுதியான் ஆலயத்தில் முருகரையும் கருடாழ்வாரையும் எழுந்தருளு வித்து அரசன் (கோனேரின்மை கொண்டான்) நன்மையின் பொருட்டு ஐந்து பொன் இருகூறாகத் தந்ததாக அம்மன் கோயில் அர்த்த மண்டபத்திலுள்ள கல்வெட்டு கூறுகிறது.

வாயு தேவனுக்கும் ஆதிசேஷனுக்கும் நடந்த பலப் போட்டியில் வாயு தேவன் மூன்று சிகரங்களைப் பெயர்த்து வீசினான். காற்று வேகத்தில் ஆதிசேஷனது தலையிலிருந்து ஐந்து மணிகள் சிதறி விழுந்தன. சிவந்த மணி அண்ணா மலையிலும், மரகத மணி ஈங்கோய் மலையிலும், மானிக்க மணி வாட்போக்கியிலும், நீலமணி பொதிகை யிலும், வைரமணி இத் தலத்திலும் வீழ்ந்தன. மணிகளில் சிறந்த வைர மணியே கொடுமுடியாக நிலைத்ததாக ஐதிகம்.

ஆலயம் பெரியது; வடப் பக்கத்தில் கொடுமுடி நாதரும், தென் பக்கத்தில் வடிவுடையம்மையும், இருவருக்கும் நடுவே சயனத் திருமாலும் தனித்தனிச் சந்நிதிகளில் கோயில் கொண்டிருக்கின்றனர். மூன்று தனிக் கோயில்களுக்கும் கோபுரங்களும் இருக்கின்றன. பெரு மாளுக்குப் பக்கத்தில் தாயார் தனிச்சந்நிதியில் எழுந்தருளி இருக்கிறார். மேலைப் பிராகாரத்தில் தல விருட்சமான

வன்னி மரத்தடியில் பிரமதேவர் சந்நிதி இருக்கிறது. தலம் திரிமூர்த்தி கோயில் எனப்படும்.

இத் தலத்தில் இறைவன், இறைவி ஆகியோர் இரண்டு சந்நிதிகளிலும் சூரிய ஒளி நான்கு நாட்களுக்கு ஆவணி, பங்குனி மாதங்களில் படுகிறது. இது ஒரு தனிச் சிறப்பு. 'பாண்டி வெள்ளமே' என்று இத்தலத்திறைவனை மணிவாசகர் விளித்தார்.

கூ ட ல ல வ ா ய்

புலவர் நாவில் பொருந்திய பூங்கொடி
வைகை என்ற பெய்யாக் குலக்கொடி.

என்று புகழப் பெற்ற பெருமை வாய்ந்த வையை நதிக்கரையிலே உள்ளது மதுரை மாநகரம். இதனைக் 'கூடல்', 'ஆலவால்', 'கடம்பவனம்' என்ற பெயர்களால் அழைத்தனர் பழந்தமிழர். தென்னிந்தியாவின் புராதன நகரங்களுள் மதுரை மிகப் பழமையானது. கபாடபுரம் அழிந்த பின்னர்ப் பாண்டியர் மதுரையையே தமது தலைநகராக்கிக் கொண்டார்கள்.

திருமாலின் நாபியிலே தோன்றிய தாமரை மலரை ஒத்தது மதுரை என்கிறார் ஒரு பழம் புலவர்.

மாயோன் கொப்பூழ் மலர்ந்த தாமரை
பூவொடு புரையுஞ் சீருர் பூவின்
இதழகத் தனைய தெருவ மிதழகத்
தரும் பொகுட்டனைத்தே அண்ணல் கோயில்

என்பர் அவர். அந் நகரின் தெருக்கள் தாமரையின் இதழ்களை ஒப்பன. ஆலவாயான் கோயில் மலரின் நடுவில் உள்ள பொகுட்டிற்கு ஒப்பானது என்பர்.

'நான்மாடக் கூடல்' என்று நான்கு பெரிய கோபுரவாயில்களையுடைய ஊராக இந் நகரைத் தமிழ் நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தனஞ்சயன் என்ற வணிகன் கடம்பவனமாகக் கிடந்த இப்பகுதியில் இளைப்பாறிக்கொண்

டிருந்தபோது ஒரு சிவலிங்கத்தையும் அதனருகில் பொய்கை யொன்றையும் கண்டான். இதைப் பாண்டிய மன்னன் குலசேகரனுக்கு எடுத்துச் சொன்னான் வணிகன். இதைக் கேட்ட பாண்டியன் அவ்விடத்தில் குளத்தைச் சுற்றி ஒரு கோயில் கட்டினான். மரங்களை வெட்டிக் காடு கெடுத்து மதில், அகழி ஆகியவற்றோடு கூடிய பெரிய நகரை அதைச் சுற்றி நிர்மாணம் செய்தான். சிவபெருமான் தமது சடைமுடிமேல் பிறையிடத்துள்ள மதுவைத் தெளித்து அவ்வூரைப் புனிதமாக்கினார். அதன் பொருட்டு 'மதுரை' என்று பெயர் பெற்றது ஊர்.

வம்மிசசேகர பாண்டியன் காலத்தில் ஊரில் நெருக்கம் ஏற்பட்டது. இந் நகரத்தின் ஆதி எல்லையைக் காட்டி அருளுமாறு சிவபெருமானை வேண்டினான் மன்னன். தனது திருக்கையில் கங்கணமாயிருந்த பாம்பை எல்லை அளந்து காட்டுமாறு பணித்தார் இறைவன். அது வாயும் வாலும் ஒன்றுபடும்படி வட்டமாக வளைந்து எல்லையைக் குறித்தது. அதன் பொருட்டு ஆலவாய் என்ற பெயரும் நகருக்கு ஏற்பட்டது.

'பெருநீர் வையை வளநீர்க்கூடல் உடல் உயிர்' என்று சொக்கலிங்கப் பெருமான் உயிராகவும் மதுரை அம்பெருமானாகிய உயிர் உறையும் உடலாகவும் உருவகித்தார் ஒரு புலவர். 'தமிழொடு பிறந்து பழ மதுரையில் வளர்ந்த கொடி' என்று மீனாட்சியம்மையைப் போற்றுகிறார் மற்றொரு புலவர். உமா தேவியார் தடாதகைப் பிராட்டியாகவும், சிவபெருமான் சோமசுந்தர பாண்டியராகவும், முருகக் கடவுள் உக்கிரப் பெருவழுதியாகவும் மதுரையிலே அவதரித்தனர் என்பர் குமரகுருபர சுவாமிகள்.

சிவ பூஜையின் மேன்மையை மக்களுக்கு அறிவுறுத்தச் சிவபெருமான் தம்மைத் தாமே இத் தலத்தில் பூசித்ததாக ஐதிகம். 'இம்மையே நன்மை தருவார்' என்ற திருநாமத் தோடு அவர் ஊரில் எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

‘தேனுரைத் தமிழும் திருவுறை கூடலும்’ என்று தமிழுடன் மதுரையைச் சேர்த்துப் பேசுகிறார் கல்லாடனார் என்ற புலவர். தமிழ் மகள் பாண்டியரது புகழாகிய தொட்டிலிலே ஆடி, சங்கப் பலகையிலே வீற்றிருந்து புலவர்களால் வளர்க்கப்பட்டாள் என்கிறார் வில்லிபுத்தூராரின் புதல்வர் வரந்தருவார். கண்ணுதற் கடவுள் சங்கப் புலவரோடு இருந்து தமிழை ஆய்ந்த ஞானபூமி மதுரை; ‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை’ என்ற சங்கத்தமிழ் அவர் வாயிலே மலர்ந்த அருட்சோலை. பாண்டிய மன்னர்கள் தமிழ்ச் சங்கம் வைத்து வளர்த்த மாநகர் இது. திருஞான சம்பந்தருடைய பாடல்கள் வைகை வெள்ளத்தை எதிர்த்து நீந்திச் சென்று தமிழ். மறையின் பெருமையை மக்களுக்கு உணர்த்திய ஊர் ஆலவாய்.

நகரின் நடுவில் கோயில் அமைந்துள்ளது. அதன் மதிவைச் சுற்றி நேர்க் கோடாக எல்லா முக்கிய தெருக்களும் அமைந்திருக்கின்றன. ஆலயத்தைச் சுற்றி நான்கு மாசித் தெருக்களும், அதற்கு அப்பால் நான்கு ஆவணித் தெருக்களும், அதை யடுத்து நான்கு சித்திரை வீதிகளும் உள்ளன. அந்த அந்த மாதங்களில் நடக்கும் விழாக்களில் இறைவன் இந்தத் தெருக்களில் எழுந்தருளுவதால் அவற்றிற்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டது. நான்கு திக்குகளிலும் நான்கு பிரம்மாண்டமான வாயில்களும் அவற்றிற்கு மேல் வான் அளாவிய கோபுரங்களும் உள்ளன. ஆடி வீதி கோயிலின் முதற் பிராகாரம்.

வடக்கு வாயில் கோபுரம் மொட்டைக் கோபுரம். ஆனால் அது பிற்காலத்தில் நகரத்து வைசியர்களால் கட்டப்பட்டுப் பூரண கோபுரமாயுள்ளது. இந்த மொட்டைக் கோபுரத்தின் கீழ்க்கோயிலுக்கு வெளிப்புறமாக மொட்டைக் கோபுரத்தான் என்ற முனியாண்டியின் கோயில் இருக்கிறது. இந்த முனியாண்டி மிகுந்த வரப்பிரசாதி. அவருக்குச் செவ்வாய், வெள்ளி ஆகிய தினங்களில்

விசேஷ பூஜை நடைபெறும். கீழைக் கோபுரம் இந்திர விமானம் என்றும், மேலைக்கோபுரம் வருண விமானம் என்றும் பெயர் பெறும். மேலைக் கோபுரம் 150 அடி உயரங் கொண்டு அழகான சுதைச் சிற்பங்களுடன் விளங்குகிறது. கிழக்குக் கோபுரம் உபயோகத்தில் இல்லை. இதன் அடிவாரத்தில் மதுரை வீரன் கோயில் இருக்கிறது. இவனுக்குப் பூஜை நடந்த பிறகுதான் மீனாட்சி அம்மனுக்கு ஆராதனை நடக்கும். கள்ளர்களை அடக்க வட நாட்டிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட வீரன் இவன். இவன் கள்ளர்களை அடக்கிப் பெருவீரனாக விளங்கினான். ஆள் மாறாட்டத்தினால் கை கால்கள் வெட்டப் படவே, தீக்குளித்து உயிர் நீத்தான். இவன் கம்பத்தடி மண்டபத்திற்கருகில் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்ததாகக் கூறுவர்.

தெற்கு வாயில் கோபுரந்தான் மிக உயரமானது. கிழக்குத் திக்கில் உள்ள அஷ்டசக்தி மண்டபத்தின் வழியாகத்தான் ஆலயத்திற்குள் செல்வது வழக்கம்.

அஷ்டசக்தி மண்டபத்தைத் தாண்டியவுடன் மீனாட்சி மண்டபமும், அதற்கடுத்து முதலி மண்டபமும் இருக்கின்றன. முதலி மண்டபத்தின் இரு புறமும் உள்ள மோகினி, பிட்சாடனர், அநகுயை ஆகியோர் சிற்பங்கள் அதியற்புதமானவை. முதலி மண்டபத்தைக் கடந்ததும் பொற்றாமரை வாவி இருக்கிறது. இந்த வாவியில் தேவேந்திரனுக்கும் அவனது யானைக்கும் சாப விமோசனம் ஆனதாகக் கூறப்படுகிறது. குளத்தைச் சுற்றியுள்ள மண்டபச் சுவர்களில் திருவிளையாடற் புராணச் சித்திரங்கள் இருக்கின்றன.

பொற்றாமரைக் கரையைத் தாண்டிக் கிளிக் கூடு மண்டபம் இருக்கிறது. பஞ்சபாண்டவர், திரௌபதி, புருஷாமிருகம், வாவி - சுக்கிரீவர் முதலிய சிலைகள் தனித்தனித் தூணில் செதுக்கப்பட்டு இந்த மண்டபத்தை அலங்கரிக்கின்றன. இந்த மண்டபத்திலிருந்து மீனாட்சியம்மன் சந்நி

திக்குச் செல்லுகிறோம். மகாமண்டபம், அர்த்த மண்டபம் ஆகியவற்றைத் தாண்டிக் கருப்ப இல்லில் மீனாட்சி அம்மையின் தரிசனம் ஆகிறது. மீனாட்சியம்மை ஆண்டியான சொக்கரை மணந்து கொள்ளுகிறாள். மீனாட்சி சுந்தரருடைய திருமணக் காட்சியைக் கம்பத்தடி மண்டபத் தூணில் அழகாகச் செதுக்கி இருக்கிறார்கள். திருமால் தாரை வார்த்துக் கன்னிகாதானம் செய்து கொடுக்கிறார். பிரம்மதேவர் கீழே ஓமம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். மீனாட்சியம்மையின் மூலவர் சிலை தென்னிந்தியாவில் உள்ள அழகான சிலைகளில் ஒன்று. அம்மையின் புன்சிரிப்பு நம்மை அன்புடன் வரவேற்கிறது.

அம்பிகையின் சந்நிதியிலிருந்து வடக்கு வாசலில் நுழைந்து சுந்தரேசுவரர் சந்நிதிக்குச் செல்ல வேண்டும். வாயிலைத் தாண்டியவுடன் எதிரே பிரம்மாண்டமான முக்குறுணி விநாயகர் காட்சி அளிக்கிறார். இந்தப் பிராகாரத்தைச் சுற்றி வந்து சுந்தரேசுவரர் ஆலயத்துக்குள் நுழைகிறோம். வாயிற் காவலர்களான சண்டன், பிரசண்டன் ஆகியோரின் சிலைகள் பிரம்மாண்டமானவை. இந்தப் பிராகாரத்தின் வடமேற்குக் கோடியில் சங்கத்தார் கோயில் இருக்கிறது. சங்கப் புலவர்கள் நாற்பத்தெண் மரும் அவர்களுடன் சோமசுந்தரர் நாற்பத்தொன்பதாமவராக இருந்து தமிழாராய்ச்சி செய்த இடம் இது என்பர்.

மேலைப் பிராகாரத்தின் வடகோடியில் தல விருட்சமான கடம்ப மரம் இருக்கிறது. உட்பிராகாரத்திற்கு நுழையு முன் கம்பத்தடி மண்டபத்திலுள்ள அற்புதமான சிலைகள் நம் கவனத்தை ஈர்க்கின்றன. பெரிய ஆகிருதியில் ஒரே கல்லில் வேலை செய்யப்பட்ட சிவநடன கோலம், பத்ரகாளி நடனம், வீரபத்திர சிற்பம் ஆகியவை ஜீவகளை யுடன் மயிர்க்கூச் செறியும்படிப் பயங்கரமாகக் காட்சி அளிக்கின்றன.

உள்ளே நுழைந்ததும் பஞ்ச சபைகளுள் ஒன்றாகிய வெள்ளியம்பலத்தைக் காண்கிறோம். இங்கே அம்பலமுடன்

நடராஜரும் வெள்ளிக் கவசத்தால் மூடப்பட்டுள்ளார். தாண்டவமூர்த்தி வழக்கத்திற்கு விரோதமாக வலது காலைத் தூக்கி (கால் மாறி) இடது கைக்குப் பதிலாக வலது கையால் கஜ ஹஸ்த முத்திரை பிடித்து நடனம் ஆடுகிறார். இதை ஆனந்தத் தாண்டவம் என்கிறார்கள். ஒரு பாண்டிய மன்னன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிக் கால் மாறி ஆடியதாக ஐதிகம். பதஞ்சலியும் வியாக்கிரபாதரும் மதுரையை அடைந்தபோது அவர்களுக்கு வெள்ளியம் பலத்தில் நடனம் ஆடிக் காட்டியதாக ஒரு ஐதிகமும் உண்டு. 'கூடல் மாநகர் ஆடிய அமுதை உண்டு களித்த தொண்டர்' என்ற கல்லாட அடிகள் நினைவிற்குரியன.

நடராஜர் தெற்கு நோக்கியிருக்கிறார். மேலே சோம சுந்தரர் கிழக்கு நோக்கி இலிங்க வடிவில் எழுந்தருளி இருக்கிறார். இப் பெருமான் அடியவர் பொருட்டு அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்கள் நிகழ்த்தினார். அவற்றுள் மாணிக்க வாசகரின் பொருட்டு நரிகளைப் பரியாக்கிய திருவிளையாடலும், பிட்டு வாணிச்சியின் பொருட்டுக் கூலியாளனாக வந்து பாண்டிய மன்னனால் பிரம்படிப்பட்ட வரலாறும் மிகுதியாகப் போற்றப் படுகின்றன.

கண் சுமந்த நெற்றிக்

கடவுள் கலி மதுரை

மண் சுமந்து கூலி கொண்டு

அக் கோவால் மொத்துண்டு

புண் சுமந்து பொன் மேனி

பாடுதுங் காண் அம்மானாய்

என்று அந்தத் திருவிளையாடலை மனமுருகிப் பாடுகிறார் மணிவாசகர். மாணிக்கவாசகரைச் சிறையில் அடைத்த தால் இறைவன் வையையில் வெள்ளத்தை வருவித்தார். கரை அடைக்க (பிட்டு வாணிச்சிக்காக) கூலியாளனாக வந்த பெருமான் முதுகில் பிரம்பால் அடித்தான் பாண்டியன். தம்மால் இறைவனுக்கு ஏற்பட்ட இன்னலை எண்ணி வருந்துகிறார் மணிவாசகர்.

நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி
 ஞான மெல்லாம் நிகழ்வித்து
 பெரிய தென்னன் மதுரை யெல்லாம்
 பிச்சத் தேற்றி

திருவிளையாடல் புரிந்தார் ஆலவாய் அழகர். அரிமர்த்தன பாண்டியனது அமைச்சராய் விளங்கியவர் மாணிக்க வாசகர்.

பொற்றாமரை வாவி புலவர்கள் நூல்களின் ஏற்றத்தை அளக்கும் அளவுகோலாக விளங்கியது. தம்மையே எதிர்த்த நக்கீரனைப் பொற்றாமரைவாவியில் விழச்செய்து மீண்டும் கரையேற்றினார் சுந்தரர். தடாதகைப் பிராட்டியின் திருமணத்தின்போது குண்டோதரனுடைய தாக விடாயைத் தீர்க்கச் சிவபெருமான் தமது சடையினின்றும் வையை நதியைத் தோற்றுவித்த திருவிளையாடலும் இங்கு அறியத் தக்கது.

மதுரையை ஆண்ட கூன்பாண்டியன் சமணர் தூண்டுதலால் சம்பந்தருடைய மடத்துக்குத் தீவைத்தான். அத் தீ 'பையவே சென்று பாண்டியர்க்கு ஆகவே' என்று ஏவினார் சம்பந்தர். அத் தீ குலை நோயாய் மன்னனைப் பற்றிற்று. அரசனின் மனைவி மங்கையர்க்கரசியும், அமைச்சர் குலச்சிறையாரும் சைவ மதத்தைத் தழுவி இருந்தனர். அரசன் சமணனாயிருந்தான். சம்பந்தரைத் தருவித்து இந் நோயைப் போக்குமாறு மங்கையர்க்கரசியார் வேண்டினாள்.

தந்திரமாவது நீறு
 சமயத்திலுள்ளது நீறு
 செந்துவர்வாய் உமைபங்கள்
 திருவாலவாயன் திருநீரே

என்று திருநீற்றுப் பதிகம் பாடி, திருநீறளித்து அரசனது வெப்பு நோயைப் போக்கினார் ஆளுடைய அடிகள்.

இறைவனைத் தவிர்த்து எவரையும் பாடாத சம்பந்தர் மதுரையில் மங்கையர்க்கரசியை நோக்கி, 'உம்மைக் காண வந்தனம்' என்று முன்னிலைப் படுத்திக் கூறி,

முத்தின்றாழ் வடமும் சந்தனக் குழம்பும்

நீறுந் தன் மார்பினின் முயங்க,

பத்தியார் கின்ற பாண்டிமாதேவி

என்று கூறிச் செல்லுதலால் மங்கையர்க்கரசியாரின் சிவ பக்தியும் சிறப்பும் விளங்குவதாகும்.

.....வெள்ளை நீறணியும்

கொற்றவன் தனக்கு மந்திரி யாய

குலச்சிறை குலாவி நின்றேத்தும்

என்று பாண்டியனது மந்திரியாகிய குலச்சிறையாரும் சிவபக்தராய் விளங்கினமையை நாயனார் பாராட்டுவர். 'பன்னலம் புணரும் பாண்டிமா தேவி குலச் சிறையெனு மிவர் பணியும்' ஆலவாய் என்று அன்பு குழையப் பாடுவர் நாயனார்.

அங்கயற் கண்ணி தன்னொடு மமர்ந்த

ஆலவாயாவது மிதுவே

என்று அம்பிகையின் பெயரையும் சம்பந்தர் கூறக் காணலாம். மீனாட்சி என்ற வடமொழிப் பெயரின் பொருள் 'அங்கயற் கண்ணி' என்பதாகும். அப்பர் சுவாமிகள் இத் தலத்தை அடைந்து,

ஆதியே ஆலவாயில் அப்பளே

அருள் செய்யாயே

என்று உருகிப் பாடியுள்ளார்.

முத்தி தரும் தலங்கள் ஏழனுள் இது ஒன்றாய் விளங்கு இறது. மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் மூன்றாலும் சிறப்புடையது இத்தலம். விசுவநாத நாயக்கரின் அமைச்சரான அரியநாத முதலியார் கட்டிய ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் எங்கிருந்து பார்த்தாலும் தூண்கள் ஒரே ஒழுங்காக அமைந்திருப்

பதைக் காணலாம். சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட 'மகாவம்சம்' என்ற நூலிலும் மெகஸ்தனிஸ் என்பார் குறிப்பிலும் மதுரை கூறப்பட்டுள்ளது இதன் பழமையை விளக்கும். கூடல் மாநகர் பாண்டியரின் தலைநகராக விளங்கிற்று என்று தாலமி (கி. பி. 140) கூறுகிறான். ரோம நாணயங்கள் இப்பகுதியில் பூமியின் கீழ் கிடைத்துள்ளன. ஆதியில் அந்நாட்டுடன் மதுரை வியாபாரத் தொடர்பு கொண்டதை இது விளக்கும்.

பதினான்காம் நூற்றாண்டில் மாலிக்காபுர் என்பவன் மதுரைமீது படையெடுத்துச் சென்று நகரத்தைக் கைப் பற்றிக் கோயில்களைக் கொள்ளையடித்தான். அதற்குப் பின்னர் நாயக்க மன்னர்கள் நாட்டை மீட்டு நல்லாட்சி புரிந்தனர். அவர்கள் காலத்தில் மதுரை புதிதாக இன்றுள்ள நிலையில் நிர்மாணமாயிற்று. திருமலை நாயக்கர் பல மண்டபங்களும் திருப்பணிகளும் ஆலயத்தில் செய்தார். வண்டியூர் தெப்பக் குளமும் திருமலை நாயக்கர் மகாலும் இவரது அரிய சேவைகளாகும். புது மண்டபத்தின் சிற்ப வேலைப்பாடுகளுக்கும் மூலபுருஷர் இவரே.

மதுரையில் சித்திரை விழா மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும். இன்றைய மதுரை பதினைந்து சதுர கி. மீ. விஸ்தீரணம் கொண்டது. பஞ்சாலைகளும், நெசவுத் தொழிலும், சாயத் தொழிலும் சிறந்து விளங்கும் மாநகராக இன்று விளங்குகிறது.

கூ ட ல ழ க ர்

மதுரையம்பதியிலே கோயில் கொண்டுள்ள கடவுளர்க்கு அழகர் என்ற பெயர் சிறப்பாய் அமைந்தமை காணலாம். சொக்கநாதர், மீனாட்சிசுந்தரர் என்றும் ஆலவாய் அழகர் என்றும் போற்றப்படுவர். கள்ளழகர் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் பரமசுவாமியின் பெயரும் அழகர் ஆகும். மதுரை நகரிலேயே உள்ள பெருமாள்

கோயில் ஒன்றில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவர்க்குக் கூடலழகர் என்ற திருநாமம் உண்டு.

வாழ்விப்பான் எண்ணமோ,
வல்வினையில் இன்ன மென்னை
ஆழ்விப்பான் எண்ணமோ!
அஃதறியேன்—தாழ்விلاப்
பாடலழகார் புதுவை
பட்டர் பிரான் கொண்டாடும்
கூடலழகா! நின் குறிப்பு

என்று கூடலழகரை நோக்கிப் பாடினார் பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார். 'புதுவைபட்டர் பிரான் கொண்டாடும் கூடல் அழகா! நின்குறிப்பு என்னை வாழ்விப்பான் எண்ணமோ? இன்னம் வல்வினையில் வீழ்விப்பான் எண்ணமோ? அறியேன்!' என்று அவர் கூறுகிறார்.

கூடலழகர் ஆலயம் மதுரையிலே மிகப் பழமையாக இருந்த திருமால் கோயில்.

கோழியும் கூடலும் கோயில் கொண்ட
கோவலரே யொப்பர்

என்று திருமங்கை யாழ்வார் தமது நாகைப் பதிகத்தில் இத் திருப்பதியைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே, கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னமே சிறப்பெய்தியிருந்த ஆலயம் இது எனலாம்.

புதுவைப் பட்டர் பிரான் என்ற பெரியாழ்வாருக்குக் கருடாகுடராய்க் காட்சியளித்துப் பல்லாண்டுப் பதிகம் பெற்றவர் இப்பெருமானே என்று குருபரம்பரை வரலாறுகள் கூறுகின்றன.

பரத்துவ நிர்ணயம் செய்வதற்காகத் தன்னுடைய சபையிலே வித்வான்களை யெல்லாம் கூட்டினான் ஸ்ரீவல்லபன் என்ற பாண்டிய மன்னன்; ஒரு பொற்கிழியை மேலே வித்யா சுல்கமாகக் கட்டிவைத்தான். இப்பாண்டியனுடைய ராஜ புரோகிதரான செல்வநம்பி என்பார் பெரியாழ்வாரை வித்வ சபைக்கு அழைத்தார். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ப்

பெருமானின் ஆசி பெற்றுப் பெரியாழ்வார் மதுரைக்கு எழுந்தருளிப் பரத்துவ நிருபணம் செய்து பொற்கிழியைப் பெற்றார்.

வித்வ சபையில் வெற்றி பெற்ற இவரை யானைமீது ஏற்றி ஊர்வலமாக வந்தான் பாண்டியன். அப்போது கூடலழகப் பெருமான் தேவியருடன் இவருக்குக் கருட வாகனராய்க் காட்சியளித்தார். அப்போது இவர் பகவானுடைய நித்திய சௌந்தரியத்துக்கு யாதோர் இடையூறும் நேராவண்ணம் பல்லாண்டு பாடி வாழ்த்தினார்.

மாடமாளிகை சூழ் மதுரைப் பதி
நாடி நந்தெருவின் நடுவே வந்திட்டு
ஓடமா மதபாணை யுதைத்தவன்
கூடுமாகில் நீ கூடிடு கூடலே

என்று ஆண்டாளும் மதுரைப் பதியைக் குறிப்பிடக் காணலாம்.

வேண்டிய வேதங்களோதிக் கிழியறுத்த பட்டர் பிரானுக்குக் காட்சியளித்த திருக்கோலமாகவே கூடலழகர் எழுந்தருளியிருப்பதாக ஐதிகம். கிழக்கு நோக்கி இருந்த கோலமாகப் பெருமாள் அஷ்டாங்க விமானத்தின் கீழ் எழுந்தருளி இருக்கிறார். அஷ்டாங்க விமானத்தில் இரண்டு தளங்கள் இருக்கின்றன. முதல் மாடியில் புஜங்க சயனராய் அரங்கநாதனும் இரண்டாம் மாடியில் நின்ற கோலத்தில் சூரிய நாராயணனும் இருக்கிறார்கள்.

நாயக்க மன்னர்கள் விஷ்ணு பக்தர்கள்; ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் ஆண்டாளிடத்தில் பெரிதும் ஈடுபாடுடையவர்கள். திருமலை நாயக்கர், ஆண்டாளுக்கு மத்தியான பூஜை ஆனபின்பே உண்பது வழக்கம். அஷ்டாங்க விமானத்திலிருந்து ஆண்டாளுக்குப் பூஜையானதை அறிந்த பின்னரே தாம் உண்பாராம். வில்லிபுத்தூரில் பூஜையானதை வழியிலுள்ள மாடங்கள்மீது மணியடித்து அறிவிப்பது வழக்கமாம்.

கூடலழகர் சந்நிதி, ரெயில் நிலையத்திலிருந்து தெற்காக மூன்று பர்லாங்கு தூரத்திலிருக்கிறது. சந்நிதி பெரிய கட்டு மேடைமேல் இருக்கிறது; மாடக் கோயில் போல் காண்கிறது. தாயார் மதுரைவல்லி தனிக் கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கிறாள். மூலவருக்குப் பக்கத்தில் நாச்சி மார்க்களம் இருந்த கோலத்தில் இருக்கிறார்கள். இரண்டாம் பிராகாரத்தில் நவக்கிரகப் பிரதிஷ்டை செய்திருப்பது அதிசயமாயுள்ளது.

கூடலழகப் பெருமாள் சந்நிதியைப்பற்றிப் பரிபாடலும் சிலப்பதிகாரமும் குறிப்பிட்டுள்ளதாகக் கூறுவர்.

ஆயர் முதுமகள் ஆடிய சாயலாள்
பூவும் புறகயும் புனைசாந்தும் கண்ணியும்
நீடுநீர் வையை நெடுமா லுயேத்தத்
தூவித் துறைபடியப் போயினாள்

என்ற அடிகளில் (சிலப்பதிகாரம்; துன்பமாலை) இளங்கோ அடிகள் மாதிரி என்ற ஆயர் முதுமகள் ஆய்ச்சியர் குரவை முடிந்ததும் வையையாற்றின் கரையில் உள்ள திருமாலைப் பூசிப்பதற்குச் சென்றாள் என்கிறார்.

‘வையை நெடுமால்’ என்பதற்குச் சிலப்பதிகார அரும் பதவுரைகாரர் ‘ஸ்ரீ இருந்த வளமுடையார்’ என்று எழுதினார். இருந்த கோலத்தில் வையைக்கரையில் எழுந்தருளி உள்ள பெருமாளை இது குறிப்பதாகும். இன்று மதுரையில் இருந்த கோலத்தில் உள்ள கூடலழகரையே இது குறிக்குமென்பர். கூடலழகர் சந்நிதி வையைக் கரையிலில்லாமல் மேல் புறத்திலிருக்கிறது. ஆதியில் வையை மதுரையைச் சுற்றி ஓடியிருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. தென் பகுதியில் ஓடும் வையையின் பிரிவு இப்போது கிருத மாலை என்ற பெயரால் வழங்குகிறது.

வேகமாதலின் வேகவதி யென்றும்
மாகம் வாய்ந்ததனால் மாலையதா மென்றும் தா
ராகலாற் கிருத மாலைய தாயென்றும்
நாகர் முப்பெயர் நாட்டு நதியரோ

என்று கூடற் புராணம், மதுரைக் கோட்டையைச் சுற்றி மாலையைப் போல் இருபுறமும் செல்வதால் வையைக்குக் கிருதமாலை என்ற பெயருண்டென்று கூறுகிறது. ஆகவே, மிகப் பழமையான கூடலழகர் கோயிலையே சிலப்பதிகாரம் 'வையை நெடுமால்' என்று குறிப்பிட்டது எனலாம்.

அடியார்க்கு நல்லார் 'வையை நெடுமால்' என்பதற்கு 'அந்தர வானத் தெம்பெருமான்' என்று பொருள் கூறி உள்ளார். கூடலழகர் கோயிலின் விமானத்தில் கிடந்த கோலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானையே இது குறிக்கும் என்பர். 'கரியோன் றிருவுரை' என்று கல்லாடமும் 'உவணச் சேவல் உயர்த்தோவியமும்' என்று சிலப்பதிகாரமும் மதுரைக்கண் உள்ளதாகக் கூறும் திருமால் கோயில் கூடலழகர் ஆலயமே ஆகும்.

வானோ ரெழிலி மழை வளநந்தத்
தேனோர் சிமய மலையினிழி தந்து
நான்மாடக் கூடல் எதிர்கொள்ள வானா
மருந்தா ம் தீநீர் மலிதுறை மேய
இருந்தையூர் அமர்ந்த செல்வநின்
திருந்தடி தலையுறப் பரவுதும்

என்ற பரிபாடற் செய்யுளொன்று தொல்காப்பியச் செய்யுளியலில் பேராசிரியர் நச்சினார்க்கினியரால் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

'இருந்தையூர்' என்பது இருந்த வளமுடையார் கோயில் என்றும் அது வைகைக் கரையில் இருந்ததென்றும் பரிபாடற் செய்யுளால் அறியக் கிடக்கிறது. சிலப்பதிகார அரும்பதவுரைகாரர் கூறிய 'இருந்த வளம்' என்ற மதுரைப் பகுதியே இருந்தையூர் என்று மருவி வழங்கியமை அறியப்படும். 'நின்றவூர்' போல் 'இருந்தவூர்' இருந்தையூர் எனப்பட்டமை தெனியலாம்.

“மேகங்கள் மழை பொழிய அந்நீர் மலைகளின்று இழிந்து மதுரையிலுள்ளோர் எதிர்கொள்ளும்படி வருகின்ற துறையினிடத்தே பொருந்திய இருந்தையூரில்.

எழுந்தருளி இருக்கும் திருமாலே! உன் திருவடியைத் தலைமேல் ஏத்திப் பரவுகிறேன்'' என்பது பாடல். இங்கே அருகில் ஆதிசேடனது கோயிலொன்றும் இருப்பதாகப் பாடல் கூறுகிறது. ஆதிசேடனையும் திருமாலையும் வணங்குமாறு கூறுகிறார் புலவர். மதுரை நாகர் நாடு என்பது பழைய கதை. நாகர் வணக்கத்தையும் இது குறிப்பிடலாம்.

இவ்வாறு பழைய நூல்களில் போற்றப்பட்ட பழைய மதுரையின் பகுதிகள் இன்று எவை என்று அறிவதற்கும் அருமையாயிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது.

அழகர் மலை

அதிர்குரல் சங்கத்

தழகர்தம் கோயில்

மதிதவழ் குடுமி

மாலிருஞ் சோலை

என்று விளக்கமாக மாலிருஞ் சோலையில் திருமால் கோயில் கொண்டுள்ளதை நம்மாழ்வார் பாடியுள்ளார். இவரது காலம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி யாகும். இவருக்கு முன்னமேயே திருமங்கை மன்னன், ஆண்டாள், பெரியாழ்வார், முதலாழ்வார்கள் ஆகியோர் இத்தலத்தைப் பாடியுள்ளனர். ஆழ்வார்களே அன்றி இளங்கோ அடிகளும் இம் மலையைத் 'திருமால் குன்றம்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருமால் குன்றத்துச் செல்குவிராயிற்
பெருமால் கெடுக்கும் பிலமுண்டாங்கு
விண்ணோ ரேத்தும் வியத்தகு மரபிற்
புண்ணிய சரவணம் பவகாரணியோ
டிட்டசித்தி யெனும் பெயர் போகி
விட்டு நீங்கா விளங்கிய பொய்கை
முட்டாச் சிறப்பின் மூன்றுளவாங்கு

என்று (மதுரைக் காண்டம் காடு காண் கதையில்) சிலப் பதிகாரம் அழகர் மலையை அடைந்தால் அங்கே மயக் கத்தைப் போக்கும் பிலம் ஒன்று இருக்கிறது என்று கூறுகிறது. அப் பிலத்துக்குள்ளே சரவணம், பவகாரணி, இட்டசித்தி என்ற மூன்று சிறந்த பொய்கைகள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் சரவணப் பொய்கையில் மூழ்கினால் இந்திரனால் செய்யப்பட்ட வியாகரண நூலின் பொருளை உணரலாம். பவகாரணியில் மூழ்கினால் முற்பிறப்பின் வரலாற்றை அறியலாம். இட்டசித்தியில் நீராடினால் நினைத்ததெல்லாம் கைகூடும்.

அப்பிலத்துக்குள் நுழைய விரும்பினால் மலைமீது கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானது திருவடிகளை நெஞ்சில் நினைந்து தொழுது மலையை மும்முறை வலம் வரவேண்டும். அப்படி வந்தால் மலைமீதுள்ள சிலம்பாற்றின் கரையில் ஒரு பெண் தெய்வம் தோன்றுவாள். அவள் கேட்ட கேள்விகளுக்கு விடையளித்துப் பில வாயிற்கதவைத் திறந்து வழி காட்டுவாள். அவ் வழியின் இடை கழிகளைக் கடந்து மேலே சென்றால் மற்றொரு பெண் தோன்றிச் சில கேள்விகள் கேட்பாள். அக்கேள்விகளுக்குச் சரியான விடையளிக்கா விட்டாலும் அவள் பொய்கைக் கரைக்கு அழைத்துச் செல்லுவாள்.

பஞ்சாட்சரம், அஷ்டாட்சரம் ஆகிய மந்திரங்களை நெஞ்சில் நினைந்து அப் பொய்கையில் நீராடினால் தவம் செய்தோர்க்கும் கிடைக்காத பலன் கிடைக்கும். அப்பயன்களைப் பெற விருப்பமில்லையானால்,

... .. மலை மிசை நின்றோன்
பொற்றாமரைத் தாளுள்ளம் பொருந்துமின்
உள்ளம் பொருந்துவீராயின் மற்றவன்
புள்ளணி நீள் கொடி புணர்நிலை தோன்றும்
தோன்றிய பின் அவன் துணைமலர்த் தாளிணை
என் துயர் கெடுக்கும்

என்று கூறி முடிக்கிறார் இளங்கோவடிகள்.

மலை மிசைக் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானின் திருவடிகளை நெஞ்சில் கொண்டால் அப் பெருமானது கருடப் புள் எழுதிய கொடிக் கம்பம் கண்ணில் காணும். அதனைக் கண்டவுடன் அவன் தாளிணைகள் பிறவித் துயரைக் கெடுக்கும் என்பது பொருள்.

வடக்கிலிருந்து (அழகர் மலைக்கு) இடப் பக்கமாகச் செல்லும் கணவாய் மார்க்கத்தில் பிரசித்தி பெற்ற மூன்று பொய்கைகள் இருந்ததை இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுகிறார். அப் பொய்கைகளில் மூழ்கினால் முறையே இம்மைப் பயனையும், சுவர்க்க பதவியையும், பரம பதத்தையும் அடையலாம் என்று கூறுகிறார். ஆனால் இன்று அத்தீர்த்தங்கள் எவை யென்று குறிப்பிட முடியாது. ஆனால் அந்தப் பொய்கையின் ஐதிகங்கள் நெடுங்காலம் வழக்கில் இருந்தன என்பது 'இவ் விசேடம் எக் காலத்தும் உள்' என்று சிலப்பதிகார அரும்பதவுரை ஆசிரியர் கூறுமாற்றால் உணரலாம். சிலப்பதிகாரம் கூறும் தெய்வ மகளிர் அக் காலத்தில் அப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர் என்பதும், யாத்திரி கர்க்கு வழிகாட்டிச் சேவை செய்தனர் என்பதும் உய்த்துணரற்பாலன.

சிலப்பதிகார காலத்திற்கு முன்பே இம் மலை புகழ் பெற்றிருந்தது என்பது 'பரிபாடல்' என்ற நூலால் விளங்குவதாகும். இது எட்டுத் தொகை நூலில் மிகவும் பிற்காலத்தது; ஆனால் சிலம்புச் செல்வத்திற்கு முற்பட்டதாகும்.

அறிவெல்லையால் அறியப்படாத புகழுடனே விளங்கி, புலவர்களால் பொதுவாகப் போற்றப் பெற்ற குன்றுகள் பல. அக் குன்றங்களில் மாந்தரது பசியைப் போக்கி நிறை பயன்களை யெல்லாம் எப்போதும் பெற அருளும் குன்றுகள் மிகச் சில. அச் சிலவற்றுள் தெய்வங்கள் விரும்பும் தடமலர்ப் பொய்கைகளையும் மதி தவழ்ச் சிகரங்களையும் உடைய சிகரங்கள் சிறந்தன என்கிறார் பரிபாடல் 15-ஆம் பாடலின் ஆசிரியர் இளம்பெரு வழுதியார்.

.....கல்லறை கடலும் கானலும் போலவும்
 புல்லிய சொல்லும் பொருளும் போலவும்
 எல்லாம், வேறுவேறுருவி னொருதொழி லிருவர்த்
 தாங்கு நீணிலை யோங்கிருங் குன்றம்
 நாறிணர்த் துழாயோ னல்கி னல்லதை
 ஏறுத லெளிதோ வீறுபெறு துறக்கம்;
 அரிதிற் பெறு துறக்க மாலிருங் குன்றம்
 எளிதிற் பெறலுரிமை ஏத்துகம்

என்று அவ் வழுதியார் இம் மலையில் கோயில் கொண்ட
 மூர்த்தியார் இருவர் என்றும், அவர்கள் கடலும் கானலும்
 போலவும், சொல்லும் பொருளும் போலவும் பிரிவின்றி
 எழுந்தருளியுள்ளனர் எனவும் கூறுவர். இதனால்
 கண்ணனும் பலராமனும் ஒருசேர அம் மலையில் கோயில்
 கொண்டிருந்தனர் என்பது தெளிவாகிறது.

இருங் குன்றத் தடியுறை இயைகெனப்
 பெரும் பெய ரிருவரைப் பரவுதுந் தொழுதே

என்று பாட்டிறுதியில் இருவரும் சேர்ந்திருந்த நிலையை
 மீண்டும் குறிப்பிடுவது சங்க காலத்தில் கண்ணனும்
 பலராமனும் சேர்த்து வணங்கப்பட்டதைக் குறிப்பிடும்.

சிலம்பாறணிந்த சீர்கெழு திருவிற்
 சோலை யொடு தொடர்மொழி மாலிருங் குன்றம்

என்று அக் குன்றின் பெயரைப் புலவர் அழகு பெறக்
 கூறுகிறார். அழகு பொருந்திய 'திரு' வென்னும் சொல்லும்,
 'சோலை' என்னும் சொல்லும், 'மாலிருங் குன்றம்' என்னும்
 சொல்லும் தொடர்ந்த மொழியாகிய 'திருமாலிருஞ்
 சோலை மலை' என்பது அதன் பெயர் என்று பெற
 வைக்கின்றார் புலவர்.

மலையின் இயற்கை எழிலில் திளைக்கும் புலவர் வெண்
 கடம்ப மாலை பலராமனது மார்பில் அசைந்து ஆடுவதைச்
 சிலம்பாற்றில் ஆர்த்து அசைந்து இழியும் அருவியின்

இயற்கை அழகில் கண்டு மகிழ்கிறார். சுனையில் மலர்ந்திருக்கும் நீல மலர் அவருக்குக் கண்ணபிரானை நினைவூட்டுகிறது. சுனையைச் சூழ்ந்து மலர்ந்துள்ள செயலை (அசோக) மலர் கண்ணபிரானின் பொன் புனை உடுக்கையை நினைவூட்டுகிறது. குன்றத்தில் மலர்ந்துள்ள வேங்கை மலர்கள் அவன் மணிமுடியை நினைவூட்டுகின்றன. அக் குன்றம் புலவருக்குத் திருமாலாகவே காட்சி அளிக்கிறது. எனவே, அவர் உலகத்தவரை நோக்கி, 'சென்றேனும், கண்டேனும் திசை நோக்கித் தொழுதேனும்' வழிபடும்படி கூறுகிறார்.

சங்க காலத்தில் கண்ணனையும் பலராமனையும் சேர்த்து வழிபடும் வழக்கம் இருந்ததற்குப் பழைய நூல்களில் சான்றுகள் பல உள்ளன. பிற்காலத்தில் இவர்களைத் தனிக் கோயில்களிலேயே வழிபட்டு வந்தனர். 'வால் வளை மேனி வலியோன் கோயிலும், நீல மேனி நெடியோன் கோயிலும்' என்று இளங்கோவடிகள் கூறுமாற்றான் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் இவர்கள் தனித்தனி ஆலயங்களில் வழிபடப்பட்டு வந்தனர் என அறிகிறோம். பலராமகிருஷ்ணர்களை சங்கர்ஷண வாசுதேவர்கள் என்ற திருநாமங்களில் வழங்கி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் வட நாட்டினர் வணங்கி வந்தனர் என்பதற்குச் சாசனங்களும் வடமொழி நூல்களும் சான்று பகர்கின்றன. அவ்வாறே தமிழ் நாட்டிலும் இவ் வழிபாடு முறை வழங்கியிருந்து பின்னர் ஆழ்வார்கள் காலத்தில் வழக்கொழிந்துவிட்டது எனக் கூறலாம்.

பரங்குள் றொருவகம் பப்பாரம் பள்ளி

இருங்குன்றம், பேராந்தை யானை அருங்குன்றம்

என்று சைனர்க்குச் சிறந்த தலங்களாகக் குறிப்பிடப்பட்ட எட்டு மலைகளுள் 'இருங்குன்றம்' என்ற அழகர் மலையும் ஒன்று என்று பழைய வெண்பா ஒன்றினால் அறியக்கிடக்கிறது. இம் மலைச் சரிவுகளில் பௌத்தர்களால் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்டு முன் அமைக்கப்பட்ட பாழிகள்

இருக்கின்றன. அவற்றுள் பழைய பிராமி லிபிகளில் வரையப்பட்ட சாசனங்கள் உள்ளன. திருமங்கையாழ்வார் காலத்திலும் இவ்விரு புற மதத்தவர்களும் தங்கியிருந்தனர் என்று அவரே கூறக் காணலாம்.

புந்தியில் சமணர் புத்தரென் நிவர்கள்
ஒத்தன பேசவு முகந்திட்டிடு
எந்தை பெம்மானார் இமையவர் தலைவர்
எண்ணி முன்னிடங் கொண்ட கோயில்

என்று ஆழ்வார் அப் பாஷாண்டிகள் மலையில் கோயில் கொண்டிருந்த பெருமானைக் குறை கூறிவந்தனரென்றும் இறைவர் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் அநாதி கால மாய் அங்கே கோயில் கொண்டு அனைவருக்கும் பாரபட்ச மின்றி அருள் புரிந்து வருகிறார் என்றும் கூறக் காணலாம்.

வெற்பென்றிருஞ் சோலை
வேங்கடம் என்றுஇவ் விரண்டும்
நிற்புளன்று நீ மதிக்கும்
நீர்மை போல்

என்று பூதத்தாழ்வார் எம்பெருமான் உகந்தருளின மலைகள் இரண்டு என்பர். அவற்றில் வடக்கே உள்ளது வேங்கடம்; தெற்கே உள்ளது திருமாலிருஞ்சோலை மலை. தாம் உகந்து வாழ்தற்குரிய மலைகள் இவ்விரண்டு என்று திருவுள்ளம் பற்றிப் பகவான் இங்கே கோயில் கொண்டிருக்கிறார் என்பர் அவர்.

—வண்டு
வளங் கிளரும் நீர்ச்சோலை
என்று இம் மலையைக் குறிப்பிடுகிறார் பேயாழ்வார்.

தென்னுயர் பொறுப்பும்
தெய்வ வட மலையும்
என்னும் இவையே முலையா
வடிவு அமைந்த

என்று திருமாலிருஞ்சோலை மலையும் திருவேங்கட மலையும் பூமிதேவியின் இரு முலைத் தடங்களாய் அமைந்துள்ளன என்கிறார் திருமங்கை மன்னன்.

‘தென் திசைக்குத் திலத் மன்ன திருமாலிருஞ்சோலை’ என்று நம்மாழ்வாரும், ‘தேசமெல்லாம் வணங்கும் திருமாலிருஞ்சோலை’ என்று திருமங்கை மன்னனும் இம் மலையைப் புகழ்ந்து பாடுகின்றனர்.

மதுரைக்குச் சென்று பொற் கிழியறுத்துத் திருமாலின் பரத்துவத்தை நிலைநாட்டிய பெரியாழ்வாரைக் கள்ளழகர் சந்நிதிக்கு அழைத்துச் சென்றான் பாண்டிய மன்னன். ஆழ்வாரின் திருமகளாகிய ஆண்டாளும் உடன் சென்றாள். இந்த மலையில் மலர்ந்துள்ள கருவிளை யொண் மலர்களும் காயா மலர்களும் திருமாலின் உருவொளியை அவளுக்குக் காட்டி நின்றன. மையல் ஏற்றி மயக்கும் அந்த அழகில் ஈடுபட்டு அவன் வரவை வேண்டி நின்றாள் கோதை. மாலிருஞ்சோலை நம்பிக்கு

நூறு தடா நிறைந்த அக்கார அடிசில் சொன்னேன்
ஏறு திருவுடையான் இன்று வந்து இவை கொள்ளுங்
கொலோ?

என்று எதிர்பார்த்து நின்றாள் ஆண்டாள். இவள் விருப்பத்தை இராமானுஜர் பூர்த்தி செய்தார் என்பர். திருமாலின் இரண்டு உருவங்களாகிய அரங்கரையும், அழகரையும் ஆண்டாள் மணந்து கொண்டதாக ஐதிகம். ‘மாலிருஞ்சோலை நின்ற சுந்தரன்’ என்று அப்பெருமானைக் குறிப்பிடுகிறாள் ஆண்டாள்.

கோ நெடுமாறன் என்ற பாண்டிய மன்னன் பக்தியுடன் போற்றும் திருமலை சோலைமலை என்கிறார் பெரியாழ்வார். ‘அறு கால் சிறு வண்டுகள் ஆயிர நாமம் சொல்லிச் சிறு காலைப்பாடுகின்றன’ மலையில், குறமாதர்கள் கோவிந்தனைப் பண் குறிஞ்சிப் பாவொலி பாடி நடம் பயில்கின்றார்கள். ஆயிரமாறுகளும், சுனைகள் பலவாயிரமும் ஆயிரம் பூம்பொழில்களும் மலையில் இருக்கின்றன.

புனத்திலுள்ள புதிய தினையைக் கிள்ளி அழகருக்குப் புது அவி காட்டி அவர் பொன்னடி வாழ்த்திப் பின்னர் உண்பர் குறவர் என்கிறார் பெரியாழ்வார். தினைப் புனங்களிலே விளையும் பொருள்களை அழகருக்குச் சமர்ப்பித்த பின்னரே உபயோகப்படுத்தும் மலை மக்கள் வழக்கத்தை ஆழ்வார் கூறுகிறார்:

அழகன் அலங்காரன் மலை
குல மலை கோல மலை
குளிர் மாமலை கொற்ற மலை
நில மலை நீண்ட மலை

என்று மலையைப் போற்றுகிறார். இம்மலையிலே பாய்கின்ற சிலம்பாற்றில் தெய்வ மகளிர் சிலம்பார்க்க வந்து நீராடுவதாகக் கூறுகிறார்.

‘அப்பன் மாலிருஞ் சோலையில் பேரழகு வாய்ந்த திரு மேனியுடன் இறங்கி, அங்கு நிலையாய்த் தங்குவானேன்?’ என்ற கேள்விக்கு எம்பெருமானார் விடை அளிக்கையில் ‘நம்மாழ்வார் போன்ற நற்காதலடியவர்கள் மண் மிசையே மண்ணுடம்புடன் கடுக அப்பனுடைய பேரழகைக் கலங்காப் பெருநகராம் வைகுந்தத்தில் புள்ளரசு, அரவரசு ஆகியவர் போன்ற இம்மயாவிமையவர் நேரிலுணர்ந்து இன்புறுவதுபோல் உணர்ந்து இன்புறுவதற்கே’ என்று கூறினர்; பகவான் இங்கு வந்து தங்குகையில் அவன் மாசற்ற ஒளிக்குக் குறைவு நேரிடுவதில்லை. அழகரைப் பற்றிய பாட்டொன்றில் ‘பரஞ்சோதி’ என்று ஒவ்வோர் அடியையும் நம்மாழ்வார் தொடங்குகிறார். ‘முடிச்சோதி’ என்று தொடங்கும் திருவாய் மொழியில் பாடல்தோறும் ‘சோதி’ என்ற சொல்லை அமைத்துள்ளார். இந்த மாயனை ‘வளர் ஒளி மாயோன்’ என்கிறார் நம்மாழ்வார்.

மதுரைக்கு வடக்கே பதினெட்டு கி. மீ. தூரத்தில் இத்தலம் இருக்கிறது. மதுரையிலிருந்து அரைமணிக்கு ஒரு முறை பஸ்ஸுகள் இத்தலத்திற்குச் செல்லுகின்றன.

அழகர் மலை கிழக்கு மேற்காகப் பதினைந்து கி. மீ. நீளம் உடையது. மலையின் உயரம் சுமார் ஆயிரம் அடியாகும். சோலைமலை, திருமாலிருஞ்சோலை, வனகிரி, விருஷபாத்ரி, இடபகிரி என்ற பல்வேறு பெயர்களைக் கொண்டுள்ளது மலை.

பெருமாள் கள்ளழகர், சுந்தரர், பரமசுவாமி, மாலலங்காரர், சுந்தரத்தோளர் என்றெல்லாம் பெயர் கொண்டு விளங்குகிறார். கள்ளர்களுடைய திருநாட்டில் எழுந்தருளி இருப்பதால் 'கள்ளழகர்' என்ற திருநாமம் பெற்றார். அவர்களுக்குக் குலதெய்வமானவர் இப் பெருமாள். வேங்கட மலையிலும் சோலை மலையிலும் கோயில் கொண்ட பெருமான்கள் நீர்மையைச் சொல்லப் புக்க பூர்வாசாரியர்கள், 'ஆரியர்கள் இழந்த மிலேச்ச பூமியிலுள்ளார்க்கு முகம் கொடுக்கும் நீர்மையிறே அங்கு; கானமும் வானரமும் வேடுவர்க்கும் முகம் கொடுக்கும் நீர்மையிறே இங்கு' என்று கூறிப் போந்தனர். மிலேச்ச இராஜ்ஜியத்திலேயும் முகம் மாறாது ரட்சிக்கும்படியான குணமூர்த்தி இம்மலையில் உள்ளதாகக் கூறுவர். கள்ளர் முதலிய ஜாதியார்க்கு முகங் கொடுத்து இனியராய்க் காட்டுப் பிரதேசத்தில் எழுந்தருளி இருக்கிறார் பெருமாள்.

பெருமாள் நின்ற கோலத்தில் பிரயோக சக்கரத்துடன் சதுர்ப்புஜராய் ஸ்ரீதேவி, பூதேவி ஆகியோருடன் கிழக்கு நோக்கி எழுந்தருளி இருக்கிறார். பிரளய காலத்திலும் நிலைத்திருக்க எண்ணிய தரும தேவதை திருமாலை நோக்கித் தவம் புரிந்து மலை வடிவம் கொண்டு அப்பிராணத் தன்மீது தாங்கிக் கொண்டிருப்பதாகக் கூடற் புராணம் கூறுகிறது. மலயத்துவச பாண்டியன், அம்பரீடன், மார்க்கண்டேயர் ஆகியோருக்குக் காட்சி அளித்ததாக ஐதிகம்.

அழகர் மலை சூழ்ந்த நாடு ஆதியில் 'இரணியன் முட்டம்' என வழங்கி மேலைப்பகுதி, கீழ்ப்பகுதி என்ற இரு பிரிவுகளாக இருந்தது. இங்கே அழகாபுரிக் கோட்டை

யும் இரணியன் கோட்டையும் நூறு ஏக்கர் நிலத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தன. அழகாபுரிக் கோட்டை சிதைந்து பிரம்மாண்டமான உயர்ந்த மதிற் சுவர்களுடன் காணப்படுகிறது. திருமலை நாயக்கர் மண்டபமும் அரண்மனையும், இந்த மதிலுக்குள் அழிந்த நிலையிலும் தங்கள் பெருமையைத் தலைகாட்டி நிற்கின்றன.

அழகாபுரிக் கோட்டையிலிருந்து உள்கோட்டைக்குச் செல்லும் ராய கோபுர வாயில் இடிந்து கிடக்கிறது. அது மூடப்பட்டுப் பக்கத்திலுள்ள இரணியன் கோபுரவாயில் வழியாகப் பஸ்ஸுகள் உள்ளே செல்கின்றன. இந்த வாயிலுக்குப் பக்கத்தில் யானைவாகன மண்டபம் இருக்கிறது. இம் மண்டபத்தில் பல அழகிய சிற்பங்கள் இருக்கின்றன. இதைத் தாண்டிச் சென்றால் இரண்டு கடம்ப மரத்திற்கிடையே பதினெட்டாம் படி இருக்கிறது.

கேர்த்திரபாலனாகப் பதினெட்டாம் படியில் கருப்பன் இருப்பதாக ஐதிகம். மலையாளத்திலிருந்து அழகரது திருவாபரணங்களைத் திருட வந்த கள்வர்களின் தலைவன் கருப்பண்ணன். படிக்கொருவராக இக்கள்வரைப் பலியிட்டார் அழகர். கடைசியாகக் கருப்பண்ணன் அவரைச் சரணமடைந்தான். தன் சந்நிதியைக் காக்கும்படி பணித்து அவனுக்கு உயிர்ப் பிச்சை அளித்தார் அழகர். இங்கே கோபுர வாயிலில் பதினெட்டுப் படிகள் இருக்கின்றன. சந்நிதி ஒன்றும் இல்லை. வாயில் சதா மூடப்பட்டுக் கிடக்கும். கருப்பண்ணனுக்கு ஆடி அமாவாசையன்று விசேஷ பூசை நடைபெறும். பிரார்த்தனைக்காரர்கள் பலர் வந்து படியை வணங்கிச் செல்வர். பக்கத்திலுள்ள வண்டி வாயில் வழியாகத்தான் உள்ளே செல்வர்.

கோயிலுக்கு முன்னால் உள்ள கல்யாண மண்டபம் கிருஷ்ணப்பர், விசுவநாதர் ஆகிய நாயக்க மன்னரால் கட்டப்பட்டவை. இரணிய நரசிங்க யுத்தம், இரணிய வதம், ரதி மன்மதர் கோலம், வேணுகோபாலன், கருட வாகன விஷ்ணு ஆகிய சிற்பங்கள் மண்டபத் தூண்களில்

செதுக்கப்பட்டிருப்பது கண் கொள்ளாக் காட்சியாக உள்ளது. இங்கிருந்து தொண்டைமான் கோபுர வாயிலின் வழியாகக் கோயிலுக்குச் செல்கிறோம். உள்ளே பொன்னால் கவசமிடப்பட்ட கொடிக் கம்பம் இருக்கிறது. கொடி மண்டபத்திலிருந்து மேலே படியேறிச் சென்றால் சிற்ப வேலைப்பாடமைந்த ஆரியன் மண்டபம் இருக்கிறது. இம் மண்டபத்திலுள்ள வட்டெழுத்துக்களால் இது கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று அனுமானிக்கிறார்கள். இதைத் தாண்டி ஆரியவாயில் வழியாக மகா மண்டபத்தை அடைகிறோம். மகா மண்டபத்திலிருந்து அர்த்த மண்டபத்தை அடைந்து கருப்ப இல்லில் 'வஞ்சக்கள்வன் மாமாயன்' என்ற அழகனைத் தரிசிக்கலாம். உற்சவர் பெயர் சுந்தரர். இது அபரஞ்சியால் செய்யப்பட்ட விக்கிரகம் என்கிறார்கள். இவ்வளவு அழகுடைய விக்கிரகத்தைக் காண்பது அரிது என்கிறார்கள்.

கருப்ப இல்லைச் சுற்றியுள்ள பிராகாரம், "நங்கள் குன்றம்" என்னும் பிரணவப் பிராகாரம். இந்தப் பிராகாரத்திலிருந்துதான் தேவர்கள் சதா பெருமானைச் சேவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பர். கருப்ப இல்லின் மேல் பொன் வேய்ந்த அர்த்த சந்திர விமானம் இருக்கிறது. மகா மண்டபத்தில் வலம்புரி விநாயகர், சேஷத்திர பாலகரான பைரவர் ஆகியோர் சந்நிதிகள் இருக்கின்றன. கோயிலின் தென் பிராகாரத்தில் கலியாணசுந்தரவல்லித் தாயார் தனிக் கோயில் இருக்கிறது. வடக்குப் பிராகாரத்தில் ஆண்டாள் சந்நிதி இருக்கிறது. திருமணக் கோல அடையாளமாக இத்தலத்தில் ஆண்டாளின் உற்சவமூர்த்தி உட்கார்ந்த கோலத்தில் எழுந்தருளி இருக்கிறது.

அழகர் கோயிலின் வடக்கு வாயில் வழியாக மலைமேல் மூன்று கி. மீ. தூரத்தில் நூபுர கங்கையென்ற தீர்த்தம் இருக்கிறது. யானைத் துதிக்கை போன்ற கோமுகியின் வழியே மாதவி மண்டபத்தில் இது விழுகிறது. இவ்வாற்றின்

தோற்றம் எங்கு உள்ளது என்று எவருக்கும் தெரியாது. இத்தீர்த்தத்தில் தான் சுந்தரர் என்கிற உற்சவ மூர்த்திக்குத் திருமஞ்சன தீர்த்தம் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள்.

சந்தொடு காரகில் சுமந்து

தடங்கள் பொருது

வந்தியியும் சிலம்பாறு

என்று ஆண்டாள் வருணித்துள்ளாள்.

அழகர் சித்திரை விழாவிற்கு மதுரைக்கு எழுந்தருளுவது வழக்கம். பல மண்டபப் படிகள் உண்டு. ஊரே திரண்டு இந்த விழாவை அநுபவிக்கும். மதுரைக்குச் செல்லும் முன்னும், வந்த பின்னரும் நகைகளின் ஜாபி தாவைக் கருப்பண்ணன் சந்நிதி முன்னால் வாசித்துச் சரி பார்ப்பார்கள்.

திருவேடகம்

பாண்டிய நாட்டில் சைவம் தழைக்கவும் சமணம் வீழ்ச்சியுறவும் காரணமாயிருந்த தலம் ஏடகம். மதுரைக்கு வட மேற்கே பதினெட்டு கி. மீ. தூரத்தில் இருக்கிறது இத் தலம். திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்து மதுரைக்குச் செல்லும் ரெயில் பாதையில் சோழவந்தான் ரெயில் நிலையத்திற்குத் தெற்கே சுமார் ஐந்து கி. மீ. தூரத்தில் இருக்கிறது ஊர்.

திருஞான சம்பந்தர் காலத்தில் மதுரைப் பாண்டியன் சமண மதத்தைத் தழுவிருந்தான். அவனுக்குக் கூன் விழுந்திருந்தமையால் கூன் பாண்டியன் என்ற பெயர் வழங்கி வந்தது. 'நின்ற சீர் நெடுமாறன்' என்று பரம சைவனாகத் திருத்தொண்டத் தொகையில் சுந்தரர் குறிப்பிடும் பாண்டிய அரசன் இவனேயென்பர். அவன் மனைவி மங்கையர்க்கரசி சோழ நாட்டு மன்னன் மகள்.

மங்கையர்க்கரசி வளவர்கோன் பாவை

வரிவளைக் கைம் மட மானி

**பங்கயச் செல்வி பாண்டிமா தேவி
பணி செய்து நாடொறும் பரவ**

அங்கயற் கண்ணியொடும் சிவபெருமான் ஆலவாயில் எழுந்தருளியிருக்கிறார் என்கிறார் சம்பந்தர். 'சிவன் திரு நீற்றினை வளர்க்கும் பந்தனை விரலாள் பாண்டிமா தேவி' என்று மற்றொரு பாடலில் கூறுகிறார். சமண மதத்தைத் தழுவிருந்த அரசனுக்குச் சிவபக்தையாகிய மனைவி வாய்த்திருந்தாள்.

**முத்தின்றாழ் வடமும் சந்தனக் குழம்பும்
நீறும் தன் மார்பினின் முயங்கப்
பத்தியார் கின்ற பாண்டிமா தேவி**

என்று அவள் சிவ பக்தியைப் பாராட்டுகிறார் சம்பந்தர். சோழர்கள் பிறவிச் சைவர்கள். அவர்கள் மகள் மங்கையர்க்கரசியும் சைவ மதத்தில் பற்றுக் கொண்டவளாயிருந்தாள். அரசன் புறச் சமயத்தைத் தழுவிருந்தபோதும் தான் நிறணிந்து சடைக் கடவுளை வணங்கி வந்தாள்.

'மணிமுடிச் சோழன்றன் மகளாம் பண்ணினேர் மொழியாள் பாண்டிமா தேவி'யே யன்றி அமைச்சரான குலச்சிறையாரும் பரம சைவராவர். அவரை

**நாவணங் கியல்பாம் அஞ்செழுத் தோதி
நல்லராய் நல்லியல் பாகும்
கோவணம் பூதி சாதனங் கண்டாற்
றொழுதெழு குலச்சிறை**

என்று போற்றுகிறார் ஆளுடைய பிள்ளையார். வழிவழியாக வந்த சைவ மரபில் தோன்றிச் சிவனடியாரைப் போற்றும் பெருந்தகையார் இவர் என்பர் பிள்ளையார்.

தென்னாட்டில் தலயாத்திரை செய்த சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள் ஆலவாயை அடைந்தார். ஆனால் நகருக்குள் அவர் பிரவேசிக்கவில்லை. நகரின் புறம்பேயுள்ள ஒரு மடத்தில் தங்கியிருந்தார். திருவாலவாய் இதுவென்று அடி

யார்கள் காட்டக் கண்டு, 'எண்டிசைபரவும் ஆலவாயாவது இதுவே' என்று பாடினர்.

ஆனால் சம்பந்தரின் வருகையை அறிந்த சமணர்கள் அவர் தங்கியிருந்த இடத்திற்கருகே தீ வைத்தனர். சம்பந்தர் சிவபெருமானைத் துதித்து,

பொய்யராம் அமணர் கொளுவுஞ் சுடர்
பையவே சென்று பாண்டியர்க் காகவே

என்று பாடிய வளவில் அத் தீ சூலை நோயாகப் பாண்டியனைப் பற்றிக் கொண்டது.

சூலை நோய் கொண்டு மிகவும் வருந்திய அரசனுக்கு அமணர் செய்த மருத்துவச் சிகிச்சை நோயை அதிகரித்ததே யன்றிக் குறைக்கவில்லை. மங்கையர்க்கரசியார் சம்பந்தரைத் தருவித்து அரசனுக்குத் திருநீறணிந்தபோது நோய் தீர்ந்தது. அரசன் நன்றியுடையவனாய்ச் சைவ மதத்தைத் தழுவினான். அது கண்டு பொறாமையுற்ற சமணர்கள் சம்பந்தரைச் சமயவாதம் செய்யஅழைத்தனர். சமணர்கள் தர்க்க வாதத்தில் மிகத் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள். அந்தணர்களுடைய வேள்வியை அவர்கள் வெறுத்தனர்.

அந்தணாளர் புரியு மருமறை
சிந்தை செய்யா அருகர் திறங்களைச்
சிந்த வாது செயத் திருவுள்ளமே

என்று சம்பந்தர் வேள்வி நெறியை வெறுக்கும் சமணர்களுடன் வாது செய்யவும் வெல்லவும் திருவருட்குறிப்பை அறிய விரும்பினார். இளம் பிள்ளையாகிய சம்பந்தரால் மகா வல்லுநர்களாகிய சமணரை வெல்ல முடியுமா என்று மங்கையர்க்கரசி சந்தேகித்தாள். அப்போது ஞான சம்பந்தர் அவளை நோக்கி,

மானினேர் விழி மாதராய்! வழுதிக்கு
மாபெருந்தேவி! கேள்!

**பானல் வாய் ஒரு பாலன் ஈங்குஇவன்
என்று பரிவெய்திடேல்**

எனக் கூறித் தேற்றினார். தாம் இளம்பிள்ளையென்று அவன் அஞ்ச வேண்டாம் என்று கூறுகிறார். ஆலவாய் அரன் அருளுள்ளபோது அமணரை வெல்லுதல் மிக எளிது என்று கூறினார்.

இரு சமயத்தினரும் தத்தம் மதத்திலுள்ள சிறந்த கொள்கைகளைப் பனையோலையில் எழுதித் தனித் தனித் தீயில் இட வேண்டும். எரிந்து சாம்பலாகும் ஒலைச் சுவடிகளில் உள்ளவை தாழ்ந்த கருத்துக்கள், எரிந்து நீறாகாது நிற்கும் ஒலைகள் உயர்ந்தவை என்று முடிவு செய்தனர். இரு சமயத்தினர் ஒலைகளையும் தீயிலிட்ட போது சமணர்களின் ஒலைச் சுவடிகள் எரிந்து சாம்பலாகி விட்டன. சம்பந்தர் எழுதி வைத்த சைவ சமூப ஏடுகள் இட்டவாறே இருந்தன.

இத்துடன் திருப்தி அடையாமல் சமணர் புனல்வாதம் வேண்டினர். இரு சமயத்தார் ஏடுகளையும் தனித் தனி வையையாற்றில் விடுவதென்றும் ஆற்றின் போக்கை எதிர்த்துச் செல்லும் ஏடுகள் உயர்ந்தவையாகக் கருதப் படவேண்டுமென்பதும் இரண்டாவது போட்டி.

ஏதுக்களாலும் எடுத்த மொழியாலும்

சோதிக்க வேண்டா, சுடர் விட்டுளன் எங்கள் சோதி
மாதுக்கம் நீங்கலுறுவீர்; மனம் பற்றி வாழ்மின்
சாதுக்கள் மிக்கீர்! இறையே வந்து சார்மின்களே

என்ற பாசுரத்தை ஏட்டில் எழுதி வையையில் விட்டார் சம்பந்தர். இறைவனைச் சோதித்து அறிய முடியாது; அவன் உண்மையை அறிந்தால் அதுவே போதும்; அவனை அறிவது ஏனெனின், அன்பு செய்து துயரங்களைப் போக்கிக்கொள்வதற்கே. துயரங்கள் ஒழிந்தால் இம்மையிலும் மறுமையிலும் நன்கு வாழலாம் என்பது பாட்டின் கருத்து. வீணான தர்க்க ஆராய்ச்சியில் நுழையாமல் சிவ

பெருமானைப் பக்தியுடன் அடைந்தால் வழியுண்டு என்கிறார்.

திருப்பாசரம் என்ற பதிகத்தின் ஐந்தாம் பாடல் இது. சம்பந்தர் வையையில் இட்ட ஏடு ஆற்றின் போக்கை எதிர்த்துச் சென்றது. சமணர்களின் ஏடு ஆற்றின் போக்கிலே சென்று நீரிலே அமிழ்ந்துவிட்டது. ஆற்றின் போக்கை எதிர்த்துச் சென்ற ஏட்டின் பின்னர்க் கரையோரமாக அதனைத் தேடிச் சென்றனர், குலச்சிறையார் முதலாயினோர். வெற்றி நல்கிய பாடல் ஆதலின் திருப்பாசரம் எனப் பெயர் பெற்றது.

வில்வ மரங்கள் அடர்ந்த குழலில் கரையோரமாக ஏடுகள் ஒதுங்கிக் கிடந்தன. ஓர் இலிங்கமும் அதன் பக்கத்தில் கிடந்தது. மன்னனாகியோர் அவற்றைக் கண்டு மகிழ்வெய்தினர். இலிங்கத்தை உள்ளடக்கி அரசன் ஒரு கோயில் கட்டினான். இக்கோயில் 'ஏடகம்' எனப்படுகிறது. ஏடு தங்கிய இடம் ஆதலின் ஏடகம் 'ஏடு + அகம்' எனப் பெயர் பெற்றது.

கோடு சந்தன மகில்

கொண்டிழி வைகை நீர்

ஏடு சென்றணை தரு

மேடகத் தொருவளை

என்று சம்பந்தரின் பாடல் இவ்வரலாற்றின் உண்மைக்கு அகச்சான்றாய் அமைந்துள்ளது.

இறைவர் பெயர் ஏடகநாதர். இறைவியார் பெயர் ஏலவார் குழலி. 'ஏலமார் குழல் ஏழை' என்ற சம்பந்தர் பாடலும் இப்பெயரைக் குறிப்பிடுதல் காணலாம்.

'வைகையின் வடகரை மருவிய வேடகத்தையனை' என்று சம்பந்தர் இறைவன் வையையின் வடகரையில் கோயில் கொண்டுள்ளதைக் குறிப்பிடுவர். வைகைக் கரையிலே பூம்பொழில்கள் நிறைந்துள்ளன. பொன்மணி, சந்தனம், அகில் முதலிய பொருள்களை நதி தன்னுடைய வெள்ளப் போக்கில் கொண்டு வந்து கரையோர

மாகச் சேர்க்கிறது. ஏடகத்திலுள்ள மாளிகைகள் நிறத்தினால் சந்திரன் உருவை ஒத்திருக்கின்றன. கோபுரங்களோ சந்திரனைத் திண்டும்வண்ணம் உயர்ந்திருக்கின்றன என்கிறார் பிள்ளையார். இந்த ஊரிலே எழுந்தருளி இருக்கும் இறைவனை,

கண்டு கை தொழுதலும்

கவலை நோய் கழலுமே

என்கிறார் நாயனார். இத்தலத்தை அடைவது பெருஞ் செல்வத்திற் கொப்பாயது. அவ்விறைவனை அடிபணிந்து அன்பினால் அரற்றின் இடிபடும் வினைகள் போய் இல்லையதாகும் என்று அறுதியிட்டுக் கூறுவர் அவர்.

உன்னி மாலும் உவணனும் சேடனும்

மன்னு சாத்தனும் நான்குகம் வாழ்ந்தகம்

என்று திருவிளையாடற் புராணம் திருமால், சேடன் கருடன், சாத்தனார் ஆகியோர் சிவபெருமானை இத்தலத்தில் வழி பட்டதாகக் கூறும். ஆலயத்தில் பாண்டியர் கல்வெட்டுக்கள் சில உள்ளன.

ஏடு கரையேறியதை நினைந்தே 'தமிழ் கண்டதோர் வையை' என்று பாரதியார் பாடினார். 'வையை ஏட்டிலே தவழ்ந்த பேதை' என்று தமிழன்னையை அழைக்கிறார் வில்லிபுத்தூரார் மகன் வரந்தருவார். இவ்வாறு தமிழும் சமயமும் ஒருங்கே வளர உதவிய தலம் ஏடகம். இது திருப்புக்ழ் வைப்புத் தலமாக உள்ளது.

கிருஷ்ணாபுரம்

திருநெல்வேலியிலிருந்து திருச்செந்தூருக்குச்செல்லும் கற் சாலை மார்க்கத்தில் சுமார் பத்து கி. மீ. தூரம் சென்றதும் 'கிருஷ்ணாபுரம்' என்று கை காட்டி யொன்று நம்மைச் சாலையிலிருந்து அழைப்பதுபோல் தோன்றும். ஒரு பெரிய பனந்தோப்பினிடையே அழகிய மதிலும் கோபுரமும் நம்

கிருஷ்ணாபுரம்

கண்ணைக் கவரும். கை காட்டியிலிருந்து ஒரு பர்லாங்கு தூரத்திலிருக்கிறது கிருஷ்ணாபுரம் என்னும் சிற்றூர். பனந்தோப்பினிடையே உள்ள ஸ்ரீநிவாசப் பெருமாள் ஆலயத்தையும் சில வீடுகளையும் தவிர்த்து அங்கே ஒன்றையுமே காண முடியாது.

பாண்டிய நாட்டில் அரசு செலுத்திய சொக்கநாத நாயக்கருக்குப் பின்னால் அவர் குமாரர் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் பட்டத்துக்கு வந்தார். இவர் கி. பி. 1563-1573 வரை அரசாண்டார். இவர் செளரியச் சீமானாக விளங்கிய தோடு நில்லாமல் மகாபக்திமானாகவும் விளங்கினார். திருப்பதி ஸ்ரீநிவாசனுக்குத் தமது சீமையில் ஓர் ஆலயம் எழுப்பினார். அவர் பெயராலேயே இவ்வூர் கிருஷ்ணாபுரம் என்று வழங்குகிறது. இந்த ஆலயத்தை மனோதர் மத்திலும் வேலைத்திறத்திலும் சிறந்த சிற்பிகளைக் கொண்டு உருவாக்கி உள்ளார் நாயக்கர். இங்குள்ள சிற்பங்கள் மனித சிருஷ்டியா என்ற பிரமிப்பும் வியப்பும் நம் மனத்தில் ஏற்படலாம். அவற்றைப் பார்த்தவுடன் அத்தகைய பரவசமான தெய்வீக உணர்ச்சி நமது உள்ளத்தில் தோன்றும். சிற்ப விசேஷங்கள் ஏட்டில் எழுத அடங்காத சிருஷ்டியாய் உள்ளன. இவை கல்லிலே ஆன சிற்பங்களா அல்லது உயிர்ப்பிண்டங்களா என்ற அளவிற்குச் சிலைகளின் நரம்புச் சுருக்கங்கள் அமைந்துள்ளன.

.மயிலேறும் பெருமாள் பிள்ளை முதலியார் என்பவரே இந்தக் கிருஷ்ணாபுரத்தை ஆக்கியவர் என்கிறார் கால்டுவெல் துரை தமது திருநெல்வேலிச் சீமைச் சரித் திரத்தில். ஆனால் கிருஷ்ணாபுரத்திற்கு வீரப்ப நாயக்கர் (கி. பி. 1449) மானியங்கள் அளித்ததாக ஒரு கல்வெட்டு கூறுவதிலிருந்து இதை அமைத்தவர் நாயக்க மன்னரே என்று முடிவாகக் கூறலாம்.

ஆலயத்தின் இராஜ கோபுரம் மிக அழகு வாய்ந்தது. பிரதான வாயிலின் வழியாக நுழைந்ததும் வடபுறத்தில் திருமண மண்டபம் இருக்கிறது. வீரப்ப நாயக்கரால்

கட்டப்பட்ட இம்மண்டபம் வீரப்ப நாயக்கன் மண்டபம் எனப்படுகிறது. இரண்டு வரிசையாக, பக்கத்திற்கு ஒன்பது யாளித் தூண்களால் தாங்கப்பட்டிருக்கிறது இம் மண்டபம். மண்டபத்தின் முன்புறம் படிகளின் இரு கோடிகளிலும் இரண்டு யானைகள் இருக்கின்றன.

ஒரு தூணில், ஒரு கையில் பூச்செண்டும் மற்றொரு கையில் மாதுளம் பழமும் வைத்துக்கொண்டு நாட்டிய மாடும் தெய்வமாதின் சிலை இருக்கிறது. அவைகள் கீழே விழாமல் பல நகைகளணிந்து அவள் அங்கம் அசைந்தாடும் காட்சியை அதியற்புதமாகச் செதுக்கியிருக்கிறான் சிற்பி. மற்றொரு தூணில் ஒரு குறத்தி அரச குமாரன் ஒருவனைத் தோளில் தூக்கிச் செல்லும் காட்சி பொறிக் கப்பட்டிருக்கிறது. மகாபாரத யுத்தத்தில் கர்ண அருச்சுனப் போரை மிகச் சிறந்த முறையில் சிற்பி அமைத்திருக்கிறான். ஒரு தூணில், கர்ணன் நாகாத்திரத்தை உருவி அருச்சுனன் மீது விடும் கோலத்தில் இருக்கிறான். அவன் முகத்திலே தீரமும் வெற்றி பெறுவோம் என்ற அநாயாசமான உணர்ச்சியும் காணப்படுகின்றன. பக்கத்திலே அருச்சுனன் புன்னகையுடன் காண்டபம் ஏந்தி நாகாத்திரப் பிரயோகத்தை எதிர்நோக்கி நிற்கிறான். சிற்பங்கள், முகபாவங்களை மிகவும் தத்ரூபமாக வடித்திருக்கிறான் சிற்பி. இந்த இரண்டு சிலைகளும் சிற்பக் கருவூலமாகத் திகழ்கின்றன.

தோளில் அரசகுமாரியைத் தூக்கிச் செல்லும் குறவன் சிற்பம் ஒரு கதையையே கூறுகிறது. அவளை மீட்க வரும் வீரர்கள் அவனைக் காயப்படுத்துகிறார்கள். அவன் உடம்பிலிருந்து வடியும் ரத்தத்தையும் கல்லிலே செந் நிறத்தில் காட்டியிருக்கிறான் சிற்பி.

வீரப்ப நாயக்கர் மண்டபத்தைத் தாண்டி மேலே சென்றால் அரங்க மண்டபம் இருக்கிறது. இது மகா மண்டபம். இரண்டு பக்கமும் ஏழேழு தூண்கள் இந்த மண்டபத்தை அலங்கரிக்கின்றன. ஒன்று, மூன்று, ஐந்து ஏழு ஆன ஒற்றைப் படைத் தூண்களில் யாளிகள் இருக்கின்றன. இரட்டைப் படைத் தூண்களில் வாயிலை

நோக்கி வீரபத்திரர் வீரமும் கோபமும் முகத்தில் தாண்டவ மாட ரௌத்திராகாரமாக நிற்கிறார். கோரப் பற்கள், முறுக்கு மீசை, கையில் கேடயம், தோமரம் ஆகியவற்றுடன் அவர் நிற்கும் காட்சியை வேறெந்தச் சிற்பத்திலும் காண முடியாது. நரம்புகளும் தசை நாள்களும் தத்ருபமாக இருக்கின்றன.

வீரபத்திரர், ஆலயத்தை இரவில் காவல் புரிந்து வருவார். ஆலயத்தின் அருச்சகர் ஒரு நாள் இரவு கோயிலைப் பூட்டிக்கொண்டு வெளியே வந்தபோது மறதியாகத் தமது குழந்தையை ஆலயத்தில் விட்டு வந்து விட்டார். திரும்பச் சென்று குழந்தையை வெளியே அனுப்பும்படி வீரபத்திரரைக் கேட்டார். குழந்தையைத் தாம் ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொள்வதாகவும் விடிந்ததும் வந்து அழைத்துச் செல்லலாம் என்றும் வீரபத்திரர் கூறினார். அருச்சகரோ குழந்தையை அனுப்ப வேண்டுமென்று பிடிவாதம் செய்தார். வீரபத்திரர் சினந்து குழந்தையைக் கிழித்து வெளியே எறிந்துவிட்டார். அருச்சகருக்கு ஆத்திரம் உண்டாயிற்று. மறு நாள் சிலையின் நகத்தைப் பின்னப்படுத்தி விட்டாராம். அதனால் உக்கிரம் குறைந்துவிட்ட தென்கிறார்கள்.

அரங்க மண்டபத்திலே உள்ள மற்றொரு தூணின் இரண்டு புறங்களில் இரண்டு சிற்பங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் ஒன்று புருஷாமிருகம். மகாபாரதக் கதையொன்றை இந்தச் சிற்பம் காட்டுகிறது. ராஜ குய்யாகத்திற்கு ஓர் இலிங்கத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஓடி வருகிறான் பீமன். அவனைத் துரத்திக்கொண்டு ஒரு புருஷாமிருகம் வருகிறது. பீமன் அதன் எல்லையில் ஒரு காலும் தன் எல்லையில் ஒரு காலுமாக நிற்கிறான். பீமன் தனக்கு உரியவன் என்று புருஷாமிருகம் கூறுகிறது. வழக்கு தரும புத்திரரிடமே வருகிறது. புருஷாமிருகத்தின் எல்லையில் இருந்த பீமனது உடல் அதற்கு இரையாகும் என்பது அவர் தீர்ப்பு. அவரும் இடது பக்கத்தில் சிற்பமாக

எழுந்தருளியிருக்கிறார். மேல் பாதி மனிதன், கீழ்ப் பாதி மிருக உடலுடன் ஒங்கிய கையுடன் பீமனைப் பற்றி நிற்கிறது புருஷாமிருகம். திடகாத்திரமான உடலுடன் விறைப்பாக நிற்கிறான் பீமன். இந்தச் சிற்பம் பெரும் பாலோரால் பாராட்டப் பெற்றுள்ளது.

யானையும் காளையும் சேர்ந்த சிற்பம் மற்றொரு தூணில் இருக்கிறது. வீரபத்திரனுக்கு எதிரேயுள்ள தூணில் ஒரு பெண் சிற்பம் இருக்கிறது. அதன் மூக்கில் மூக்குத்தி அணிய மிக நுண்ணிய கயிறு நுழையும் ஒட்டையை விட்டிருக்கிறான் சிற்பி.

விலை மதிப்பிட முடியாத பொக்கிஷமாக விளங்குகின்றன கிருஷ்ணாபுரம் சிற்பங்கள். பெரிய கதையை ஒரே சிற்பத்தில் காட்டியிருப்பது மிக அற்புதமானது.

பதினைந்து ஏக்கர் வித்தீரணமுடைய நிலத்தின் நடுவில் இருக்கிறது கோயில். கருப்ப இல்லில் வேங்கடாசலபதி தேவியருடன் அழகு ஜோலிக்க எழுந்தருளி இருக்கிறார். சிலைகள் மிக அழகு வாய்ந்தவை. கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரின் பக்தியெழுப்பிய சிற்பக் களஞ்சியம் இக் கோயில். கருப்ப இல், அர்த்த மண்டபம், மகா மண்டபம், மணி மண்டபம், அரங்க மண்டபம் ஆகியவை ஒன்றன் முன் ஒன்றாக அமைப்பு கொண்டுள்ளன. இக் கோயில் மகாமண்டபத்தில் ஆழ்வாராசாரியர் செப்புச் சிலைகள் உள்ளன.

இந்தக் கோயிலைக் கட்டுவதற்கு ஆலயத்திலிருந்து இரண்டேகால் கி. மீ. தொலைவிலிருந்து பாறையை வெட்டிக் கொணர்ந்தார்கள். இந்தக் கற்கள் இசையொலியை எழுப்புவன. இத்தகைய சிற்பச் சிறப்புடைய ஆலயங்கள் தமிழகத்தில் மிகச் சிலவே. இத்தனை நுட்ப வேலைப்பாடுடைய சிற்பங்கள் வேறெங்கும் இல்லை எனலாம்.

திருக்கோளூர்

பாண்டி நாட்டில் ஸ்ரீவைகுண்டம் தாலுக்காவில் பொருளை நதியின் இருகரைப் புறங்களிலும் நவ

திருப்பதிகள் என்ற ஒன்பது திருமால் கோட்டங்கள் உள்ளன. இவை மிகப் பழங்காலத்தவை ஆகும். ஆழ்வார்களில் தலை சிறந்தவராகிய நம்மாழ்வாரால் பாடப்பெற்ற பெருமை உடையன இவை. ஆழ்வாரின் பெற்றோர்கள் பாண்டிய மன்னரின் கீழ்க் குறுநில மன்னராய் இப்பகுதியை ஆண்டு வந்தனர் எனத் தெரிகிறது. இந்த நாடு திருவழுதி வள நாடென்றும் பெயர் கொண்டிருந்தது.

ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்கு மேற்கே தாமிரவருணி நதியின் தென் கரையில் பறல் நிறைந்த மேட்டுநிலம் ஒன்றுள்ளது. திருச்செந்தூர் செல்லும் மோட்டார்ப்பாதை இம்மேட்டின் வழியே செல்லுகிறது. இவ்விடம் ஆதித்தநல்லூர்ப் பறம்பு என்று வழங்குகிறது. சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் இவ்விடம் இடுகாடாய்க் கிடந்தது. அங்கே இறந்த வரைப் புதைத்த தாழிகள் பூமியில் புதையுண்டு கிடக்கின்றன. இரும்புப் போர்க் கருவிகளும், பித்தளை நகைகளும், பாத்திரங்களும், எலும்புக் கூடுகளும் காணப்படுகின்றன. இவை பண்டைத் தமிழர் நாகரிகத்தைப் பறை சாற்றுகின்றன.

திருவழுதி வள நாட்டில் தாமிரவருணியின் தென் கரையில் திருக்கோளுர் என்ற ஊர் இருக்கிறது. இது நம்மாழ்வாரால் அப்பகுதியில் பாடப்பட்ட ஒன்பது திருப்பதிகளுள் ஒன்று. ஊர் ஆற்றிலிருந்து ஒன்றரை கி. மீ. தூரத்தில் இருக்கிறது. கல்வெட்டு இவ்வூரைத் திருவழுதி வளநாட்டுக் கோளுர் என்று குறிப்பிடுகிறது. கோளுர் என்ற பெயரிலிருந்து இவ்வூர் நவக்கிரகங்கள் ஏற்பட்ட காலத்தியது என்று ஊகிக்கலாம். சுமார் 1500 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டது ஊர் எனக் கருதலாம். இங்கே ஒரு சிவன் கோயில் இருக்கிறது. சமண மதமும் இப்பகுதியில் பரவி இருந்ததென்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளது. ஊருக்குத் தென் கிழக்குப் பகுதியில் சமணன் திடர் ஒன்றிருந்தது. முக்குடைக் கீழ்ச் சமண முனிவர் ஒருவர் இருபுறமும் விச்சாதரர் சாமரம் வீசச் சப்பணம் போட்டு இடதடிமேல் வலதடியை வைத்திருக்கிறார். அடிமடியில் வலக்கரம்

இடது கைமேல் இருக்கிறது. மழித்த தலையும் வடித்த காதும் இது சமணச் சிலை என்பதை அறிவுறுத்துகின்றன.

இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும்

சமணரும் சாக்கியரும் மற்றும்

வலிந்து வாது செய்வீர்களும்

என்று நம்மாழ்வார் திருக்குருகூர்ப் பதிகத்தில் கூறுவது இப் பகுதியில் சமணர் பெரிதும் வாழ்ந்து வந்ததையும் அவர்கள் மதம் அங்கே பரவியிருந்ததையும் உணர்த்தும். அவர்கள் பிற மதத்தினருடன் வலிய வாதுக்குச் சென்றனர் என்பதும் அறியக் கிடக்கிறது.

கொடி ஆர் மாடக் கோளூர்

அகத்தும் புளிங்குடியும்

மடியாது இன்னே நீ துயில்

மேவி மகிழ்ந்ததுதான்

அடியார் மாட்டு அல்லல் தவிர்த்த

அசைவோ அன்றேல் இப்

படிதான் நீண்டு தாவிய

அசைவோ? பணியாயே

என்று இறைவனை நோக்கிக் கேட்கிறார் நம்மாழ்வார். புளிங்குடி, கோளூர் முதலிய தலங்களில் பகவான் சயனித்துக் கிடப்பது அடியவர்கள் அல்லல் தீர்த்த அயர்ச்சியினாலா என்று வினவுகிறார். அப்படிக்கின்றேல் கால்களை நீட்டிக் காடு மேடும் தாவி உலகளந்த அயர்ச்சியினாலா என்று வினவுகிறார்.

திருக்கோளூரில் பகவான் பாம்பணைமேல் தம் இடது கையை உயர்த்தி உள்ளங் கையைப் பார்த்தாற்போற் புஜங்கசயனராய்க் காட்சியளிக்கிறார். தன் நிதியைக் குபேரனுக்கு அளித்தபின் அவை எவ்விடம் உள்ளன என்று அஞ்சனம் பார்ப்பதாக ஐதிகம். பெருமாளுடைய பெயர் வைத்த மாநிதி. இது கிடந்த செல்வம். கிடந்த செல்வத்தை விட்டுக் கடந்த செல்வத்தைப் பெற்றான்

குபேரன். 'செல்வம் மல்கி அவன் கிடந்த திருக்கோளுர்' என்று சடகோபர் அருளிச் செய்வர். 'மலரான் கொழுநன் திருக்கோளுர்' என்று திருநிறைச் செல்வனாக அவனைக் குறிப்பதும் கவனிக்கத் தக்கது. தாயாரையும் ஆழ்வார் மங்களாசாசனம் செய்ததாகக் கொள்ளலாம். தாயார் பெயர் கோளுர்வல்லி.

மகுட பந்திகொள் ஆயிரந் தலை
நெட்டராவணை மத்யமே துயில்
வளமிகும் புகழார் விளங்கிய
வைத்த மாநிதிமிக்க தேவர்கள் பெருமானே

என்று கு ர வை இராமாநுஜதாசர் திருக்கோளுரைப் புகழார் என்று பாடியிருத்தல் காண்க.

மண்ணினுள் அவன்சீர் வளம்
மிக்கவன் ஊர் வினவி
திண்ணம் என் இளமான்
புகும் ஊர் திருக்கோளுரே

என்ற நம்மாழ்வார் வாக்கை யொட்டியே இத்தலத்தைப் புகழார் என்கிறார் இராமானுஜ தாசர். தலைவனது நகர் நோக்கிச் சென்ற மகனைக் குறித்துத் தாய் இரங்கும் பாசுரமாகத் திருக்கோளுர்ப் பதிகத்தை அருளிச் செய்தார் ஆழ்வார். காட்டுத் தீயிலே அகப்பட்டவன் பொய்கையும் பொழிலும் தேடிப் புகுமாறுபோலே சம்சாரமாகிய பாலை நிலத்தில் காட்டுத்தீயில் சிக்கியவனுக்கு இறைவன் உகந்தருளின நிலங்கள் பொய்கையும் பொழிலும் போலே அன்றோ?

எந்த ஊர் சென்றாள் என்பதை அறியாத அன்னை 'திண்ணம் என்று கூறுவது எங்ஙனே' என்பதற்கு விடையாக, 'இவ்வூரில் பிள்ளைகளைக் காணாவிட்டால் கோயிலுக்குள் தேடு மத்தனை யன்றே' என்று அருளிச் செய்கிறார் வியாக்கியான கர்த்தர்.

எம்பெருமானார் (இராமாநுஜர்) தெற்கே எழுந்தருளும்போது எதிரே வருகிற ஓர் பெண்பிள்ளையைப் பார்த்து, 'எங்கு நின்றும்?' என்று வினவ, அவள் 'திருக்கோளூர் நின்றும்' என்று கூறினாள். 'அவ்வூரில் புக்கபெண்களும் போகக் கடவார்களோ?' என்று அருளிச் செய்தனராம். புக்கார் புகழார் திருக்கோளூர் என்பது கருத்து. பெருமாள் குபேரனுக்குப் பிரத்தியட்சமாகி இங்கே நவ நிதியங்களையும் அளித்ததாக ஐதிகம் உண்டு.

சரீரம் எடுத்தவர்கள் பார்க்கத் தகுந்தவன் திருக்கோளூர் அப்பன். அனந்தாழ்வான் சோழ குலாந்தகனிலே (நாட்டிலே) பயிர்த்தொழில் செய்துகொண்டிருந்தவனை, 'உம்முடைய ஊர் எது?' என்று கேட்டார். அவன், 'என்னுடைய ஊர் திருக்கோளூர்' என்றான். 'அங்கிருந்து இங்கே போந்ததென்?' என்று அவனைக் கேட்டார். அங்கே ஜீவனம் நடக்கப் போதாமையினாலே இங்கே போந்ததாக அவன் கூறினான். 'அவ்வூரில் கழுதையை மேய்த்து ஜீவிக்க மாட்டிற்றிலையோ? நிலைநின்ற ஜீவனத்தை விட்டுப் போந்தாயே யன்றோ?' என்றாராம். எனவே, மக்கள் புகழார் திருக்கோளூர் என்பதாம்.

நம்மாழ்வாருக்கு 'உண்ணும் சோறு, பருகுநீர், தின்னும் வெற்றிலை யெல்லாம் கண்ணனெம் பெருமானே' யாவான்.

திருக்கோளூர் நல்ல வளப்பம் பொருந்திய வயல்களை உடைய ஊர். பூவியல் பொழிலும், தடமும் உடையது ஆலயம். தென்திசைக்குத் திலகமன்னது இத்தலம் என்கிறார் ஆழ்வார்.

'பிறப்பு, மூப்பு, பிணி இவை இல்லாமல் நானும் சிறப்புற்று வாழ விரும்பினால் மமகாரத்தை விட்டு விடுங்கள்.

...ஊரவில் தாமோதரன் பள்ளி

கொள்ளும் கோளூர் மருவுங் கோள்'

என்கிறார் பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார்.

பன்னிரண்டு ஆழ்வார்களுள் ஒருவராகிய மதுரகவி ஆழ்வார் திருக்கோனூரில் பிறந்தவர். இவர் அந்தண மரபினர். வடமொழி, தென் மொழி இரண்டிலும் பாண்டித்தியம் அடைந்து தென்னாட்டிலும் வடநாட்டிலும் நெடுந்தூரம் யாத்திரை செய்தார். கடுமையான தவ நியமங்களையும், யோக நியமங்களையும் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தார். ஆனால் அவரால் உண்மை நெறியை அறிய இயலவில்லை. வட நாட்டிலிருந்தபோது தமது ஊரருகே ஒரு சோதி தோன்றி வீசுவதைக் கண்டார். அந்தச் சோதியைப் பின்பற்றி நம்மாழ்வாரை அடைந்து அவர் அருளால் உண்மை நெறியை உணர்ந்தார்.

தம் குருவாகிய நம்மாழ்வாரைக் குறித்து இவர் பாடிய பன்னிரண்டு பாடல்களே இன்று நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. மதுரமான கவிகள் பாடும் ஆற்றல் பெற்றதால் இவருக்கு மதுரகவிகள் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. மறை யாளர்களால் கைவிடப்பட்ட தன்னை, இசைவு இல்லா திருந்தும், புகலறுதி கண்டு ஆட்கொண்ட நம்மாழ்வார் திருவடிகளிலே அடியனாயிருந்து வைத்து அவர் வழியாலே தேவப்பிரானைக் கண்டார் மது கவி.

**என்திசையும் அறிய இயம்புகேன்
ஒண்தமிழ்ச் சடகோபன் அருளையே**

என்று எட்டுத் திசைகளும் அறியும்படி நம்மாழ்வார் அருள் நெறியைப் பிரசாரம் செய்தார் மதுரகவிகள். நம்மாழ்வாருடைய பாடல்களை ஒலைபிடித்து எழுதியவர் இவரே என்று கூறுவர்.

‘அருமறைகள் தமிழ் செய்தான் தாளே கொண்டு துன்புற்ற மதுரகவிகள் தோன்றக் காட்டும் தொல் வழியே நல்வழிகள் துணிவார்கட்கே’ என்று மதுர கவிகள் வாயிலாக நமக்கு நம்மாழ்வாரின் பக்தி நெறி கிடைத் துள்ளது என்கிறார் வேதாந்த தேசிகர். அதைப் பின்பற்றுவது நமக்கு உய்வு என்பர்.

சித்திரையில் சித்திரை நாள்
 சிறக்க வந்தோன் வாழியே!
 திருக்கோளுர் சிறக்க வந்த
 செல்வனார் வாழியே

என்றுபெரியோர்கள் இவ்வாழ்வாரைப் போற்றியுள்ளனர். தமது சேடரான பராங்குசதாசரிடத்தில் இவர் நம்மாழ்வாரின் பிரபந்தங்களை விட்டுச் சென்றார். அவரிடமிருந்தே நாதமுனிகள் பிரபந்தங்களைப் பெற்றார்கள் என்கிறார்கள். எனவே வைணவ சரித்திரத்திலே திருக்கோளுர் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறித்து வைக்கப்பட வேண்டிய ஊர். நம்மாழ்வாரைப் பேச வைத்த பெரியார் பிறந்த ஊர்.

ஆழ்வார்திருநகரிக்குக் கிழக்கே மூன்று கி. மீ. தூரத்தில் இருக்கிறது திருக்கோளுர்.

‘வைத்தமா நிதிஎம் மதுகுதனையே’

என்ற ஆழ்வாரின் பதிக இறுதிப் பாடலின்படிப் பெருமாளுக்கு வைத்த மாநிதி, மதுகுதனன் என்றெல்லாம் பெயர் வழங்குகிறது.

திருப்பேரை

தென்பாண்டி நாட்டில் ஆழ்வார் திருநகரியைச் சேர்ந்த நவ திருப்பதிகளுள் ஒன்று தென்திருப்பேரை. இது நம்மாழ்வாரால் பாடப் பெற்ற தலம். தாமிரவருணியின் தென்கரையில் ஆற்றிலிருந்து ஒன்றரை கி. மீ. தொலைவில் இருக்கிறது ஊர். நவ திருப்பதிகளும் பதினைந்து கி. மீ. நீளமும் இரண்டரை கி. மீ. அகலமும் பரப்புள்ள ஆற்றை இருபுறம் அடுத்த இடங்களில் உள்ளன. இது திருவழுதி நாடு என்று வழங்கும். பாண்டிய மன்னரின் கீழ்ச் சிற்றரசராய் வேளிர் வகுப்பினர் இப்பகுதியை ஆண்டு வந்தனர். இவர்கள் தற்காப்புக்கானகோட்டைகள்

கட்டிக்கொண்டு பாண்டியருக்குப் படைத் துணைவராய் விளங்கி வந்தனர்.

திருப்பேரை, திருப்பேரையில் என்றும் வழங்கும். பெரிய மதில்களும் கோட்டைகளும், இருந்த ஊரானமை பற்றி இப்பெயர் பெற்றது என்று கூறலாம். இவ்வாலயமே வேளிருக்குக் கோட்டையாய் அமைந்தது என்று எண்ண இடமுண்டு. ஆழ்வாரும் அவ்வேளிர் மரபைச் சார்ந்தவராவர். அவர் முன்னோரால் திருப்பணிச் செய்யப்பட்டது இவ்வாலயம்.

வரகுண பாண்டியன் மகன் ஸ்ரீ வல்லபன் குடந்தைக்குப் போர் செய்யச் சென்றபோது இவ்வேளிர் அவனுக்கு உதவினர். வரகுணன் பெயரால் வரகுணமங்கை என்ற ஊரே ஒன்று இருக்கிறது. அங்கு ஒரு பழைய திருமால் கோயில் இருக்கிறது. இந்த வரகுணன் திருப்பணி செய்த வரகுண மங்கையை நம்மாழ்வார் பாடியிருக்கிறார். இந்த வரகுணன் மாணிக்கவாசகர் காலத்துக்கு முந்தியவன்.

குளந்தை என்ற பெருங்குளத்துக்கருகில் நடந்த பெரும் போரில் பாண்டியருக்கு உதவியாக இவ்வேளிர் சென்றனர். அவ்வாலயமும் நம்மாழ்வாரால் பாடப்பட்டுள்ளது.

திருப்பேரை ஆழ்வார்திருநகரியிலிருந்து தென்கிழக்காகச் சுமார் ஐந்து கி. மீ. தூரத்தில் இருக்கிறது. திருச்செந்தூருக்குச் செல்லும் மோட்டார் பஸ்ஸுகள் ஊர் ஓரமாகச் செல்லுகின்றன. திருப்பேரையில் கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானின் பெயர் மகரநெடுங் குழைக்காதர் என்பது.

சிகரமணி நெடுமாடம் நீடு

தென் திருப்பேரையில் வீற்றிருந்த

மகர நெடுங் குழைக்காதன்

என்று பெருமானையும் அவரது வீற்றிருந்த கோலத்தையும் பாடக் காணலாம். தாயார் தாமரையாள்.

நூற்றுவரை அன்று மங்கநூற்ற

நிகர்இல் முகில்வண்ணன்

என்ற ஆழ்வார் வாக்கை யொட்டி 'நிகரில் முகில் வண்ணன்' என்ற பெயரும் பெருமாளுக்கு வழங்கி வருகிறது. பெருமாள் கிழக்கு நோக்கிப் பத்திர விமானத் தின்கீழ் எழுந்தருளியிருக்கிறார். சுக்கிரனுக்கும் பிரம்மனுக்கும் பிரத்தியட்சமானதாக ஐதிகம். பெருமாள்மீது ஒரு பதிகம் பாடியிருக்கிறார் ஆழ்வார். தாய்மாரும் தோழி மாரும் உற்றாரும் தடுத்தும் திருப்பேரையைச் சேர விழையும் தலைமகள் பாசரமாக அகப்பொருட்டுறையில் அமைந்துள்ளது பாசரம்.

தன் நெஞ்சம் நாணும் நிறையும் இழந்து பெண்மை தோற்றுத் திருப்பேரையில் வீற்றிருக்கும் இறைவன்பால் சென்று திரும்பி மீள மாட்டேன் என்கிறது என்கிறாள் ஆழ்வார்நாயகி. அவள் காதலைப்பற்றி ஊரில் அலர் எழுந்தது. அவள் காதலோ 'ஞாலமும், ஏழ் கடலும் நீள் விசும்பும் கழியப் பெரியது'. தோழியரையும் அன்னையையும் தன்னைத் தேற்ற வேண்டாமென்று கூறுகிறாள். அவர்கள் உரைகளால் ஒன்றும் பயன் ஏற்படாது. அன்னை முனிவதாலும் பயனில்லை. அவன் தன் நெஞ்சைக் கவர்ந்து சென்றுவிட்டதால்

கனிந்த பொழில் திருப்பேரைக்கே

காலம் பெற எனைக் காட்டுமினே

என்கிறார் வகுளபூஷண நாயகி (ஆழ்வார்).

'திருப்பேரையில் சேர்வன் நானே' என்று முடிவாகக் கூறுகிறாள். சிற்றின்பங் கூறும் வகையால் பேரின்பம் காட்டும் ஆழ்வாரின் இப் பாடல்களைப் பாடுபவர்கள்

முகில்வண்ண வானத்து இமையவர் குழ

இருப்பர், பேரின்ப வெள்ளத்தே

என்று பயன் கூறுகிறார் பாட்டின் இறுதியில்.

ஏர் வள ஒன் கழனிப் பழனம்

என்ற சொற்களால் ஊரின் மருதவளச் சிறப்பையும், 'தேன் மொய்த்த பூம்பொழில் தண்பனை குழ் திருப்பேரை' என்ற

சொற்களால் ஊரின் பொழில் வளத்தையும், 'திங்களும் நாளும் விழா அறாத தென் திருப்பேரை' என்பதால் ஊரின் செல்வச் செழுமையையும், 'சிகரமணி நெடு மாடம் நீடு தென் திருப்பேரை' என்பதால் தொழிற் சிறப்பையும், 'வேதத்து ஒலி நின்று ஒங்கு தென் திருப்பேரை' என்பதால், ஊரின் அந்தணச் சீலர்களையும் போற்றுகிறார் ஆழ்வார். திருப்பேரை இன்று ஓர் சிற்றூராகக் காணப்பட்டாலும் நாகரிகம் மிகுந்த மேம்பாடுடைய மக்கள் வாழ்ந்த இடம் என்று ஆதித்த நல்லூர்ப் புதை பொருள்கள் சான்று பகரும்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் சுந்தர பாண்டியன் என்னும் மன்னன், வெவ்வேறு இடங்களில் வசித்துக் கொண்டிருந்த நூற்றெட்டுத் தலவகார சாமவேதிகளான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை இத்தலத்தில் குடியேற்றினான். அவர்களுக்கு நிலமும் வீடும் தானமாக வழங்கினான். அவர்கள் குடும்பத்தினர் இன்றும் இவ்வூரில் வசித்து வருகின்றனர். தலவகாரம் என்பது சாம வேதத்தின் சாகைகளுள் ஒன்று.

திருச்சியில் சொக்கநாத நாயக்கர் (1720—76) ஆட்சி புரிந்து வந்த காலத்தில் நெல்லைப் பகுதியை வட மலையப்பப்பிள்ளை என்பவர் முன்னவருடைய பிரதிநிதியாக ஆண்டு வந்தார். அக் காலத்தில் தென்திருப்பேரையில் நாராயண தீட்சிதர் என்ற (தலவகார சாமவேதி) தமிழ் வித்துவான் ஒருவர் இருந்தார். அவர் நம்மாழ்வார்பால் மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவர். தமது ஊரில் எழுந்தருளி இருந்த பெருமானைத் தினமும் கோயிலுக்குச் சென்று தரிசித்து வருவார்.

அவ்வூரிலுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பல காரணங்களால் அவ்வாண்டு நிலத் தீர்வையைக் கட்டவில்லை. பிள்ளையனின் கீழதிகாரி ஒருவன் அவர்கள் கூறிய நியாயத்தைக் கேட்காமல் அவர்களைத் திருநெல்வேலியில் காவற்புரைத் தெருவில் உள்ள சிறைக் கோட்டத்தில் அடைத்து விட்டான். அவர்களுள் நாராயண தீட்சிதரும்

ஒருவர். சிறையில் இருப்பதை அவர் ஒரு பொருட்டாக மதிக்கவில்லை. ஆனால் வழக்கம் போல் தினமும் குழைக்காதரைத் தரிசிக்க இயலவில்லையே என்று வருந்தினார். தினமும் தமது ஊரின் திருக்கோயிலில் மறை முழக்கும், தமிழ்வேத முழக்கும் செவியாரப் பருகிய அவர் இறைவன் அருளை வேண்டிச் சிறையில் குழைக்காதர்மீது ஒரு நூல் இயற்றினார்.

திங்க ளொன்றாகச் சிறையிருந்
தோம்இச் சிறை யகற்றி
எங்கள் தம்பால் இரங்காதது
என்னோ? இசைநான் மறையின்
சங்கமும் கீதத் தமிழ்ப் பாடலும்
சத்த சாகரம் போற்
பொங்கு தென்பேரைப் புனிதா
கருணைப் புராதனனே

என்று குழைக்காதரை நினைந்து இரங்கினார். ஒரு மாதமாகியும் தமக்கும் உடனிருந்தவர்க்கும் விடுதலை கிடைக்க வில்லை என்று பொருள்படப் பாடினார்.

வடமலையப்பப் பிள்ளை ஒரு சிறந்த தமிழ்ப் புலவரென்றும் வித்துவான்களை ஆதரிக்கும் வள்ளலென்றும் அவர் அறிந்தார். ஆனால் தங்கள் நிலையை அவருக்கு எடுத்துரைப்பார் ஒருவரும் இல்லையே என்று வருந்தினார்.

வளவார் முரசதிர் கோமான்
வடமலையப்பன் முன்னே
விள்வாரும் இல்லை இனி.....

என்ற பாடலை அவர் ஒரு நாள் பாடிக்கொண்டிருந்த போது சிறையதிகாரி தங்களுடைய எசமானனுடைய பெயர் பாடலில் வருவதைக் கேட்டான். தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரிக்கும் தங்கள் எசமானனிடம் உடனே இதைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று விரைந்தோடினான். தமிழ் வித்துவான் ஒருவர் சிறையில் இருந்துகொண்டு தமது பெயரைப் பாட்டிற் கூறிப் புலம்புவதை அறிந்த வடமலை

திருப்பேரை

யப்பர் உடனே புறப்பட்டுச் சிறைக் கூடத்தை அடைந்தார். புலவர்களைச் சிறை நீக்கி அவர்களிடம் மன்னிப்பு வேண்டினார். சகல மரியாதைகளுடன் அவர்களைத் தமது அரண்மனைக்கு அழைத்து உபசரித்தார்.

நாராயண தீட்சிதர் அதுவரை அறுபத்தைந்து பாடல்கள் பாடியிருந்தார். மிகுதியுள்ள பாடல்களைப் பாடிப் பிரபந்தத்தைப் பூர்த்தி செய்யும்படி அவரை வேண்டினார் பிள்ளையன். தீட்சிதரும் மிகுதி முப்பத்தைந்து பாடல்களைப் பாடிப் பிரபந்தத்தைப் பூர்த்தி செய்தார். சிறை நீங்கியவுடனே அவர் பாடிய முதல் பாட்டில் குழைக்காதர்தம் இன்னலைத் தீர்த்ததைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆடகச் சேவடியால் எமது
ஆவி யளித்தனை கார்க்
கோடகப் பாவிகள்
வாராமற் காத்தனை

என்ற பாடலில் இந்தக் குறிப்பைக் காணலாம். வடமலையப்பப் பிள்ளை தீட்சிதர்களுடைய நிலங்களை இறையிலி நிலங்களாகச் செய்து விட்டார். குழைக்காதர் பாமர்லையைப் பாடுபவருக்குப் பல இன்னல்களும் உடனே திரும் என்று இப் பாடல்கள் அப் பகுதிகளில் பாராயணம் செய்யப்பட்டு வருகின்றன.

நாராயண தீட்சிதர் தினமும் திருப்பேரைப் பெருமானைச் சேவித்துவிட்டுப் பின்னர் ஆழ்வார்திருநகரிக்குச் சென்று நம்மாழ்வாரைச் சேவித்து வீடு திரும்புவார். பட்டர்கள் அவருக்காகக் காத்திருப்பார்கள். ஒரு நாள் வழக்கம் போல் வரும் நேரத்தில் அவர் வரவில்லை. சிறிது நேரம் கழித்துக் கேட்டபோது அவர் உள்ளே சென்றதாகக் கூறப்பட்டது. ஆலயத்துள் சென்று பார்த்தபோது தீட்சிதரைக் காணவில்லை. வெளியே விசாரித்தபோது அவர் அன்று பரமபதித்து விட்டதாகத் தெரிந்தது. அவர் ஆவி நம்மாழ்வார் சந்நிதிக்குச் சென்று ஐக்கியமாகிவிட்ட

அற்புதத்தை அனைவர்க்கும் அறிவித்தார் பட்டர். புலவர்
களைச் சிறை நீக்கிய செய்தியை,

பாகார்ந்த செந்தமிழ்ப் பாமாலை
பாடிய பாவலர்க்குப்
போகாத வல்வினைப் போக்குவித்தல்
இந்தப் பூதலத்தில்
வாகார் மகரக் குழையா

என்று ஸ்ரீராம பாவலரென்பார் சந்தானப் பத்தில்
பாடியுள்ளார்.

வி ரி ஞ் சி பு ர ம்

சென்னைக்கு மேற்கே பெங்களுர் கற்சாலை மார்க்க
மாக விரிஞ்சிபுரம் ரெயில் நிலையத்திலிருந்து சுமார் ஐந்து
கி. மீ. தூரத்தில் பாலாற்றின் தென்கரைமேல் இருக்கிறது
மார்க்கசகாயர் ஆலயம். இந்த விரிஞ்சிபுரம் மிகச் சிறிய
கிராமம். ரெயில் நிலையத்திலிருந்து செல்ல நல்ல
பாதையோ வண்டி வசதியோ கிடையாது. எனவே,
வே லா ரி லி ரு ந் து பன்னிரண்டு கி. மீ. பஸ் மூலம்
செல்வதுதான் மிக எளிய மார்க்கம்.

ஒரு சாபத்தால் பிரம்மதேவர் இத் தலத்துக் குருக்களு
டைய மகனாய்ப் பிறந்தார். ஐந்தாவது வயதில் தந்தை
காலமாகிவிட்டார். சிறுவன் சிவசருமனால் பூஜாக்கிரியை
கள் செய்ய முடியாதென்று தாயாதிகள் அப்பதவியை
வவ்வினர். அவன் தாய், இறைவனை வேண்டிக்கொண்
டாள். அன்று சனிக் கிழமை; விடிந்தால் ஞாயிற்றுக்
கிழமை. மறு தினம் பூஜை நடைபெற வேண்டும். தாயின்
வேண்டுகோளுக்கிணங்கிய சிவபெருமான் சிறுவன் கனவில்
தோன்றிப் பூஜா விதிகளை அவனுக்குப் போதித்தார்.
அவனுக்கு உபநயனம் செய்வித்தார்.

மறுநாள் காலை (நீராடியபின்) சிறுவன் ஆலயத்துக்குச்
சென்று பூஜையை நிறைவேற்றினான். அதன் பின்

அபிஷேக தீர்த்தத்தை இலிங்கத்தின் முடிமேல் சேர்க்க முயன்றபோது அவனால் அதைச் செய்ய முடியவில்லை. சிவபெருமான் சிறுவன் கஷ்டத்திற்கு மனமிரங்கி முடி தாழ்த்தி அபிஷேகத்தை ஏற்றுக்கொண்டாராம். சிறுவனான பிரம்மதேவனுக்குப் பகவான் அருளிய தலம் விரிஞ்சிபுரம் எனப் பெயர் பெற்றது. விரிஞ்சன் என்று பிரம்மனுக்குப் பெயரல்லவா? அன்று முதல் முடி தாழ்த்திய கோலத்துடனேயே சிவபெருமான் காட்சியளித்து வருகிறார். சிவபெருமான் இந்த அபிஷேகத்தை ஏற்ற நாள் கார்த்திகைக் கடைஞாயிறு. அந்தத் தினம் இன்றும் விசேஷமாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. பிள்ளை வரம் வேண்டும் பெண்டிர், பில்லி குனியம் முதலியவற்றால் பீடிக்கப்பட்டவர், மற்றும் பேய் பிடித்தவர்கள் ஆகியோர் இத் தலத்துக்கு வந்து பிரார்த்தனைகள் செய்து கொள்ளுவார்கள்.

முந்திய தினமே சனிக்கிழமையன்று இந்தப் பிரார்த்தனைக்காரர்கள் கோயிலில்வந்து கூடிவிடுவார்கள். ஆலயத்திற்குள் நுழைந்தவுடன் இடது புறமாகச் சிறிது தூரத்தில் ஒரு பெரிய சிங்கத்தின் தலைச் சிற்பம் இருக்கிறது. அந்தச் சிற்பத்தில் சிங்கத்தின் வயிற்றுப் புறத்தில் ஒரு வாயிற்படி இருக்கிறது. சிங்க தீர்த்தத்தின் வாயிற்படி அதுதான். பெண்கள் ஊருக்குச் சிறிது தூரத்திலுள்ள ஆற்றில் குளித்துவிட்டு ஈரத் துணியுடன் ஆலயத்திற்கு வெளியேயுள்ள பிரம்ம தீர்த்தத்தில் நீராடுவார்கள். பின்னர்க் கோயிலுக்குள் சென்று சிம்ம தீர்த்தத்தில் முழுகுவார்கள். அதற்குப் பிறகு கோயில் மண்டபங்களில் தேங்காய், புஷ்பம் முதலியவற்றைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு அஞ்சலியஸ்தராய்ப் படுத்துக்கொள்ளுவார்கள். அவர்களது கனவில் பகவான் இரவில் தோன்றி வரங்கள் கொடுப்பாராம். இதனால் பிள்ளைப்பேறு பெற்றவர்களும், பீடை, வியாதிகள் நீங்கப் பெற்றவர்களும் பலர் என்பர். கனவு நேராதவர்கள் அடுத்த ஆண்டு வந்து

முயற்சிப்பார்கள். ஞாயிற்றுக்கிழமை நடக்கும் பெருவிழாவில் அனைவரும் கலந்து கொள்ளுவார்கள்.

ஆதியில் பிரம்மதேவர் காஞ்சியில் யாகம் செய்த போது யாகசாலையின் நான்கு மூலைகளில் நான்கு சக்தி தெய்வங்களைப் பிரதிட்டை செய்தாராம். விரிஞ்சிபுரம் ஒரு மூலையாய் அமைந்தது. அங்கே பிரதிட்சை செய்யப் பட்ட அம்மை மரகதாம்பிகை. ஆதியில் இது ஒரு சக்தி பீடமாயிருந்தது. பின் இந்தக் காளி மரகதாம்பிகையாய் மார்க்க சகாயர் துணைவியானாள் என்பர். இங்கே சிங்கம் இருப்பதும் பழைய சக்தி வழிபாட்டினை ஆதரிப்பதாயுள்ளது. பெருந்தவத்திற்குப் பின் காளி ஒளியுள்ள மரகதக் கல்லாய்த் தோன்றியதாக ஐதிகம். ஆதி சங்கரர் இந்தக் கோயிலில் உள்ள காளியின் உக்கிரத்தைத் தணிக்கப் பீஜாட்சர சக்கரம் ஒன்றையும் ஆலயத்தில் நிறுவினார் என்கிறார்கள். இவ்வாறு மரகதாம்பிகை பெரிய வரப்பிரசாதியாய் விளங்கி வருகிறாள்.

இங்கே கோயில் கொண்டிருக்கிற சிவபெருமானுக்கு மார்க்கசகாயர் என்று பெயர். குடகிலிருந்து மிளகு வியாபாரி ஒருவன் சரக்கேற்றிக்கொண்டு காஞ்சிபுரம் வந்தான். வழியில் இவ்வூர்க்குகில் கள்ளர் அவனை வழி மறித்தனர். அந்த வியாபாரியின் அபயக் குரலுக்கிரங்கிச் சிவபெருமான் ஒரு குதிரை வீரனாய்த் தோன்றி அவர்களை விரட்டியடித்தாராம். அதன்பொருட்டுச் சுவாமிக்கு மார்க்க சகாயர் அல்லது வழித்துணை நாதர் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

ஆலயம் பாலாற்றின் தென்கரையில் அடர்ந்த தென்னத் தோப்புகளுக்கிடையே இருக்கிறது. கோயில் உயர்ந்த கம்பீரமான மதில்கள் கொண்டது. கர்ப்பக்கிருகம் கி. பி. 1239-இல் ராஜ ராஜ சாம்பவராயனால் கட்டப்பட்டதாகத் தெரிய வருகிறது. இவன் இரண்டாம் குலோத்துங்கனது பிரதிநிதியாய் இப் பகுதியை ஆண்டவன். மகாமண்டபமும் உட்சுற்றும் கட்டியவர் பல்லி கும்பராயர்

என்பவர். ஆலயத்தில் மதில்கள் மண்டபங்கள், ராஜகோபுரம் முதலியன பிற்கால விஜயநகர அரசர்களால் திருப்பணி செய்யப்பட்டன. கோயிலில் பல மண்டபங்கள் சிற்பக் கருவூலமாய்த் திகழ்கின்றன. திருமால், சிவன் ஆகியோரது லீலைகளை மதில்களிலும் கல்யாண மண்டபத் தூண்களிலும் காணலாம்.

தலம் பாஸ்கர கேஷத்திரம் எனப்படும். சூரியன் சிவ பெருமானை இங்கே பூசித்ததாக ஐதிகம். சூரிய கிரணங்கள் பங்குனி மாதத்தில் மூல இலிங்கத்தின்மீது விழுவது இதற்கு அத்தாட்சியாகும். இந்த ஆலயத்தின் வெளி மதில் மிக அழகானது. அவற்றில் விஜயநகர ஆட்சிச் சின்னமான பன்றி, சூரியன், கத்தி ஆகியவை பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 'திருவாரூர் தேரழகு; திருவிரிஞ்சை மதிலழகு' என்ற பழமொழி ஆலயத்தின் அழகிய தோற்றத்தைப் பாராட்டக் காணலாம். ஆலயத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு, பிராம்மணர்கள் வரதட்சிணை வாங்குவதை வன்மையாக ஆட்சேபித்துக் கூறுகிறது. பிரம்ம தீர்த்தக்கரையில் ஒரு மரம் இருக்கிறது. பேய் பிடித்தவர்களைக் குளத்தில் மூழ்க வைத்து அவர்கள் தலையில் ஒரு கல் ஏற்றி இந்த மரத் தடியில் இறக்குவார்கள். பேயும் தலையிலிருந்து இறங்கி மரத்தில் ஏறிக்கொள்ளுமாம்.

பத்ராசலம்

ஆந்திர நாட்டில் பிரசித்தி பெற்ற யாத்திரைத் தலங்களில் பத்ராசலம் மிகச் சிறந்தது. ஸ்ரீராமபிரானது வன வாழ்க்கையுடன் ஒட்டிய பெருமையுடையது இத்தலம். ஸ்ரீராமபிரான் தமது வனவாசத்தின் கடைசி நாட்களை இப்பிரதேசத்தில் கழித்தார். சீதா பிராட்டியாரை இராவணன் அபகரித்துச் சென்றதும் இப்பிரதேசத்திற்கு அருகில்தான் என்று கூறுவர்.

மேரு மலையும் அதன் மனைவியும் பிரமதேவனை நோக்கித் தமக்குப் புத்திர சந்தானம் அருளும்படிப்

பிரார்த்தித்தனர். அவர்கள் தவத்திற்கு இரங்கிய பிரம்ம தேவரும் அவ்வாறே வரமீந்தார். அவர்கள் தவப் பயனாய்ப் பிறந்தவனே பத்ரன். முனிவர்களுக்கும் சாதுக்களுக்கும் தவம் புரிவதற்கு இடைஞ்சலாக வன விலங்குகளும் அசுரர்களும் இருந்தனர். எனவே, மலை வடிவங்கொண்டு அவர்கள் தவத்தை மேற்கொண்டனர். பத்ரனும் அவ்வாறே மலை வடிவுடன் தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தான்.

ஸ்ரீ ராமபிரான், சீதாபிராட்டி இலக்குமணன் ஆகியோருடன் தண்டகாரணியத்தின் இப்பகுதியில் கோதாவரி நதிக்கரையில் இருந்த இக்குன்றின்மீது வந்து தங்கினார். அவர்கள் பாதச்சுவடு பட்ட மாத்திரத்தில் மலை மனித வடிவுகொண்டு இராமன் பாதத்தடியில் வீழ்ந்து வணங்கியது. இராமபாத ஸ்பரிசத்தால் மனித உருப் பெற்றான் பத்ரன். தனது வரலாற்றை இராமபிரானுக்குக் கூறினான் பத்ரன். ஸ்ரீ ராமபிரான் அன்றுபோல் என்றும் தன்மீது அமர்ந்திருக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான் பத்ரன். அவன் விருப்பத்திற்கிணங்கச் சிலாருபியாக இராமர், மனைவி தம்பி ஆகியோர் சகிதம் மலைமீது வீற்றிருப்பதாக ஐதிகம்.

சுமார் முந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியது இவ்வாலயம். பாகாலா தாமக்கா என்ற வனப் பிரதேச மங்கையின் கனவில் இராமபிரான் தோன்றி தாம் அங்கே எழுந்தருளியிருப்பதாகக் கூறினார். தர்மக்கா தேடிப் பார்த்தபோது இராம லட்சுமணர்களது சிலை அவளுக்குக் கிடைத்தது. சிலை கிடைத்த இடத்திலேயே ஒரு சிறிய குடிசையெழுப்பி அதனில் மூர்த்திகளை எழுந்தருளுவித்துத் தினமும் சுவாமிக்குப் பூஜையும் ஏற்பாடு செய்தாள். சுற்றுப் பக்கத்திலுள்ள கிராமத்தினர் அனைவரும் இங்கே வந்து சுவாமியை வணங்கிச் செல்வாராயினர். நாளடைவில் இதன் பெருமை எல்லா ஊர்களுக்கும் பரவியது.

அந்த நாட்களில் பத்ராசலத்தைச் சார்ந்த பகுதிகள் குதுப்புசாகி மன்னர்கள் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்து வந்தன. இவர்களது தலைநகரம் கோல்குண்டா. நவாபின் கீழ்த் தாசில்தாராக கோபன்னா என்பவர் பணியாற்றி வந்தார். நிலவரி வசூல் செய்துகொண்டு அவர் இந்தக் கிராமத்தை அடைந்தார். அங்குள்ள ஆலயத்தின் பெருமையைப்பற்றி ஊராரிடம் அறிந்துகொண்டார் அவர். தாமக்கா எழுப்பிய குடிசைக் கோயில் அவர் உள்ளத்தில் பிரம்மாண்டமான வடிவில் உருப் பெற்றது.

கோபன்னா ராமதாசர் ஆனார். நிலவரியாக வசூல் செய்த தொகை ஆறு லட்சம் ரூபாய்களை ஆலயத் திருப் பணிக்கும் ஆபரணங்கள் செய்வதற்கும் செலவிட்டார் ராமதாசர். வரித் தொகை அரசாங்க கஜானாவிற்குச் செல்லவில்லை என்று தானிஷாவிற்குச் செய்தி எட்டியது. வரித் தொகையைக் கஜானாவில் செலுத்தாததற்காக ராம தாசரைச் சிறையில் ஓர் இருட்டறையில் அடைத்தான் தானிஷா. சிறைக் காவலாளிகள் அவரைச் சித்திரவதை செய்தார்கள். நஞ்சையுண்டு தமது உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளத் தீர்மானித்தார் ராமதாசர். அவர் விஷம் அருந்தப் போகும் தருணத்தில் பணம் பூராவும் தானிஷாவுக்குச் செலுத்தப்பட்டு விட்டதாக அவருக்கு ரசீது கிடைத்தது. ஸ்ரீ ராமபிரானே அன்றைய இரவு பணியாளனாகச் சென்று தானிஷாவிற்குப் பணம் பூராவையும் செலுத்தினாராம்.

விடியற் காலையில் தானிஷா, தானே சிறைக்குச் சென்று ராமதாசரை விடுவித்தான். பணம் செலுத்தப் பட்டதை அறிந்த ராமதாசர் பகவானுடைய அருளை நினைந்து உருகினார். பகவானே பணியாளனாகத் தன்னிடம் வந்து பணம் செலுத்தியதை அறிந்த தானிஷா ஆச்சரிய மடைந்து மீண்டும் ராமதாசரைத் தாசில் தாராக்கினான். ஆலயத்திற்கும் பல நன்கொடைகள் அளித்தான். பகவான் தானிஷாவிற்கு நஷ்ட ஈடாக அளித்த பொற் காசுகள் இன்றும் ஆலயத்தில் உள்ளன.

இவ்வாறு ராமதாசரது பக்தியும் பணியும் உருவாக்கிய கோயில் பத்ராசலம்.

ராமதாசரது பெயரும் புகழும் இன்று பரவாத ஊர் கிடையாது. அவருடைய பாடல்கள் இன்றும் பக்தியுடன் பாடப்பட்டு வருகின்றன. அவருக்குப் பின்னால் சில காலம் கழித்து ஆலயம் சீரண நிலையை அடைந்தது. குண்டுர் வாசியான நரசிம்மதாசர் ஆலயத்தைச் சீரணாத தாரணம் செய்தார். அவர் காலத்தில் ஐதராபாத் நைசாமின் மந்திரியாக இருந்தவர் ராசா சந்துலால். அவர் மூலம் ஒரு கிராமத்தைப் பத்ராசல ஆலய நிர்வாகத்திற்கு மானியமாகப் பெற்றார் நரசிம்மதாசர். தியாகையர் என்ற தென்னாட்டுச் சங்கீத மேதை பத்ராசலத்திற்குச் சென்று ஸ்ரீ இராமபிரான் முன்னர்ப் பல கிருதிகள் பாடினார் என்று கூறுகிறார்கள். நைசாமின் பொக்கிஷத்தி லிருந்து பல அரிய பொருள்கள் ஆலயத்திற்கு அளிக்கப் பட்டன.

பத்ராசல ராமபிரான் சதர்ப்புஜங்களுடன் காட்சி அளிப்பது ஒரு புதுமை. ஸ்ரீ ராமபிரான் திருமேனி இரண்டு கரங்களுடன்தான் காணப்படும். செங்கல்பட்டுக்கு அருகே உள்ள பொன்பதற்கூடத்தில் ஒரு சதுர்ப்புஜ ராமனைக் காணலாம். பத்ராசல ராமரது திருக்கரங்களில் அம்பு, வில், சங்கு, சக்கரம் ஆகியவை இருக்கின்றன. சங்கம் வலக்கையிலும், சக்கரம் இடக்கையிலும் இருப்பது இங்கு மற்றொரு புதுமை. இராவணாதிகளை வதம் செய்த பின்னர் உலகில் அமைதி நிலவ வேண்டுமென்பதற்காக இடக்கையில் உள்ள சங்கத்தை வலக்கையில் ஏந்தியிருப்ப தாக ஐதிகம். உலகத்திற்குச் சமாதானத்தை வலியுறுத்து கிறது சங்கமேந்திய கரம்.

பத்ராசலத்தில் வைகுண்ட ஏகாதசி விழாவும், ஸ்ரீ ராம நவமி விழாவும் மிக விசேஷமாகக் கொண்டாடப்படும். ஸ்ரீராம நவமி தினத்தன்று பல ஆபரணங்கள் அணிவித்து விக்கிரகங்களைத் தேரில் ஏற்றி வலம் வருவார்கள்.

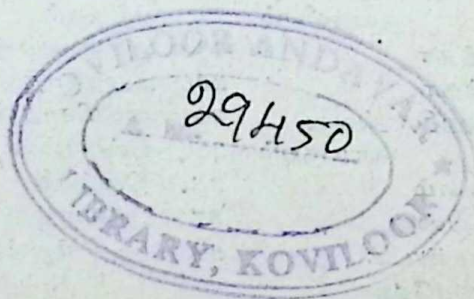
பத்ராசலம்

283

பின்னர் மண்டபத்தில் திருக்கல்யாண உற்சவம் நடைபெறும்.

பத்ராசலம் மிகப் புனிதமான க்ஷேத்திரமானாலும் அதற்குச் சென்று வர இன்று வசதிகள் குறைவு. கோதாவரியைப் படகில் கடந்து ஊருக்குச் செல்ல வேண்டும். பல முறை படகுகள் கவிழ்ந்து மக்கள் இறந்தனர் இதை முன்னிட்டு இன்று கோதாவரியின்மீது புதிய பாலம் கட்டி இருக்கிறார்கள். இந்த ஆலயம் மீண்டும் சீரண நிலையை அடைந்து விட்டபடியால் இதனைச் சீர்ப்படுத்த முயற்சிகள் நடக்கின்றன. மிகச் சீக்கிரத்தில் இவற்றை ஒழுங்குபடுத்த ஆந்திர சர்க்கார் எடுத்துள்ள முயற்சி பாராட்டற்குரியது. விஜயவாடாவிலிருந்தும், ராஜமகேந்திரத்திலிருந்தும் பஸ்ஸுகள் மூலம் பத்திராசலத் திற்குச் செல்லலாம்.

முற்றும்

**விரைவில் வெளிவரும்
வட நாட்டுத் தலங்கள்**

1. விஜய நகரம்	20. கயை
2. அஜந்தா	21. காசி
3. எல்லோரா	22. சாரநாத்
4. பண்டரிபுரம்	23. வடமதுரை (மட்ரா)
5. எலிபெண்டா	24. பிருந்தாவனம்
6. நாசிகை	25. ஹரித்வாரம்
7. துவாரகை	26. பதரிக்காசிரமம்
8. புவனேசுவரம்	27. கேதாரநாத்
9. புரி-ஜகந்நாதம்	28. உஜ்ஜயினி
10. கோணாரக்	29. நாதத்வாரம்
11. நதியா அல்லது
நவத்வீபம்	30. அபு மலை
12. கல்கத்தா	31. ஸ்ரீ நகர்
13. நாலந்தா	32. அமிர்தசரஸ்
14. கௌஹதி அல்லது
காமரூபம்	33. அமரநாத்
15. நேபாளம்	34. நைமிசாரண்யம்
16. கபிலவஸ்து	35. புஷ்கரம்
17. ஆம்ரகண்டக்	36. திருப்பதி
18. காஜூரஹோ	37. அயோத்தி
19. சாஞ்சி	38. நாகார்ஜுன
கொண்டா
	39. காலடி

